

ANDRZEJ SAPKOWSKI

VAJÁK

VIHARIDŐ

ANDRZEJ
SAPKOWSKI
VAJÁK

VIHARIDÓ

A sorozat eddig megjelent kötetei:

Az utolsó kívánság

A végzet kardja

Tündevér

A megvetés ideje

Tűzkereszttség

Fecske-torony

A Tó Úrnője

A fordítás alapjául szolgáló mű: Andrzej Sapkowski: *Sezon burz. Wiedźmin.*
Niezależna Oficyna Wydawnicza NOWA sp. t o. o., Warszawa, 2013

Fordította: Hermann Péter
Nyelvi lektor: Pákh Katalin
Korrektúra: Stépánné Kolozsvári Zsófia
Tördelő: Massár Mátyás

Borítóterv: Tikos Péter

© 2013 by Andrzej SAPKOWSKI
Published by arrangement with Patricia Pasqualini Literary Agency

Hungarian translation © Hermann Péter, 2018

Kiadja a PlayON Magyarország Kft., 2018
www.playon.hu

Felelős kiadó: Mátyus Tamás

ISBN 978-615-5555-33-6

*Szellemtől, kísértettől,
hosszú lábú szörnytől,
attól, mi üvöltve járja az éjt,
Ments meg, jó Istenünk!*

A Cornwalli litánia néven ismert, a 14–15. századra datálható könyörgő imádság

(Takács Ferenc fordítása)

Azt mondják, a haladás oszlatja a homályt. De sötétség mindig, mindig létezni fog. És mindig lesz a sötétségben Gonosz, mindig lesznek a sötétségben fogak és karmok, gyilkolás és vérontás. Mindig lesznek olyan lények, melyek üvöltve járnak az éjt. És mi, vajákok, azért vagyunk, hogy szembeszálljunk velük.

A Kaer Morhen-i Vesemir

Aki szörnyetegekkel harcol, ügyeljen, nehogy közben szörnyeteggé váljék. És ha sokáig pillantasz a mélységbe, a mélység is beléd pillant.

Friedrich Nietzsche, *Túl jón és rosszon*
(Tatár György fordítása)

A mélységbe pillantást tökéletes idiotizmusnak tartom. Rengeteg olyan dolog van a világon, amibe sokkal érdekesebb belepillantani.

Kököröcsin, *Fél évszázad költészete*

Első fejezet

Csak azért élt, hogy öljön.

A nap perzselte homokon feküdt.

Talajhoz szorított szőrös csápjain és sertéin keresztül érezte meg a remegést. Noha a remegés még messze volt, Idr tisztán és pontosan érezte, és ennek alapján nem csak az áldozat mozgásának irányát és sebességét, hanem a súlyát is képes volt meghatározni. A hasonló módon vadászó ragadozók többségének elsőrendű fontosságú volt a zsákmány súlya – a lopakodás, a támadás és az üldözés energiaveszteséget jelentett, amit a táplálék energiaértékének kellett pótolnia. Az Idrhez hasonló ragadozók többsége lemondott a támadásról, ha a zsákmány túl kicsi volt. De Idr nem. Idr nem az evésért és a fajfenntartásért létezett. Nem erre volt teremtve.

Csak azért élt, hogy öljön.

Végtagjait óvatosan mozgatva kimászott a gödörből, átkúszott egy korhadt fatörzsön, három ugrással átküzdötte magát a kidőlt fákon, szellemként lebbent át a tisztáson, belevetette magát a páfránnyal benőtt erdei bozótba, beleolvadt a sűrűbe. Gyorsan és zajtalanul mozgott, hol futott, hol ugrott, akár egy óriási szöcske.

Lekushadt a bozótban, szelvényezett páncélos hasát a földhöz tapasztotta. Egyre érezhetőbb lett a talaj remegése. Az Idr sörtéi és szőrzete felől érkező impulzusok képpé formálódtak. És tervvé. Idr már tudta, merre közelítse meg az áldozatot, hol vágja el az útját, hogyan kényszerítse menekülésre, milyen hosszú ugrásokkal ugorják rá hátulról, milyen magasságban csapjon le rá, és vágja belé borotvaéles állkapcsait. A remegés és az impulzusok már fel is keltették benne azt az örömet, amelyet akkor szokott érezni, ha az áldozat az ő súlya alatt vergődik, azt az eufóriát, amely a forró vér ízétől szokta eltölteni. Azt a kéjt, amelyet akkor szokott érezni, amikor a levegőt fájdalomművöltés repeszt meg. Enyhe reszketés fogta el, hol szétnyitotta, hol összecuska fogóit és tapogató lábait.

Tisztán érződött, és egyre összetettebbé vált a talaj vibrálása. Idr már tudta, hogy több áldozat van, valószínűleg három, talán négy is. Ketten a szokásos módon rezegtették meg a talajt, a harmadik felől érkező remegés azt jelezte, hogy tömege és súlya is kicsi. A negyedik viszont – amennyiben tényleg volt ott egy negyedik is – szabálytalan, gyöngé és bizonytalan vibrálásokat bocsátott ki. Idr mozdulatlaná dermedt, megfeszült, és kinyújtotta csápjait a fűből, vizsgálta a légmozgásokat.

A talaj remegése végre azt jelezte, amire Idr várt. Az áldozatok szétváltak. Egyikük, a legkisebb, hátramaradt. Az a negyedik pedig, az a bizonytalan, eltűnt. Hamis jelzés volt, hazug visszhang. Idr nem törődött vele.

A kicsi zsákmány még jobban eltávolodott a többiektől. A talaj remegése felerősödött. És közelített. Idr megfeszítette a hátsó végtagjait, elrugaskodott, majd ugrott.

●

A kislány rémülten felkiáltott. Menekülés helyett kővé dermedt. És egyfolytában kiabált.

●

A vaják odarontott, ugrás közben vette elő a kardját. És azonnal rájött, hogy valami

nincs rendben. Hogy rászédtek.

A rózsével megrakott szekeret húzó férfi felordított, és Geralt szeme láttára ölnyi magasra repült fel, bőségesen fröcsögött belőle a vér. Visszazuhant, majd ismét felrepült, ezúttal vért fecskendezve, két darabban. Már nem kiáltott. Most az asszony kiáltozott átható hangon, a lányához hasonlóan ő is megdermedt, megbénult félelmében.

Nem hitte ugyan, hogy sikerülhet, a vaják mégis meg tudta őt menteni. Odaugrott, és nagy erővel taszította be a vérrel telefröcskölt asszonyt az erdőbe, a páfrányok közé. És rögtön felfogta, hogy ezúttal is csel volt. Megtévesztés. A szürke, sima, soklábú és hihetetlenül gyors alak ugyanis már otthagya a szekeret és első áldozatát. A második irányába siklott. A még mindig visítózó kislány felé. Geralt utánvetette magát.

Ha a kislány ottmaradt volna, a vaják nem ért volna oda idejében. A gyerek azonban nagy lélekjelenlétről tett tanúbizonyságot, és rémült menekülésbe fogott. De a szürke szörny gyorsan és könnyedén utolérte volna – utolérte volna, megölte volna, és visszafordult volna, hogy az asszonyt is meggyilkolja. Így is történt volna, ha a vaják nem lett volna ott.

Utolérte a szörnyet, ráugrott, a sarkával rátiport az egyik hátsó végtagra. Ha azonnal nem ugrott volna félre, elveszítette volna a lábát – a szürke teremtmény páratlanul fürgén fordult meg, és sarló alakú fogói hajszálnyit hibázva csattantak össze. Mire a vaják visszanyerte volna az egyensúlyát, a szörny elrugaskodott, és támadásba lendült. Geralt ösztönös, széles ívű és meglehetősen kaotikus kardvágással védekezett, eltaszította a szörnyet. Sebet nem ejtett rajta, de magához ragadta a kezdeményezést.

Felugrott, nekiment, vállból csapott rá, szétzúzta a sima fejtor páncélját. Mielőtt a teremtmény felocsúdott volna kábulatából, egy újabb vágással lenyeste a bal állkapcsát. A szörny rávetette magát, csapkodott a mancsaival, megmaradt állkapcsával igyekezett őt tulok módjára felöklelni. A vaják ezt a másikat is levágta. Gyors kontrával csapta le az egyik tapogatólábát. És újból rácsapott a fejtorra.

•

Idr végre ráeszmélt, hogy veszélyben van. Hogy menekülnie kell. Menekülnie kell, el kell menekülnie messzire, meg kell bújni, el kell rejtőznie valahol. Csak azért élt, hogy öljön. Hogy öljön, ahhoz regenerálnia kell. Menekülni kell... Menekülni...

●

A vaják nem hagyta elmenekülni. Utolérte, rátaposott a hátsó felére, felülről, nagy lendülettel csapott rá. A fejtor páncélja ezúttal engedett, a repedésből sűrű zöldes vér fröccsent ki és folyt szerteszét. A szörny rángatózott, végtagjai vadul túrták a földet.

Geralt lesújtott a kardjával, ezúttal teljesen elválasztotta a sima fejet a többi testrésztől.

Nehezen lélegzett.

A távolban megdördült az ég. A feltámadó szél és a gyorsan feketülő égbolt közeledő vihart jósolt.

●

Albert Smulka, az újonnan kinevezett községi bíró már az első alkalommal répagumóra emlékeztette Geraltot – gömbölyded, mosdatlan, vastag bőrű és általában véve érdektelen figura volt. Más szóval, nemigen különbözött a többi községi hivatalnoktól, akikkel a vaják kapcsolatba került.

– Úgy látszik, igaz – mondta a bíró. – Nincs jobb gyógyír a gondokra, mint egy vaják.

– Jonas, az elődöm – folytatta kisvártatva, látván, hogy Geralt egyáltalán nem reagál – nem győzött dicsérni téged. Képzeld el, hazugnak véltem. Vagyis hogy nem egészen hittem neki. Tudom, hogy a dolgok miként duzzadnak mesévé. Főleg a sötét népség körében, ahol lépten-nyomon minden vagy csoda, vagy varázslat, vagy megint valami emberfeletti képességű vaják. Itt meg kiderül, hogy színtiszta igazság. Amott az erdőben, a patakon túl meg se számolhatod, mennyien pusztultak el. Mert arrafelé rövidebb az út a városba, hát arra mentek az ostobák... A veszükbe. Nem törődtek a figyelmeztetésekkel. Manapság olyan idők járnak, hogy jobb nem mászkálni a vadonban, jobb nem kószálni az erdőben. Mindenfelé szörnyek, mindenfelé emberevők. Temeriában, a Tukaj-fennsíkon, ott esett meg ám a szörnyűség, egy bányásztelepen tizenöt embert ölt meg valami erdei szellem. Szarufalvának hívták azt a telepet. Biztos hallottál róla. Nem? De az igazat mondom, úgy élek. Állítólag még a varázslók is nyomoztak azon a Szarufalván. Na de minek a sok mese. Mi most itt Ansegisben biztonságban vagyunk. Neked köszönhetően.

Kivett a komódból egy dobozkát. Kisímított az asztalon egy ív papírt, belemártotta a tollát a tintatartóba.

– Megígérted, hogy megölöd a szörnyeteget – mondta fel sem nézve. – Úgy látszik, nem lóditottál. Szótartó vagy ahhoz képest, hogy kóbor vagy... És azoknak az embereknek az életét mentetted meg. Az asszonynak és a lánykának. Legalább megköszönték? Leborultak előtted?

Nem borultak le, szorította össze a száját a vaják. Mert még nem tértek magukhoz teljesen. Én meg elmegyek innen, mielőtt magukhoz térnének. Mielőtt felfognák, hogy csaléteknek használtam fel őket, öntelt hiúságomban meg voltam győződve róla, hogy mindhármukat meg tudom védeni. Elmegyek, mielőtt a kislány eszébe jutna, mielőtt megértené, hogy az én hibámból lett félárva.

Rosszul érezte magát. Bizonyára a küzdelem előtt bevett elixírek hatása. Bizonyára.

– Az a szörnyeteg – a bíró homokkal hintette be a papírt, majd a homokot a földre rázta – igazán ocsmány. Megnéztem a dögöt, amikor idehozták... Miféle volt ez?

Geralt e tekintetben nem volt biztos, de nem állt szándékában, hogy ezt el is árulja.

– Arachnomorf.

Albert Smulka mozgatta a száját, hasztalanul próbálta utánamondani.

– Fúj, ha így hívják, hát így hívják, a franc se törődik veled. Ezzel a karddal vagdaltad szét? Ezzel a pengével? Meg lehet nézni?

– Nem lehet.

– Á, biztosan varázspenge. És nyilván drága... Becses jószág... Na de mi itt csak fecsegünk, az idő meg telik. A szerződés teljesítve, ideje a fizetségnek. De előbb a formaságok. Nyugtázd a számlát. Illetve tegyél rá keresztet vagy valami más jelet.

A vaják elvette az odanyújtott számlát, a világosság felé fordult.

– Nézzenek oda – csóválta meg a bíró a fejét, és fintorgott. – Mi a fene, tud olvasni?

Geralt az asztalra tette a papírlapot, odalökte a hivatalnoknak.

– Egy apró hiba került a dokumentumba – mondta nyugodtan, halk hangon. – Ötven koronában egyeztünk meg. A számla nyolcvanról van kiállítva.

Albert Smulka összetette a két kezét, rátámasztotta az állát.

– Ez nem hiba. – Ő is halkabban beszélt. – Ez inkább az elismerés bizonyítéka. Megöltél egy borzalmas szörnyeteget, nyilván nem volt könnyű munka... Így hát senki nem fog csodálkozni az összegben...

– Nem értem.

– Na persze. Ne add az ártatlant. Azt akarod nekem bebeszélni, hogy Jonas, amikor ő volt itt főnök, nem állított ki neked ilyen számlákat? A fejemet rá, hogy...

– Hogy mi? – vágott közbe Geralt. – Hogy megemelte a számlákat? És azt a különbözetet, amellyel megcsappantotta a királyi kincstárat, megfizette velem?

– Megfizetni? – A bíró elfintorította a száját. – Csak semmi túlzás, vaják, semmi

túlzás. Még azt gondolná valaki, hogy annyira fontos vagy. Megkapod az egyharmadot a különbözetből. Tíz koronát. Neked ez így is magas prémium. Nekem több jár, ha csak a tisztségem miatt is. Az állami hivatalnokoknak vagyonosaknak kell lenniük. Minél vagyonosabb az állami hivatalnok, annál nagyobb az állam presztízse. Egyébként mit is tudhatsz te erről. Untat már ez a beszélgetés. Aláírod a számlát, vagy nem?

Kopogott az eső a tetőn, kint úgy esett, mintha dézsából öntenék. De már nem dörgött, a vihar távolodott.

Közzjáték

Két nap múlva

– Tessék parancsolni, tisztelettel – hajolt meg méltóságteljesen Belohun, Kerack királya. – Tessék parancsolni. Szolgák! Széket!

A terem mennyezetét díszítő freskó vitorlást ábrázolt hullámok, tritónok, csikóhalak és homárszerű teremtmények között. Az egyik fal freskója pedig a világ térképe volt. Ahogy Korall már rég megállapította, abszolút fantasztikus térkép, melynek nem volt sok köze a szárazföldek és tengerek tényleges elhelyezkedéséhez. Viszont szép és ízléses volt.

Két apród odacipelt és lerakott egy súlyos faragott karszéket. A varázslónő leült, úgy tette rá a kezét a karfákra, hogy rubinköves karperecei jól láthatók legyenek, és senki figyelmét ne kerüljék el. Gondosan fésült haján is rubintos volt a diadém, mély dekoltázsában rubintos a nyakék. Mind külön a királyi audienciára készült. Hatást akart tenni. És tett is. Belohun király a szemét meresztgette, nem tudni, a rubintokra vagy a dekoltázsra.

Osmyk fia Belohun, mondhatni, első generációs király volt. Apja meglehetősen számottevő vagyont szerzett tengeri kereskedéssel, és valamicskét alighanem tengeri rablással is. Miután kicsinálta a konkurenciát, és monopolizálta a környéken a part menti hajózást, Osmyk királlyá nevezte ki magát. Az önkényes koronázási aktus lényegében csak formalizálta a *status quót*, ezért aztán nem is váltott ki nagyobb ellenvetést, nem keltett tiltakozást sem. Korábbi magánháborúival és csatározásaival Osmyk elrendezte szomszédaival, Verdennel és Cidarisszal a határviszályokat és a fennhatósági vitákat. Köztudott lett, hol kezdődik, hol végződik Kerack, és ki uralkodik ott. És aki uralkodik, az legyen király – jár is neki ez a cím. A dolgok természetes rendjénél fogva a cím és a hatalom apáról fiúra száll, senki sem

csodálkozott tehát rajta, hogy Osmyk halála után a fia, Belohun ült a trónra. Igaz, Osmyknak több fia is volt, legalább négy, de mindegyik lemondott a koronához fűződő jogairól, sőt, egyikük állítólag önként. Belohun ily módon már jó húsz éve uralkodott Kerackban, a családi hagyománynak megfelelően hasznot húzva a hajógyártó iparból, a szállításból, a halászatból és a kalózkodásból is.

Most pedig az emelvényen álló trónon tartott audienciát Belohun király cobolyprémes süvegben, kezében jogart tartva. Oly fenségesen, mint galacsinhajtó bogár a tehenlepényben.

– Tisztelt és szívünknek kedves Lytta Neyd asszony – köszöntötte a király. – Kedvenc varázslónőnk, Lytta Neyd. Ismét kegyeskedett ellátogatni Kerackba. És bizonyára ismét hosszabb időre?

– Jót tesz a tengeri levegő. – Korall provokatív módon tette keresztbe a lábát, divatos parafa talpú cipellőjét mutogatva. – Királyi felséged szíves engedelmével.

A király végigjártatta tekintetét mellette üldögélő fiain. Mindketten sudár növésűek voltak, semmiben nem hasonlítottak csontos, szikár, de nemigen imponáló termetű apjukra. Ők maguk sem látszottak fivéreknek. Az idősebbik, Egmund hollófekete, a nem sokkal fiatalabb Xander majdnem albínószzerűen szőke. Egyikük sem rokonszenvezett Lyttával. Természetesen a varázslóknak az a privilégiuma bosszantotta őket, hogy leülhettek a királyok jelenlétében, széken helyet foglalva kaphattak audienciát. Ez a privilégium azonban általánosan elterjedt volt, és senki, aki civilizáltnak akart látszani, nem hagyhatta figyelmen kívül. Belohun fiai nagyon is ilyenek akartak látszani.

– A szíves engedelmet – szónokolt lassan Belohun – megadjuk. Némi fenntartással.

Korall felemelte a kezét, és tüntetően nézegette a körmeit. Ennek azt kellett jeleznie, hogy lesajnálja Belohun fenntartásait. A király nem vette a jelzést. És ha vette, ügyesen eltitkolta.

– Fülünkbe jutott – mondta haragosan zihálva –, hogy azon fehérszemélyeket, akik nem akarnak gyermeket, a tisztelt Neyd asszony mágikus emésztésre tesz képessé. És azoknak, akik már állapotosak, segít magzatukat elhajtani. Mi pedig itt, Kerackban az effajta eljárást erkölcsstelennek tartjuk.

– Az, amihez a nőknek természetes joguk van – válaszolta Korall szárazon –, *ipso facto* nem lehet erkölcsstelen.

– A nőknek – a trónon ülő király kifeszítette sovány testét – csak két ajándékot van joguk elvárni a férfiaktól: nyárra terhességet, télre pedig vékony hánocsbocskort. Mind az első, mind a második ajándéknak az a rendeltetése, hogy a nőt otthonukhoz szögezze. Ugyanis a nőknek az otthon a természettől kijelölt megfelelő hely. Nagy hassal és a szoknyájukba kapaszkodó aprónéppel a nők nem hagyják el

otthonukat, és nem vesznek a fejükbe semmiféle buta ötletet, és ez biztosítja a férfiak lelki békéjét. A békés lelkű férfiak keményen tudnak dolgozni, hogy gyarapítsák uralkodójuk gazdagságát és jólétét. Az arcuk verejtékével szüntelenül dolgozó, házanépük felől nyugodt férfiak sem vesznek a fejükbe semmiféle buta ötletet. És ha a nőknek valaki bebeszéli, hogy akkor szülhetnek, amikor akarnak, és ha nem akarnak, nem kénytelenek, ha ráadásul valaki tudtukra adja a módját, és az eszközzel is ellátja őket, akkor, tisztelt asszonyom, akkor megingani kezd a társadalmi rend.

– Így van – vágott közbe Xander herceg, aki már rég kereste az alkalmat, hogy közbeszólhasson. – Épp így van!

– Az anyasághoz kedvet nem érző nők – folytatta Belohun –, azok a nők, akiket nem köt otthonukhoz a hasuk, a bölcső meg a kölkeik, egykettőre bujaságba esnek, hisz ez nyilvánvaló és elkerülhetetlen. Ekkor viszont a férfiak elveszítik belső békéjüket és lelki egyensúlyukat, addigi harmóniájukban valami hirtelen csikorogni és bűzleni kezd, sőt, kiderülhet, hogy semmiféle harmónia már nincs, semmiféle rend. Kivált az a rend, amely indokolja a napi gürcölést. Továbbá azt, hogy e gürcölésnek a gyümölcsét elsajátítsam. És az effajta gondolatoktól csak egy lépés a békétlenség. A zendülés, a lázadás, a háborgás. Felfogtad, Neyd? Aki a fehérnépnek fogamzásgátló vagy a terhesség megszakítását lehetővé tevő szereket ad, az rombolja a társadalmi rendet, zavargásra és lázadásra uszít.

– Így van – szólt közbe Xander. – Igaz!

Lytta semmit nem adott Belohun tekintélyének és fennhéjázásának látszatára, pontosan tudta, hogy mint varázslónő érinthetetlen, a király csak annyit tehet, hogy beszél. Tartózkodott azonban attól, hogy világosan értésére adja, az ő királysága már rég csikorog és bűzlik, hogy annyi benne a rend, mint a macska farkincájában, és az egyetlen harmónia, amelyet a lakosság ismer, az egy harmonikaszerű hangszer. És az, hogy ebbe belekeveri a nőket, az anyaságot vagy azt, hogy valakinek ehhez nincs kedve, nemcsak azt bizonyítja, hogy nőgyűlölő, hanem azt is, hogy kretén.

– Hosszú fejtegetésedben – mondta ehelyett – makacsul ismétlődött a gazdagság és a jólét gyarapításának témája. Pontosán értelek, hisz a saját jólétem nekem is kiváltképpen kedves. És a világon semmiről nem mondok le, ami a jólétemet biztosítja. Úgy vélem, a nőknek joguk van akkor szülniük, amikor akarnak, és nem szülniük, ha nem akarnak, de nem kezdek ezzel kapcsolatban vitatkozni, végtére is mindenkinek joga van hozzá, hogy valamiféle nézetei legyenek. Csak arra hívom fel a figyelmed, hogy a nőknek nyújtott orvosi segítségért fizetséget kérek. Ez meglehetősen lényeges jövedelmi forrásom. Szabadpiaci a gazdaságunk, királyom. Nagyon kérek, ne ártsd bele magad a jövedelmi forrásaimba. Mert az én

jövedelmem, mint jól tudod, egyben a Káptalan és az egész testvériség jövedelme is. És a testvériség igen csak rosszul reagál, ha valaki megkísérli megcsappantani a jövedelmét.

– Fenyégetni próbálsz, Neyd?

– Ugyan már. Sőt, messzemenő segítséget és együttműködést ajánlok fel. Tudnod kell, Belohun, ha az általad művelt kizsákmányolás és rablás következményeképp Kerackban zavargásokra kerül sor, ha fellengzősen szólva fellobban a lázadás lángja, ha idevonul a felzendült csőcselék, hogy a fülednél fogva rángassanak ki innen, megfosszanak trónodtól, majd rögtön utána felkössenek egy száraz ágra... Akkor számíthatsz a testvériségemre. A varázslókra. Segítségedre jövünk. Nem engedjük meg, hogy lázadás és anarchia legyen, mert az nekünk sincs ingyünkre. Folytasd hát a kizsákmányolást, és gyarapítsd a gazdagságod. Gyarapítsd nyugodtan. És ne akadályozz másokat a gyarapításban. Nagyon kérlek, ez a jó tanácsom.

– Tanácsod? – fortyant fel Xander, felugorva székeről. – A te tanácsod? Apámnak? Apám király! A királyok nem kérnek tanácsokat, a királyok parancsolnak!

– Ül le, fiam – fintorgott Belohun –, és maradj csöndben. Te pedig, varázslónő, hegyezd a füled. Mondanom kell neked valamit.

– Nos?

– Új asszonykát hozok a házhoz... Tizenhét éves... Mint egy meggyszemecske, én mondom. Krémbe dugott meggyszemecske.

– Gratulálok.

– Dinasztikus okokból teszek így. Figyelemmel a trónöröklésre és az állam rendjére.

Az eddig kősziklaként hallgató Egmond felszegte a fejét.

– Trónöröklésre? – horkant fel, és rosszindulatúan villant meg a szeme, ami Lytta figyelmét nem kerülte el. – Miféle trónöröklésre? Hat fiad és nyolc lányod van, a fattyúkat is beszámítva! Kevés?

– Magad is láthatod – legyintett csontos kezével Belohun. – Magad is láthatod, Neyd. Törődnöm kell a trónörökléssel. Olyanra hagyjam a királyságot és a koronát, aki ily módon beszél nemzőapjával? Szerencsére még élek, és uralkodom. És sokáig szándékszom uralkodni. Mint mondtam, nőszülök...

– No és?

– Ha... – A király megvakarta a füle tövét, lehunyt szemhéja alól lesett Lyttára. – Ha ő... Az új asszonykám, vagyis... Hozzád fordulna ilyen szerekért... Megtiltom, hogy adj neki. Mert ellenzem az efféle szereket! Mert erkölcstelenek!

– Ebben megegyezhetünk – mosolyodott el Korall bájosan. – A meggyszemecskédnek, ha hozzám fordulna, nem adok. Esküszöm.

– Értem – enyhült meg Belohun. – Tessék, milyen pompásan megállapodtunk. Lényeg a kölcsönös megértés és egymás tisztelete. Még különbözni is szépen kell.

– Így van – szólt közbe Xander. Egmond prüszkölt egyet, az orra alatt elmorzsolt egy káromkodást.

– A tisztelet és a megértés keretei között – Korall ujja köré csavarta egy vörös hajtincset, felnézett a mennyezetre –, továbbá tekintettel az államodon belüli harmóniára és rendre... Van egy bizonyos információ. Bizalmas információ. Undorodom a besúgástól, de a csalástól és a lopástól még inkább. És királyom, pimasz pénzügyi sikkasztásról van szó. Vannak, akik megpróbálnak téged meglopni.

Belohun előrehajolt a trónon, arca farkasfintorba torzult.

– Kik? Neveket!

Kerack, város az északi Cidaris királyságban, az Adalatte-folyó torkolatánál. Egykor K. önálló királyság fővárosa, amely az alkalmatlan kormányzás és az uralkodó vérvonal kihalása következtében lehanyatlott, jelentőségét elveszítette, és szomszédai felosztották és magukba olvasztották. Kikötője, néhány gyára, világítótornya és nagyjából 2000 lakosa van.

Effenberg és Talbot,
Encyclopaedia Maxima Mundi, VIII. kötet

Második fejezet

Az öbölben mindenfelé árbócok, fehér és különböző színű vitorlák meredeztek sűrűn. A nagyobb hajók a földnyelv és hullámtörő által védett külső kikötőben álltak. A voltaképpeni kikötőben famólókhoz láncolták a kisebb és az egészen kicsike vízi járműveket. A homokparton majdnem minden szabad helyet csónakok foglalták el. Vagy csónakmaradványok.

A földnyelv végén hullámok fehér tajtékjától ostromolva magasodott a fehér és vörös téglákból épült világítótorony, a tündekor felújított ereklyéje.

A vaják sarkantyújával belebökött kancája oldalába. Keszeg felkapta a fejét, orrlyukai kitágultak, mintha ő is megörült volna a szélhordozta tengerillatnak. A sürgetésre elindult a dűnék között. A közeli város felé.

Kerack városa, az azonos nevű királyság székhelye az Adalatte-folyó torkolati szakaszának két partján terült el, három különálló, szemmel láthatóan eltérő övezetre oszlott.

Az Adalatte bal partján helyezkedett el a kikötői komplexum, a dokkok és az ipari-kereskedelmi központ, hajógyárral és műhelyekkel, továbbá üzemekkel, raktárakkal és üzletekkel, piaccal és vásárcsarnokkal.

A folyó szemközti partját, a Palmyra nevű területet nincstelenek és a dolgozó emberek viskói és kunyhói, kiskereskedők házai és bódéi, vágóhidak, mészárszékek lepték el, valamint inkább csak alkonyat után éledező lokálok és csapszékek, Palmyra ugyanis a szórakozás és a tiltott élvezetek negyede is volt. Geralt tudta, hogy itt elég könnyen veszítheti el valaki az erszényét, vagy kaphat egy kést a bordái közé.

A tengertől távolabb, a bal parton, vastag gerendákból készült magas palánk mögött helyezkedett el a tulajdonképpeni Kerack, gazdag kereskedők és pénzemberek házaival, üzemekkel, bankokkal, zálogházakkal, cipész- és szabóműhelyekkel, boltokkal és boltocskákkal teli szűk sikátorok. Itt voltak a

fogadók és a felsőbb kategóriájú szórakozóhelyek is, köztük olyan kocsmák, amelyek bár pontosan ugyanazt kínálták, mint a kikötői Palmyrában, csak jóval több pénzért. A negyed központja egy négyszögletes piactér volt, itt állt a városháza, a színház, a bíróság, a vámhivatal, és itt voltak a városi elit házai. A városháza közepén emelvényen állt a város alapítójának, Osmyk királynak a sirályok által iszonyúan összeszart emlékműve. Ez nyilvánvaló ferdítés volt, a tengerparti város már sokkal korábban is megvolt, mielőtt Osmyk ördög tudja honnan ide idevándorolt.

Följebb, hegytetőn állt a vár és a meglehetősen szokatlan formájú és beosztású királyi palota, régen ugyanis szentély volt, amelyet átépítettek és kibővítettek, miután a papok elhagyták, mert elkeseredtek a lakossági érdeklődés teljes hiánya miatt. A szentélyből még egy kampanile, vagyis harangtorony is megmaradt, a nagyharangot a Kerackban jelenleg uralkodó Belohun király minden nap megkongattatta délben és – nyilvánvalóan az alattvalók bosszantására – éjfélkor.

A harang akkor szólalt meg, amikor a vaják belovagolt Palmyra legszélső kunyhói közé.

Palmyrának hal-, nagymosás- és kifőzdebüze volt, iszonyú tömeg volt a sikátorokban, az átjutás a vajáknak rengeteg idejét és türelmét vette igénybe. Fellelegzett, amikor végre kijutott a hídhoz, és átlovagolt az Adalatte bal partjára. A víz bűdös volt, hosszú csíkokban úszott rajta a hab, a felső folyásnál levő bőrgyár munkájának eredménye. Innen már nem volt messze a palánkkal körülvett városba vezető út.

Lovát a város melletti istállóban hagyta, két napot előre kifizetett, és baksist adott az istállófiúnak, hogy garantálja Keszegnek a megfelelő gondoskodást. Az őrház felé irányította lépteit. Kerackba csak az őrházon keresztül lehetett bejutni, alá kellett vetnie magát az ellenőrzésnek és a vele járó kevésbé kellemes eljárásoknak. A vajákat kissé bosszantotta ez a kényszerűség, de megértette a célját – a palánk mögötti város lakosai nem örültek különösebben a kikötői Palmyrából érkező vendégek látogatásának, kivált ha idegen vidékekről partra szálló tengerészek voltak.

Belépett az őrházba, egy bordázott szerkezetű faépületbe, jól tudta, hogy az az őrség helye. Azt hitte, tudja, mi vár rá. Tévedett.

Számos őrséggel volt már dolga életében. Kicsikkel, közepesekkel és nagyokkal, a világ közeli és egészen távoli zugaiban, többé, kevésbé vagy egyáltalán nem civilizált térségeiben. A világ összes őrsége doh-, izzadság-, test- és húgyszagtól, ócskavastól és vasápoló kenőcstől bűzlött. A keracki őrségnél is így volt. Illetve így lett volna, ha nem nyomja el a klasszikus őrségszagot súlyos, fojtó, mennyezetig érő fingásbűz. Kétség sem fért hozzá, hogy az itteni őrszemélyzet étlapján a hüvelyes növények voltak túlsúlyban, borsó, bab meg színes paszuly.

A személyzet viszont kizárólag hölgyekből állt. Hat nőből. Az asztalnál ültek, és déli étkezésükkel voltak elfoglalva. Mindegyik hölgy mohón hörpölt fel az agyagtálakból valami híg paprikás szószban úszó ételt.

A legmagasabb őr, nyilván a parancsnok eltolta magától a tálat, felállt. Geralt, akinek mindig az volt a véleménye, hogy csúnya nők nincsenek, hirtelen úgy érezte, revideálnia kell ezt a nézetét.

– Fegyvert a padra!

Az őr, akárcsak a többi, teljesen kopaszra volt megnyírva. A haja már kissé meg tudott nőni, tar fején kusza sörtét képezett. A kigombolt mellény és a gyűrött ing alól hatalmas kötözött sonkára hasonlító hasizmok kandikáltak ki. Az őr bicepse, ha már a henteshasonlatoknál tartunk, sertéskaraj méretű volt.

– Rakd a padra a fegyvert! – ismételte meg. – Süket vagy?

Az egyik alárendeltje, aki még a tál fölé hajolt, kissé felemelkedett, és szellentett, hangosat, hosszát. Társnői elröhögtek magukat. Geralt a kesztyűjével legyezte magát. Az őr a vaják kardjaira nézett.

– Hé, lányok! Gyertek csak!

A „lányok” nyújtózkodva álltak fel, meglehetősen kedvetlenül. Amint Geralt megfigyelte, mindegyikük fesztelenül és lengén volt felöltözve, leginkább úgy, hogy izomzatukkal kérkedhessenek. Egyikükön rövid bőrnadrág volt, amelynek szára fel volt hasítva a varrás mentén, hogy a combja beleférjen. Deréktól felfelé ruha gyanánt leginkább egy keresztbe tett szíjat viselt.

– Vaják – állapította meg. – Két kard. Acélból meg ezüstből.

A másik, aki a többiekhez hasonlóan magas és széles vállú volt, odament, fesztelen mozdulattal szétnyitotta Geralt ingét, megragadta az ezüstitűt, kihúzta a medalliont.

– Jele van – jelentette ki. – Farkas a jele, vicsorgó. Úgy néz ki, igazság szerint, hogy vaják. Átengedjük?

– A szabályzat nem tiltja. A kardjait leadta...

– Persze – Geralt nyugodt hangon kapcsolódott be a társalgásba. – Leadtam. Gondolom, mind a kettő őrzött letétben marad, nemde? Nyugta ellenében visszakapható, nemde? Máris megkapom, nemde?

Az őrök vicsorogva vették körül. Az egyik mintegy véletlenül meglökte. Egy másik hangosat fingott.

– Itt a nyugtád – röhögött.

– Egy vaják! Egy bérszörnyirtó! És odaadta a kardjait! Azonnal! Alázatosan, taknyos módjára!

– Biztos a dákJát is leadná, ha megparancsolnák.

– Akkor parancsoljuk meg! Jó, csajok? Vegye csak ki a sliccéből!
– Sasoljuk csak meg, milyen egy vajákdákó!
– Elég lesz – horkant fel a parancsnok. – Jót szórakoztatok, picsák. Gonschorek, hozzám! Gonschorek!

A szomszédos helyiségből előbukkant egy szürke köpenyes, gyapjúsapkás, kopasz idős alak. Miután belépett, azonnal köhécselni kezdett, levette a sapkáját, és legyezni kezdett vele. Szó nélkül átvette a szíjjakkal összekötött kardokat, jelezte Geraltnak, hogy kövesse. A vaják nem habozott. Az őrházat kitöltő gázkeverékben már határozottan túlsúlyba kerültek a bélgázok.

Tisztességes vasrács zárta le azt a helyiséget, ahová bementek. A köpenyes illető jókora kulccsal nyitotta ki a csikorgó zárat. Fogasra akasztotta a kardokat más kardok, szablyák, handzsárok és török mellé. Elővett egy gyűrött irattömböt, lassan és hosszan firkált bele valamit, közben folyamatosan köhögött, nehezen lélegzett. Végül átnyújtotta Geraltnak a kitöltött nyugtát.

– Úgy értem, hogy a kardjaim itt biztonságban vannak? Kulcsra zárva, őrzés alatt?

A szürke illető, nehezen lélegezve, lihegve zárta be a rácsot, rámutatott a kulcsra. Ez nem győzte meg Geraltot. Minden ráccsal meg lehet birkózni, és az őrséget teljesítő hölgyek gázkibocsátásának hanghatásaitól aligha lehetett volna meghallani, ha valaki betöréssel próbálkozik. De nem volt más kiút. El kellett intéznie, amiért Kerackba jött. És minél hamarabb el kellett hagynia a várost.

•

A Natura Rerum kocsmá – vagy ahogy a cégtáblán állt, vendégfogadó – egy kisebbfajta, de tetszetős cédrusfa épületben helyezkedett el, meredek tetején magasra nyúlt a kémény. Az épület elejét tornác ékesítette, az idevezető lépcsőre terjedelmes aloékat raktak ki faládkában. Bentről konyhai illatok szállingóztak ki, leginkább rostos sült húsoké. Az illatok annyira csábítóak voltak, hogy a Natura Rerum a vaják szemében máris maga volt az édenkert, az élvezetek paradicsoma, a boldogság szigete, az üdvözültek tejjel-mézzel folyó menedéke.

Hamar kiderült, hogy ezt az édenkertet – mint minden édenkertet – őrzik. Saját cerberusa, lángpallosos őre volt. Geraltnak alkalma nyílt rá, hogy akció közben láthassa. A cerberus, egy alacsony, de erős felépítésű fickó a szemé láttára úzött el az élvezetek paradicsoma előtt egy sovány ifjoncot. Az ifjanc tiltakozott – kiabált és hadonászott –, ami láthatóan idegesítette a cerberust.

– Neked tilos bejönnöd, Muus. És ezt tudod is jól. Menj innen tehát. Nem fogom

megismételni.

Az ifjonc gyorsan hátralepett a lépcsőtől, hogy elkerülje a taszigálást. Geralt megfigyelte, hogy túl korán kezdett kopaszodni, ritkás hosszú szőke haja a fején csak hátul nőtt, ami elég visszataszító benyomást keltett.

– Szarok rád és a tiltásra! – üvöltözött az ifjonc biztonságos távolból. – Tehettek nekem egy szívességet! Nem ti vagytok egyedül, átmegyek a konkurenciához! Fontoskodók! Beképzettek! Aranyozott a cégéretetek, de még trágás a csizmátok! És nekem pont annyit számítottok, mint az a trágya! És a szar az mindig szar marad!

Geralt kissé nyugtalan lett. A kopaszodó ifjoncnak, bár látszatra visszataszító volt, egészen úrias volt a külseje, talán nem annyira gazdag, de nála minden esetre elegánsabb. Ha tehát ez az elegancia volt a meghatározó feltétel...

– Te meg hová, ha szabad kérdeznem? – A cerberus fagyos hangja szakította meg a gondolatait. És alátámasztotta aggodalmát.

– Ez exkluzív hely – folytatta a cerberus a lépcsőn útját állva. – Érted, mit jelent ez a szó? Olyan, mintha le volna zárva. Egyesek előtt.

– Előttem miért?

– Nem a ruha teszi az embert. – A két lépcsőfokkal feljebb álló cerberus felülről tudott lenézni a vajákra. – Te, idegen, ennek a népi bölcsességnek a két lábon járó illusztrációja vagy. A ruhád egy kicsit sem javít a külsődön. Lehet, hogy valami más rejtett tulajdonságok javadra válnak, ezt nem firtatom. Ismétlem, ez exkluzív hely. Nem tűrünk itt meg bandita külsejű embereket. Fegyvereseket se.

– Nincs nálam fegyver.

– De úgy nézel ki, mintha volna. Légy kegyes tehát másfelé irányítani a lépteidet.

– Állítsd le magad, Tarp.

Az ajtóban bársonykaftános, sötét hajú férfi jelent meg. Szemöldöke bozontos volt, pillantása átható, hatalmas orra akár a sas csőre.

– Nyilvánvaló – oktatta ki a sasorrú a cerberust –, nem tudod, kivel van dolgod. Nem tudod, ki köszönt be hozzánk.

A cerberus hosszan tartó hallgatása arról tanúskodott, hogy tényleg nem tudja.

– Ríviai Geralt. Egy vaják. Arról ismert, hogy embereket véd, életeket ment. Ahogyan azt tette egy hete a mi vidékünkön, Ansegisben, ahol megmentett egy anyát, a gyermekével együtt. És néhány hónappal korábban Cizmarban, erről sokat beszéltek, megölt egy emberevő leukrotát, miközben ő maga is megsebesült. Hogy is tilthatnám meg a belépést az üzletembe olyasvalakinek, aki ilyen nemes dolgokban fáradozik? Ellenkezőleg, örvendek az ilyen vendégnek. És enyém a megtiszteltetés, hogy kedve támadt ellátogatni hozzám. Geralt úr, a Natura Rerum vendégfogadó köszönti önt a küszöbén. Febus Ravenga vagyok, e szerény hajlék tulajdonosa.

Abroszt terítettek arra az asztalra, ahová a maître leültette. A Natura Rerumban mindegyik asztalra abroszt terítettek, a legtöbb foglalt volt. Geralt nem is emlékezett rá, mikor látott utoljára fogadóban abroszt.

Noha kíváncsi volt, nem nézegetett körül, nem akart vidéki bunkónak látszani. De a felületes tapasztalás is szerény, de ízléses és elegáns berendezést láttatott. A közönség is elegáns volt – bár nem mindük ízléses –, ahogy felmérte, többségükben kereskedőkből és iparosokból állt. Barnára sült, szakállas hajóskapitányok is voltak itt. Akadtak tarka ruhás nemesurak. Az illatok is finomak és elegánsak voltak: sült hús, fokhagyma, köménymag meg sok pénz.

Úgy érezte, egy tekintet szegeződik rá. Ha nézték, vajákérzéke azonnal jelezte. Diszkrétén odapillantott a szeme sarkából.

Róka-vörös hajú nő volt, aki nézte ugyancsak nagyon diszkrétén, közönséges halandónak észrevehetetlenül. Úgy tett, mint akit teljesen lefoglal az étel – valami látszatra ízletes és még messziről is csábító illatú fogás. A stílusa és a testbeszéde nem hagyott kétséget maga után. A vajáknak biztosan nem. Lefogadta volna, hogy varázslónő.

A maître torokköszörüléssel ragadta ki töprengéséből és váratlan nosztalgiájából.

– Mai ajánlatunk – közölte ünnepélyesen és nem kis büszkeséggel – zöldségben párolt borjúláb gombával és babbal. Sült borjufelsál padlizsánnal. Sörben sült oldalas aszalt szilvával. Sült vaddisznólapocka almalekvárral. Serpenyős kacsamell vöröskáposztával és áfonyával. Cikóriával töltött tintahal fehérmártással és szőlővel. Roston sült tejszínes ördöghal párolt körtével. Valamint a szokásos specialitásunk: fehérboros libacomb vaslapon sült vegyes gyümölcscsel és rombuszhal karamellizált poliptintában, ráknyakkal körítve.

– Ha szereted a halat – az asztalnál egyszer csak ki tudja honnan ott termett Febus Ravenga –, akkor melegen ajánlom a rombuszhalat. Hajnali fogás, magától értetődik. Konyhafőnökünk dicséretes büszkesége.

– Akkor legyen rombuszhal tintában. – A vaják leküzdötte azt az irracionális vágyát, hogy egyszerre több fogást rendeljen meg, tisztában volt vele, hogy ez rossz modorra vallana. – Köszönöm a tanácsot. Már kezdtem is érezni a választás kínjait.

– Milyen bort kegyeskedik kérni, kedves uram? – kérdezte a maître.

– Válasszon valami hozzáillőt. Kevésbé ismerem ki magam a borokban.

– Kevesen ismerik ki magukat – mosolyodott el Febus Ravenga. – És egészen kevesen ismerik ezt be. Ne aggódj, kiválasztjuk az évjáratot és a fajtát, vaják uram. Nem is zavarok, jó étvágyat kívánok.

A kívánság nem teljesülhetett. Geraltnak arra sem nyílt alkalma, hogy megtapasztalhatta, milyen bort választanak neki. A poliptintában feltálat

rombuszhal íze is rejtély maradt számára e napon.

A vörös hajú nő egyszer csak felhagyott a diszkrécióval, visszanézett rá. El is mosolyodott. A vaják nem tudott ellenállni annak a benyomásnak, hogy rosszindulatú volt ez a mosoly. Hideg futott végig rajta.

– Ríviai Geralt vaják?

Ezt a kérdést az észrevétlenül az asztalához lépő három fekete ruhás alak egyike tette fel.

– Én vagyok.

– A törvény nevében le vagy tartóztatva.

Mondd, mitől félsz, ha nem vétkezem?

William Shakespeare, *A velencei kalmár*
(Szabó Stein Imre fordítása)

Harmadik fejezet

A Geraltnak hivatalból kirendelt ügyvédnö kerülte a tekintetét. Jobb ügghöz méltó makacssággal lapozgatta az iratokat tartalmazó dossziét. Nem sok irat volt benne. Pontosan kettő. Az ügyvédnö alighanem igyekezett kívülről megtanulni őket. Hogy brillírozzon a védőbeszéddel, reménykedett a vaják. De gyanította, hogy ez hiú remény marad.

– Az előzetesben – az ügyvédnö végre ráemelte a szemét – arra került sor, hogy megverted két fogolytársadat. Alighanem tudnom kell az okát.

– *Primo*, visszautasítottam szexuális közeledésüket, nem akarták megérteni, hogy a nem azt jelenti, nem. *Secundo*, szeretek embereket verni. *Tertio*, ez rágalom. Magukat sebesítették meg. A falon. Hogy engem feldobjanak.

Lassan és közönyösen beszélt. A börtönben töltött egy hét után teljesen elfásult.

Az ügyvédnö becsukta a dossziét. Hogy rögtön utána ismét szétnyissa. Majd megigazította művészi elrendezésű hajkoronáját.

– A sértettek – sóhajtotta – nem tesznek panaszt, úgy látszik. Koncentráljunk az ügyész vádemelésére. A törvényszék bírása szigorú büntetéssel fenyegető komoly bűncselekménnyel vádol téged.

Hogy is lehetne másképp, gondolta, az ügyvédnö bájjait vizsgálgatva. Eltöprengett rajta, hány éves lehetett, amikor bekerült a varázslóiskolába. És milyen idősén végezte el azt az iskolát.

Mind a két működő varázslóképző – férfiaknak a Ban Ard-i és nőknek Thanedd szigetén az arethusai – az ott végzetteken kívül hulladékot is gyártott. A felvételi vizsgák sűrű szűrője ellenére, amely az elképzelések szerint lehetővé tette volna, hogy kiostálják és elutasítsák a reménytelen eseteket, igazán csak az első szemeszterek szelektáltak, ott derült ki, kik tudták magukat álcázni. Akiknek a gondolkodás keserves és veszélyes tapasztalatokkal járt. Mindkét nemből a leplezett ostobák, lusták és mentális semmittevők, akiknek nem volt a mágusképzőben keresnivalójuk. A gond az volt, hogy ezek rendszerint vagyonos vagy másért fontosnak tartott személyek ivadécai voltak. Miután kirúgták őket a képzőből, valamit csinálni kellett ezekkel a problémás fiatalokkal. A Ban Ard-i iskolából kirúgott fiúkkal nem volt

gond: a diplomáciai szolgálathoz kerültek, várta őket a hadsereg, a flotta és a rendőrség, a legbutábbaknak maradt a politika. A szebbik nem mágikus maradéka csak látszólag volt nehezebben feldolgozható. Az eltávolított kisasszonyok mégis csak átlépték a varázslóképző küszöbét, és valamennyire belekóstoltak a mágiába. És a varázslónőknek túl erős volt a befolyásuk a hatalmasokra és a politikai-gazdasági élet összes területére ahhoz, hogy ezeket a kisasszonyokat vízben hagyják. Biztonságos révbejutást teremtettek nekik. Az igazságszolgáltatáshoz kerültek. Jogászok lettek belőlük.

Az ügyvédnő becsukta a dossziét. Majd kinyitotta.

– Azt ajánlom, ismerd be a bűnödöt – mondta. – Akkor enyhébb ítéletre lehet számítani...

– Mit ismerjek be? – vágott közbe a vaják.

– Ha a bíróság megkérdezi, beismered-e, igennel válaszolsz. A büntett beismerését enyhítő körülménynek fogják számítani.

– Akkor hogyan szándékszol engem védeni?

Az ügyvédnő összecuska a dossziét. Mintha koporsófedél volna.

– Menjünk. Vár a bíróság.

Várt a bíróság. Mert épp akkor vezették ki a bírósági teremből az előző delikvenst. Aki nem volt túl vidám, amint Geralt megállapíthatta.

A falon légy piszok borította pajzs lógott, rajta Kerack címere virított, azon egy kék delfin, *nageant*. A címer alatt állt a bíróság asztala. Hárman ültek mellette. Egy ösztövéér írnok. Egy sápadt fogalmazó. És a bírónő, egy higgadt külsejű és arckifejezésű asszony.

A bírók jobbján lévő padot a vádló kötelezettségeit ellátó törvényszéki ügyész foglalta el. Komolynak látszott. Annyira komolynak, hogy óvakodnia kellett volna attól, hogy valaki egy sötét utcában találkozzék vele.

Szemközt viszont, a bírói testület balján állt a vádlottak padja. A neki kijelölt hely.

A többi gyorsan ment.

– Geralt, akit Ríviai Geraltnak neveznek, foglalkozására nézve vaják, vádoltatik sikkasztással, a Koronát illető javak elvételével és eltulajdonításával. A vádlott, megállapodásban cselekedve másokkal együtt, akiket korrumpált, azzal a szándékkal növelte meg a szolgáltatásaiért kiállított számlák összegét, hogy ezt a többletet elsajátítsa. Amiből az államkincstárnak vesztesége származott. Bizonyíték a feljelentés, a *notitia criminis*, amelyet a vád becsatolt az akták közé. Ez a feljelentés...

A bírónő közönyös arckifejezése és üres tekintete egyértelműen bizonyította, hogy a higgadt asszony lélekben valahol másutt van. És hogy egészen más kérdések és problémák izgatják – a mosás, a gyerekek, a függöny színe, a máklepényhez begyúrt

tészta és a házasság válságával fenyegető seggtáji narancsbőr. A vaják alázatosan vette tudomásul, hogy ő a kevésbé fontos. Hogy ezekkel nem tud versenyezni.

– A vádlott által elkövetett bűncselekmény – folytatta a vádló érzelemmentesen – nemcsak az országot rombolja, hanem aláássa és bomlasztja a társadalmi rendet. A jogrend megköveteli...

– Az aktákhoz becsatolt feljelentést – szakította félbe a bírónő – a bíróságnak úgy kell kezelnie, mint *probatio de relatót*, harmadik fél relációjából származó bizonyítékot. Be tud terjeszteni a vád más bizonyítékokat?

– Más bizonyíték nincs... Pillanatnyilag... A vádlott, amint kimutattuk, vaják. Egy mutáns, aki kívül áll az emberek közösségén, semmibe veszi az emberi törvényeket, és azok fölé állítja magát. Kriminogén és szociopata foglalatossága közben bűnöző elemekkel érintkezik, másfajúakkal is, köztük az emberi fajjal szemben hagyományosan ellenségesekkel is. A törvénysértés benne van a vaják nihilista természetében. Egy vaják esetében, Tisztelt Bíróság, a bizonyítékok hiánya a legjobb bizonyíték... Bizonyítja az álnokságot, valamint...

– Vádlott. – A bírónőt szemmel láthatóan nem érdekelte, mit bizonyít még a bizonyítékok hiánya. – A vádlott beismeri bűnét?

– Nem ismerem be. – Geralt figyelmen kívül hagyta az ügyvédnö kétségbeesett jelzéseit. – Ártatlan vagyok, semmilyen büntetést nem követtem el.

Volt némi gyakorlata, akadt már dolga az igazságszolgáltatással. Felületesen megismerkedett a tárgy irodalmával is.

– Előítélet következtében vagyok megvádolva...

– Tiltakozom! – ordította az ügyész. – A vádlott szónokol!

– Elutasítom.

– ...a személyem és foglalkozásom iránti előítélet következtében, azaz *praeiudicium* következtében, a *praeiudicium* pedig eleve feltételezi a hazugságot. Ezen kívül mindössze egyetlen névtelen feljelentés alapján vagyok megvádolva. *Testimonium unius non valet. Testis unus, testis nullus. Ergo*, ez nem vád, hanem vélelem, azaz *praesumptio*. A vélelem pedig kétségeket hagy maga után.

– *In dubio pro reo!* – eszmélt fel az ügyvédnö. – *In dubio pro reo*, Tisztelt Bíróság!

– A bíróság – a bírónő lesújtott a kalapácsával, felébresztve a sápadt fogalmazót – ötszáz novigradi korona értékben állapítja meg az óvadékot.

Geralt felsóhajtott. Kíváncsi volt, magához tért-e már két cellatársa, és levontak-e a történetekből valamilyen tanulságot. Vagy újból kénytelen lesz őket megverni és megrugdosni.

Mi a város, ha nem a nép?

William Shakespeare, *Coriolanus*
(Petőfi Sándor fordítása)

Negyedik fejezet

A zsúfolt piac legszélén deszkából összetákoltt bódé állt, egy szalmakalapos, pufók, piros képű, a mesebeli jó tündérhez hasonlító öregecske mamóka szolgált ki benne. A mamóka fölött felirat lógott: „Boldogság és öröm – csak nálam. Uborka gratis.” Geralt megállt, rézpénzt kapart elő a zsebéből.

– Tölts, anyóka – vetette oda komoran – fél kvart boldogságot.

Nagy levegőt vett, egy hajtásra itta ki, fellélegzett. Letörölte a könnyeit, melyeket a szíverősítő csalt ki a szeméből.

Szabad volt. És bosszús.

Arról, hogy szabad, érdekes módon olyasvalakitől értesült, akit ismert. Látásból. Ugyanaz a korán kopaszodó ifjonc volt, akit a szeme láttára kergettek el a Natura Rerum vendégfogadó lépcsőjéről. És aki, mint kiderült, törvényszéki aktakukac volt.

– Szabad vagy – közölte vele a kopaszodó ifjonc, tintafoltos vézna ujjait gyűrögetve.
– Befizették az óvadékot.

– Ki fizette be?

Kiderült, hogy az információ bizalmas, a kopaszodó aktakukac megtagadta, hogy közölje. Azt is megtagadta – és azt is határozottan –, hogy visszaadja Geralt elrekvirált erszényét. Amelyben többek között a készpénze és a csekkjei voltak. A vaják ingó vagyonát, közölte némi gúnnyal, a hatóságok *cautio pro expensis*nek nyilvánították, előlegnek a bírósági költségekre és a várható büntetésre.

A huzakodás céltalan és értelmetlen lett volna. Geraltnak örülnie kellett, hogy a kijáratnál legalább azokat a holmikat visszaadták, amelyek őrizetbe vételekor a zsebében voltak. Személyes holmijait és az aprópénzt. Annyira aprót, hogy senkinek nem támadt kedve ellopni.

Megszámolta maradék pénzét. És rámosolygott a mamókára.

– És még fél kvart örömet is kérek. Az uborkát megköszönöm.

Az anyóka szíverősítője után észrevehetően megszépült a világ. Geralt tudta, hogy ez gyorsan elmúlik, meggyorsította hát a lépteit. Elintéznivalói voltak.

Kancája, Keszeg szerencsésen elkerülte a bíróság figyelmét, és nem számítódott be a *cautio pro expensis* összegébe. Ott volt, ahol hagyta, az istálló állásában, ellátták és

megetették. Ilyesmit a vaják nem hagyhatott jutalmazatlanul, vagyoni állapotától függetlenül. Abból a maréknyi ezüstpénzből, amely megmenekült a nyeregbe varrt rekeszben, néhányat azonnal megkapott az istállófiú. Akinek ettől a bőkezűségtől a lélegzete is elállt.

A tenger fölött elsötétült a látóhatár. Geralt villámok felszikkadását vélte látni.

Mielőtt az őrházba lépett volna, előrelátóan teleszívta a tüdejét friss levegővel. Nem használt. Az őrség hölgyei ma nyilván a szokásosnál is több babot ettek. Sokkal, sokkal több babot. Ki tudja, talán vasárnap volt.

Néhányuk szokás szerint evett. Mások kockajátékkal foglalták le magukat. A vaják láttára felálltak az asztaltól. És körülvették.

– A vaják, nézzétek csak – mondta a parancsnok, és nagyon szorosan melléje állt. – Fogta magát, és ideslattyogott.

– Itthagynom a várost. Azért jöttem, hogy visszakapjam, ami az enyém.

– Ha megengessük – egy másik őr látszólag véletlenül meglökte a könyökével –, akkó mit ad nekünk ezér? Ki kő váltani, öcsikém, ki kő váltani! Mi, lányok? Mit kell csinálnia?

– Mindünk pucér seggét csókolja meg!

– Nyajja is ki! Síkosra!

– Ne má! Még megfertőz valamivel!

– Azér köteles – egy másik támaszkodott neki sziklakemény mellével – valami kellemeset csinálni nekünk, igaz?

– Énekeljen el nekünk egy nótát! – Újabb hangos fingás. – És a dallamot igazítsa ehhez a hangszínhez!

– Vagy az enyimhez! – Újabb, még hangosabb fingás. – Mer az enyim szebben szól! A többi hölgy a hasát fogta nevetésben.

Geralt utat tört magának, igyekezett, nehogy visszaéljen az erejével. Ebben a pillanatban kinyílt a letéti raktár ajtaja, és előbukkant a szürke köpenyes-sapkás illető. A raktáros, maga Gonschorek. A vaják láttára nagyra tátotta a száját.

– Maga? – dadogta. – Hogyhogy? A kardjai...

– Ez a lényeg. A kardjaim. Kérem őket.

– De hisz... De hisz... – Gonschorek fulladozni kezdett, a szívéhez kapott, levegő után kapkodott. – De hisz azok a kardok nincsenek nálam!

– Tessék?

– Nincsenek nálam... – Gonschorek elvörösödött. És összegörnyedt, mintha fájdalmas görcs kínozná. – Hiszen elvitték...

– Hogy mi? – Geralt érezte, ahogy elfogja a hideg düh.

– Elvit... ték...

– Hogyhogy elvitték? – Galléron ragadta a raktárost. – Ki az ördög vitte el? Mit jelentsen ez, a fenébe?

– Nyugtát...

– Hát ez az! – Vasmarkot érzett a vállán. Az őrparancsnok eltaszította a fulladozó Gonschorektól.

– Hát ez az! Mutasd a nyugtát!

A nyugta nem volt a vajáknál. A fegyvermegőrző nyugtája az erszényében maradt. Az erszényében, amelyet elrekvirált a bíróság. Előlegként a költségekre és a várható büntetésre.

– Nyugtát!

– Nincs nálam. De...

– Ha nincs nyugta, nincs letét. – A parancsnok nem hagyta, hogy befejezze. – Elvitték a kardokat, nem hallottad? Biztos te magad vitted el. Most meg betlehemest játszol? Ki akarsz valamit ravaszkodni? Ebből nem lesz semmi. Hordd el magad.

– Nem megyek el, míg...

A parancsnok, szorításán nem lazítva, megrántotta és megfordította Geraltot. Arccal az ajtó felé.

– Húzz el.

Geralt ódzkodott attól, hogy egy nőt megüssön. De olyasvalakivel szemben, akinek a válla birkózóé, a hasa mint egy kötözött sonka, a lábszára diszkoszvetőé, és mindemellett úgy fingik, mint egy öszvér, nem voltak aggályai. Ellökte a parancsnokot, és teljes erejéből állon vágta. A kedvenc jobbhorgával.

A többiek megdermedtek, de csak egy pillanatra. Mielőtt a parancsnok az asztalra zuhant volna, babot és paprikás mártást fröcskölve szanaszéjjel, máris a nyakán voltak. Az egyiknek habozás nélkül bezúzta az orrát, a másikat úgy csapta el, hogy annak még a foga is belereccsent. Kettőt Aard Jelével kínált meg, rongybabaként röpültek neki az alabárdos állványnak, leírhatatlan zajjal és zörgéssel borították le mindet.

A mártástól csöpögő parancsnok fülön vágta. Egy másik őr, a kemény mellű hátulról ragadta meg medveöleléssel. Geralt könyökkel ütötte meg, mire a nő felüvöltött. A parancsnokot az asztalra lökte, gyors horoggal hintette meg. A vérző orrúnak behúzott egyet a napfonatára, és földre döntötte, hallotta, ahogy az elhánnya magát. Egy másiknak a halántékára ütött, amaz felnyírt tarkójával nekizuhant egy oszlopnak, összeomlott, szemét egy pillanat alatt elborította a köd.

De még négyen maradtak talpon. És előnye semmivé vált. Kapott egyet hátulról a fejére, majd rögtön utána a fülére. Azután a keresztcsontjára. Egyikük elgáncsolta, és amikor elzuhant, ketten rárontottak, összepréselték, öklükkel csapkodták. A többiek

nem sajnálták tőle a rúgásokat.

Arcba fejelte és ezzel ártalmatlanította az egyiket, amelyik lenyomta, de azonnal rápréselődött egy másik. A parancsnok, megismerte a róla csöpögő mártásról. Magasról csapott le a vajákra, pont a fogsorára. A nő szemébe köpte a vért.

– Kést! – visította az, felnyírt fejét rázogatva. – Kést adjatok! Levágom a tökeiket!

– Minek a kés! – ordította egy másik. – Leharapom!

– Felállni! Vigyázz! Mit jelentsen ez? Azt mondtam, vigyázz!

Engedelmességre kényszerítő sztentori hang hatolt át a csatazajon, és lecsillapította az öröket. Kiengedték Geraltot a szorításukból. Nagy nehezen, ezt-azt fájlalva állt fel. A küzdőtér látványa valamivel jobb kedvre derítette. Némi elégedettséggel nézett végig azon, amit művelt. A falnál heverő őr már kinyitotta a szemét, de még képtelen volt felülni. A másik görnyedten köpködött, és a fogsorát tapogatta az ujjjaival. A harmadik, a vérző orrú megpróbált felállni, de állandóan visszaesett, elcsúszott az általa kihányt babtócsában. A hat közül csak a fele maradt talpon. Az eredmény tehát kielégítő volt. Még akkor is, ha közbeavatkozás híján ő is komoly sérüléseket szenvedett volna, és nem tudni, képes lett volna-e saját magától felállni.

Aki viszont közbeavatkozott, nemes vonású, jómódúan öltözött és tekintélyt sugárzó férfi volt. Geralt nem tudta, ki az. A társát viszont tökéletesen ismerte. Jó vágású volt, kócsagtollal feltűzött díszes kis kalapot viselt, vállig érő szőke haja hajsütővel volt kibodorítva. Vörösbor színű zeke és csipkés zsabós ing volt rajta. Az elmaradhatatlan lanttal és ajkán az elmaradhatatlan szemtelen mosollyal.

– Üdv, vaják! Hogy nézel ki? Ezzel a szétvert pofával! Megszakadok a röhögéstől!

– Üdv, Kökörcsin. Én is örülök, hogy látlak.

– Mi zajlik itt? – A nemes vonású férfi csípőre tette a kezét. – Nos? Mi van veletek? Szabályos jelentést! Most!

– Ez volt! – A parancsnok kitörülte a füléből a maradék mártást, és vádlóan mutatott Geraltra. – Ő a hibás, nagyságos ügyész úr! Botrányt csinált, és zavargott, aztán verekedni kezdett. És mindezt valami letétbe helyezett kardok miatt, amikről nem volt nyugtája. Gonschorek is megmondhatja... Hej, Gonschorek, mit kuporogsz ott a sarokban? Beszartál? Emeld meg a seggedet, állj fel, mondd el a nagyságos ügyész úrnak... Hé! Gonschorek! Mi van veled?

Elég volt figyelmesebben megnézni, hogy rájöjjön, mi van Gonschorekkel. Nem kellett megvizsgálni a pulzusát, elég volt ránézni krétafehér arcára. Gonschorek halott volt. Közönségesen és egyszerűen meghalt.

– Nyomozást indítunk, Ríviai uram – mondta Ferrant de Lettenhove, a királyi törvényszék ügyésze. – Mivel formális panaszt és feljelentést tett, meg kell indítanunk, így szól a törvény. Kikérdezzük mindenkit, aki a letartóztatás alatt és a bíróságon hozzáférhetett a holmidhoz. Letartóztatjuk a gyanúsítottakat...

– Azokat, akiket szoktak?

– Tessék?

– Semmi, semmi.

– Na igen. Az ügy biztosan ki lesz derítve, és a kardtolvaj bűnösök felelősségre lesznek vonva. Ha tényleg lopás történt. Kezeskedem, hogy a rejtélyre fényt derítünk, és az igazság napvilágra kerül. Előbb vagy utóbb.

– Jobb szeretném, ha előbb. – A vajáknak nemigen tetszett az ügyész hangszíne. – A kardjaim jelentik az egzisztenciámat, nélkülük nem tudom a szakmámat gyakorolni. Tudom, hogy a hivatásomat sokan nézik rossz szemmel, és a személyem hátrányt szenved a rólam alkotott negatív kép miatt. Ami előítéletből, elfogultságból és xenofóbiából ered. Számítok rá, hogy ez a tény nem fogja befolyásolni a nyomozást.

– Nem fogja – felelte szárazon Ferrant de Lettenhove. – Itt ugyanis törvényesség uralkodik.

Amikor a szolgák kivitték az elhalálozott Gonschorek holttestét, az ügyész parancsára végigvizsgálták a fegyverraktárt és az egész kalyibát. Amint könnyen kitalálható volt, nyoma sem volt ott a vaják kardjainak. És a Geraltra még mindig acsargó őrpáncsnok felmutatta azt a nyárssal felszerelt alátétet, amelyre a megboldogult rátűzte a beváltott letéti nyugtákat. Ezek közül a nyugták közül hamarosan előkerült a vajáké. A páncsnok átnyálazta a nyilvántartást, majd egy pillanat múlva az orruk alá tolta.

– Tessék – mutatta fel diadalmasan – feketén-fehéren, az átvétel nyugtája. Aláírás: Ryblai Gerland. Hisz mondtam már, hogy a vaják itten volt, és ő vitte el a kardjait. Most meg csal, biztos azért, hogy kártalanítást szedjen! Miatta dobta fel a talpát Gonschorek! A huzakodástól epeömlést kapott, és megütötte a guta.

De sem ő, sem a többi őr nem tanúsította határozottan, hogy bármelyikük is ténylegesen látta volna Geraltot, ahogy átveszi a fegyvereit. Állandóan mindenfélék mászkálnak itt, hangzott a magyarázat, ők meg el voltak foglalva, mert ettek.

A bírósági épület teteje fölött sirályok keringtek, éles hangon kiáltoztak. A szél a tenger felől dél felé hajtotta a viharfelhőket. Előbukkant a nap.

– Idejében szeretném felhívni a figyelmet arra – mondta Geralt –, hogy a kardjaimat erős varázslat övezi. Csak vajákok nyúlhatnak hozzájuk, másokat

megfosztanak az életerejüktől. Ez főként abban nyilvánul meg, hogy megszűnik a férfierő. Azaz beáll a nemi erőtlenség. Teljesen és örökre.

– Figyelemmel leszünk erre – bólintott az ügyész. – Egyelőre azonban azt kérném, ne távozzék el a városból. Hajlandó vagyok szemet hunyni az őrházban lezajlott balhé fölött, egyébként rendszeresek itt a botrányok, az őr hölgyek elég könnyen kerülnek érzelmeik hatása alá. De mivel Julian... Vagyis Kökörcsin úr kezeskedik önért, biztos vagyok benne, hogy az ügye kedvezően zajlik le a bíróságon.

– Az én ügyem – a vaják lehunyta a szemét – nem más, mint pusztá sanyargatás. Előítéletről és ellenszenvről eredő zaklatás...

– A bizonyítékok megvizsgálatnak – szakította félbe az ügyész. – És ennek alapján lesz az eljárás folyamatba téve. Így követeli meg a törvényesség. Ugyanaz, amelynek köszönhetően szabadlábon van. Óvadék ellenében, tehát feltételesen. Ezeket a feltételeket meg kell tartania, Ríviai uram.

– Ki fizette be az óvadékat?

Ferrant de Lettenhove fagyosan elutasította, hogy fellebbentse a fátylat a vaják jótévőjének inkognitójáról, elbúcsúzott, és a szolgák kíséretében a bíróság bejárata felé indult. Kökörcsin csak erre várt. Alig értek ki a piactérről, és mentek be egy sikátorba, mindent elmondott, amit tudott.

– Balszerencsés történések egész sorozata, Geralt pajtás. Meg peches eseteké. Ami pedig a kauciót illeti, valami Lytta Neyd fizette be érted, a társai Korallnak hívják az általa használt szájrúzs színéről. Varázslónő, aki Belohunnak, az itteni királyocskának szolgál. Mindenki azon töri a fejét, miért csinálta ezt. Mert éppen ő és nem más küldött téged rács mögé.

– Mi?

– Hiszen mondom. Korall jelentett fel. Ezen aztán senki sem csodálkozott, köztudott, hogy a varázslók nem szívelnek téged. És egyszer csak jön a szenzáció: a varázslónő hipp-hopp befizeti az óvadékat, és kiszed téged a dutyiból, ahová miatta csuktak be. Az egész város...

– Köztudott? Az egész város? Miket fecsegsz, Kökörcsin?

– Metaforákat és parafrázisokat használok. Ne tégy úgy, mintha nem tudnád, hiszen ismersz. Világos, hogy nem az „egész város”, hanem kizárólag az uralkodó körökhöz közeli kevés jól tájékozott ember.

– És te is esetleg ilyen közeli vagy?

– Eltaláltad. Ferrant az unokabátyám, apám bátyjának a fia. Látogatóba ugrottam be hozzá, mint rokonhoz szokás. És értesültem az esetről. Azonnal kiálltam érted, ebben aligha kételkedhetsz. Kezeskedtem a becsületedért. Meséltem Yenneferről...

– Köszönöm szépen.

– Tartsd meg magadnak a szarkazmusodat. Beszélmem kellett róla, hogy tudtára adhassam a kuzinnak, az itteni mágusnő féltékenykedésből és gyűlölködésből rágalmaz és feketít be. Hogy az egész vád hamis, hogy te soha nem alacsonyodsz le pénzügyi szélhámosságokhoz. Kiállításom következményeképpen Ferrant de Lettenhove, a királyi ügyész, a legmagasabb rangú jogi méltóság már meg van győződve az ártatlanságodról...

– Nem ez volt a benyomásom – állapította meg Geralt. – Éppen ellenkezőleg. Úgy éreztem, nem hisz nekem. Sem az állítólagos sikkasztás, sem a kardok eltűnése ügyében. Hallottad, amit a bizonyítékokról mondott? A bizonyíték az ő szemében fétis. És bizonyíték a csalásra a feljelentés, a kardlopással kapcsolatos ködösítésre pedig a Ryblai Gerland aláírása a nyilvántartásban. Ráadásul amilyen képet vágott, amikor óva intett a város elhagyásától...

– Igazságtalanul ítéled meg őt – mondta Kökörcsin. – Jobban ismerem, mint te. Az, hogy kezeskedem érted, neki többet számít, mint egy tucat felfújt bizonyíték. És jól tette, hogy óva intett. Mit gondolsz, miért igyekeztünk mind a ketten az őrházba? Azért, hogy visszatartsunk téged, nehogy butaságot csinálj! Azt mondod, valaki rágalmaz, hamis bizonyítékokat fabrikál? Akkor ne adj ennek a valakinek a kezébe nyilvánvaló bizonyítékokat. A szökés pedig pont ilyen volna.

– Talán igazad van – hagyta jóvá Geralt. – De az ösztönöm mást mond nekem. Kereket kellene oldanom, mielőtt teljesen bekerítenének. Először a letartóztatás, aztán a kaució, rögtön utána a kardok... Mi lesz a következő? A fenébe, kard nélkül úgy érzem magam... Mint egy csiga a háza nélkül.

– Szerintem túlságosan is a szívedre veszed. Amúgy kevés itt a bolt? Füttyülj azokra a kardokra, és vegyél újakat.

– És ha neked a lantodat lopnák el? Ha jól emlékszem, meglehetősen drámai körülmények között szerezted. Nem vennéd a szívedre? Füttyülnél rá? És elmennél, hogy másikat vegyél a sarki boltban?

Kökörcsin ösztönösen szorította marokra a lantját, és riadt tekintettel nézegetett körbe. Ám a járókelők közül senki sem látszott potenciális hangszerrablónak, senki sem mutatott beteges érdeklődést a különleges lantja iránt.

– Na igen – sóhajtott fel. – Értem. Az én lantomhoz hasonlóan a te kardjaid is a maguk nemében egyedülállóak és pótolhatatlanok. Ráadásul... hogy is mondtad? Varázserejűek? Mágikus impotenciát okoznak... A francba, Geralt! Csak most mondod? Hisz én gyakran megfordultam a társaságodban, karnyújtásnyira voltak tőlem! Néha még közelebb is! Most már minden világos, most már értem... Legutóbb is, a fenébe, volt némi nehézségem...

– Nyugodj meg. Átverés volt az a dolog az impotenciával. Hirtelen találtam ki, arra

számítva, hogy a pletyka elterjed. Hogy a tolvaj megijed...

– Ha megijed, még kész valami pöcegödörbe süllyeszteni a kardokat – következtetett a bárd józanul, bár még kissé sápadtan. – És soha nem kapod vissza. Bízd magad inkább Ferrant kuzinomra. Évek óta ügyész itt, seregyi nyomozója, ügynöke és besúgója van. Egy szempillantás alatt megtalálják a tolvajt, majd meglátod.

– Ha még itt van – mondta a vaják fogcsikorgatva. – Meg is lóghatott, amíg a dutyiban ültem. Mit mondtál, hogy is hívják azt a varázslónőt, akinek köszönhetően bekerültem?

– Lytta Neydnek, ragadványnevén Korallnak. Sejttem, mi a szándékom, barátom. De nem tudom, hogy ez lenne-e a legjobb ötlet. Ez varázslónő. Mágus és asszony is egy személyben, szóval idegen fajta, ésszel kiismerhetetlen, közönséges férfiaknak felfoghatatlan mechanizmusok és elvek szerint működik. Minek is mondom ezt egyébként, magad is jól tudod ezt. Hiszen ebben a tárgyban bőséges tapasztalataid vannak... Mi ez a zaj?

Miközben céltalanul lődörögtek az utcákon, egy kis térre jutottak, amely visszhangzott a szüntelen kalapálástól. Amint kiderült, jókora bognárműhely működött itt. Kint az utcán tető alatt álltak szabályosan felhalmozva a lekezelt dongarakások. Innen mezítlábas suhancok hordták a dongákat asztalokra, ahol ezeket speciális állványokra erősítették, majd megfaragták. A faragott dongák a mesterek keze alá kerültek, akik lovaglólülésben, bokáig merülve a forgácsban, hosszú gyalupadokon készítették ki őket. A kész dongákat a bognárok halomba rakták. Geralt elnézte egy kis ideig, hogyan veszik fel a hordóformát furfangos csigák és megcsavart kötelek nyomására, és hogyan merevítik meg azonnal a rászögezett vasabroncsokkal. Gőz gomolygott ki az utcára azokból a nagy katlanokból, amelyekben meggőzölték a hordókat. A műhely belső udvarából tűzön perzselt fa illata szállt kifelé – ott edzették a hordókat a további kidolgozás előtt.

– Ahányszor csak hordót látok – közölte Kökörcsin –, sörre támad kedvem. Gyerünk oda a sarokra. Tudok ott egy szimpatikus ivót.

– Menj csak magad. Én felkeresem a varázslónőt. Úgy tűnik, tudom, melyik az, már láttam egyszer. Hol találom? Ne vágj pofákat, Kökörcsin. Úgy látszik, ő a bajaim ősforrása és ősoka. Nem fogom kivárni az események alakulását, odamegyek, és egyenesen rákérdezek. Nem tudok itt gubbasztani, ebben a kisvárosban. Már csak azért sem, mert igen szűkében állok a pénznek.

– Erre – mondta a trubadúr büszkén – találunk orvosszert. Megtámogatlak pénzügyileg... Geralt? Mi a helyzet?

– Menj vissza a bognárokhoz, és hozz nekem egy dongát.

– Mit?

– Hozz nekem egy dongát. Sebesen.

A sikátort három jól megtermett, félelmetes, borotvátlan és mosdatlan képű fickó torlaszolta el. Az egyik széles vállú, szinte négyszögletes alak kezében horgonycsörlő vastagságú vasalt bunkó volt. A másiknál, aki szőrével kifordított bundát viselt, bárd volt, az övében pedig csákány. A tengerészbarnára sült harmadik csúf külsejű hosszú késsel volt felfegyverkezve.

– Hé te ott, te büdös ríviai! – kezdte a négyszögletes. – Hogy érzed magad, hogy a hátadon nincs kard? Mint pucér seggel széllal szembe, mi?

Geralt nem bocsátkozott társalgásba. Várt. Hallotta, amint Kökörcsin a dongára alkudozik a bognárokkal.

– Már nincs fogad, te torzszülött, mérges, csúszómászó vaják – folytatta a négyszögletes, aki hármuk közül nyilvánvalóan a legjáratosabb volt a szónoklás művészetében. – Fogatlan féregtől senki sem fél! Mert az csak annyi, mint egy bogár vagy valami más nyúlós giliszta. Mi az ilyen koszfészket eltiporjuk és péppé zúzzuk... Hogy többé ne merészeljen a mi városainkba tisztességes emberek közé bemászni. Nem fogod a nyálkával bemocskolni az utcáinkat, te patkány! Üssétek, fiúk!

– Geralt! Fogd!

Röptében kapta el a feléje dobott dongát, elugrott egy bunkócsapás elől, fejbe verte a négyszögletest, megpördült, könyökön vágta a bundás banditát; a bandita felordított, és elengedte a bárdot. A vaják a térdhajlatára csapott, amitől amaz megingott, majd mellette termett, és a rávágott a dongával a halántékára. Nem várta meg, míg a bandita elzuhan, a mozdulat folytatásaként ismét elhajolt a négyszögletes bunkója elől, ráütött a dorongot szorongató ujjaira. A négyszögletes felüvöltött fájdalmában, és eleresztette a bunkót, Geralt pedig egymás után fülön, oldalba, majd ismét fülön csapta. Aztán nagy lendülettel ágyékon rúgta. A négyszögletes összeesett, és karikába görnyedt, görcsbe rándult, homlokával a földet érintette.

A napbarnított, aki hármuk közül a legügyesebb és leggyorsabb volt, körültáncolta a vajákat. Ügyesen dobálta a kést egyik kezéből a másikba, behajlított térdrel támadott egy vízszintes vágással. Geralt könnyedén kerülte ki a vágásokat, ellépett, megvárta, míg amaz még egyet ugrik. És mikor ez megtörtént, erőteljes dongacsapással ütötte el a kést, egy piruettel megkerülte a támadót, rávágott a nyakszirtjére. A késelő térdre rogyott, a vaják a jobb veséjén találta el. A találattól felvonított és kiegyenesedett, és a vaják ekkor a füle alatti idegcsomóra csapott rá a dongával. Amit az orvosok fülalatti fonatnak neveznek.

– Ajaj – mondta az összegörnyedő, fulladozó, fojtottan kiáltozó késelő fölött

megállva. – Ez nyilván fájt.

A bundás bandita kihúzta az öve mögül a csákányt, de nem állt fel a térdelésből, bizonytalan volt, mit is csináljon. Geralt eloszlatta a kétségeit, tarkón vágta a dongával.

A sikátorba beszaladtak a városi őrség legényei, félretaszigálták a bámész gyülekezőket. Kökörcsin nyugtatgatta őket, a körülményekre hivatkozott, lázasan magyarázta, ki volt a támadó, és ki cselekedett önvédelemből. A vaják egy mozdulattal magához hívta a bárdot.

– Ügyelj rá – magyarázta –, hogy kötözzék meg a fickókat. Érd el az ügyész kuzinodnál, hogy alaposan szorongassa meg őket. Vagy benne volt a kezük a kardok ellopásában, vagy valaki felbérelte őket. Tudták, hogy fegyvertelen vagyok, azért mertek rám támadni. A dongát add vissza a bognároknak.

– Meg kellett vennem ezt a dongát – ismerte el Kökörcsin. – És alighanem jól tettem. Ahogy láttam, egész jól bánsz ezzel a kis deszkával. Állandóan viselned kellene.

– A varázslónőhöz megyek. Látogatóba. Dongával menjek?

– A varázslónőhöz – fintorodott el a bárd – tényleg valami súlyosabb kellene. Például pózna. Egy ismerős filozófus azt mondogatta: ha nőhöz mész, ne felejts el magaddal vinni...

– Kökörcsin.

– Jó, jó, elmagyarázom, hogy jutsz a mágusnőhöz. De először, ha javasolhatom...

– Nos?

– Menj fürdőbe. És borbélyhoz.

Óvakodjatok a csalódástól, mert a látszat csal. A dolgok ritkán olyanok, amilyenek látszanak. A nők meg soha.

Kökörcsin, *Fél évszázad költészete*

Ötödik fejezet

A szökőkút medencéjében örvényleni és forrni kezdett a víz, arany csöppecskék fröccsentek szét. A varázslónő, a Korallnak nevezett Lytta Neyd kinyújtotta a kezét, stabilizáló varázsigét skandált. A víz kisimult, mintha olajat öntöttek volna rá, csillogó vibrálásba kezdett. Az eleinte életlen és homályos kép élesebb lett, megszűnt a remegése, és bár kissé eltorzult a víz mozgásától, jól kivehető, értelmezhető lett. Korall előrehajolt. A vízben a Fűszerpiacot, a város főutcáját látta. És egy ott lépkedő fehér hajú férfit. A varázslónő alaposan megnézte. Vizsgálta. Jellegzetességeket keresett. Részleteket. Olyan vonásokat, amelyek lehetővé tennék a megfelelő értékelést. És lehetővé tennék, hogy előre láthassa, mi fog történni.

Arról, ki az igazi férfi, Lyttának kiformált, sok évnyi tapasztalat által kialakított véleménye volt. Képes volt az igazi férfiakat felismerni a többé-kevésbé sikerült imitációk csordájában. Ehhez korántsem kellett fizikai kontaktushoz folyamodnia, egyébként a férfiasság tesztelésének ezt a módját a varázslónők többségéhez hasonlóan nemcsak közönségesnek, hanem csalókának, teljesen tévútra vezetőnek is tartotta. Lehetett a közvetlen kóstolás afféle ízpróba, amint a kísérletek után megállapította, de túlságosan gyakran hagyott maga után rossz ízt. Gyomorrontást. És gyomorégést. És néha hányingert.

Lytta messziről is képes volt felismerni az igazi férfit, apró és látszólag jelentéktelen körülmények alapján. Az igazi férfinak, tapasztalta ki a varázslónő, a horgászás a szenvedélye, de kizárólag műlegyes. Katonabábukat, erotikus grafikákat és saját kezűleg készített, olykor üvegekbe épített vitorlásmodelleket gyűjt, mivel háztartásában mindig vannak drága italok után maradt üres üvegek. Nagyszerűen tud főzni, valóságos konyhaművészeti remekműveket képes alkotni. Na és általában már maga a látványa is kedvet csinál.

Geralt vaják, akiről a varázslónő sokat hallott, akiről sok információt gyűjtött össze, és akit éppen most vizsgálgatott a medence vizében, úgy látszott, a fenti feltételek közül csak egynek tett eleget.

– Mozaik!

– Itt vagyok, mester asszony.

– Vendégünk lesz. Legyen minden készen és minőségben. De előbb hozd a ruhámat.

– A tearózsásat? Vagy a tengervizeset?

– A fehérét. Ő feketében van, jin-janggal kínáljuk meg. És válassz ki valami színben illő cipellőt, túsarkút, legalább négyhüvelykes legyen. Nem engedhetem meg, hogy túlságos magasról nézzen le rám.

– Mester asszony... Ez a fehér ruha...

– Nos?

– Olyan...

– Szerény? Nincs rajta dísz meg hacuka? Eh, Mozaik, Mozaik. Soha nem tanulod meg?

•

Az ajtóban terebélyes pocakos, törött orrú, disznószemű fickó fogadta. Tetőtől talpig, majd újra, fordítva is átvizsgálta Geraltot. Majd arrébb lépett, jelezve, hogy bemehet.

Az előszobában simára fésült, szinte lenyalt hajú leány várt rá. Szótlanul, csak egy kézmozdulattal invitálta be.

Egyenesen egy virágokkal teli belső udvarra jutott, a közepén szökőkút csobogott. A szökőkút tetején táncoló meztelen lányt vagy – mivel másodlagos nemi jellegei alig voltak kifejlődve – inkább kislányt ábrázoló márványszobrocska állt. A szobrocskának, amellet, hogy mesterien volt kifaragva, még egy részlete volt figyelemreméltó: a talpazathoz csak egy pontjával, a lába nagyujjával kapcsolódott. A vaják szerint ilyen konstrukció semmiképpen nem lehetne stabil a mágia segítségével.

– Ríviai Geralt. Üdvözlöm. Csak tessék.

Lytta Neyd varázslónőnek túlságosan élesek voltak a vonásai ahhoz, hogy klasszikus szépségnek számítson. A finoman arccsontjára simuló, meleg árnyalatú barackszín púder enyhítette ugyan, de nem tüntette el ezt az élességet. A korallszínű rúzzsal kiemelt ajkak formája viszont annyira ideális volt, hogy szinte túlságosan is az. De nem ez számított.

Lytta Neyd vörös hajú volt. Klasszikus és természetes vörös. Hajának szelíd világos rozsdaszíne a róka nyári bundájára emlékeztetett. Geralt teljes mértékben meg volt róla győződve, ha fogna és Lytta mellé rakna egy vörösrókat, a színük ugyanolyan volna, meg sem lehetne őket egymástól különböztetni. És amikor a varázslónő egy

fejmozdulatot tett, a vörösben világosabb árnyalatok villantak meg, sárgások, akárcsak a róka szőrzetében. Az effajta vörös színhez rendszerint szeplők társulnak, rendszerint igen sok. De Lyttánál nem lehetett ilyet felfedezni.

Geralt elfeledett, alvó, de hirtelen felébredő belső nyugtalanságot érzett. Furcsa és nehezen megmagyarázható természetű hajlandósága volt a vörös hajúak iránt, ez a frizuraszín már jó párszor ösztönözte butaságok elkövetésére. Vigyáznia kellett hát, és a vaják ezt erősen el is határozta. Egyébként meg is könnyítette a feladatát, hogy épp egy év telt el azóta, hogy az ilyen butaságok elkövetése megszűnt őt kísérteni.

Nem az erotikusan ösztönző vörös szín volt a varázslónő egyetlen attraktív jellegzetessége. Hófehér ruhája szerény volt, feltűnésmentes, de megvolt a maga célja, helyes és minden kétséget kizáróan tudatos célja. Az egyszerűség nem vonta el a szemlélő figyelmét vonzó alakjáról. És mély dekoltázsáról. Tömören szólva, Burján próféta illusztrált kiadású *Jó Könyvében* Lytta Neyd sikeresen ültetett volna modellt *A tisztátalan bujaság* című fejezet előtti metszethez.

Még tömörebben szólva, Lytta Neyd olyan nő volt, akivel csak egy komplett idióta akarhatta két napnál hosszabb időre összekötni magát. Az volt az érdekes, hogy rendszerint épp az ilyen nők után loholtak falkástul az olyan férfiak, akik egészen hosszú időre voltak hajlandóak összekötni velük magukat.

Frézia- és barackillatot árasztott.

Geralt meghajolt, majd úgy tett, mintha jobban érdekelné a szökőkút szobrocskája a varázslónő alakjánál és dekoltázsánál.

– Csak tessék – ismételte Lytta, rámutatva egy malachit asztalra és két fonott karszékre. Megvárta, míg a vaják leül, ő viszont, miközben helyet foglalt, csinos bokáját és gyíkbőr cipellőjét mutogatta. A vaják úgy tett, mintha minden figyelmét a palackok és a gyümölcsös tálak foglalnék le.

– Bort? Ez toussaint-i nuragus, szerintem figyelemre méltóbb, mint az agyonreklámozott Est Est. Van Côte-de-Blessure is, ha inkább a vöröset kedveled. Tölts nekünk, Mozaïk.

– Köszönöm. – Geralt elvette a lenyalt hajú leánytól a serleget, rámosolygott. – Mozaïk. Szép név.

Rémületet vett észre a lány szemében.

Lytta Neyd lerakta az asztalkára a serlegét. Hangos koppantással, hogy magára vonja a vaják figyelmét.

– Mi lehet az – rázta meg vörös hajfürtjeit –, ami a híres Ríviai Geraltot szerény hajlékomba hozta? Meghalok a kíváncsiságtól.

– Befizetted értem a kauciót – mondta szándékoltan hidegen. – Illetve az óvadékot. Bőkezűségednek köszönhetően jöttem ki a börtönből. Ahová szintén neked

köszönhetően kerültem be. Igaz? Te intézted el, hogy egy hetet töltöttem a cellában?

– Négy napot.

– És éjszakát. Ha lehetséges, szeretném megismerni az okokat, amelyek erre vittek téged. Mindkettőt.

– Mindkettőt? – Lytta szemöldöke és serlege megemelkedett. – Csak egy van. Végig ugyanaz.

– Aha. – A vaják úgy tett, mintha minden figyelmét az udvar túloldalán sürgölődő Mozaikra fordítaná. – Tehát ugyanaz volt az oka annak, hogy feljelentettél és kóterbe csukattál, majd a kóterből kihoztál?

– Bravó.

– Megkérdem akkor: miért?

– Hogy bebizonyítsam neked, megtehetem.

Ivott egy korty bort. Ami valóban nagyon jó volt.

– Bebizonyítottad – bólintott –, hogy megteheted. Ezt alapján véve egyszerűen az utcán is közölhetted volna velem, ha összetalálkozunk. Elhittem volna. Másképp akartad, nyilvánvalóbban. Megkérdem akkor: és most?

– Magam is ezen töprengök. – Lytta szempillái alól ragadozó pillantást vetett feléje.

– De hagyjuk, hadd folyjanak a dolgok a saját medrükben. Egyelőre mondjuk azt, hogy néhány testvérem nevében és érdekében cselekszem. Olyan varázslókéban, akiknek bizonyos terveik vannak veled kapcsolatban. Ezek a varázslók, akik jól ismerik diplomáciai tehetségemet, úgy vélték, hogy én vagyok az a megfelelő személy, akinek tájékoztatnia kell téged a terveikről. Pillanatnyilag ez minden, amit a tudomásodra hozhatok.

– Ez nagyon kevés.

– Igazad van. De szégyellem beismerni, hogy pillanatnyilag magam sem tudok többet, nem vártam, hogy ilyen gyorsan felbukkansz, hogy ilyen gyorsan rájössz, ki fizette be az óvadékot. Aminek, ahogy biztosítottak róla, titokban kellett volna maradnia. Ha többet tudok meg, többet fogok feltárni előtted. Légy türelmes.

– És a kardjaim? Ez is része a játéknak? A varázslók titokzatos terveinek? Vagy ez is újabb bizonyítéka annak, hogy megteheted?

– Semmit sem tudok a kardjaidról, akármit jelentsen is ez a dolog, akármivel lehet is összefüggésben.

A vaják nem egészen hitt neki. De nem forszírozta a témát.

– Varázsló testvéreid – mondta – mostanában igencsak buzgólkodnak, hogy kimutassák ellenszenvüket és ellenségességüket. Majd a bőrükből ugranak ki, hogy engem bosszantsanak, és megkeserítsék az életemet. Mindegyik rosszul végződött kalandomban jogosan kereshetem az ő piszkos ujjak lenyomatát. Balszerencsés

esetek egymás után. Becsukatnak a börtönbe, aztán kiengednek, aztán közlik, hogy terveik vannak velem. Mit találnak ki ezúttal a testvéreid? Még találgatni is félek. Te meg, elismerem, igen diplomatikusan azt mondod, legyek türelmes. De hiszen nincs is választásom. Nyilván meg kell várnom, míg a feljelentésed által elindított ügy napirendre kerül.

– De közben – mosolyodott el a varázslónő – teljes szabadságnak örvendesz, és élvezheted ennek minden jótéteményét. A bíróságon szabadlábbon védekezhetsz. Ha az ügy egyáltalán napirendre kerül, ami egyáltalán nem olyan biztos. És ha mégis, akkor hidd el, nincs okod aggodalomra. Bízz bennem.

– Ami a bizalmat illeti – viszonzta a vaják a mosolyt –, nem lesz könnyű. A testvéreidnek az utóbbi időben elkövetett cselekedetei erősen megingatták a bizalmamat. De majd igyekszem. És most távozom. Hogy bizalommal és türelmesen várjak. Búcsúzom.

– Még ne búcsúzz. Még egy pillanat. Mozaik, bort.

Helyzetet változtatott a karszékben. A vaják továbbra is elszántan úgy tett, mintha nem látná Lydda ruhakivágásából kikandikáló térdét és combját.

– Hát – szólalt meg kisvártatva a varázslónő –, nincs mit kertelni. A vajákat soha nem becsülték nagyra a köreinkben, de elegendő volt, ha nem törődtünk veletek. Így volt ez egy ideig.

– Addig – elégelte meg Geralt a kerülgetést –, amíg össze nem jöttem Yenneferrel.

– Dehogya is, tévedsz! – Lydda rászögezte jádeszín szemét. – Amúgy duplán. *Primo*, nem te jöttél össze Yenneferrel, hanem ő veled. *Secundo*, ez a kapcsolat kevésbé zavart bárkit is, jó pár efféle extravagáns dolog fordult már elő közöttünk. Az elválásotok volt a fordulópont. Mikor is történt ez? Egy éve? Ah, mily gyorsan múlik az idő...

Hatásszünetet tartott, a vaják reagálására várt.

– Pontosan egy éve – folytatta, amikor kiderült, hogy a reakció elmaradt. – Körünknek egy része... nem nagy, de befolyásos része... akkor kegyeskedett észrevenni téged. Nem mindenkinek volt világos, voltaképpen mi zajlott le köztetek. Egyesek úgy vélték, hogy Yennefer, mikor felocsúdott, szakított veled, és pofára ejtett. Mások arra a feltételezésre merészkedtek, hogy mikor a szemedről a hályog leesett, otthagytad Yennefert a pácban, és kereket oldottál. Végeredményben, amint említettem, érdeklődés tárgya lettél. Valamint, amint helyesen megállapítottad, ellenszenv tárgya is. Sőt, voltak, akik valahogy meg akartak téged büntetni. Szerencsédre a többség úgy tartotta, kár a fáradságért.

– És te? A ti köreitekben melyik részhez tartoztál?

– Ahhoz – Lytta elfintorította korallszín ajkát –, amelyiket, képzeld el, a szerelmi

ügyed kizárólag szórakoztatott. Néha mulattatott. Néha igazi hazardjátékra adott alkalmat. Én magam jelentős pénzbevételt köszönhetek neked, vaják. Fogadtunk rá, meddig bírod ki Yenneferrel, a tétek magasak voltak. Mint kiderült, én találtam el a legpontosabban. És enyém lett a bank.

– Ebben az esetben jobb lesz, ha elmegyek. Nem lenne szabad idejönnöm, nem lenne szabad, hogy együtt lássanak minket. Még arra gondolnának, hogy megbundáztuk azt a fogadást.

– Érdekel talán, hogy mit gondolnának?

– Nem nagyon. De annak örülök, hogy nyertél. Arra gondoltam, megtérítem neked az óvadékra letett ötszáz koronát. De mivel tiéd lett a bank azzal, hogy rám fogadtál, így már nem érzem ezt kötelességemnek. Ezek így kiegyenlítik egymást.

– Amit az óvadék visszaadásáról mondtál – Lytta Neyd zöld szeme gonoszul villant meg –, remélem, nem azt a szándékodat rejti, hogy lelécelj és meglógj. Anélkül, hogy kívárnád a bírósági eljárást. Nem, nem, ilyet nem akarsz, nem akarhatsz. Hiszen jól tudod, hogy ha ez volna a szándékod, az visszaküldene a síttre. Tudod ezt, igaz?

– Nem kell bebizonyítanod, hogy megteheted.

– Jobb szeretném, ha nem kellene, szívemből mondom.

A dekoltzására szorította a tenyerét, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy odavonja a vaják figyelmét. Aki úgy tett, mintha nem venné ezt észre, és megint Mozaik irányába nézett. Lytta megköszöri a torkát.

– Ami pedig a kiegyenlítést, vagyis a fogadási nyereség elosztását illeti – mondta –, tényleg igazad van. Jár neked. Arra nem merészkedem, hogy pénzt ajánljak fel neked... De mit szólnál egy korlátlan hitelhez a Natura Rerumban? Itt-tartózkodásod időtartamára? Előző látogatásod a vendégfogadóban miattam fejeződött be, mielőtt még megkezdődhetett volna, tehát most...

– Nem, köszönöm. Értékelem a jó szívedet és a jó szándékodat. De köszönöm, nem.

– Biztos vagy benne? Hát, kétségtelenül biztos vagy. Fölöslegesen tettem említést... a síttre küldésedről. Kiprovokáltad. És rászedtél. A szemed, az a fura mutáns szemed, ami látszólag annyira őszinte, folyamatosan megtéveszt... És rászéd. Nem vagy őszinte, nem ám. Tudom, tudom, egy varázslónő szájából ez bók. Ezt akartad éppen mondani, igaz?

– Bravó.

– És megengedheted magadnak az őszinteséget? Ha ezt akarnám?

– Ha ezt kérnéd.

– Ah. Legyen úgy. Akkor kérlek. Miért éppen Yennefer? Miért ő, és nem más? Meg

tudnád ezt határozni? Le tudnád írni?

– Ha ez megint valami fogadás tárgya...

– Ez nem fogadás tárgya. Miért éppen Vengerbergi Yennefer?

Mozaik árnyékként bukkant elő. Új palackkal. És süteménnyel. Geralt a szemébe nézett. A leány azonnal elfordította a fejét.

– Miért Yennefer? – ismételte meg a vaják, Mozaikot bámulva. – Miért éppen ő? Őszintén megmondom: magam sem tudom. Vannak ilyen nők... Elég egy tekintet...

Mozaik kinyitotta a száját, óvatosan megrázta a fejét. Tiltakozva, rémülten. Tudta már. És könyörgött, hogy a vaják hagyja abba. De ő már túl messzire ment a játékban.

– Vannak olyan nők – Geralt továbbra is a leány alakján jártatta a tekintetét –, akik vonzanak. Mint a mágnes. Akikről nem tudom a szemem levenni...

– Hagyj magunkra, Mozaik. – Lytta hangjából fémet karcoló jégcsap csikorgása hallatszott ki. – Neked pedig, Ríviai Geralt, köszönöm. A látogatást. A türelmet. És az őszinteséget.

A vajákkardot (40. kép) az jellemzi, hogy olyan, mintha a többi kard komplexuma lenne, mindannak a kvintesszenciája, ami a többi fegyverben a legjobb. A kiváló acél és a törp kohókra és kovácsműhelyekre jellemző megmunkálás módja könnyedséget és egyben rendkívüli rugalmasságot kölcsönöz a pengének. A vajákkard szintén törp, és tegyük hozzá, titkos módszerrel van kiélezve, ami örökre titkos is marad, mert a hegyi manók igen féltve őrzik titkaikat. A törpök által kiélezett karddal pedig félbe lehet vágni egy levegőbe felhajított selyemkendőt. Az effajta műfogást, amint szemtanúk beszámolóiból tudjuk, kardjaikkal a vajások képesek voltak bemutatni.

Pandolfo Forteguerra, *Értekezés a kézfegyverekről*

Hatodik fejezet

A kurta hajnali vihar és az eső rövid időre frissítette fel a levegőt, utána megint kellemetlen lett a hulladékok, az égett zsír és a romlott hal Palmyra felől érkező, szélhordta bűze.

Geralt Kökörcsin fogadójában töltötte az éjszakát. A bárd által elfoglalt kis szoba helyes volt. A szó szoros értelmében – vagyis egy helyes, ugyanis ahhoz, hogy az ágyhoz hozzá lehessen férni, szorosan a falhoz kellett lapulni. Szerencsére az ágyban ketten is elfértek, és aludni is lehetett benne, noha pokolian recsegett, a szalmazsákok pedig félkeményre töltötték meg az átutazó kereskedők, a házasságon kívüli intenzív szex közismert kedvelői.

Geralt, ki tudja, miért, az éjszaka Lytta Neydről álmodott.

Reggelizni a közeli piacra mentek ki, ahhoz a bódéhoz, amelyben, amint a bárd sikeresen kifürkészte, pompás szardíniát kínáltak. Kökörcsin állta. Geralt ezt nem bánta. Végére is meglehetősen gyakran történt fordítva – Kökörcsin élvezte az ő bőkezűségét, amikor le volt égve.

Letelepedtek hát egy durván legyalult asztalhoz, és hozzáláttak a ropogósra sült szardíniához, amit taligakerék nagyságú fatányéron hoztak ki nekik. A vaják megfigyelte, hogy Kökörcsin időnként félve tekinget körbe-körbe. És kővé dermedt, ha úgy vélte, hogy egy-egy járókelő túl tolakodóan méregette őket.

– Azt hiszem – morogta végül –, mégis csak kéne valamilyen fegyvert szerezned. És feltűnően viselned is. Érdemes a tanulságot levonni a tegnapi eseményből, nem gondolod? Ó, nézd csak, látod ott a kirakott pajzsokat és láncingeket? Fegyverkovácsműhely az. Biztos vannak kardjaik is.

– Ebben a városban – Geralt lerágta a szardínia gerincét és kiköpökdte az uszonyokat – tilos fegyvert viselni, a jövevényektől is elveszik a fegyverét. Úgy látszik, csak a banditák járhatnak felfegyverkezve.

– És járhatnak is. – A bárd egy fejmozdulattal mutatott rá a mellettük elhaladó, vállán jókora alabárdot hordó fickóra. – De Kerackban Ferrant de Lettenhove hirdeti ki, mi a tilos, ő ellenőrzi, tiszteletben tartják-e, és ő bünteti a megszegését, és mint tudod, ő az unokabátyám. És mivel a mutyizás szent természeti törvény, mind a ketten fittyet hányhatunk az itteni tiltásokra. Mindezzel azt szögezem le, hogy jogosultak vagyunk fegyver birtoklására és viselésére. Befejezzük a reggelit, és elmegyünk, veszünk neked kardot. Gazdasszony! Pompás ez a hal! Süssön még vagy tízet!

– Eszem ezt a szardíniát – Geralt eldobta a lerágott halgerincet –, és meg kell állapítsam, az, hogy a kardjaim elvesztek, nem más, mint büntetés a torkosságomért és a sznobizmusomért. Azért, mert luxusra támadt kedvem. A környéken akadt munkám, arra gondoltam hát, hogy beugrom Kerackba, és lakomázom egyet a Natura Rerumban, abban a világszerte híres fogadóban. Ehettem volna akárhol pacalt, borsós káposztát vagy hallevest...

– Zárójelben mondván – Kökörcsin lenyalogatta az ujjait –, a Natura Rerum, bár a konyhája rászolgált a hírére, csak egy a sok közül. Vannak olyan helyek, ahol az ennivaló nem rosszabb, előfordul, hogy még jobb is. Mint például a Gors Velen-i Sáfrány és Bors vagy a novigradi Hen Cerbin, annak saját sörfőzdéje is van. Továbbá innen nem messze a cidarisi Sonatina, a tenger gyümölcsei ott a legjobbak az egész partvidéken. A maribori Rivoli meg a szalonnával tűzdelt fajt brokiloni módon, nyam. Az aldersbergi Malomkő a nevezetes kucsmagombás nyúlcombbal à la Videmont király. A hirundumi Hofmeier, oda ősszel kéne benézni, Saovine után, körteszósban tálalt sült libára... Vagy a Két Csíkkal, pár mérföldnyire Ard Carraightól, közönséges keresztúti kocsmá, de ott kapni a legjobb csülköt, amit az életben ettem... Á! Nézd csak, ki köszönt ránk. Emlegesd a farkast! Üdv, Ferrant... Illetve, hmm... ügyész úr...

Ferrant de Lettenhove egyedül jött be, egy kézmozdulattal intett a segédeknek, hogy maradjanak kint az utcán.

– Julian. Ríviai uram. Híreket hoztam.

– Nem titkolom – mondta Geralt –, hogy már türelmetlen voltam. Vallottak a bűnözők? Akik tegnap rám támadtak, kihasználva, hogy fegyvertelen voltam? Fennhangon és nyíltan mondták. Ez a bizonyíték arra, hogy benne volt a kezük a kardjaim ellopásában.

– Sajnos erre nincs bizonyíték – vont a vállát az ügyész. – A három fogoly

közönséges söpredék, ráadásul nem túl eszesek. Az tény, hogy az bátorította fel őket a támadásra, hogy nem volt nálad fegyver. A lopásról szóló pletyka hihetetlenül gyorsan terjedt el, úgy tűnik, az őrség hölgyeinek köszönhetően. És rögtön akadtak jelentkezők... Ami egyébként nem is olyan furcsa. Nem tartozol a különösebben kedveltebbek közé... És nem is törekszel rá, hogy szimpatikus és népszerű légy. Az előzetesben megverted a fogolytársaidat...

– Világos – bólintott a vaják. – Mindez az én hibám. A tegnapiak is megsérültek. Nem emeltek panaszt? Nem követeltek kártérítést?

Kökörcsin elnevette magát, de azonnal el is hallgatott.

– A tegnapi zavargás szemtanúi – mondta Ferrant de Lettenhove fanyarul – azt vallották, hogy azok hárman hordódongával kaptak verést. És hogy különösen kegyetlen módon kaptak verést. Olyan kegyetlen módon, hogy az egyikük... összerondította magát.

– Biztos izgalomban.

– Még akkor is folytatódott a verés – az ügyész arca változatlan maradt –, amikor már harcképtelenek voltak, és nem képezték veszélyt. Ez pedig a szükséges védelem határainak túllépését jelenti.

– Nem félek. Jó ügyvédem van.

– Egy kis szardíniát? – törte meg a súlyos csendet Kökörcsin.

– Közlöm – szólalt meg végül az ügyész –, hogy a nyomozás folyamatban van. A tegnapi letartóztatottak nincsenek belekeveredve a kardlopásba. Kihallgattak néhány személyt, akiknek részük lehetett a bűncselekményben, de bizonyítékokat nem találtak. Az informátorok semmilyen nyomot nem tudtak megjelölni. Ismeretes azonban... és ez a fő dolog, amiért idejöttem... hogy a helyi alvilágban izgalmat váltott ki a kardokról szóló pletyka. Valószínűleg felbukkantak olyan idegenek, akik meg akartak küzdeni a vajákkal, kivált ha fegyvertelen. Elővigyázatosságot javaslok tehát. Nem zárhatom ki az újabb incidenseket. Abban sem vagyok biztos, Julian, hogy ebben a helyzetben a ríviai úr társasága...

– Geralt társaságában – szakította félbe a trubadúr harciasan – voltam már sokkal veszélyesebb helyeken, olyan forró helyzetekben, amilyenekben az itteni csavargók még a bokájáig sem értek volna fel. Ha célszerűnek tartod, kuzin, biztosíts nekünk fegyveres kíséretet. Hogy elrettentő hatása legyen. Mert ha Geralttal a következő aljanépségnek is ellátjuk a baját, utána a szükséges védelem határainak túllépéséről fognak jajveszékeln.

– Ha valóban aljanépség lesz – mondta Geralt. – És nem valaki által megfizetett bérgyilkosok. Ilyen szemszögből is folyik nyomozás?

– Figyelemmel vagyunk minden eshetőségre – szólt közbe Ferrant de Lettenhove. –

A nyomozás folytatódik. Küldök kíséretet.

– Örülünk.

– Búcsúzom. Sok sikert.

A városi tetők fölött sirályok rikácsoltak.

•

Mint kiderült, a fegyverkovácsnál tett látogatást nyugodtan elhagyhatták volna. Geraltnak elég volt egy pillantást vetnie a kardkínálatra. Amikor pedig az árat is megtudta, vállat vont, és szó nélkül kiment az üzletből.

– Azt hittem – Kökörcsin az utcán érte utol –, hogy értjük egymást. Úgy volt, hogy veszel akármit, csak hogy ne nézz ki fegyvertelennek!

– Nem fogom a pénzt akármire elpazarolni. Még akkor sem, ha az a te pénzed. Ez szemét volt, Kökörcsin. Primitív kardok, tömegáru. És parádés udvari kardocskák, maszkabálra jók csak, ha vívónak szeretnél öltözni. De úgy túl vannak árazva, hogy azon már csak röhögni lehet.

– Keressünk egy másik üzletet! Vagy egy műhelyt!

– Mindenhol ugyanaz lesz. Mindegy, milyen, de olcsó kardra van kereslet, amit csak egyetlen rendes csatában lehet használni. És a győztesek sem használhatják fel, mert a csataterőről összeszedett kardok már használhatatlanok. És csillogó díszesekre is van kereslet, amikkel az elegáns urak parádéznak. És amikkel még kolbászt sem lehet felszeletelni. Legföljebb pástétomot.

– Túlzol, ahogy szoktál!

– Tőled ez bók.

– Nem szándékos! Akkor mondd meg, honnan vegyünk jó kardot. Ami nem rosszabb az ellopottaknál. Vagy jobb is.

– Vannak a kovácművességnek mesterei, de még mennyire. Talán akadna is náluk raktárról valami rendesebb markolat. De nekem olyan kard kell, amelyik passzol a kezemhez. Olyan, amelyiket megrendelésre kovácsolnak és készítenek ki. Ez hónapokig eltart, van, hogy egy évig is. Annyi időm nincs.

– Mégis kell valamilyen kardot szerezned – jegyezte meg a bárd józanul. – És méghozzá sürgősen, szerintem. Mi marad akkor? Talán...

Lehalkította a hangját, körülnézett.

– Talán... Talán Kaer Morhen... Ott biztosan...

– Minden bizonnyal – szakította félbe Geralt, összeszorította a száját. – De mennyire. Ott még mindig elég sok penge van, teljes választékban, ezüstből is. De

messze van, és alig van olyan nap, hogy ne lenne vihar meg záporosó. A folyók megduzzadtak, az utak feláztak. Egy hónapig tartana az utazás. Azon kívül...

Mérgesen arrébb rúgott egy eldobott lyukas kiskosarat.

– Hagytam, hogy meglopjanak, Kökörcsin, hogy átverjenek és meglopjanak, mint egy utolsó baleket. Vesemir kíméletlenül kigúnyolna, a pajtásaimnak pedig, ha épp akkor az Erődben lennének, bőven volna muníciójuk, évekig csúfolnának vele. Nem. Ez nem jöhet számításba, a francba. Másképp kell boldogulnom. És egyedül.

Fuvola- és dobszót hallottak. Egy kis térre jutottak, ahol zöldségpiac volt, egy csapatnyi vándorénekes pedig bemutatót tartott. A repertoár délelőtti volt, azaz primitíven ostoba, és egyáltalán nem mulatságos. Kökörcsin a bódék közé lépett, ott pedig költőtől nem várt, bámulatra méltó jártassággal rögtön nekilátott a pultokon pompázó uborkák, céklák és almák minősítésének és kóstolgatásának, lépten-nyomon egyezkedni és flörtölni kezdett az árusnőkkel.

– Savanyú káposzta! – közölte, és szájához emelte a hordóból facsipesszel kiemelt darabot. – Kóstold meg, Geralt. Pompás, igaz? Ízletes és jótékony hatású az ilyen káposzta. Télen, amikor hiányzik a vitamin, megvéd a skorbuttól. Ráadásul tökéletes antidepresszáns szer.

– Hogyhogy?

– Bekapsz egy krigli savanyú káposztát, megiszol egy krigli aludtetejet... és a depresszió lesz a legkisebb gondod. Megfeledkezel a depresszióról. Néha jó sokáig. Kit nézel annyira? Miféle lány ez?

– Ismerős. Várj meg itt. Pár szót váltok veled, és visszajövök.

A lány, akit észrevett, Mozaik volt, akivel Lytta Neydnél ismerkedett meg. A varázslónő bátortalan, simára fésült növendéke. Szerény, de elegáns barnásvörös ruhában. És vastag parafa talpú cipőben, amelyben egészen bájosan járt, ha figyelembe vesszük a hepehupás kövezetet elborító csúszós zöldség hulladékot.

Odalépett hozzá, meglepte, miközben a lány paradicsomot rakosgatott a könyökhajlatába függesztett kosarába.

– Üdv.

Mozaik kissé elsápadt, amikor meglátta, bár amúgy is sápadt volt az arca. És ha nem lett volna ott a pult, egy-két lépést hátrált is volna. Olyan mozdulatot tett, mintha a háta mögé akarná dugni a kosarat. Nem, nem a kosarat. A kezét. Szorosan selyemkendőbe bugyolált kezét és karját. A vaják figyelmét nem kerülte el a jelzés, megmagyarázhatatlan impulzus készítette cselekvésre. Megragadta a lány kezét.

– Hagyj – suttogetta Mozaik, megpróbált kiszabadulni.

– Mutasd. Engedd.

– Ne itt...

Hagyta, hogy a vaják arrébb vigye a piactérről, olyan helyre, ahol valamennyire magukban lehettek. Kigöngyölte a kendőt. És nem volt képes visszafogni magát. Káromkodott. Hosszan és csúnyán.

A lány bal keze ki volt fordulva. A csuklójánál fogva. Hüvelykujja bal felé meredezett, a kézfeje lefelé nézett. A tenyere pedig fölfelé. Ösztönösen megbecsülte az élvonalat, hosszú és szabályos volt. A szív vonala jól kivehető, de foltozott, szakadozott.

– Ki tette ezt veled? Ő?

– Te.

– Mi?

– Te! – Kirántotta a kezét. – Kihasználtál, hogy gúnyt űzz belőle. Ő nem hagyja büntetlenül az ilyesmit.

– Nem tudtam...

– Előre látni? – A lány a szemébe nézett. Félreismerte, nem volt sem bátortalan, sem félénk. – Tudhattad volna és kellett is volna. De te inkább a tűzzel játszottál. Legalább megérte? Elégedett voltál, javult a közérzeted? Lett mivel eldicsekedned a kocsmában a barátaidnak?

Nem válaszolt. Nem talált szavakat. Mozaik pedig meglepetésére hirtelen elmosolyodott.

– Nem veszem tőled rossz néven – mondta fesztelenül. – Engem is szórakoztatott a játékod, ha nem féltem volna annyira, nevettem volna is rajta. Add vissza a kosarat, sietek. Még vásárolnom kell. És időpontom van az alkímistánál...

– Várj egy kicsit. Ezt nem lehet így hagyni.

– Kérlek! – Mozaik hangja kissé megváltozott. – Ne avatkozz bele. Csak rontasz rajta...

– Nekem meg – tette hozzá egy pillanat múlva – így is szerencsém volt. Szelíden bánt velem.

– Szelíden?

– Mind a két kezemet kifordíthatta volna. Kifordíthatta volna a lábamat, sarokkal előre. Felcserélhette volna a lábam, a balt jobbra és *vice versa*, láttam, ahogy mással megcsinálta.

– És ez...?

– Fájt? Egy kis ideig. Mert csaknem azonnal elvesztettem az eszméletem. Mit nézel annyira? Így volt. Ugyanezt remélhetem, amikor visszafordítja a kezem. Pár nap múlva, ha eltelik a bosszúval.

– Odamegyek. Azonnal.

– Rossz ötlet. Nem lehet...

A vaják hirtelen egy mozdulattal szakította félbe. Meghallotta, hogy a sokaság felzúdul, meglátta, hogy szétválnak. Az énekesek abbahagyták a játékot. Kökörcsint vette észre, amint messziről heves és kétségbeesett jeleket ad.

– Te! Dögvészes vaják! Párbajra hívlak ki! Harcolni fogunk!

– A guta üsse meg. Menj arrébb, Mozaïk.

A tömegből egy alacsony, zömök alak lépett elő, bőrmaszkot és bikabőrrel bevont *cuir bouilli* vértet viselt. Megrázta a jobbában tartott háromágú villát, egy gyors balkezes mozdulattal máris kibontott egy halászhálót, meglengette és felemelte.

– A Retariusnak nevezett Tonton Zroga vagyok! Küzdelemre hívlak ki, vaj...

Geralt felemelte a kezét, és Aard Jelével ütötte meg, annyi energiát tett bele, amennyire csak képes volt. A tömeg felordított. A Retariusnak nevezett Tonton Zroga a levegőbe repült, és lábával kapálózva, saját hálójába gabalyodva összedöntött egy perces bódét, súlyos teste elzuhant, és hangos csattanással verte be a fejét egy kuporgó gnómot ábrázoló vasszobrocskába, amelyet, ki tudja miért, egy szabókellékeket árusító bolt elé helyeztek el. Az énekesek hangos bravózással díjazták a repülést. Retarius a földön hevert, életben volt, de az életnek csak gyenge jeleit adta. Geralt komótosan odalépett, és nagy lendülettel megrúgta a mája tájékán. Valaki megrángatta a ruhaujját. Mozaïk.

– Ne. Kérlek. Kérlek, ne. Így nem szabad.

Geralt még egyet rúgott volna a hálósba, mert jól tudta, mit nem szabad, mit szabad, és mit kell. És ilyen dolgokban nem szokott senkire sem hallgatni. Főleg olyanokra nem, akiket soha nem rugdostak meg.

– Kérlek – ismételte Mozaïk. – Ne rajta töltsd ki a haragod. Miattam. Miatta. És amiatt, hogy te magad károsultál.

Engedelmeskedett. A lány vállára tette a kezét. És a szemébe nézett.

– Megyek a mester asszonyodhoz – közölte fanyarul.

– Nem jó – rázta meg a fejét a lány. – Meglesznek a következményei.

– Rád nézve?

– Nem. Nem rám nézve.

*Wild nights – Wild nights!
Were I with thee
Wild nights should be
Our luxury!*

Emily Dickinson

*So daily I renew my idle duty
I touch her here and there – I know my place
I kiss her open mouth and I praise her beauty
and people call me traitor to my face*

Leonard Cohen

Hetedik fejezet

A varázslónő csípőjét művészi és részleteiben mesésen színes tetoválás ékesítette, tarka csíkokban pompázó halat ábrázolt.

Nil admirari, gondolta a vaják. *Nil admirari*.

•

– Nem hiszek a szememnek – mondta Lytta Neyd.

Abban, ami megtörtént, abban, hogy úgy zajlott le, ahogy lezajlott, a vaják maga volt a hibás, senki más. A varázslónő villájához tartva útközben egy kert mellett ment el, engedett a kísértésnek, hogy leszakítson egyet a kerítésen virágzó fréziából. Emlékezett a Lytta parfümjében domináló illatra.

– Nem hiszek a szememnek – ismételte meg az ajtóban Lytta. Személyesen üdvözölte, a terebélyes ajtónálló nem volt ott. Lehet, hogy kimenőt kapott.

– Hadd találjam ki, azért jöttél, hogy jól lehordj Mozaik keze miatt. És virágot hoztál. Fehér fréziát. Gyere be, mielőtt szenzáció lenne ebből, és a város zsongani kezd a pletykáktól. Egy férfi a küszöbömön, virággal! Még a legöregebbek sem emlékszenek ilyesmire.

Bő, vékonyka, selyemből és sifonból készült fekete ruha volt rajta, minden légmozgástól hullámzott. A vaják csak állt és nézett, a virág még mindig előrenyújtott kezében volt, mosolyogni próbált, de a viláért sem volt rá képes. *Nil admirari*, ismételte meg gondolatban ezt a mondást, amelyet Oxenfurtban jegyzett meg, az egyetemen, a filozófia tanszék bejárata fölötti díszkeretre ez volt felírva. Ezt a mondást ismételte meg gondolatban egész idő alatt, útközben Lytta villája felé tartva.

– Ne kiabálj velem. – A varázslónő kivette a fréziát Geralt kezéből. – Helyrehozom a lány kezét, amint itt lesz. Fájdalommentesen. Talán még bocsánatot is kérek tőle. Tőled kérek bocsánatot. Csak ne kiabálj velem.

A vaják a fejét rázta, újból mosolyogni próbált. Nem sikerült.

– Kíváncsi vagyok – Lytta a fréziát az arcához emelte, és a vajákra szegezte jádeszín tekintetét –, ismered-e a virágok jelképrendszerét. És titkos beszédét? Tudod-e, mit mond ez a frézia, és teljesen tudatosan közlöd-e velem az üzenetét? Vagy ez a virág pusztán véletlen, az üzenet pedig... tudat alatti?

Nil admirari.

– De hisz ez nem lényeges. – Odalépett hozzá, nagyon közel. – Ugyanis vagy szemmel láthatóan, tudatosan és kiszámítottan jelzed, mire vágysz... Vagy elrejtetted a vágyad, amit a tudatalattid árul el. Mind a két esetben köszönettel tartozom neked. A virágért. És azért, amit ez elmond. Köszönöm. És viszonzom is. Én is ajándékozok neked valamit. Ó, ezt a szalagocskát. Rántsd meg. Bátran.

Mi a jó fenét csinállok, gondolta, és megrántotta. A masnira kötött szalagocska simán siklott ki a körbeszegett nyílásból. Teljesen. És ekkor a selyem-sifon ruha vízességként omlott le Lyttáról, lágyan hullott a bokája köré. A vaják egy pillanatra behunyta a szemét, a varázslónő meztelensége hirtelen fényvillanásként szúrt bele. Mit is csinállok, gondolta, miközben átölelte a nyakát. Mit is csinállok, gondolta, mikor megérezte a korallpiros rúzs ízét az ajkán. Amit csinállok, az teljesen értelmetlen, gondolta, miközben gyengéden az udvaron álló szekrénykéhez vezette, és ráültette a malachitlapra.

Frézia- és barackillata volt. És még valami. Talán mandarin. Talán vetiver.

Egy pillanat se telt bele, és a szekrényke igencsak ingadozni kezdett. Korall, bár erősen ölelte a vajákat, egy pillanatra sem engedte el a fréziát. A virág illata nem nyomta el a saját illatát.

– A lelkesedésed hízelgő rám nézve. – Lytta elvonta tőle az ajkát, és csak most nyitotta ki a szemét. – És bók is egyben. De van ágyam, tudod?

•

Volt ágya, tényleg. Hatalmas. Terjedelmes, mint egy fregatt fedélzete. Idevezette Geraltot, aki követte, nem tudott betelni vele. Lytta nem nézett hátra. Nem kételkedett benne, hogy a vaják követi. Hogy habozás nélkül oda megy, ahová ő vezeti. És le sem veszi róla a tekintetét.

Az ágy hatalmas volt, baldachinos, az ágynemű selyemből, a lepedő szaténból.

A legkisebb túlzás nélkül az egész ágyat kihasználták, minden csücskét. Az ágynemű minden arasznyi darabját. A lepedő minden ráncát.

•

– Lytta...

– Szólíthatsz Korallnak. De egyelőre ne mondj semmit.

Nil admirari. Frézia- és barackillat. A párnán szétterülő vörös hajbozont.

•

– Lytta...

– Hívhatsz Korallnak. És csinálhatod ezt még egyszer.

•

A varázslónő csípőjét művészi és részleteiben mesésen színes tetoválás ékesítette, tarka csíkokban pompázó, jókora uszonyai folytán háromszög alakú halat ábrázolt. Az ilyen vitorláshalakat a gazdagok és a sznob újgazdagok akváriumokban és medencékben szokták tartani. Ezekről a halakról Geraltnak – és nemcsak neki – mindig a sznobizmus és a nagyképű beképzeltség jutott az eszébe. Csodálkozott tehát rajta, hogy Korall épp ezt a tetoválást választotta, és nem valami másikat. Csodálkozása csak egy pillanatig tartott, gyorsan meglett a magyarázat. Lytta Neyd látszólag és kinézetre és egyáltalán egészen fiatal volt. De a tetoválás igazi ifjúságának éveiből származott. Azokból az időkből, amikor a tengeren túlról hozott vitorláshal valódi ritka attrakciónak számított, a gazdagok nem voltak sokan, a feltörekvők még

épp csak törekedtek felfelé, és keveseknek telt akváriumra. A tetoválása tehát olyan, mint valami születési anyakönyv, gondolta Geralt, és közben az ujja hegyével cirógatta a vitorláshalat, fura, hogy Lytta még mindig viseli, ahelyett, hogy mágiával eltávolítaná. Hát, gondolta, miközben a cirógatást a haltól távolabbi térségekre vitte át, kedves dolog az ifjú évekre emlékezni. Nem könnyű megszabadulni az effajta mementótól. Még ha már elavult és patetikusan banális is lett.

Feltámaszkodott a könyökére, és alaposan végigvizsgálta a varázslónő testét, vannak-e rajta más ugyanilyen nosztalgikus emlékek. Nem talált ilyet. Nem is számított rá, hogy talál, egyszerűen csak meg akarta nézni. Korall felsóhajtott. Nyilván megunt a vaják kezének elvont, kevésbé tárgyilagos barangolását, megragadta, és határozottan egy konkrét, és nyilván a saját elképzelése szerint az egyedül helyes pontra irányította. Nagyon is jó így, gondolta Geralt, és magához szorította a varázslónőt, arcát Lytta hajába fúrta. Csíkos hal, nagy dolog. Mintha nem lennének fontosabb dolgok, amikre érdekesebb figyelmet fordítani. Amikre érdekesebb gondolni.

•

Talán a vitorlásmodellek is, gondolta kaotikusan Korall, és nehezen lett úrrá szaggatott lélegzésén. Talán a katonabábuk is, talán a műlegyes horgászat. De az, ami számít... Ami igazán számít... Az, ahogy átölel.

Geralt átölelte. Mintha ő lenne neki az egész világ.

•

Az első éjszaka nem sokat aludtak. Még amikor elaludt is Lytta, a vajáknak gondjai voltak az alvással. Olyan erősen karolta át Lytta a derekát, hogy a lélegzés is nehezebbre esett, a lábát is átvette a vaják combján.

A második éjszaka a varázslónő kevésbé volt birtokba vevő. Nem fogta és nem ölelte őt annyira erősen, mint előzőleg. Nyilván már nem félt tőle, hogy reggel megszökik.

•

- Elgondolkoztál. Férfias, mogorva képet vágysz. Oka?
- Elgondolkoztat... Hmm... Kapcsolatunk naturalizmusa.
- Micsodája?
- Mondtam. Naturalizmusa.
- Úgy tűnik, a „kapcsolat” szót használtad. Valóban, csodálatba ejt ennek a fogalomnak a tartalmi bősége. Túlságosan rád jött, mint hallom, a posztkoitális szomorúság. Ez az állapot tényleg természetes, minden magasabb rendű lényre vonatkozik. Nekem is, vaják, épp egy különös könnycsepp tolakszik a szemembe... Ne búsulj, ne búsulj. Tréfáltam.
- Elcsábítottál... Mint egy hímet.
- Micsodát?
- Elcsábítottál. Mint egy rovar. Frézia-barack-mágia feromonnal.
- Ez komoly?
- Ne dühöngj. Kérlek, Korall.
- Nem dühöngök. Ellenkezőleg. Ha meggondolom, el kell ismernem, igazad van. Igen, ez tiszta naturalizmus. Mindössze pont fordítva. Te kábítottál és szédítettél el. Első látásra. Naturalisztikusan és animalisztikusan lejtetted el előttem a hímek násztáncát. Ugráltál, topogtál, csóváltad a farkadat...
- Nem igaz.
- ...csóváltad a farkadat, és csapkodtál a szárnyaddal, mint egy fajdkakas. Kukorékoltál és gágogtál...
- Nem gágogtam.
- Gágogtál.
- Nem.
- De. Ölelj át.

●

- Korall?
- Mi van?
- Lytta Neyd... Ez sem a valódi neved, igaz?
- A valódit bajos lenne használni.
- Hogyhogy?
- Mondd ki gyorsan: Astrid Lyttneyd Ásgeirrfinnbjornsdóttir.
- Értem.
- Kétlem.

•

– Korall?

– Aha?

– És Mozaik? Honnan van ez a beceneve?

– Tudod, vaják, mit nem szeretek? A más nőkről szóló kérdéseket. Főként akkor, ha aki kérdi, velem egy ágyban fekszik. És kérdezősködik ahelyett, hogy arra koncentráljon, amin épp a kezét tartja. Nem merészkednél ilyesmire, ha Yenneferrel lennél az ágyban.

– Én meg nem szeretem bizonyos nevek kimondását. Főként akkor, amikor...

– Hagyjam abba?

– Azt nem mondtam.

Korall megcsókolta a vállát.

– Amikor bekerült az iskolába, Aiknak hívták, a családnevére nem emlékszem. Nem volt elég, hogy a neve ilyen fura volt, még a bőre pigmenthiánya miatt is szenvedett. Az arca tele volt pettyezve világos foltokkal, tényleg úgy nézett ki, mint a mozaik. Világos persze, hogy már az első félév után meggyógyították, egy varázslónőn nem lehet semmiféle makula. De a kezdetben rosszindulatú gúnynev rajta ragadt. És hamarosan már nem is volt rosszindulatú. Ő maga is megkedvelte. De elég legyen belőle. Hozzám és rólam beszélj. Na, gyerünk.

– Hogyhogy gyerünk?

– Rólam beszélj. Milyen vagyok. Szép, ugye? Na, mondd!

– Szép. Vörös. És szeplős.

– Nem vagyok szeplős. A szeplőket mágiával eltávolítottam.

– Nem mindet. Néhányról megfeledkeztél. De én kilestem.

– Hol a... Ah. Na igen. Igaz. Akkor szeplős vagyok. És még milyen vagyok?

– Édes.

– Tessék?

– Édes. Mint a mézes keksz.

– Nem csúfolódsz velem véletlenül?

– Nézz rám. A szemembe. Látsz benne akár egy árnyalatnyi őszintétlenséget?

– Nem. És ez nyugtalanít a leginkább.

•

- Ülj az ágy szélére.
- Mert?
- Vissza akarok vágni.
- Tessék?
- A szeplőkért, amiket kilestél ott, ahol kilested őket. Az alapos igyekezetért és a pontos... feltárásért. Vissza akarok vágni és meg akarom hálálni. Szabad?
- De még mennyire.

A varázslónő villája, akár a városrész csaknem valamennyi háza, terasszal is el volt látva, ahonnan tengerre néző kilátás nyílt. Lytta szeretett itt órák hosszat elüldögelni, a kikötőben álló hajókat figyelte egy állványra helyezett jókora távcső segítségével. Geralt kevéssé osztozott a tenger és az ott látható dolgok iránti elragadtatásban, de szeretett kinn lenni vele a teraszon. Szorosan mellé ült, szinte a nyakába, az arcát belefúrta a vörös hajfürtökbe, élvezte a frézia és a barack illatát.

– Ott, az a galleon, amelyik épp horgonyt vet, nézd csak – mutatott oda Korall. – Kék kereszt van a zászlaján, az a Cintra Büszkesége, bizonyára Kovirba tart. Az a kogge pedig az Alke, Cidarisból, biztos épp egy børszállítmányt rakodik be. Ott meg a Thetisz, egy szállítóhulk, helybeli, kétszáz köből befogadóképességű, part menti járat, Kerack és Nastrog között közlekedik. Ott meg, nézd, épp egy novigradi szkúner fut be a kikötőbe, a Pandora Parvi, gyönyörű, gyönyörű hajó. Nézz bele a távcsőbe. Ott láthatod...

– Távcső nélkül is látom. Mutáns vagyok.

– Ah, igen. Elfelejtettem. Ó, ott, a Fuchsia gálya, harminckét evezős, négyszáz köből is lehet a raktere. Az a csinos háromárbócos galleon meg ott a Vertigo, Lan Exeterből érkezett. Messzebb pedig azzal a narancsszínű zászlóval a redaniai Albatrosz galleon, három árbóc, százhusz láb a hossza... Ó, ott, nézd csak, nézd csak, most bont vitorlát és fut ki a tengerre az Echo postaklipper, a kapitányát ismerem, Ravengánál kosztol, amikor itt köt ki. És ott meg, figyelj, teljes vitorlázattal egy povissi galleon...

A vaják félresimította Lytta haját a hátáról. Lassan, egyesével kibontotta a kapcsokat, lecsúsztatta a ruhát a varázslónő válláról. Majd mindkét kezét és teljes figyelmét a kibontott vitorlázatú két galleonnak szentelte. Azoknak a galleonoknak, amelyekhez hasonlót hasztalan kereshetne valamennyi tengeri útvonalon, öbölben,

kikötőben és az admirálisok nyilvántartásaiban.

Lytta nem tiltakozott. És nem vette el a szemétől a távcső lencséjét.

– Úgy viselkedsz – mondta egyszer csak –, mint egy tizenöt éves. Mintha először látnád.

– Nekem mindig olyan, mint elsőre – ismerte be a vaják tétova hangon. – És igazából soha nem voltam tizenöt éves.

•

– Skelligei származású vagyok – mondta később, már az ágyban Lytta. – A véremben van a tenger. És szeretem is.

– Néha arról álmodozom – folytatta, mivel Geralt hallgatott –, hogy elhajózzam. Egy magam. Felvonom a vitorlát, és kifutok a tengerre... Messze, messze, ameddig a szem ellát. Köröskörül csak a víz meg az égbolt. Telefröcsköl a hullámok sós habja, a szél valóságos férfias becézéssel szaggatja a hajamat. Én meg egyedül vagyok, teljesen egyedül, végtelenül magányosan az idegen és ellenséges elemek között. Magány az idegenség tengerében. Nem vágyok ilyesmire?

Nem, nem vágyok, gondolta a vaják. Naponta élem át.

•

Eljött a nyári napforduló napja, és vele az év legrövidebb, bűvös éjszakája, amikor az erdőkből kivirágzott a páfrány, és magukat kígyónyelvvel ledörzsölő meztelen lányok táncoltak a harmattól nedves réteken.

A szempillantásnyi rövid éjszaka.

Őrült, villámfényes éjszaka.

•

A napforduló utáni reggel a vaják magában ébredt fel. A konyhában már várta a reggeli. És nemcsak az.

– Jó reggelt, Mozaik. Szép idő van, igaz? Hol van Lytta?

– Ma szabadnapod van – válaszolta rá sem nézve. – Páratlan mesterasszonyomnak sok munkája van. Késő estig. Az alatt az idő alatt, amelyet az... élvezeteknek

szentelt, összejöttek a páciensek.

– A páciensek.

– A termékeltenséget gyógyítja. És más női bajokat. Nem tudad? Na most már tudod. Szép napot.

– Ne menj még el. Szeretnék...

– Nem tudom, mit szeretnél – vágott közbe a lány. – De valószínűleg rossz ötlet. Jobb, ha egyáltalán nem szólnál hozzám. Ha úgy tennél, mintha egyáltalán nem lennék itt.

– Korall nem bánt téged többé, kezeskedem. Egyébként nincs itt, nem lát minket.

– Mindent lát, amit látni akar, elég neki ehhez pár varázsige és kellék. És ne ámítsd magad azzal, hogy valamennyire hatással vagy rá. Ehhez valami több kell, mint... – Egy fejmozdulattal a hálószobára mutatott. – Kérlek, ne említsd neki a nevemet. Még véletlenül se. Mert eszembe juttatja. Még ha egy év múlva is, de eszembe juttatja.

– Ha egyszer így bánik veled... Nem tudsz egyszerűen elmenni?

– Hová? – háborodott fel a lány. – Egy takácsműhelybe? Szabótanoncnak? Vagy rögtön egy bordélyba? Senkim sincs. Senki vagyok. És senki is maradok. Csak ő tud ezen változtatni. Elviselek mindent... De ne tetézd, ha lehet.

– A városban – nézett a vajákra egy pillanat múlva – a barátoddal találkoztam. Azzal a költővel, Kökörccsinnel. Rólad kérdezett. Aggódott.

– Megnyugtattad? Elmagyaráztad, hogy biztonságban vagyok? Hogy nem fenyeget semmi?

– Miért kellett volna hazudnom?

– Tessék?

– Itt nem vagy biztonságban. Azért vagy vele, mert a másik miatt bánkódsz. Még ha szorosan mellette vagy, akkor is a másikra gondolsz. Ő tudja ezt. De ezt a játékot játssza, mert szórakoztatja, és te nagyszerűen tettetsz, pokolian meggyőző vagy. De gondoltál-e arra, mi lesz, ha elárulod magad?

●

– Ma is vele töltöd az éjszakát?

– Ma is – erősítette meg Geralt.

– Már egy hete, tudod?

– Négy napja.

Kökörccsin egy hatásos glissandóval húzta végig ujjait a lant húrjain. Körülnézett a

fogadóban. Meghúzta a korsót, letörölte a habot az orráról.

– Tudom, nem az én dolgom – mondta, tőle szokatlanul határozottan és keményen. – Tudom, nem kellene beleszólnom. Tudom, nem szereted, ha valaki beleszól. De bizonyos dolgokról, Geralt barátom, nem kellene hallgatni. Korall, ha tudni akarod a véleményemet, azok közé a nők közé tartozik, akiknek figyelmeztető jelvényt kellene viselniük állandóan és jól láthatóan. A következő felirattal: „Csak nézni szabad, hozzányúlni nem.” Az állatkertben ilyesmit raknak ki abban a terráriumban, amelyikben a csörgőkígyókat tartják.

– Tudom.

– Ő csak játszik veled, szórakozik veled.

– Tudom.

– Te viszont a világ legtermészetesebb módján pótolod Yennefert, akit nem tudsz elfelejteni.

– Tudom.

– Akkor miért...

– Nem tudom.

•

Esténként sétáltak. Néha a parkban, néha a kikötő fölé magasodó dombon, néha egyszerűen végigjárták a Fűszerpiacot.

Együtt keresték fel a Natura Rerum vendégfogadót. Jó párszor. Febus Ravenga nem tudott hová lenni örömeiben, parancsára a pincérek körülugrálták őket, ahogy csak kitelt tőlük. Geralt végre megtapasztalta, milyen a poliptintában tált rombuszhal íze. Aztán a fehérboros libacombé és a zöldséges borjúcombé. Csak eleinte – s rövid ideig – zavarta a teremben ülő többi vendég feltűnően tolakodó érdeklődése. Utána Lytta példájára már nem törődött ezzel. A helyi pince borai sokat segítettek ebben.

Később visszamentek a villába. Korall már az előszobában ledobta a ruháját, teljesen meztelenül indult a hálószobába.

Követte. Nézte. Imádta nézni.

•

– Korall?

- Mi van?
- A szóbeszéd szerint mindig képes vagy meglátni, amit csak akarsz. Elég ehhez néhány varázsige meg kellék.
- A szóbeszédnek – Lytta felkönyökölt, a vaják szemébe nézett –, úgy tűnik, megint ki kell forgatni valamelyik ízületét. Ennek kell majd leszoktatnia a szóbeszédet arról, hogy a nyelvét koptassa.
- Nagyon kérlek...
- Tréfáltam – vágta rá. A hangjában egy árnyalatnyi vidámság sem volt.
- És ugyan mit szeretnél látni? – folytatta Lytta, mert a vaják nem szólalt meg. – Vagy megjövendőltetni? Meddig fogsz élni? Mikor és hol halsz meg? Melyik ló nyeri meg a Nagy Tretogorit? Kit választ meg novigradi hierarchává az elektori kollégium? Kivel van most Yennefer?
- Lytta.
- Miről van szó, ha szabad tudnom?
- Elmondta neki a kardlopás történetét.

Villámlott. És egy pillanat múlva csattanva gördült a mennydörgés.

A szökőkút csöndesen csobogott, nedves kő illata áradt a medence felől. A márványkislány nedves csillogással, tánclépésben dermedt kővé.

– A szobrocska és a szökőkút – magyarázta sietősen Korall – nem arra szolgál, hogy kielégítse az érzelgős giccsel kapcsolatos kedvtelésemet, nem is azt mutatja, hogy vonzódnék a divatos sznobériához. Konkrétabb célokat szolgál. A szobrocska engem ábrázol. Lekicsinyítve. Tizenkét évesen.

– Ki gondolta volna akkor, hogy ilyen széppé fejlődsz.

– Erősen hozzám kötődő mágikus kellék ez. A szökőkút pedig, pontosabban a vize divinációra szolgál. Feltételezem, tudod, mi az a divináció, és mi a lényege?

– Nagy vonalakban.

– A fegyvereidet úgy tíz napja lopták el. A múltbeli események vizsgálatához és elemzéséhez, még a nagyon távoliak esetében is, a legjobb és legbiztosabb eszköz az álmjóslás, de ehhez meglehetősen ritka álmodótehetségre van szükség, nekem nincs ilyesmim. A sortilegia, azaz a csontjóslás nemigen segít ebben, akárcsak a tűzjóslás vagy a légjóslás, azok inkább az emberi sorsok megfejtésében hatásosak, azzal a feltétellel, hogy rendelkezésre áll valami, ami az illető embereké volt... haj, köröm, ruhadarab és ehhez hasonlók. Tárgyakra, a mi esetünkben kardokra nem

alkalmazhatók.

– Így tehát – Lytta félresimított a homlokáról egy vörös fürtöt – nem marad más hátra, mint a divináció. Bizonyára tudod, hogy láthatóvá és előreláthatóvá teszi a jövőbeli eseményeket. Az elemek is segítenek ebben nekünk, mert meglehetősen viharos idő köszöntött be. A divinációt összekötjük a villámjóslással. Gyere közelebb. Fogd meg a kezem, és ne is engedd el. Hajolj előre, és nézz bele a vízbe, de semmi szín alatt ne érintsd meg. Koncentrálj. Gondolj a kardjaidra! Intenzíven gondolj rájuk!

A vaják hallotta, amint Lytta varázsigéket skandál. A medence vize reagált, minden egyes kimondott varázsszóra egyre erősebben tajtékozott és hullámzott. A fenekéről hatalmas buborékok szállodtak föl.

A víz kisimult, és zavarossá vált. Aztán teljesen kitisztult.

A mélyből ibolyaszínű sötét szempár nézett fölfelé. A vállig érő, hollófekete fürtök zuhataga csillogva omlik le, úgy verődik róla vissza a fény, mint a páva tollazatáról, minden mozdulatra lebegni és hullámzani kezd...

– A kardokra – emlékeztette rá Korall halkán és csípősen. – Úgy volt, hogy a kardokra fogsz gondolni.

A víz örvényleni kezdett, a fekete hajú és ibolyaszemű nő feloldódott az örvényekben. Geralt halkán felsóhajtott.

– A kardokra – sziszegte Lytta. – Ne órá!

A következő villám fényében újabb varázsigét skandált. A szobrocska tejfehéren izzott fel a szökőkútban, a víz ismét kisimult és kitisztult. És akkor a vaják meglátta.

A kardját. A kezét, amely megmarkolta. Az ujjain levő gyűrűket.

...meteoritkőből. Tökéletes egyensúly, a kard markolatának a súlya pontosan megegyezik a pengéével...

A másik kard. Ezüsből. Ugyanaz a kéz.

...ezüsstel kivert acéltörzs... A penge teljes hosszában rúnajelek...

– Látom őket – suttozta fennhangon, és megszorította Lytta kezét. – Látom a kardjaimat... Igazából...

– Hallgass – válaszolt a varázslónő még erősebb kézszorítással. – Hallgass, és koncentrálj.

A kardok eltűntek. Helyükön fekete erdőt látott. Köves síkságot. Sziklákat. Az egyik szikla óriási, magasra tornyosuló, karcsú... A szelek különös alakúra formálták...

A víz rövid ideig tajtékozott.

Nemes vonású ősz férfi fekete bársonykaftánban és aranybrokát mellényben, két kezét a mahagóni emelvényre támasztja. Tízszáz számú tétel, hirdeti fennhangon.

Abszolút különleges, rendkívüli lelet, két vajákkard...

Hatalmas fekete macska forgolódik egy helyben, mancsával megpróbálja elkapni a fölötte himbálózó, láncra fűzött medaliont. A medalion arany színű ovális mezejében ficáncoló kék zománcos *nageant* delfin látszik.

Fák között, lombsátor és a víz fölé hajló ágak alatt hömpölygő folyó. Az egyik ágon hosszú szűk ruhájú nő áll mozdulatlanul.

A víz kis ideig tajtékozott, de csaknem azonnal megint kisimult.

Fűtengert látott, szemhatárig érő végtelen síkságot. Fölülről, szinte madártávlatból látta... Vagy egy hegy tetejéről. Amelynek lejtőin rengeteg elmosódó alak masírozott lefelé. Amikor visszanéztek, merev arcokat látott, világtalan, holt tekinteteket. Ezek halottak, jött rá hirtelen. Ez a hullák menete...

Lytta ujjai megint szorosan fonódtak a kezére. Egy harapófogó erejével.

Villámlott. Egy hirtelen szélroham beletépett a hajukba. A medence vize felkavarodott, forrásba jött, tajtékozott, hatalmas hullámfal meredt fel. És egyenesen rájuk rontott. Mindketten elugrottak a szökőkúttól, Korall megbotlott, Geralt elkapta. Megdörrent az ég.

A varázslónő bűvös igéket kiáltott, legyintett. Az egész házban felgyulladtak a fények.

A medence vize, mely egy pillanattal korábban forrongva örvénylett, most nyugodt, sima lett, csak a szökőkút lustán csordogáló patakocskája borzolta fel. És bár egy pillanattal korábban valóságos árhullám omlott rájuk, most egy csepp sem maradt rajtuk.

Geralt mélyet lélegzett. Felállt.

– Ez a végén... – morogta, és segített a varázslónőnek felállni. – Ez az utolsó kép... A hegy és a rengeteg... ember... Nem ismertem fel... Fogalmam sincs, mi lehetett...

– Nekem sem – válaszolta Lytta különös hangon. – De ez a látvány nem neked szólt. Ezt a képet nekem szánták. Nekem sincs fogalmam róla, mit jelenthetett. De az a furcsa érzésem van, hogy semmi jót.

A dörgés halkult. Elvonult a vihar. A szárazföld belseje felé.

●

– Sarlatánság ez az egész divináció – ismételte meg Kökörcsin, a lant kulcsait csavargatva. – Naivoknak való csalóka fantomok. Erős szuggesztió, semmi más. Kardokra gondoltál, hát kardokat láttál. Mit is láttál még állítólag? Holtak menetét?

Iszonyú hullámot? Furcsa alakú sziklát? Milyen is volt?

– Mint egy óriáskulcs – töprengett a vaják. – Vagy egy heraldikai kereszt félharmada...

A trubadúr elgondolkozott. Aztán belemártotta az ujját a sörbe. És felrajzolt valamit az asztalra.

– Ehhez hasonló?

– Ha. Nagyon is.

– Hogy az a! – Kökörcsin belekapott a húrokba, és ezzel az egész kocsmá figyelmét magára vonta. – Hogy a ló rúgjon belém! Haha, Geralt barátom! Hányszor húztál ki a bajból! Hányszor segítettél rajtam! Mennyi szolgálatot tettél nekem! Se szeri, se száma! Nos, most rajtam a sor. Lehet, hogy nekem köszönhetően szerzed vissza azokat a hírneves fegyvereket.

– He?

Kökörcsin felállt.

– Lytta Neyd asszony, a te legújabb trófeád, aki előtt mint kiváló jósnő és páratlan látnok előtt ezúttal is tisztelettel adózom, a divinációban nyilvánvalóan, világosan és kétségbevonhatatlanul olyan helyet mutatott meg, amit ismerek. Elmegyünk Ferranthoz. Most rögtön. El kell érnie a titkos kapcsolataim keresztül, hogy audienciát kapjunk. És engedélyt is ki kell állítania, hogy a szolgálati kapun át hagyhasd el a várost, nehogy összeütközésbe kerülj az őrség hetéréival. Kisebb kirándulásra indulunk. Kicsire, nem is olyan messzire.

– Hová?

– Ráismertem a sziklára a látomásodból. A szakértők karsztisztnek hívják. A helyi lakosság pedig Griffnek nevezi. Jellegzetes pont, afféle útjelző, elvezet valakinek a házához, ő tényleg tudhat valamit a kardjaidról. Annak a helynek, ahová megyünk, Holdsarló a neve. Mond ez neked valamit?

Nem pusztán a megmunkálása, nem pusztán a mesteri készség ítéli meg a vajákkard értékét. Akárcsak a rejtélyes tünde- vagy törpepengék, melyek titka elveszett, a vajákkard titokzatos hatalommal kötődik az őt birtokló vaják kezéhez és érzékeihez. És épp e mágikus köteléknek köszönhetően igen eredményes a Sötét Erők ellen.

Pandolfo Forteguerra, *Értekezés a kézifegyverekről*

Elárulok nektek egy titkot. A vajákkardokról. Mesebeszéd, hogy valamiféle titkos erejük volna. És hogy úgymond annyira nagyszerű fegyverek, hogy úgymond nincs náluk jobb. Mindez csak tetszetősen kitalált fikció. Ezt abszolút biztos forrásból tudom.

Kökörcsin, *Fél évszázad költészete*

Nyolcadik fejezet

A Griffnek nevezett sziklát azonnal felismerték, már messziről látható volt.

•

Az a hely, ahová tartottak, nagyjából félúton volt Kerack és Cidaris között, kissé oldalvást a két várost összekötő, erdők és köves pusztaságok között húzódó országúttól. Beletelt némi idő, mire odaértek, közben fecserésztek. Főként Kökörcsin vitte a szót.

– A közvélekedés szerint – mondta a költő – a vajákok által használt kardoknak mágikus tulajdonságaik vannak. Ha figyelmen kívül hagyjuk is az impotenciáról szóló agyszüleményeket, valaminek kell lennie ebben a dologban. A ti kardjaitok nem közönséges kardok. Van ehhez hozzáfűznivalód?

Geralt megállította a kancáját. Keszegnek, mivel megunta a hosszan tartó álldogálást az istállóban, egyre nagyobb kedve támadt galoppozni.

– Persze, van. A kardjaink nem közönséges kardok.

– Állítólag – Kökörcsin úgy tett, mintha nem hallaná a gúnyos felhangot – a

veletek küzdő szörnyekre vészt hozó vajákfegyverek mágikus ereje abban az acélban van, amelyből ezeket a kardokat kikovácsolják. Magában a nyersanyagban, azaz az égből hulló meteoritokban található érceken. Hogy is van ez? Hiszen a meteoritok nem mágikusak, hanem tudományosan felderített természeti jelenségek. Akkor honnan van ez a mágia?

Geralt felnézett az észak felől sötétedő égre. Úgy látszott, megint vihar kerekedik. És zuhogni is fog.

– Ugye jól emlékszem – válaszolt kérdéssel –, hogy tanultad mint a hét szabad művészetet?

– És *summa cum laude* diplomát kaptam.

– Hallgattad a *quadrivium* keretében Lindenbrog professzor csillagászati előadásait?

– Az öreg Lindenbrogot, akit Locsoginak hívtak? – nevette el magát Kökörcsin. – Hát persze! Most is látom, amint a hátsóját vakarássza, és a pálcájával a térképekre meg a glóbuszokra koppintgat, és közben egyhangúan motyorászik. A *Sphera Mundi*, eeee, *subdividitur* a négy Elemi Plánusra: a Föld Plánusra, a Víz Plánusra, a Levegő Plánusra és a Tűz Plánusra. A Föld a Vízzel együtt formázza a földgolyót, ezt mindenfelől, eeee, a Levegő, vagyis az *Aer* veszi körül. A levegő fölött, eeee, az *Aether*, a Tüzes Levegő *vel* Tűz terül el. A Tűz fölött pedig ott a Szubtilis Sziderikus Égbolt, a szférikus természetű *Firmamentum*. Rajta helyezkednek el az *Erratica Sydera*, a bolygócsillagok, és a *Fixa Sydera*, az állócsillagok...

– Nem tudom – röhögött Geralt –, mit csodáljak jobban, a majmolási vagy az emlékezőtehetséged. De visszatérve a bennünket érdeklő kérdésre: a meteoritok, a mi derék Locsogink meghatározásában hullócsillagok, a *Sydera Cadens*, vagy valami ilyesmi, leszakadnak az égboltozatról, és lezuhannak, hogy aztán belefúródjanak a mi jó öreg Földünkbe. Útközben pedig áthatolnak az összes többi plánumon, vagyis az elemek és persze a paraelemek szintjén is, mert állítólag ilyenek is léteznek. Az elemeket és a paraelemeket köztudottan hatalmas energia tölti meg, amely minden mágia és természetfölötti erő forrása, és a rajtuk keresztülhatoló meteorit magába olvasztja és megőrzi ezt az energiát. Az az acél, amely kinyerhető a meteoritból, továbbá az a penge, amely az ilyen acélból kikovácsolható, az elemi erőket tartalmazza. Mágikus. Az egész kard mágikus. *Quod erat demonstrandum*. Felfogtad?

– Hát persze.

– Akkor felejtsd el. Mert ez mesebeszéd.

– Mi?

– Mesebeszéd. Kitalálás. Meteorit nem található minden bokorban. A vajákok által használt kardoknak több mint a fele magnetitércből kinyert acélból készült. Én is

ilyeneket használtam. Ugyanolyan jók, mint azok, amelyek égből hullott és elemeken áthatoló szideritből vannak. Abszolút nincs köztük semmi különbség. De ezt tartsd meg magadnak, Kökörcsin, nagyon kérlek. Senkinek se mondd el.

– Hogyhogy? Hallgassak? Ezt nem követelheted meg! Mi értelme valamit tudni, ha a tudással nem lehet eldicsekedni?

– Kérlek. Szeretném, ha természetfölötti fegyverrel rendelkező természetfölötti lénynek tartanának. Így fogadnak fel, és így fizetnek. A közönségesség viszont azonos a semmilyenséggel, a semmilyenség pedig az olcsósággal. Ezért kérlek, tégy lakatot a szádra. Megígéred?

– Legyen úgy. Megígérem.

•

A Griffnek nevezett sziklát azonnal felismerték, már messziről látható volt.

Csakugyan, kis képzelőerővel hasonlíthatott egy hosszú nyakon terpeszkedő grifffejhez. Habár inkább – mint Kökörcsin megfigyelte – lant vagy más húros hangszer griffjére emlékeztetett.

A Griff, mint kiderült, egy óriási karsztforrás fölött uralkodó szirt volt. A karsztforrást – Geraltnak eszébe jutott az erről szóló történet – meglehetősen szabályos alakja miatt Tündevárnak hívták, ősrégi építmény romjait formálta ki falakkal, tornyokkal, bástyákkal és minden egyébbel. Azonban nem volt itt soha semmiféle vár, se tünde, se más, a karsztforrás formáit a Természet alakította ki, bár azt el kell ismerni, lenyűgözően.

– Ott, lent – mutatta Kökörcsin, és felállt a kengyelben. – Látod? Épp ott van az úticélunk. A Holdsarló.

Ez a név is kivételesen találó volt, a karsztszirtek hatalmas, csodálatra méltóan szabályos háromszög alakot öltöttek, amely bástyaként meredt fel a Tündevár előtt. A háromszög belsejében egy erődszerű épület állt. Olyasmi vette körül, ami egy bekerített, megerősített táborra hasonlított.

Geraltnak eszébe jutott a szóbeszéd, amely a Holdsarlóról keringett. És a Holdsarlóban élő illetőről.

Letértek az útról.

Az elülső kerítéshez több bejárat vezetett, valamennyit állig felfegyverzett örök vigyázták, mindenféle tarka öltözetükről könnyen fel lehetett ismerni a zsoldos katonát. Már az első őrség feltartóztatta őket. Noha Kökörcsin nagy hangon hivatkozott a megbeszélte audienciára, és határozottan hangsúlyozta jó kapcsolatát a

főnökséggel, felszólították őket, hogy szálljanak le a lóról, és várjanak. Elég sokat. Geralt már kissé türelmetlenkedni kezdett, amikor végre megjelent egy gályarab külsejű fickó, aki utasította őket, hogy kövessék. Hamarosan kiderült, hogy a fickó kerülő úton vezeti őket az építmény hátsó részébe, amelynek belsejéből lárma és zeneszó szűrődött ki.

Egy kis hídon mentek át. Amint átértek, egy ember hevert a földön, épphogy eszméleténél volt, körbe-körbe matatott. Arca vérzett, és úgy feldagadt, hogy a szeme csaknem eltűnt a duzzanatban. Nehezen lélegzett, és minden lélegzetvétellel vérbuborékot fújt szétvert orrából. Az őket vezető fickó egy csepp figyelmet sem fordított a fekvő emberre, így hát Geralt és Kökörcsin is úgy tett, mintha nem látna semmit. Olyan terepen tartózkodtak, ahol nem volt szabad túlzottan kíváncsiskodni. A Holdsarló dolgaiba nem volt ajánlatos senkinek az orrát beleütnie – a Holdsarlóban, úgy hírllett, a beleütött orr rendszerint megvált a gazdájától, és ottmaradt, ahová beleütötték.

A fickó a konyhán át vezette őket, ahol úgy sűrögtek-forogtak a szakácsok, mint akiket leforráztak. Üstök rotyogtak, és amint Geralt megfigyelte, rákok, homárok és languszták főttek bennük. Angolnák és murénák tekergőztek a kádakban, szívragylók és kék ragylók párolódtak a fazekakban. Pecsénye sistergett az óriási serpenyőkben. A szolgák felragadták az elkészült étellel megrakott tálcákat és tálakat, majd kicipelték őket a folyosókra.

A következő helyiségeket a változatosság kedvéért női parfümök és illatszerek aromája töltötte meg. Hosszú sor tükör előtt, szüntelenül csacsogva, több tucat nő igazgatta bájait a pucérság különféle fokozatában, némelyikük teljesen ruhátlanul. Geralt és Kökörcsin itt is kővé meredt arccal haladt tova, nem hagyták, hogy tekintetük ide-oda kalandozzék.

A soron következő helyiségben alapos vizsgálatnak vetették őket alá. Az ezt kivitelező illetők külseje komoly, viselkedése profi, cselekvése céltudatos volt. Geralt törét elkobozták. Kökörcsintől, aki soha nem viselt semmilyen fegyvert, elvették a fésűjét és a dugóhúzóját. De – némi töprengés után – meghagyták a lantját.

– A tisztelendő előtt székek vannak – oktatták ki őket végül. – Ezekre leül. Ül és fel nem áll, amíg a tisztelendő nem parancsolja. Nem közbeszól, amikor a tisztelendő beszél. Nem beszél, amíg a tisztelendő nem ad jelet rá, hogy lehet. És most bemegy. Ezen az ajtón.

– Tisztelendő? – morogta Geralt.

– Valamikor pap volt – morogta vissza a költő. – De ne félj, nem tartotta meg a szokásokat. A beosztottainak azonban valamilyen titulussal kell szólítaniuk, és ő nem tűri, hogy főnöknek hívják. Nekünk nem kell így címeznünk.

Amikor beléptek, azonnal elállta valami az útjukat. Ez a valami hegymagasságú volt, és intenzíven búzlott a pézsmától.

– Hogy vagy, Mikita? – köszöntötte Kökörcsin a hegyet.

A Mikita nevű óriás, nyilván a tisztelendő főnök személyi testőre, félvér volt, egy ogre és egy törp keresztezésének származéka. Az eredmény hét lábnál jóval magasabb kopasz törp lett, nyaka egyáltalán nincs, szakálla göndör, fogai előremerednek, mint a vadkané, keze térdig ér. Ritkán lehetett látni hasonló kereszteződést, olyan fajokét, amelyek a közvélekedés szerint genetikailag teljesen különböznek egymástól – olyasmi, amilyen Mikita volt, természetes úton nem jöhetett létre. Nem is fordult elő kivételesen erős mágia segítségével nélkül. Amely mágia egyébként be volt tiltva. Olyan mendemondák keringtek, hogy jó pár varázsló fittyet hány a tiltásnak. Geralt most saját szemével láthatta a mendemondák valódiságának bizonyítékát.

Az itt érvényes protokollnak megfelelően leültek két fonott székre. Geralt körülnézett. A szoba legtávolabbi sarkában egy jókora díványon két csupasz kisasszony egymással volt elfoglalva. Egy jelentéktelen, púpos, átlagos alacsony, virágokkal hímzett bő köntöst és bojtos fezt viselő férfi nézte őket, aki közben egy kutyát etetett. A férfi, miután odaadta a kutyának az utolsó falat homárt is, megtörölte a kezét, és megfordult.

– Üdv, Kökörcsin – szólalt meg, és elébük ült valamire, ami a megszólalásig trónra hasonlított, bár fonott karszék volt. – Tiszteletem, Ríviai Geralt úr.

A tisztelendő Pyral Pratt, aki – nem alaptalanul – az egész körzet szervezett bűnözése főnökének számított, külsőre nyugdíjas szövetárusnak látszott. A nyugdíjas szövetárusok uzsonnáján nem keltett volna feltűnést, és nem gondolták volna, hogy nem a szakmából jött. Legalábbis messziről. Aki közelebbről vette szemügyre, olyasmit láthatott Pyral Pratten, ami nem szövetárusra volt jellemző. Egy régi megfakult sebhelyet az arcán, késvágás nyomát. Keskeny ajka csúnya, vészjósló fintorát. Világossárga, merev kígyótekintetét.

A hallgatást sokáig nem törte meg egyikük sem. Valahonnan a falon túlról zene hangja szüremlett be, lárma hallatszott.

– Örömmel látom és köszöntöm mindkettejüket – szólalt meg végre Pyral Pratt. Hangjában jól kivehető volt, hogy régóta nem szűnő vonzalmat táplált az olcsó és pocsekul lepárolt alkoholos italok iránt.

– Különösen téged köszöntelek örömmel, dalnok. – A tisztelendő rámosolygott Kökörcsinre. – Nem találkoztunk az unokám lakodalma óta, amelyet a szerepléssel tüntettél ki. Pont rád gondoltam, mert újabb unokámnak lett valahogy sürgős a férjhez menés. Bízom benne, hogy a régi barátság okán ezúttal sem mondasz nemet. Mi? Dalolsz a lakodalmon? Ugye nem kéreted magad olyan

sokáig, mint legutóbb? Ugye nem kell... meggyőzőnöm?

– Dalolok, dalolok – bizonygatta sietve Kökörcsin kissé sápadtan.

– Ma pedig – folytatta Pratt – azért ugrottál be, hogy az egészségemről érdeklődj, úgy sejtem. Hát szarul van, mármint az egészségem.

Kökörcsin és Geralt nem tettek megjegyzést. Az ogretörp búzlótt a pénzsmától. Pyral Pratt súlyos sóhajt hallatott.

– Mostanában – közölte – gyomorfekélyem lett, étvágytalan vagyok, az asztali élvezetek tehát már nem nekem valók. Májbajt állapítottak meg, és megtiltották, hogy igyam. Beszereztem egy gerincsérvet, a nyaki és az ágyékcsigolyáknál is, ez meg elzárt attól, hogy vadászattal és más extrém sportokkal szórakoztassam magam. A gyógyszerek és a kezelés rengeteg olyan pénzt nyel el, amit azelőtt hazárdjátékokra szoktam költeni. Oboázás, persze, mondjuk, még feláll, de mennyi munka kell hozzá, hogy felálljon! Hamarabb unom meg, mint hogy élvezném... Mi marad akkor nekem? He?

– A politika?

Pyral Pratt elnevette magát, még a fezbojtja is belerázkódott.

– Bravó, Kökörcsin. Eltrafáltad, mint mindig. A politika, ó igen, az most pont nekem való. Eleinte nem fűlt a fogam a dologhoz. Arra gondoltam, előbb paráználkodással foglalkoznék, és nyilvánosházakba fektetnék be. Forgolódtam politikusok között, megismerkedtem sokukkal, és arra a meggyőződésre jutottam, hogy jobb kurvákkal barátkozni, a kurváknak ugyanis van némi becsületük meg elveik. Másrészt viszont a kupiban nem lehet olyan jól urizálni, mint a városházán. Márpedig kormányozni, az jólesik, ha nem is a világot, úgymond, de legalább egy járást. Azt mondja egy régi szólás, ha nem tudsz valakit legyőzni, csatlakozz hozzá...

Elhallgatott, a díványra nézett, kinyújtotta a nyakát.

– Ne színleljetek, lányok! – kiáltotta. – Ne tettessétek! Több, sokkal több lelkesedést! Hmmm... Hol is hagytam abba?

– A politikánál.

– Na igen. De a politika az csak politika, tőled meg, vaják, ellopták a híres kardjaidat. Ugyebár ebben az ügyben ért az a megtiszteltetés, hogy köszönthesselek?

– Éppen ebben, mint látod.

– Ellopták a kardokat – bólított Pratt. – Gondolom, fájdalmas veszteség. Nyilván fájdalmas. És pótolhatatlan. Á, mindig is mondtam, hogy Kerackban tolvaj tolvaj hátán. Az odavalósiak, ha lehetőségük akad, köztudottan mindent ellopnak, ami nincs rendesen odaszögezve. Arra az esetre pedig, ha leszögezett dolgok kerülnek elébük, mindig van náluk egy feszítővas.

– Úgy sejtem, folyik a nyomozás, nemde? – folytatta kisvártatva. – Ferrant de

Lettenhove működik? Azért nézzetek szembe az igazsággal, urak. Ferranttól nem lehet csodákat várni. Meg ne sértődj, Kökörcsin, de a rokonod jobb volna könyvelőnek, mint nyomozónak. Egyebe sincs, mint a könyvek, törvények, paragrafusok, szabályzatok, na meg azok a bizonyítékok, a bizonyítékok és megint csak a bizonyítékok. Mint abban a kecskéről meg a káposztáról szóló adomában. Nem ismeritek? Egyszer összezártak az ólba egy kecskét egy fej káposztával. Reggel a káposztának nyoma sincs, a kecske meg zöldet szarik. De bizonyíték nincs, tanúk sincsenek, így hát az ügyet lezárják, *causa finita*. Nem szeretnék rosszat jósolni, Geralt vaják, de a kardlopási ügyed is hasonlóképpen végződhet.

Geralt ezúttal sem tett megjegyzést.

– Az első kard – Pyral Pratt gyűrűs kezével megdörgölte az állát – acélból van. Szideritacélból, meteoritból kinyert ércből. Mahakamban kovácsolták, törpkohóban. Teljes hossza negyven és fél hüvelyk, maga a penge huszónhét és egynegyed. Kiváló súlyelosztás, a penge súlya pontosan megegyezik a markolat súlyával, az egésznek a súlya biztosan nem haladja meg a negyven unciát. A markolat és a keresztvas kivitelezése egyszerű, de elegáns.

– És a másik kard, hasonló a hossza és a súlya, ezüstből van. Részben persze. Az acéltörzset ezüsttel verték ki, a penge éle acélból van, a színezüst ugyanis túl puha ahhoz, hogy jól ki lehessen fenni. A keresztvason és a penge teljes hosszában rúnajelek és betűk vannak, melyek a szakértőim szerint megfejthetetlenek, de kétségkívül mágikusak.

– Pontos leírás. – Geralt arca kőmerev volt. – Mintha láttad volna a kardokat.

– Mert láttam is. Idehozták és megvételeire ajánlották fel őket. A jelenlegi tulajdonos érdekeit képviselő közvetítő, egy feddhetetlen reputációjú illető, akit személyesen ismerek, kezeskedett érte, hogy a kardokat legális úton szerezték be, hogy a Fen Carn-i lelőhelyről, egy ősrégi soddeni temetőből származnak. Fen Carnban megszámlálhatatlanul sok kincset és tárgyat ástak ki, úgyhogy voltaképpen alaptalanul kérdőjeleztem volna meg a szavahihetőségét. Én azonban gyanút fogtam. És nem vettem meg a kardokat. Figyelsz rám, vaják?

– Feszülten. A konklúzióra várok. És a részletekre.

– A konklúzió a következő: valamit valamiért. A részletek nincsenek ingyen. Az információn árcédula van.

– Hát tudod – horkant fel Kökörcsin. – Én a régi barátság okán jöttem, a barátom bajba került...

– Az üzlet az üzlet – vágott a szavába Pyral Pratt. – Megmondtam, a birtokomban lévő információnak ára van. Ha tudni akarsz valamit a kardjaid sorsáról, ríviai vaják, fizetned kell.

– Mi van az árcédulán?

Pratt kihúzott a köntöse alól egy jókora aranyérmét, és átnyújtotta az ogretörpnek. Aki pedig minden különösebb erőfeszítés nélkül kettétörte, mintha csak egy darab keksz lett volna. Geralt a fejét csóválta.

– Vásári komédia szintű közhely – sziszegte. – Odaadod az érme felét, és valaki valamikor, lehet, hogy évek múlva megjelenik a másik felével. És azt követeli, hogy teljesítsem, amit óhajt. Amit aztán feltétel nélkül meg is kell tennem. Ebből nem lesz semmi. Ha ez volna az ár, nem fogunk megalkudni. *Causa finita*. Menjünk, Kökörcsin.

– Nem fontos, hogy visszakapd a kardokat?

– Ennyire nem.

– Gyanítottam, hogy így lesz. De egy próbát megért. Másik ajánlatot teszek. Ezúttal visszautasíthatatlant.

– Menjünk, Kökörcsin.

– Elmehetsz – Pratt egy fejbólintással mutatta –, de egy másik ajtón át. Ezen. Miután levetkőztél. Gatyára.

Geralt úgy vélte, uralkodik az arcvonásain. Nyilván tévedett, mert az ogretörp hirtelen figyelmeztető rikoltást hallatott, és odalépett hozzá, mancsait felemelte, és dupla erősen kezdett bűzleni.

– Ez valami élcelődés akar lenni – közölte Kökörcsin nagy hangon, ahogy a vaják oldalán szokta, merész pimaszsággal. – Gúnyt űzöl belőlünk, Pyral. Ezért most búcsúzunk és elmegyünk. És ugyanazon az ajtón át, ahol bejöttünk. Ne felejtse el, ki vagyok! Elmegegyek!

– Nem hiszem – ingatta a fejét Pyral Pratt. – Azt, hogy nem vagy különösebben okos, már egyszer megállapítottuk. De ahhoz, hogy most megpróbálgj elmenni, túlságosan is okos vagy.

Az ogretörp, a főnök szavainak súlyát kiemelendő, odamutatta nekik dinnye méretű öklét. Geralt hallgatott. Már jó ideje méregette az óriást, rúgásra érzékeny helyet keresett rajta. Mert úgy látszott, rúgás nélkül nem fog menni.

– Na jó. – Pratt egy mozdulattal megfékezte a testőrét. – Egy kicsit engedek, jóindulatot és kompromisszumkészséget mutatok. Ma összejött itt a környékről a teljes ipari, kereskedelmi és pénzügyi elit, politikusok, nemesek, papok, még inkognitóban egy herceg is. Olyan látványosságot ígértem nekik, amelyet még nem tapasztaltak, márpedig vajákat gatyában biztosan nem láttak. De legyen, engedek egy csöppeckét: derékig pucéron távozol. Cserébe megkapod az ígért információt, méghozzá azonnal. Ezenkívül bónuszként...

Pyral Pratt felkapott az asztról egy darab papírt.

– Bónuszként kétszáz novigradi koronát. A vajákok nyugdíjlapjára. Tessék, itt a bemutatóra szóló csekk inkasszóra a Giancardi bankba, bármely fiókjába. Mit szólsz hozzá?

– Miért kérded? – hunyta le a szemét Geralt. – Úgy gondolom, értésemre adtad, hogy nem utasíthatom vissza.

– Jól gondolod. Azt mondtam, az ajánlat visszautasíthatatlan. De úgy vélem, kölcsönösen előnyös.

– Kökörcsin, vedd el a csekket. – Geralt kigombolta és levette a zubbonyát. – Beszélj, Pratt.

– Ne csináld ezt. – Kökörcsin még jobban elsápadt. – Vagy tudod, mi vár ott az ajtón túl?

– Beszélj, Pratt.

– Amint már említettem – a tisztelendő elterpeszkedett a trónon –, a közvetítőnek megmondtam, hogy nem veszem meg a kardokat. De mivel, ahogy mondtam, az illetőt jól és megbízhatónak ismertem, javasoltam a pénzzé tételre egy másik, kifizetődőbb módszert. Azt tanácsoltam, hogy a jelenlegi birtokos bocsássa aukcióra. A Borsody fivérek aukciósházában, Novigradban. Ez a legnagyobb és a gyűjtők által legelismertebb aukció, összejönnek ott az egész világról a ritkaságok, régiségek, egyedi műtárgyak, különleges termékek és mindenféle furcsaságok kedvelői. Ezek a különcök, hogy gyűjteményüket gazdagíthassák valami csodálatos dologgal, tébolyult módon licitálnak, a különböző egzotikus csodadolgok néha hatalmas összegekért kelnek el Borsodyéknál. Sehol sem lehet eladni őket drágábban.

– Beszélj, Pratt. – A vaják levette az ingét. – Hallgatlak.

– Borsodyéknál negyedévenként rendeznek aukciót. A következő júliusban lesz, tizenötödikén. A tolvaj halálbiztosan megjelenik rajta a kardjaiddal. Némi szerencsével elveheted tőle, mielőtt meghirdetné.

– És ennyi?

– Ez egyáltalán nem kevés.

– A tolvaj személyazonossága? Vagy a közvetítőé?

– A tolvaj személyazonosságát nem ismerem – vágta rá Pratt. – A közvetítőét pedig nem fedem fel. Ilyen az üzlet, erre köteleznek a törvények, a szabályok és a nem kevésbé fontos kereskedelmi alapelvek. Elveszíteném az arcom. Eleget mondtam el, elég sokat azért, amit tőled várok el. Vezesd ki az arénába, Mikita. Te meg gyere velem, Kökörcsin, mi is megnézzük. Mire vársz, vaják?

– Úgy értsem, hogy fegyvertelenül kell kimennem? Nem elég, hogy derékgig pucéron, még üres kézzel is?

– Olyat ígértem a vendégeimnek – magyarázta Pratt, lassan, mintha gyerekhez

beszélne –, amit ezidáig nem látott senki. Fegyveres vajákat már láttak.

– Világos.

Homokkal borított, földbe ásott gerendákkal elkerített arénában találta magát, köröskörül vasrudakra akasztott lampionok sokaságának fénye csillogott. Kiabálást, éljenzést, bravózást és füttyögést hallott. Az aréna fölött arcokat, tátott szájakat, izgatott tekinteteket látott.

Vele szemben, az aréna ellenkező végében megmozdult valami. És már ugrott is.

Geralt alig tudta a két karjával a Vértő Jelét megformálni. A varázslat visszaverte és eltaszította a rohamozó bestiát. A nézőtér egyhangúlag üvöltött fel.

A kétlábú gyík sárkányra hasonlított, de kisebb volt, nagyobbfajta dog méretű. Viszont a pofája jóval nagyobb volt, mint egy sárkányé. Sokkal több volt a fog az állkapcsában. És sokkal hosszabb volt a végén ostorszerűen elvékonyodó farka. A gyík energikusan suhogtatta a farkát, felkavarta vele a homokot, hasogatta a gerendákat. Lehajtotta a fejét, majd újra ráugrott a vajákra.

Geralt készen állt, rácsapott Aard Jelével, és visszalökte. De a gyík meg tudta suhintani a farka végével. A nézőtér megint felüvöltött. A nők sikítottak. A vaják érezte, hogy csupasz vállán jó vastag, duzzadó hurka keletkezett. Már tudta, miért kellett levetkőznie. Az ellenfelét is fölismerte. Vigiloszaurusz volt, egy speciálisan kitenyésztett, mágikus mutáns gyík, amelyet őrző-védőként használtak. A dolog nem állt a legjobban. A vigiloszaurusz az arénát a védelmére bízott területként kezelte. Geralt viszont betolakodó volt, akit ártalmatlanná kellett tennie. Szükség esetén pedig meg kellett semmisítenie.

A vigiloszaurusz megkerülte az arénát, nekidörgölözött a gerendáknak, dühösen sziszegett. És támadott, gyorsan, nem hagyott időt a Jelnek. A vaják fürgén elugrott a sokfogú állkapocs hatóköréből, de a farokcsapást nem tudta kikerülni. Érezte, hogy az előző mellett újabb hurka kezd duzzadozni.

A Vértő Jele ismét megállította a rohamozó vigiloszauruszt. A gyík farka sivítva suhogott. Geralt kifülelte a sivítás változását, egy másodperccel előbb hallotta meg, mielőtt a fark hegye végigvágott a hátán. Szinte megvakította a fájdalom, a hátán pedig végigfolyt a vér. A nézőtér őrzöngött.

A Jelek gyengültek. A vigiloszaurusz olyan gyorsan kerülte meg, hogy a vaják alig tudott vele lépést tartani. Sikerült két farkcsapás elől elhajolnia, de a harmadikat nem tudta elhárítani, megint a lapockájára kapta, és megint az éles végével. A hátán már patakokban ömlött a vér.

A közönség felmorajlott, a nézők kiabáltak és fel-felugráltak. Egy néző, hogy jobban lásson, jócskán áthajolt a korláton, belekapaszkodott a lampionos vasrúdba. A rúd kettétört, és a lampionnal együtt bezuhant az arénába. A rúd beleállt a

homokba, a lampion pedig a vigilosaurusz fejére esett, és lángba borult. A gyík lelökte, szikraesőt szórt széjjel maga körül, sziszegett, fejét az arénát övező gerendához dörzsölte. Geralt egy szempillantás alatt ismerte fel az alkalmat. Kikapta a homokból a rudat, rövid nekifutással odaugrott, és nagy lendülettel fúrta bele a rudat a gyík koponyájába. A rúd a másik végén jött ki. A vigilosaurusz rángatózott, mellső mancsaival esetlenül kapálózva igyekezett megszabadulni az agyát kilyukasztó vasdarabtól. Végül kusza ugrásokkal a gerendának csapódott, és belemart a fába. Kis ideig görcsösen rángott, karmaival a homokot kaparta, és a farkával csapkodott. Végül mozdulatlaná dermedt.

A falak beleremegtek az éljenzésbe és bravózásba.

A leeresztett létrán mászott ki az arénából. Mindenfelől fellelkesült nézők vették körül. Valamelyikük megcsapkodta a felduzzadt vállát, a vaják nehezen állta meg, hogy ne verje ki a fogait. Egy fiatal nő arcon csókolta. Egy másik, még fiatalabb, batisztzsebkendővel törölte le a válláról a vért, majd azonnal lobogtatni kezdte, diadallal mutogatva a barátnőinek. Megint másik, sokkal idősebb, leoldotta ráncos nyakáról a láncát, és megpróbálta odaadni. A vaják arckifejezését látva visszahátrált a tömegbe.

Pézsmabúzt érzett, az ogretörp, Mikita tört keresztül a sokaságon, akár egy hajó a Sargasso-tengeren. Testével eltakarta a vajákat, és kivezette.

Az odahívott medikus ellátta Geraltot, bekötözte a sebeit. Kökörcsin nagyon sápadt volt. Pyral Pratt nyugodt. Mintha semmi sem történt volna. De a vaják arca nyilván megint sokatmondó volt, mert igyekezett kimagyarázkodni.

– Zárójelben említve – mondta –, az az előzőleg befűrészelt és kihegyezett rúd az én parancsomra esett be az arénába.

– Kösz, hogy olyan hamar.

– A vendégek a hetedik mennyországban érezték magukat. Még Coppenrath polgármester is elégedett volt, csak úgy sugárzott, pedig nehéz a kurafinak megfelelni, mindenre csak az orrát fintorgatja, búskomor, mint egy bordély hétfő reggel. Ha, már a zsebemben a tanácsosi tisztség. És talán följebb is kerülök, ha... Nem lépnél fel egy hét múlva, Geralt? Hasonló előadáson?

– Csak akkor – a vaják dühösen rántott egyet fájó vállán –, ha vigilosaurusz helyett te leszel az arénában, Pratt.

– Vicces fiú, haha. Hallottad, Kökörcsin, milyen vicces fiú?

– Hallottam – jelentette ki a költő, ránézett Geralt vállára, és összeszorította a fogait. – De ez nem volt vicc, ez teljesen komoly volt. Ugyanilyen komolyan közlöm veled én is, hogy az unokád lakodalmi ünnepségét nem tisztelem meg a fellépésemmel. Az után, ahogy Geralttal bántál, el is felejtethed ezt. Akár a többi

esetleges alkalmakat, beleértve a keresztelőket és a temetéseket. Köztük a tiedet is.

Pyral Pratt ránézett, és hüllőszemében valami megvillant.

– Nem tanúsítasz tiszteletet, dalnok – sziszegte. – Megint nem tanúsítasz tiszteletet. Meg kell téged leckéztetni ezzel kapcsolatban. Ki kell oktatni...

Geralt közelebb lépett, megállt vele szemben. Mikita lihegett, felemelte az öklét, pézsmabűzt árasztott. Pyral Pratt egy mozdulattal intette le.

– Elveszítéd az arcodat, Pratt – mondta a vaják vontatottan. – Üzletet kötöttünk, klasszikusat, a szabályoknak és a nem kevésbé fontos kereskedelmi alapelveknek megfelelőt. A vendégeid meg vannak elégedve az előadással, neked nőtt a presztízsed, nagyobbak lettek a kilátásaid a városi tanácsstagságra. Én megkaptam a szükséges információt. Valamit valamiért. Mindkét fél elégedett, tehát most sérelem és harag nélkül kellene elválnunk. Ehelyett fenyegetésekre ragadtatod magad. Elveszítéd az arcodat. Menjünk, Kökörcsin.

Pyral Pratt kissé elsápadt. Majd hátat fordított nekik.

– Az volt a szándékom – vetette oda a vállán keresztül –, hogy vacsorával fogadjalak benneteket. De úgy látszik, siettek. Búcsúszom hát. És örvendjetek, hogy az engedélyemmel mind a ketten büntetlenül távozhattok a Holdsarlóból. A tisztelet hiányát ugyanis büntetni szoktam. De nem tartóztatlak titeket.

– Nagyon helyes.

Pratt megfordult.

– Hogy mi?

Geralt a szemébe nézett.

– Habár szívesen véled másként, nem vagy különösebben okos. De ahhoz, hogy megpróbálj engem feltartóztatni, túlságosan is okos vagy.

●

Alig hagyták el a karsztforrást, és alig érték el az első út menti nyárfákat, Geralt megállította a lovát, fülelni kezdett.

– Követnek.

– Affene! – kaffogott Kökörcsin. – Kik? Pratt banditái?

– Nem lényeges, kik. Tovább, nyargalj Kerackba, ahogy csak a lovad bírja. Rejtőzz el a kuzinodnál. Kora reggel menj el a csekkel a bankba. Aztán a Rák és Kardhalban találkozunk.

– És te?

– Miattam ne aggódj.

– Geralt...

– Ne fecsej, inkább a lovadat sarkantyúzd meg. Gyerünk, indulj!

Kökörcsin engedelmeskedett, előrehajolt a nyeregben, és galoppra ösztökélte a lovát. Geralt visszafordult, nyugodtan várt.

A homályból lovasok bontakoztak ki. Hat lovas.

– Geralt vaják?

– Én volnék.

– Velünk jössz – szólalt meg a legközelebbi rekedten. – Csak semmi ostobaság, rendben?

– Engedd el a kantárt, mert bajod esik.

– Semmi ostobaság! – A lovas visszahúzta a kezét. – És semmi erőszak. A törvény és a rend mellett vagyunk. Nem holmi zsványok. A herceg parancsára.

– Miféle herceg?

– Megtudod. Gyere velünk.

Elindultak. Egy herceg, jutott Geralt eszébe, valami herceg vendégeskedett a Holdsarlóban, inkognitóban, ahogy Pratt állította. A dolgok nem a legjobban álltak. Hercegekhez fűződő kapcsolat ritkán szokott kellemes lenni. És szinte soha nem végződött jól.

Nem mentek messzire. Csak a keresztútnál álló, füsttől illatozó kocsmáig, melynek ablakaiból világosság szűrődött ki. Beléptek a kocsmaterembe, amely csaknem üres volt, ha nem számítjuk a kései vacsoráját fogyasztó néhány kereskedőt. Két fegyveres őrizte a belső szoba bejáratát, kék köpenyük színe és szabása is ugyanolyan volt, mint amilyet a Geraltot kísérők viseltek. Bementek.

– Kegyelmes herceg úr...

– Kifelé. Te meg ülj le, vaják.

Az asztalnál ülő férfin a katonakéhez hasonló köpeny volt, csak a hímzése volt gazdagabb. Az arcát csuklya takarta. Fölöslegesen. Az asztalon álló mécses csak Geraltot világította meg, a titokzatos herceg az árnyékba rejtőzött.

– Láttalak az arénában Prattnál – mondta. – Valóban imponáló látvány volt. Az az ugrás és az a felülről mért, a test teljes súlyával megerősített csapás... Az a vasdarab, noha közönséges rúd volt, úgy hatolt át a sárkány koponyáján, mint kés a vajon. Úgy vélem, ha, mondjuk, harci dzsida vagy lándzsa lett volna, akkor még a láncingen is áthatolt volna, talán még a páncélon is... Mi a véleményed?

– Késő éjszaka van. Nincs véleményem, ha álmoság gyötör.

Az árnyékban ülő férfi felkacagott.

– Akkor ne húzzuk az időt. És térjünk a tárgyra. Szükségem van rád. Rád, vaják. A vajákmunkára. És valami furcsa módon az a helyzet, hogy neked is szükséged van

rám. Talán még jobban is.

– Xander királyfi vagyok, Kerack hercege. Azt óhajtom, méghozzá nagyon is, hogy én legyek Első Xander, Kerack királya. Pillanatnyilag, sajnálatomra és az ország kárára Kerack királya az apám, Belohun. Az öreg még mindig ereje teljében van, uralkodhat még húsz évig is, fuj, a kutya fáját. Se időm, se kedvem olyan sokáig várni. Sőt! Még ha kivárom is, akkor sem lehetek biztos az utódlásban, az a vénség bármely pillanatban kijelölhet egy másik trónörököszt, utódokból bőséges a gyűjteménye. És épp most készül újabb nemzésre, Lammas ünnepére királyi lagzit tervezett, olyan fényes pompával, amilyenre ennek az országnak nem telik. Ez a fősvény meg, aki a parkba jár ki a szükségét végezni, hogy kímélje az éjjeliedény zománcát, az esküvői lakomára hegynyi aranyat ad ki. Romba döntve a kincstárat. Jobb király leszek. A lényeg, hogy most rögtön akarok az lenni. Olyan gyorsan, ahogy csak lehet. És ehhez van szükségem rád.

– Az általam nyújtott szolgáltatások között nem szerepel palotaforradalmak kivitelezése. Királygyilkosság sem. Mert bizonyára hercegséged épp erre kegyeskedett gondolni.

– Király akarok lenni. Hogy az lehessen, az apámnak nem szabadna királynak lennie tovább. És a fivéreimet is ki kell küszöbölni az utódlásból.

– Királygyilkosság plusz testvérgyilkosság. Nem, fenséges herceg. Vissza kell utasítanom. Sajnálom.

– Nem igaz – horkant fel az árnyékban a királyfi. – Nem sajnálok. Még nem. De sajnálni fogod, ígérem.

– Hercegséged kegyeskedjék tudomásul venni, hogy ha halállal fenyeget meg, az nem vezet célhoz.

– Ki beszél itt halálról? Királyfi vagyok és herceg, nem gyilkos. Én a választásról beszélek. Vagy kegy, vagy kegyvesztés. Ha megteszed, amit kérek, akkor a kegyeimnek örvendhetsz. És hidd el, erre fölöttébb szükséged van. Most, amikor pénzügyi visszaélésekért per és ítélet vár rád. A következő pár évet előreláthatóan gályán töltöd, az evező mellett. Úgy látszik, azt hitted, hogy már megúszta? Hogy az ügyedet már lezárták, hogy az a boszorkány Neyd, aki szeszélyből megengedi, hogy megkeféljed, visszavonja a vádat, és annyi? Tévedésben vagy. Albert Smulka, az anegisi bíró vallomást tett. Ez a vallomás bemárt téged.

– Ez a vallomás hamis.

– Ezt nehéz lesz bizonyítani.

– A bűnösséget kell bizonyítani. Nem az ártatlanságot.

– Jó vicc. Igazán mulatságos. De ha a te bőrödben lennék, nem nevetnék. Nézz csak ide. Ezek – a királyfi egy köteg papírt dobott az asztalra – dokumentumok.

Hitelesített vallomások, a tanúk beszámolóí. Cizmar helység, felfogadott vaják, megölt leukrota. A számla hetven korona, a valóságban ötvenöt koronát fizettek ki, a többleten felibe megosztottak a helybeli tisztviselőcskével. Sotonin település, óriáspók. Elejtve a számla szerint kilencvenért, a bíró vallomása szerint ténylegesen hatvanötért. Tiberghienben egy megölt hárpiaért száz korona lett leszámolva, a valóságban hetvenet fizettek ki. És a korábbi hőstetteid és csalásaid: egyáltalán nem létező vámpír Petrelsteyn várában, ami a várnagynak kereken ezer orinjába került. Vértfarkas Guaamezben, száz koronáért állítólag varázstalanítva és mágikusan vérfarkastalanítva, nagyon gyanús az ügy, mert ez valahogy túl olcsó egy varázstalanításért. Ekhinopsz, vagy inkább valami, amit elvittél a martindelcampói bírónak, és azt mondtad rá, hogy ekhinopsz. Gúlok a Zraggen melletti temetőből, amelyek a községnek nyolcvan koronába kerültek, noha hullákat nem látott senki, mert felfalta, haha, a többi gúl. Mit szólsz ehhez, vaják? Ezek bizonyítékok.

– Hercegséged tévedni kegyeskedik – ellenkezett Geralt nyugodtan. – Ezek nem bizonyítékok. Ezek összetákolt, mégpedig tehetségtelenül összetákolt rágalmak. Soha nem fogadtak fel Tiberghienben. Sotonin nevű településről még csak nem is hallottam. Az onnan származó összes számla tehát egyértelműen hamisítvány, ezt nem lesz nehéz bizonyítani. És az általam megölt zraggeni gúlokat persze hogy felfalta, haha, a többi gúl, mert a gúloknak, haha, pont ilyen a szokásuk. És az ottani temetőben eltemetett megboldogultak azóta nem forognak nyugtalanul haló porukban, mert eltűntek onnan a gúlmaradványok. Az ezekben a papírokból levő többi badarságot még megemlíteni sincs kedvem.

– Ezeknek a papíroknak az alapján – a királyfi rátenyerelt a dokumentumokra – perbe fognak. A per sokáig fog tartani. Hogy a dokumentumok valódinak bizonyulnak-e? Ki tudhatja? Hogy milyen ítélet születik a végén? Kit érdekel? Nem fontos. A fontos a szétáradó búz. Ami életed végéig körülvesz majd.

– Egyesek – folytatta – undorodtak tőled, de kényszerből eltűrtek mint a kisebbik rosszat, mint az őket fenyegető szörnyek megölőjét. Egyesek képtelenek voltak elviselni téged mint mutánst, utáltak, és iszonyodtak tőled, egy idegen lénytől. Mások pánikszzerűen rettegetek tőled, és saját félelmük miatt gyűlöltek meg. Mindez feledésbe merül. Az ügyes gyilkos hírneve és a gonosz varázsló reputációja elszáll, mint pehely a szélben, elfelejtik az undort és a félelmet. Kizárólag úgy fognak rád emlékezni, mint egy kapzsi tolvajra és szélhámosra. Aki tegnap félt tőled és a varázsigéidről, aki elfordította a tekintetét, aki a láttodra kiköpött vagy az amulettjéért kapott, holnap kiröhög, oldalba böki a cimboráját. Nézd csak, ott jön a Geralt vaják, az a nyomorúságos csaló és szélhámos! Ha nem vállalod el azt a feladatot, amellyel megbízlak, kicsinállak, vaják. Szétrombolom a reputációd. Ha

csak nem állsz a szolgálatomba. Döntsd el. Igen vagy nem?

– Nem.

– Nehogy azt gondold, hogy akármit is segítenek a kapcsolataid, Ferrant de Lettenhove vagy a vörös varázslónő szeretőd. Az ügyész nem kockáztatja a karrierjét, a Testvériség pedig megtiltja a boszorkánynak, hogy beleártsa magát egy bűnügybe. Nem segít neked senki, ha a bírósági gépezet fogai közé kerülsz. Azt parancsoltam, hogy dönts. Igen vagy nem?

– Nem. Véglegesen nem, fenséges herceg. Aki ott a fülkében elbújt, már kijöhet.

A királyfi, Geralt legnagyobb csodálkozására, kacagásban tört ki. És az asztalra csapott. Megcsikordult a kisajtó, a szemközti fülkéből egy alak bontakozott ki. A félhomály ellenére ismerős.

– Megnyerted a fogadást, Ferrant – mondta a herceg. – Holnap jelentkezz a titkáromnál a nyereményért.

– Köszönöm hercegséged kegyességét – válaszolta könnyed meghajlással Ferrant de Lettenhove, a királyi ügyész –, de a fogadást kizárólag szimbolikus értelemben gondoltam. Hogy hangsúlyozzam, milyen nagyon biztos vagyok az igazamban. Egyáltalán nem a pénzről volt szó...

– A pénz, amit megnyertél – vágott közbe a herceg –, nekem is csak szimbólum, akárcsak a novigradi pénzverde rajta szereplő jele és a jelenlegi hierarcha profilja. Azt is tudd meg, tudjátok meg mind a ketten, hogy én is nyertem. Visszakaptam valamit, amit már véglegesen elveszettnek véltem. Nevezetesen az emberekben való hitet. Ríviai Geralt, ez a Ferrant abszolút biztosra vette a reagálásodat. Én viszont, elismerem, naivnak tartottam őt. Meg voltam róla győződve, hogy megtörsz.

– Mindenki nyert valamit – állapította meg Geralt fanyarul. – És én?

– Te is – fordította komolyra a szót a herceg. – Mondd el neki, Ferrant. Magyarázd meg, miről volt itt szó.

– A jelen lévő Egmond herceg őkegyelmessége – magyarázta az ügyész – egy pillanatra Xander öccsét kegyeskedett megtettesíteni. Továbbá jelképesen a többi trónigénylő fivéréét. A herceg arra gyanakodott, hogy Xander vagy valaki más a rokonságból a trón megszerzése érdekében a kéznél levő vajákat akarja felhasználni. Úgyhogy elhatároztuk... megrendezünk egy ilyet. És most tudjuk, ha erre tényleg sor kerülne... Ha valaki tényleg tenne neked egy ilyen méltatlan ajánlatot, nem mennél lépre a hercegi kegyességnek. És nem hajlasz meg a fenyegetéstől vagy a zsarolástól sem.

– Értem – bólintott a vaják. – És fejet hajtok a tehetség előtt. Hercegséged tökéletesen bele kegyeskedett magát élni a szerepébe. Abban, amit rólam kegyeskedett mondani, abban a véleményben, amit rólam fogalmazott meg, nem

éreztem meg a színészkedést. Ellenkezőleg. Tiszta őszinteséget éreztem.

– A maszkabálnak megvolt a maga célja – törte meg Egmund a kínos csendet. – Elértem, és eszembe se jut, hogy kimagyarázzam magam előtted. Te is élvezni fogod az előnyeit. Anyagilag. Nos, valóban az a szándékom, hogy felfogadjalak. És bőkezűen megfizessem a szolgálataidat. Mondd el neki, Ferrant.

– Egmund herceg – mondta az ügyész – attól tart, hogy merénylettel törnek apja, Belohun király életére, és erre a Lammas ünnepére tervezett királyi lagzi alatt kerülhet sor. A herceg nyugodtabb volna, ha a király biztonságára... olyasvalaki vigyázna, mint egy vaják. Igen, igen, ne szakíts félbe, tudjuk, hogy a vajákok nem őrző-védők, nem is testőrök, létük értelme, hogy az embereket megvédjék a mágikus, természetfölötti és természetellenes szörnyetegek okozta veszélyektől...

– Így áll a könyvekben – vágott közbe a herceg türelmetlenül. – Az életben különbözőképpen alakult. Vajákokat fogadtak fel a szörnyektől hemzsegő sivatagokon és erdőségeken keresztül haladó karavánok védelmére. De az is előfordult, hogy szörnyetegek helyett közönséges rablók támadták meg a kereskedőket, és a vajákok egyáltalán nem azért voltak ott, hogy ezeket aprítsák. Megalapozott a félelmem, hogy a lagzi alkalmával megtámadhatják a királyt a... baziliszkuszok. Vállalod a baziliszkuszok elleni védelmet?

– Attól függ.

– Mitől?

– Attól, hogy folytatódik-e a színészkedés. És én nem leszek újabb provokáció tárgya. Például valamelyik másik fivér részéről. Feltételezem, egy szerep megtestesítésének tehetsége nem ritka a családban.

Ferrant felhorkant. Egmund öklével az asztalra csapott.

– Ne feszítsd túl a húrt – mordult rá. – És ne feledkezz meg magadról. Azt kérdeztem, elvállalod-e. Felelj!

– El tudnám vállalni – bólintott Geralt – a király védelmét a feltételezett basziliszkuszok ellen. Sajnos, Kerackban ellopták a kardjaimat. A királyi szolgálatok azóta sem voltak képesek a tolvaj nyomára bukkanni, és aligha tesznek sokat ebből a célból. Kard híján senkit sem vagyok képes megvédeni. Tehát objektív okból kell ezt megtagadnom.

– Ha ez kizárólag a kardok kérdése, nem lesz probléma. Visszaszerezzük. Igaz, ügyész úr?

– Feltétlenül.

– Magad is láthatod. A királyi ügyész feltétlenül megerősíti. Hogy legyen akkor?

– Előbb kapjam vissza a kardokat. Feltétlenül.

– Makacs egy illető vagy. De legyen. Megjegyzem, a szolgálataidért fizetést kapsz,

és biztosítalak róla, nem fogsz fukarnak találni. Ami pedig a többi előnyt illeti, egypárat rögtön megkapsz, előlegbe, úgymond, jó szándékom bizonyságaként. A bírósági ügyedet máris lezártnak tekintheted. Eleget kell tenni a formáságoknak, a bürokrácia nem ismeri a sürgősség fogalmát, de máris úgy tekintheted magad, mint aki mentes a gyanúsításoktól, és szabadon mozoghat.

– Végtelenül hálás vagyok. És a vallomások meg a számlák? A cizmari leukrota, a guamezi vérfarkas? Mi lesz a dokumentumokkal? Azokkal, amelyeket hercegséged... színpadi kellékeként kegyeskedett használni?

– A dokumentumok – Egmond a szemébe nézett – pillanatnyilag nálam maradnak. Biztos helyen. Feltétlenül.

●

Mikor visszatért, Belohun király harangja éppen éjfél jelzett.

Korall, el kell ismerni, tartózkodó és nyugodt maradt, amikor a hátát meglátta. Képes volt magán uralkodni. Még a hangja sem változott el. Alig változott el.

– Ki tette ezt veled?

– Egy vigiloszaurusz. Gyíkféle...

– Egy gyík varrta ezt össze? Megengedted, hogy egy gyík varrogasson?

– Medikus varrta össze. A gyík pedig...

– Az ördögbe a gyíkkal! Mozaik! Szikét, kisollót, csipeszt! Tűt és cernát! Pulchellum elixírt! Aloéfőzetet! *Unguentum ortolani!* Tampont és steril kötést! És készíts mézes mustártapaszt! Mozdulj már, te lány!

Mozaik csodálatra méltó gyorsasággal cselekedett. Lytta nekifogott az operációnak. A vaják csak ült és csendben tűrte.

– A mágiaiban járatlan orvosoknak – sziszegte a varázslónő, hozzákezdve a varráshoz – mégis csak meg kellene tiltani a praktizálást. Egyetemen tanítani, mehet. Boncolás után a hullákat összevarrni, azt igen. De élő páciensekhez nem szabadna őket közel engedni. De ezt aligha érem meg, minden ellenkező irányba tart.

– Nemcsak a mágia gyógyít – kockáztatta meg Geralt, hogy közbeszóljon. – És valakinek muszáj gyógyítania. Maroknyi szakosodott gyógyító mágus van, a közönséges varázslók pedig nem akarnak gyógyítani. Nincs rá idejük, vagy úgy vélik, nem érdemes.

– Igazuk van. A túlnépesedés következményei végzetesek lehetnek. Mi ez? Amit babrálsz?

– Ezzel volt megjelölve a vigiloszaurusz. Alaposan a bőrére volt erősítve.

- Letépted róla, mint a győztesnek járó trófeát?
 - Azért téptem le, hogy megmutassam neked.
- Korall megvizsgálta a gyerekkéz nagyságú ovális rézplakettet. És a rávéssett jeleket.
- A körülmények érdekes összejátszása – mondta, miközben felragasztotta a vaják hátára a tapaszt. – Figyelembe véve, hogy épp arrafelé igyekszel.
 - Arrafelé igyekszem? Ó, igaz, elfelejtettem. A testvéreid meg a velem kapcsolatos terveik. Konkretizálódtak már azok a tervek?
 - Ahogy mondod. Értesítést kaptam. Arra kérnek, hogy menj el Rissberg várába.
 - Arra kérnek, megható. Rissberg várába. A híres Sármány székhelyére. Az a benyomásom, a kérést nem utasíthatom vissza.
 - Nem tanácsolnám. Arra kérnek, sürgősen menj el oda. A sebeidet figyelembe véve mikor tudsz indulni?
 - A sebeimet figyelembe véve te mondd meg. Medikus asszony.
 - Megmondom. Később... Most viszont... Nem leszel itt jó ideig, vágyódni fogok... Most hogy érzed magad? Képes leszel-e... Ez minden, Mozaik. Menj a szobádba, és ne zavarj bennünket. Mit jelentsen ez a mosoly, kisasszonyka? Fagyasszam a szádra örökre?

Közzjáték

Kökörcsin, *Fél évszázad költészete*

(részlet a piszkozatból, ez a szöveg soha nem került bele a hivatalos kiadásba)

A vaják valójában sokat köszönhetett nekem. Napról napra többet.

A Holdsarlóban Pyral Prattnál tett látogatás, amely, mint tudjátok, viharosan és véresen végződött, mégis járt némi haszonnal. Geralt a kardtolvaj nyomára bukkant. Ez részben az én érdemem, mert fortélyosságomnak köszönhetően a Holdsarlóba vezettem Geraltot. És másnap nem más, én voltam az, aki Geraltot új fegyverrel láttam el. Nem tudtam nézni, hogy fegyvertelenül járkal. Azt mondjátok, hogy egy vaják sohasem fegyvertelen? Hogy egy minden fajtájú harcban gyakorlott mutáns kétszer erősebb és tízszer gyorsabb egy átlagembernél? Aki három felfegyverzett gazfickót egy tölgyfa hordódongával egy szempillantás alatt leterít? Hogy ráadásul mágikus erővel is rendelkezik, Jelekkel, amelyek nem is akármilyen fegyverek? Igaz. De a kard az kard. Állandóan azt hajtogatta, hogy kard nélkül pucérnak érzi magát.

Tehát szereztem neki kardot.

Pratt, mint tudjátok, nem túl bőkezű anyagiakkal jutalmazott meg engem és a vajákat, de mégis. Másnap reggel Geralt utasítása szerint a csekkel a Giancardiak lerakatához siettem. Áadtam az inkasszóra szóló csekket. Állok, nézelődöm. És látom, hogy valaki figyelmesen vizsgálgat engem. Fehérnép, nem nagyon öreg, de nem is az a fiatalka, ízlésesen és elegánsan van öltözve. Nem lep meg egy elragadtatott hölgytekintet, kevés nő képes ellenállni férfias és ragadozó bájamnak.

A fehérnép odajön, Etna Asiderként mutatkozik be, és kijelenti, hogy ismer. Nagy dolog, engem mindenki ismer, a hírnevem előttem jár, akárhová igyekszem is.

– Eljutott hozzám a hír – azt mondja – arról a kellemetlen kalandról, amelyben, költő úr, a bajtársad, Ríviai Geralt vaják részesült. Tudom, hogy megfosztották a fegyverétől, és sürgősen újra van szüksége. Azt is tudom, milyen nehéz jó kardhoz jutni. Úgy alakult, hogy rendelkezem ilyen karddal. Megboldogult férjem után, legyenek kegyesek az istenek a lelkének. Elmegyek egy nap a bankba, hogy a kardot pénzzé tegyem, mert minnek egy özvegynek kard. A bank megbecsüli a kard értékét, és be akarja venni bizományba. Nekem viszont mindenképpen sürgősen szükségem van pár fillér készpénzre, mert ki kell fizetnem a megboldogult adósságait, másképp felfalnak a hitelezők. Ekkor...

E szavakat követően a fehérnép elővesz egy damaszttakarót, és kigöngyöl belőle egy kardot. Csoda, én mondom. Könnyű, mint a pehely. A hüvely ízléses és elegáns, a markolat gyíkbőr, a keresztvas aranyozott, a markolatgömb galambtojásnyi jáspis. Kihúzó a hüvelyéből, és nem hiszek a szememnek. A pengén, közvetlenül a keresztvas alatt napkorong alakú jel van. És rögtön alatta a felirat: „Ne rántsd ki ok híján, ne tedd vissza becsület híján.” Vagyis a pengét Nilfgaardban kovácsolták, Viroledában, a kardkovácsairól világszerte híres városban. A hüvelykujjam hegyével megérintem az élet – mint a borotva, én mondom.

Mivel nem ejtettek a fejemre, nem mutatom, mit gondolok, közömbösen nézem, ahogy a banktisztviselők sűrögnek-forognak, és valami hölgyemény a rézkilincseket kenegeti.

– A Giancardi bank – mondja az özvegy – kétszáz koronára becsülte a kardot. Bizományba. De ha készpénz ütné a markomat, százötvenért odaadnám.

– Hohó – mondom erre. – Százötven az egy zsák pénz. Annyiért már házat lehet venni. Ha kicsi. És külvárosi.

– Ah, Kökörcsin úr. – A fehérnép a kezét tördeli, könnyekben tör ki. – Gúnyt űz belőlem. Kegyetlen ember maga, hogy egy özvegyet így kihasznál. De kelepcebén volnék, hát legyen száz.

És ezen a módon, kedveseim, megoldottam a vaják problémáját.

Rohanok a Rák és Kardhalba, Geralt már ott ül, előtte szalonnás rántotta, haha, a répaszín boszorkánynál biztos megint túró és hagyma volt reggelire. Odalépek, és – puff! – kardot az asztalra. Szóhoz se bír jutni. Eldobja a kanalat, kihúzza a hüvelyéből a fegyvert, megnézi. Az arca mintha kőből lett volna. De én már hozzászoktam a mutációihoz, tudom, hogy nem ragadják el az érzelmek. Még ha tudom is én, mennyire elragadtatott és boldog, akkor sem mutatja ki.

– Mennyit adtál érte?

Azt akartam válaszolni, hogy nem tartozik rá, de időben eszembe jutott, hogy hát az ő pénzével fizettem. Tehát beismertem. Megszorította a kezem, nem szólt egy szót sem, az arckifejezése változatlan maradt. Ő már csak ilyen. Egyszerű, de őszinte.

És azt mondta, elmegy. Egyedül.

– Azt szeretném – mondta, mielőtt tiltakozhattam volna –, ha Kerackban maradnál. És nyitva tartanád a szemed és a füled.

Elmesélte, ami előző nap történt, az Egmund herceggel folytatott éjszakai beszélgetését. És egész idő alatt a viroledai kardot piszkálta, mint egy gyerek az új játékát.

– Nem tervezem – summázta –, hogy a herceget szolgáljam. Azt sem, hogy az augusztusi királyi lagzin személyi testőrként vegyek részt. Egmund és a kuzinod biztosak benne, hogy hamarosan elkapják a kardjaim tolvaját. Nem osztozom az optimizmusukban. És alapvetően ez játszik a kezemre. Ha Egmundnál lennének a kardjaim, azzal pórázon tarthatna. Jobb szeretném magam elkapni a tolvajt Novigradban, júliusban, a Borsody-aukció előtt. Visszaszerzem a kardjaimat, és többé nem mutatkozom Kerackban. Te viszont, Kökörcsin, tégy lakatot a szádra. Azt, amit Pratt mondott nekünk, senki sem tudhatja meg. Senki. Beleértve az ügyész kuzinodat is.

Megesküdtem, hogy hallgatni fogok, mint a sír. Ő viszont furcsán nézett rám. Teljesen úgy, mintha nem hinne nekem.

– És mivel sok minden megeshet – folytatta –, kell, hogy legyen egy tartalék tervem. Ebben az esetben szeretnék a lehető legtöbbet megtudni Egmundról és a fivéreiről, valamennyi lehetséges trónigénylőről, magáról a királyról, az egész kis királyi családról. Szeretném tudni, mik a szándékaik, és mit forralnak. Ki kivel tart, milyen frakciók léteznek, és így tovább. Világos?

– Lytta Neydet – mondom erre – nem akarod ebbe belekeverni, mint sejtem. És szerintem ez helyes. A vörös hajú szépség bizonyára tökéletesen kiismeri magát a téged érdeklő ügyekben, de az itteni monarchiához túl sok minden köti ahhoz, hogy kettős lojalításra szánja el magát, ez az egyik. A másik, ne közöld vele, hogy egyszer csak eltűnsz, és többé nem is mutatkozol. Mert a reagálás heves lehet. A varázslónők,

amint már alkalmad volt megtapasztalni, nem szeretik, ha valaki eltűnik.

– Ami a többit illeti – mondtam –, számíthatsz rám. Szemem-fülem készen áll majd, a megfelelő irányba. És a helyi királyi kis családot már megismertem, jó sok pletykát is hallottam. A kegyesen uralkodó Belohun számos ivadékot termelt. Meglehetősen gyakran és könnyen váltott feleséget, amint kiszemelt magának egy újat, a régi simán lejtőt fogott, a sors különös fintora folytán hirtelen elgyöngült, amivel szemben az orvostudomány tehetetlennek bizonyult. Ily módon a királynak ma van négy törvényes fia, mind más anyától. A számtalan lányt nem is számolom, mivel a trónra nem tarthatnak igényt. A fattyakat sem számítom. Megemlíteném azonban, hogy Kerackban minden jelentős tisztséget és hivatalt a lányainak a hitvesei töltenek be, Ferrant kuzin a kivétel. A törvénytelen fiak pedig a kereskedelmet és az ipart irányítják.

Nézem, a vaják figyelmesen hallgat.

– A törvényes nászból származó négy fiú – mondom tovább – kor szerint a következő. Az elsőszülött nevét nem tudom, az udvarban nem szabad megemlíteni, miután összeveszett az apjával, elutazott, és nyoma veszett, többé nem látta senki. A másodikat, Elmert elzárva tartják, szellemi fogyatékos részeges, ez állítólag államtitok, de Kerackban mindenki tudja. A valódi igénylő Egmund és Xander. Gyűlölik egymást, Belohun pedig ravaszul kijátssza őket, mind a kettőt állandó bizonytalanságban tartja, az utódlás kérdésében néha még arra is képes, hogy feltűnően favorizálja és ígérekkel ámítgassa valamelyik fattyát. Most viszont minden zugban azt suttogják, hogy odaigérte a koronát annak a fiának, akit az új asszonykája szül neki, éppen az, akivel hivatalosan megesküszik Lammasban.

– Én meg Ferrant kuzin – mondom tovább – azonban úgy gondoljuk, hogy ezek csak ígéretések, a vén kecske úgy véli, ezekkel veszi rá a fiatalka lányt az ágyban tanúsított lelkesebb viselkedésre. Hogy kizárólag Egmund és Xander az igazi trónörökös. És ha ehhez *coup d'état*-ra lesz szükség, akkor e kettő közül hajtja végre valamelyik. Mindkettővel megismerkedtem a kuzin révén. Mindketten... ez lett a benyomásom... kínosak, mint szar a majonézben. Ha tudod, mit akarok ezzel mondani.

Geralt kijelentette, hogy tudja, hogy neki is ez lett a benyomása, amikor Egmunddal beszélgetett, csak nem tudta ugyanilyen szépen szavakba önteni. Majd mélyen elgondolkozott.

– Hamarosan visszajövök – mondja végül. – Te meg dolgozz itt, és figyelj a dolgokra.

– Mielőtt elbúcsúznánk – mondom erre –, légy jó pajtás, meséld ezt-azt a mágusnőd tanítványáról. Arról a lenyalt hajúróról. Valódi rózsabimbó, egy

csöppecskét kell csak rajta dolgozni, és csodásan kivirágzik. Kigondoltam hát, hogy majd én nekilátok...

Neki meg elváltozik az arca. És akkorát csap ököllel az asztalra, hogy a korsók is megugranak.

– El a mancsokkal jó messzire Mozaiktól, muzsikus – így szól hozzám, minden tisztelet nélkül. – Verd ki a fejedből. Nem tudod, hogy a varázslónők tanítványainak szigorúan tilos még a legártatlanabb flört is? Korall még a legkisebb ilyen vétségért is méltatlannak fogja találni a tanulásra, és visszaküldi az iskolába, és ez egy tanítványnak iszonyúan kompromittáló, szégyenbe kerül, öngyilkosságról is hallottam ilyen esetek kapcsán. Korall pedig nem tréfál. Nincs humorérzéke.

Kedvem támadt rá, hogy azt tanácsoljam, próbálja tyúktollal megcsiklandozni a fenekét, az effajta művelet még a legmorcosabbakat is felvidíti. De hallgattam, mert ismerem. Nem tűri, hogy valaki tapintatlanul beszéljen a nőiről. Még ha csak egyéjszakásak is. Megesküdtem tehát a becsületesemre, hogy a lenyalt hajú növendék erényét kitörlöm a napirendemből, még kacérkodni sem fogok vele.

– Ha már ennyire elragadott a hév – mondja ő, felvidulva, már távozóban –, akkor tudd meg, hogy az itteni bíróságon megismerkedtem egy ügyvédhölgygel. Hajlandónak látszik. Őt vond be a játékba.

Jó vicc. Csak nem az igazságszolgáltatást kell megdugnom?

Másrészt viszont...

Közjáték

Mélyen Tisztelt

Lytta Neyd Asszony részére

Kerack, Felsőváros

Ciklámen villa

Rissberg vára, R. u. 1245. július 1.

Kedves Korall,

remélem, levelem jó egészségben és hangulatban talál Téged. És hogy minden a szándékaid szerint alakul.

Sietve tudatom veled, hogy a Ríviai Geraltnak neveztetett vaják végre kegyeskedett

megjelenni a várunkban. Megérkezése után azonnal, egy óra sem telt belé, irritálóan elviselhetetlennek bizonyult, és képes volt abszolúte mindenkit magára haragítani, beleértve a Tiszteletreméltó Sármányt, aki maga lehet a megtestesült kedvesség, és mindenkivel szemben jóindulatú. Amint kiderül, az erről az illetőről keringő vélemények a legkisebb mértékben sem túloznak, és az az ellenszenv és ellenségesség, amellyel ő mindenütt szembetalálja magát, mélyen megalapozott. Abban viszont, amiben elismerésre méltó, én leszek az első, aki ezt megteszi, *sine ira et studio*. Ez az illető minden ízében professzionális, és a szakmájában teljesen megbízható. Vagy teljesíti, amit elvállal, vagy elbukik, miközben megpróbálja teljesíteni, kétség sem fér hozzá.

Vállalkozásunk célját következképpen elértnek lehet tartani, főként Neked köszönhetően, kedves Korall. Köszönetünket nyilvánítjuk Neked erőfeszítéseidért, örökké hálásak leszünk ezért. Én pedig különösen hálás vagyok Neked. Mint régi barátod, emlékezve arra, ami bennünket egybekapcsolt, másoknál jobban megértem, milyen áldozatot hoztál. Átérezem, hogyan kellett elszenvedned ennek az illetőnek a közelségét, aki végtére is mindazon fogyatékoságokat magában foglalja, amelyeket Te nem viselsz el. Mélyről jövő komplexusokból eredő cinizmusát, tüskés és introvertált természetét, őszintétlen jellemét, primitív szellemét, nyomorúságos intelligenciáját, mértéktelen arroganciáját. Meg sem említem azt a tényt, hogy a keze csúnya, a körmei elhanyagoltak, nehogy Téged felbosszantsalak, kedves Korall, hiszen tudom, mennyire gyűlölöd az ilyesmit. De, amint már mondtam, vége szakadt szenvedéseidnek, gondjaidnak és bosszúságaidnak, semmi nem áll már útjában annak, hogy az ehhez az illetőhöz fűződő viszonyodnak véget vess, és minden kapcsolatod megszakítsd vele. Ugyanakkor ezzel határozottan véget vethetsz és cáfolatot adhatsz az egyes rosszindulatú nyelvek által terjesztett hazug mendemondáknak, amelyek a Részedről a vaják iránt tanúsított látszólagos és színlelt jóindulatodból egyenesen valami olcsó románcot igyekeznek teremteni. Erről ennyi elég is, nem érdemes ezt a dolgot felhánytorgatni.

A legboldogabb ember volnék, kedves Korall, ha kedved támadna engem meglátogatni Rissbergben. Hozzá sem kell tennem, hogy egyetlen szavad, egyetlen intésed, egyetlen mosolyod elegendő lenne, hogy lélekszakadva siessek Hozzád.

Maradok mély tisztelettel
Pinety

Ui. Az általam megemléltett rosszindulatú nyelvek azt sugallják, hogy a vaják iránti

hajlandóságod onnan fakadt, hogy fel akarod bosszantani a vaják iránt még mindig érdeklődő Yennefer testvérünket. Valóban siralmas emez intrikusok naivitása és tudatlansága. Hiszen köztudott, hogy Yennefert szenvedélyes kapcsolat fűzi egy bizonyos ifjú ékszerész céhbeli vállalkozóhoz, a vajákkal és annak múlandó szerelmi ügyeivel pedig annyit törődik, mint a tavalyi hóval.

Közzjáték

Mélyen Tisztelt
Algernon Guincamp Úr részére
Rissberg vára
Ex urbe Kerack,
die 5 mens. Jul. anno 1245 p. R.

Kedves Pinety,

köszönöm a leveled, rég nem írtál nekem, hát, nyilván nem volt mit, és nem volt miért.

Elbűvölő, ahogy aggódsz az egészségemért és a hangulatoméért, valamint azért, hogy minden az elgondolásom szerint alakuljon. Megelégedéssel tudatom Veled, hogy nálam minden úgy alakul, ahogy alakulnia kell, megteszem ezért, amit kell, hiszen köztudott, hogy mindenki a maga hajójának kormányosa. Tudnod kell, hogy hajómat biztos kézzel irányítom viharok és zátonyok közepette, felszegett fejjel, ahányszor csak felzúdul körülöttem az égiháború.

Ami az egészségemet illeti, lényegében jól megvagyok. Testileg, mint mindig, lelkileg szintén, nem oly régóta, amióta megvan, ami oly sokáig hiányzott. Hogy mennyire hiányzott, azt csak akkor tudtam meg, amikor már nem hiányzott.

Örülök, hogy a vaják részvételét igénylő vállalkozások sikeresnek ígérkeznek, büszkeséggel tölt el szerény hozzájárulásom e vállalkozáshoz. Hiába bánkódsz azonban, kedves Pinety, ha úgy véled, hogy ez lemondással, szenvedéssel, gonddal és bosszúsággal járt. Nem volt az annyira rossz. Geralt lényegében valóban teli van fogyatékokkal. Mindazonáltal feltártam benne – *sine ira et studio* – előnyöket is. Nem kis előnyöket, kezeskedem érte, hogy jó néhányan elszégyellnék magukat, ha megtudnák, milyeneket. És jó néhányan irigyelnék is.

Azokhoz a pletykákhoz, mendemondákhoz, suttogásokhoz és intrikákhoz, amelyekről írsz, kedves Pinety, mind hozzászoktunk, és tudjuk, hogy kezeljük az ilyesmit, egyszerű módon: nem törődünk velük. Bizonyára emlékszel a rólad és Sabrina Glevissigről szóló mendemondákra azokból az időkből, amikor állítólag valami egybekapcsolt bennünket. Nem törődtem velük. Most ugyanezt tanácsolom neked is.

*Bene vale,
Korall*

Különbféle országokban kóborolnak, és ízlésük és hangulatuk arra készíteti őket, hogy bármely függőség nélkül legyenek. Ez azt jelenti, hogy semmiféle hatalmat, emberit avagy istenit, nem ismernek el, hogy semmiféle törvényt és elvet nem tisztelnek, hogy senkinek és semminek engedelmességgel nem tartoznak, és büntetlennek képzelik magukat. Mivel természetüknél fogva csalók, jóslásból élnek, amivel az egyszerű népeket ámitják, kémszolgalatot gyakorolnak, hamis amuletteket, csalárd orvosszereket, serkentőket és kábítószereket terjesztenek, kuplerájkodással is foglalkoznak, vagyis züllött hajadonokat visznek tisztességtelen kedvtelésre azoknak, akik ezért fizetnek. Ha szükségét szenvednek, koldulni sem szégyellenek, sem közönséges lopásra vetemedni, de kedvesebb előttük a csalás és a szélhámoskodás. Azzal ámitják a naivakat, hogy, úgymond, az embereket védik, hogy, úgymond, biztonságuk kedvéért szörnyeket öldösnek, de ez hazugság, rég bebizonyították már, hogy saját kedvükre teszik ezt, mert a gyilkolás a fő élvezetük. Akcióikra készülődven, valamilyen bűvös varázslatokat tesznek, mindazonáltal ez csak a figyelő tekintetek megtévesztése. Az istenfélő papok hamarjában felfedték ezt a csalást és szemfényvesztést, nagy bosszúságára az ördög magukat vajáknak nevező segédeinek.

Anonim, *A monstrum avagy a vaják leírása*

Kilencedik fejezet

Rissberg nem látszott valami fenyegetőnek, de imponálónak sem. Hát, egy kisebbfajta vár, sok ilyen van; közepes nagyságú, egy sziklafalnak simulva tetszetősen illeszkedik a meredek hegyoldalhoz, világos színű falai kontrasztot alkotnak a fenyőerdő örökzöldjével, két négyszögletű tornya tetejével a fák csúcsai fölé magasodik, az egyik magasabb, a másik alacsonyabb. Közelebről kiderült, hogy a várat körülvevő fal nem volt túlságosan magas, oromzat sem csipkézte, a sarkokon és a kapu fölött levő tornyocskáknak pedig inkább díszítő, mintsem védelmi volt a szerepük.

A hegy körül kanyargó úton meglátszottak az intenzív használat nyomai. Mert hát használták is, és igen intenzíven. Nemsokára kocsikat, fogatokat, lovasokat és gyalogosokat kellett a vajáknak kerülgetnie. Jó néhány utazó jött szemből, a vár felől is. Geralt kitalálta a vándorlás célját. Hogy igaza lett, az rögtön azután kiderült, hogy kiért az erdőből.

A hegy lapos tetejét falakkal körülvevett, fából, nádból és szalmából összeeszkábált városka foglalta el, mely kerítéssel, lovak meg más állatok tartására szolgáló karámmal körülvevett kisebb-nagyobb épületekből és fedett építményekből állt. Lárma hallatszott, a forgalom meglehetősen élénk volt, mintha piac vagy vásár lett volna. Mert valóban az is volt, vásár, bazár, nagy piac, de nem baromfit, halat vagy zöldséget árultak itt. A Rissberg vára alatt árult termék a mágia volt – amulettek, talizmánok, elixírek, kábítószeresek, szűrletek, főzetek, kivonatok, párlatok, keverékek, tömjének, parfümök, szirupok, porok és kenőcsök, na meg hozzávaló gyakorlati bűvös tárgyak, eszközök, háztartási felszerelések, díszek, sőt, gyermekjátékok is. Éppen ez a választék vonzotta ide tömegesen a vevőket. Volt kereslet, volt kínálat – az üzlet pedig szemmel láthatóan pörgött, mintha felhúzták volna.

Az út kettéágazott. A vaják a várkapuhoz vezető irányba tartott, amely jóval kevésbé volt forgalmas, mint a másik, amelyik az érdeklődőket a piactér felé vezette. Elhagyta a kövezett előkaput, végig az itt szándékosan sorba állított menhirek között haladva, amelyek a lovát megülő lovasnál is magasabbak voltak. Hamarosan a kapuhoz ért, amely díszes pilasztereivel és oromzatával inkább illett volna kastélyhoz, mint várhoz. A vaják medalionja erős rezgésbe kezdett. Keszeg felnyerített, toppantott egyet patkójával a kövezeten, és megállt, mintha kőbe vésték volna.

– Személyazonosság és a látogatás célja.

A vaják felnézett. A tompán csikorgó, de kétségtelenül női hang látszólag a timpanonra vésett hárpiafej nagyra tátott szájából eredt. A medalion remegett, a kanca prüszkölt. Geralt furcsa nyomást érzett a halántékán.

– Személyazonosság és a látogatás célja – hangzott el újból a dombormű részéből. Az előbbinél kissé hangosabban.

– Ríviai Geralt vaják. Várnak rám.

A hárpia feje trombitaszóra hasonlító hangot adott ki. A kaput blokkoló mágia megszűnt, a halántékára nehezedő nyomás egykettőre abbamaradt, a kanca pedig nógatás nélkül indult el. Patkói végigkopogtak a köveken.

A kapuból egy kerengőkkel körülvevett *cul-de-sac*ba jutott. Azonnal odaszaladt hozzá két legény, két sűrke szolgaruhás fiú. Egyikük a lovat vette gondjaiba, a másik a vezető szerepét töltötte be.

– Erre, uram.

– Mindig így van nálatok? Ilyen nyüzsgés? Ott, a váralján?

– Nem, uram. – A legényke riadt tekintettel nézett rá. – Csak szerdánként. Szerda a piacnap.

A következő kapu árkádos boltozatán pajzsdísz volt látható, azon egy újabb

dombormű, nyilván az is mágikus. Amfiszbéna-szájat ábrázolt. A kaput díszes, erősnek látszó rács zárta el, de a legényke egyetlen érintésére könnyedén és simán nyílt ki.

A másik udvar jóval nagyobb volt. És voltaképpen csak innen lehetett felbecsülni a várat. A távlati látvány, mint bebizonyosodott, nagyon megtévesztő volt.

Rissberg jóval nagyobb volt, mint amekkorának látszott. Ugyanis messze bemélyedt a hegy falába, beleolvadt épületegyütteseivel, komor és csúnya háztömbjeivel, amelyenek általában nemigen fordultak elő a várépítészetben, Az épületek gyáraknak látszottak, és alighanem azok is voltak. Ugyanis kémények és szellőzőcsövek álltak ki belőlük. Égés, kén és ammónia szaga volt érezhető, érezni lehetett azt is, hogy a padló enyhén remeg valami föld alatti gépek munkájának bizonyosságaként.

A legényke torokköszörüléssel vonta el Geralt figyelmét a gyárépületekről. Másfél kellett ugyanis fordulniuk – az alacsonyabb vártorony felé, amely klasszikusabb, kastélyszerűbb építmények fölé magasodott. Belül is kastélyszerűnek bizonyult: por-, fa-, viasz- és régiségszaga volt. Világos volt – a mennyezet alatt lustán, mint halak az akváriumban, fénykörrel övezett bűvös fénygömbök úszkáltak, a varázslók székhelyeinek szokásos világítótestei.

– Üdv, vaják.

Két varázsló volt az, aki őt üdvözölte. Mindkettőt ismerte, ha személyesen nem is. Harlan Tzarát Yennefer mutatta meg neki valamikor, megjegyezte, mert alighanem ő volt az egyetlen mágus, aki a fejét kopaszra borotválta. A Pinetynek titulált Algernon Guincampra Oxenfurtból emlékezett. Az akadémiáról.

– Köszöntünk Rissbergben – üdvözölte Pinety. – Örülünk, hogy elszántad magad az idejövételre.

– Gúnyolódsz velem? Nem saját akaratomból vagyok itt. Lytta Neyd, hogy rákényszerítsen erre az utazásra, kóterba csukatott...

– De később kihozott onnan – vágott közbe Tzara. – És bőkezűen megjutalmazott. Nagy, hmm, odaadással kompenzálta a kellemetlenségeket. Az a hír járja, hogy legalább egy hete nagyon jó... viszonyban vagy vele.

Geralt leküzdötte magában azt a hatalmas vágyat, hogy pofán verje. Pinety ezt nyilvánvalóan észrevette.

– *Pax* – emelte fel a kezét. – *Pax*, Harlan. Fejezzük be a civódást. Elhagyhatjuk a gúnyolódó és csipkelődő csatározásokat. Tudjuk, hogy Geralt ellenérzéssel viseltetik irántunk, ez kihallatszik minden szavából. Tudjuk, mi ennek az oka, tudjuk, mennyire letaglózta az a Yennefer-botrány. És ahogy a környezet reagált erre a botrányra. Ezen nem tudunk változtatni. De Geralt hivatásos, képes lesz ezen

túltenni magát.

– Képes lesz – ismerte el Geralt fanyarul. – Az a kérdés, akar-e. Térjünk végre a tárgyra. Miért vagyok itt?

– Rád van szükségünk – mondta Tzara szárazon. – Pont rád.

– Pont rám. Megtiszteltetésnek érzem? Vagy kezdjek el félni?

– Híres vagy, Ríviai Geralt – mondta Pinety. – Cselekedeteidet és hősiességedet a közvélekedés egyöntetűen nagyszerűnek és csodálatra méltónak tartja. Mint láthatod, a mi csodálatunkra különösebben nem számíthatsz, annyira nem vagyunk készségesek, hogy hódolatot tanúsítsunk, kivált az olyanoknak, mint te. De hajlandók vagyunk rá, hogy elismerjük a professzionalizmust, és tiszteljük a szakértelmet. A tények magukért beszélnek. Megkockáztatnám azt a megállapítást, hogy kiváló... hmm...

– Nos?

– Pusztító vagy. – Pinety könnyedén megtalálta a kifejezést, nyilván már egy ideje a nyelve hegyén volt. – Olyasvalaki, aki elpusztítja az embereket fenyegető bestiákat és szörnyetegeket.

Geralt nem tett megjegyzést. Várt.

– A mi célunk is, a varázslók célja is az emberek jóléte és biztonsága. Érdekazonosságról beszélhetünk tehát. Nem vethetnek erre árnyékot az esetleges ellentétek. Nemrég adta ezt értésünkre ennek a várnak a gazdája. Aki hallott rólad. És szeretne személyesen is megismerni. Ez volt a kívánsága.

– Sármány.

– Sármány nagymester. És a legközelebbi munkatársai. Be leszel mutatva nekik. Később. Egy szolga megmutatja a szobáidat. Szíveskedj felfrissülni az utazást követően. Pihend ki magad. Hamarosan érted küldünk.

•

Geralt gondolkodott. Végiggondolt mindent, amit valaha Sármány nagymesterről hallott. Aki a közvélekedés szerint élő legenda volt.

•

Sármány élő legenda volt, a varázslás művészetében módfelett nagy érdemeket szerzett.

Rögeszméje volt a mágia népszerűsítése. A varázslók többségétől eltérően úgy vélte, hogy a természetfölötti erőkből származó előnyöknek és hasznoknak közkinccsé kell válniuk, és az általános jólét, a kényelem és az egyetemes boldogság erősítését kell szolgálniuk. Sármány arra vágyott, hogy minden ember garantáltan ingyen juthasson hozzá a mágikus gyógyszerekhez és elixírekhez. A varázserejű amulettek, talizmánok és mindenféle más kellékek mindenütt ingyen legyenek kaphatók. A telepátia, a telekinézis, a teleportálás és a telekommunikációra minden polgárnak jogosultnak kell lennie. Ennek eléréséhez Sármány állandóan feltalált valamit. Vagyis találmányokat készített. Némelyik ugyanolyan legendás lett, mint ő maga.

A valóság fájdalmasan döntötte romba az öreg varázsló légvárát. A mágia elterjesztését és demokratizálását megcélzó találmányai közül egyik sem jutott túl a prototípus legyártásán. Mindaz, amit Sármány kieszelt, és aminek elképzelése szerint egyszerűnek kellett volna lennie, szörnyen bonyolultra sikerült. Ami tömegcikknek indult, pokolian drágának bizonyult. Sármány azonban nem csüggedt, a kudarcok, ahelyett, hogy elkedvetlenítették volna, további erőfeszítésekre ösztönözték. Ami újabb kudarcokhoz vezetett.

Gyanítható volt – magában Sármányban természetesen ez a gondolat soha nem merült fel –, hogy gyakran a feltaláló balsikerét közönséges szabotázs okozta. Nem arról volt szó – legalábbis nem kizárólag arról –, hogy a varázslók testvériségében közönséges irigység támadt, nem is arról, hogy a varázslók nem szívesen népszerűsítették azt a művészetet, amelyet szívesebben tudtak az elit kezében – vagyis a sajátjukéban. Inkább a katonai és gyilkoló jellegű találmányoktól féltek. És ez a félelem jogos volt, Mint minden feltalálónak, Sármánynak is voltak olyan időszakai, amikor robbanó- és tűzgyújtó szerek, bombák, páncélkocsik, kézfegyverek, varázbunkók és mérgezgázok nyűgözték le. A jólét feltétele, bizonygatta az öreg, a népek közötti általános béke, a békét pedig fegyverkezéssel lehet kivívni. A háborúk megelőzésének legbiztosabb módja egy szörnyű fegyverrel elért elrettentés, minél szörnyűbb a fegyver, annál biztosabb és tartósabb a béke. Mivel Sármány nem szokott érvekre hallgatni, a találmányokon dolgozó munkacsoportba szabotőröket csempészték, akik megtorpedózták a veszélyes találmányokat. Jóformán egyik sem látta meg a napvilágot. Kivételt képezett az elhíresült, és számos anekdota témáját szolgáltató golyószóró. Ez egyfajta telekinetikus számszeríj volt, jókora tartállyal az ólomgolyóknak. A golyószórónak – híven a nevéhez – célba kellett a golyókat szórnia, méghozzá sorozatban. A prototípus, csodák csodájára, kijutott Rissberg falain túlra, még egy csetepatéban is letesztelték. Ám az eredmény siralmas volt. A találmányt használó lövész, amikor a fegyver hasznosságáról kérdezték, állítólag úgy

fejezte ki magát, hogy a golyószóró olyan, mint az anyósa. Súlyos, ronda, teljességgel használhatatlan, és egyszerűen meg kell fogni, és bele kell dobni a folyóba. Az öreg varázsló nem vette a szívére, amikor ezt visszamondták neki. A golyószóró csak játék, jelentette ki akkor, sokkal fejlettebb, tömegpusztításra képes projektjei fekszenek az asztalán. Ő, Sármány, a béke jótéteményében részesíti az emberiséget, még ha előbb ki kell is irtani az emberiség felét.

•

Óriási faliszőnyeg borította a terem falát, ahová bevezették, a szövőművészet növénymotívumokkal teli bukolikus remeke. A faliszőnyeget egy alakatlan, elmosódott, jókora tintahalra hasonlító folt rondította el. A vaják úgy tippelte, hogy valaki bizonyára nem túl régen lehányta a szövőművészet e remekét.

A terem közepén terpeszkedő hosszú asztal mellett heten ültek.

– Sármány mester – Pinety könnyedén meghajolt –, engeddd meg, hogy bemutassam Ríviai Geraltot. A vajákat.

Geralt nem lepődött meg Sármány külseje láttán. Vélhetően ő volt a legidősebb élő varázsló. Lehet, hogy valóban így volt, lehet, hogy nem, de az tény volt, hogy Sármány volt a legidősebbnek látszó varázsló. Ez már csak azért is furcsa volt, mert épp ő, és nem más volt a híres mandragóradecoctum feltalálója, azé az elixír, amelyet a varázslók arra használtak, hogy megállítsák az öregedés folyamatát. Maga Sármány, mire végül kidolgozta a mágikus folyadék biztosan ható formuláját, nem vehette sok hasznát, mert már akkor is jól benne járt a korban. Az elixír elhárította az öregedést, de egyáltalán nem fiatalított. Ezért aztán Sármány, noha régóta szedte a szert, mindig is öregapónak tűnt – kivált a testvériség tagjai, a látszatra férfikoruk teljében tündöklő agg varázslók és a kislánynak látszó elnyűtt varázslónők mellett. A szikrázóan fiatalos és bájos varázslónők és az enyhén deresedő varázslók, akik valódi születési dátuma a történelem homályába veszett, úgy őrizték Sármány elixírjének titkát, mint a szemük világát, sőt, időnként egyenesen letagadták a létezését. Sármányt viszont meghagyták abban a meggyőződésében, hogy az elixír mindenütt kapható, aminek következtében az emberiség gyakorlatilag halhatatlan, és – ami ezzel jár – teljesen boldog.

– Ríviai Geralt – ismételte meg Sármány, ősz szakállának fűrtjeit gyűrögetve. – De mennyire, de mennyire, hallottuk. Vaják. Defenzor, amint beszélnek, védelmező, aki az embereknek a Gonosz ellenében segítségükre siet. Minden fajta szörnyűséges Gonosz ellen óvszerként és antidotumként tisztelik.

Geralt szerény képet vágott, és meghajolt.

– De mennyire, de mennyire... – folytatta a varázsló, a szakállát cibálgatva. – Tudjuk, tudjuk. Az embereket védendő, erődöt, minden beszámoló úgy mondja, nem kíméled, fiam, nem kíméled. És cselekedeteid méltók a tiszteletre, mesterséged méltó a tiszteletre. Köszöntünk várunkban, örvendezünk, hogy fátumod ide vetett. Mert bár magad ezt nem tudhatod, úgy tértél vissza, mint madár a fészkébe... Jól mondom, mint ama madár. Örvendünk néked, és úgy vélekedünk, miszerint te is örvendezel nekünk. He?

Geralt gondban volt, hogy szólítsa Sármányt. A varázslók nem ismerték el az udvariassági formulákat, és másoktól sem vártak el ilyesmit. Nem tudta viszont, illendő-e ez egy ősz hajú, ősz szakállú aggastyánnal, ráadásul egy élő legendával szemben. Megszólalás helyett ismét meghajolt.

Pinety sorban bemutatta az asztalnál ülő varázslókat. Geralt ismerte néhányukat. Hallomásból.

Az általában Pettyes Axelként ismert Axel Esparza homlokát és arcát tényleg himlőhelyek borították, a pletyka szerint közönséges konokságból nem távolította el őket. Az enyhén öszülő Myles Trethevey és a kissé jobban öszülő Stucco Zangenis mérsékelt érdeklődéssel nézegette a vajákat. Kissé érdeklődőbbnek látszott a mérsékeltén bájos, szőke Biruta Icarti. A széles vállú, alkata szerint inkább lovagnak, mint varázslónak látszó Tarvix Sandoval oldalra bámult, a faliszőnyeget nézte, mintha ő is a folton csodálkozna, és azon töprengene, hogy került oda, és ki volt a vétkes.

Sármányhoz a jelen lévők közül, mint kiderült, a legfiatalabb ült a legközelebb, a hosszú hajú és emiatt nőies bájú Sorel Degerlund.

– Mi is köszöntjük – szólalt meg Biruta Icarti – a hírneves vajákat, az emberek védelmezőjét. Örömmel köszöntjük, ugyanis mi itt, ebben a várban, Sármány nagymester felügyelete alatt azon fáradozunk, hogy az emberek élete a haladás révén biztonságosabb és könnyebb legyen. Számunkra is elsőrendű cél az emberek jóléte. A nagymester idős kora nem teszi lehetővé, hogy az audiencia túlságosan elhúzódjék. Megkérdem tehát, illendőség szerint: van-e valamilyen kívánságod, Ríviai Geralt? Van-e valami, amit tehetnénk érted?

– Köszönöm – Geralt újból meghajolt – Sármány nagymesternek. És nektek, tiszteletre méltók. És ha már kérdéseitekkel arra bátorítotok... Igen, van valami, amit megtehetnétek értem. Megmagyarázhatnátok... ezt. Ezt a holmit. Arról a vigiloszauruszról szakítottam le, amelyiket megöltem.

Az asztalra tett egy gyermekkéz nagyságú ovális lemezkét. Jelek voltak belevésve.

– RISS PSREP Mk IV/002 025 – olvasta fel hangosan a Pettyes Axel. És

átnyújtotta a lemezkét Sandovalnak.

– Mutáció, legyártva itt, nálunk, Rissbergben – vélekedett Sandoval fanyarul. – A pszeudohüllők részlegében. Örgyík. Négyes modell, kettes sorozat, huszonötös példány. Elavult, már rég jobbakat gyártunk. Mi szorul még itt magyarázatra?

– Azt mondja, megölte a vigilosaurust – fintorodott el Stucco Zangenis. – Tehát nem magyarázatról van szó, hanem panaszról. Reklamációkat, vaják, csak a legális vásárlóktól fogadunk el és vizsgálunk ki, kizárólag vásárlási bizonylat alapján. Kizárólag a vásárlási bizonylat alapján végzünk szervizelést és hárítjuk el a meghibásodásokat...

– Erre a modellre rég lejárt a garancia – tette hozzá Myles Trethevey. – Viszont soha nem terjed ki a termék helytelen vagy nem a használati útmutatónak megfelelő használat következtében előállott meghibásodásokra. Ha a terméket helytelenül használták, Rissberg nem vállal felelősséget. Semmilyen felelősséget.

– És ezért – Geralt egy másik lemezkét vett elő a zsebéből, és dobott az asztalra – vállaltok felelősséget?

A második lemezke az előzőhöz hasonló alakú és nagyságú volt, de megsötétedett és elkopott. A vésetekbe piszok ette bele magát. De a jelek még olvashatóak voltak:

IDR UL Ex IX 0012 BETA

Hosszú csend állt be.

– Ulivói Idarran – mondta végül Pinety meglepően halkán és meglepően bizonytalanul. – Alzur tanítványa. Nem gondoltam...

– Honnan került hozzád, vaják? – A Pettyes Axel áthajolt az asztalon. – Hogy szerezted?

– Úgy kérdezed, mintha nem tudnád – válaszolta Geralt. – Egy olyan teremtmény pikkelyei közül kapartam ki, amelyet megöltem. És amely azelőtt legalább húsz embert gyilkolt meg a környéken. Legalább, mert úgy gondolom, sokkal többet. Úgy gondolom, évek óta gyilkolászott.

– Idarran... – morogta Tarvix Sandoval. – Előtte meg Malaspina és Alzur...

– De nem mi voltunk – mondta Zangenis. – Nem mi. Nem Rissberg.

– Kilences kísérleti modell – tette hozzá Biruta Icarti elgondolkodva. – Béta-verzió. Tizenkettes...

– Tizenkettes példány – folytatta Geralt, némi gúnnyal. – És hány ilyen volt összesen? Hányat gyártottak le? A felelősségről szóló kérdésre nem kapok választ, világos, mert nem ti voltatok, nem Rissberg, ti tiszták vagytok, és azt akarjátok, hogy ezt el is higgyem. De legalább azt áruljátok el, mert ezt biztosan tudjátok, hány ilyen kószál még az erdőkben, és gyilkolja az embereket. Hány ilyen kell még megtalálni. És felkoncolni. Akarom mondani: kiküszöbölni.

– Mi az, mi az? – élénkült fel Sármány hirtelenül. – Mi az ott? Mutassátok! Ah...

Sorel Degerlund odahajolt az aggastyán füléhez, hosszasan suttogott. Myles Trethevey a lemezkét mutogatva suttogott a másik fülébe. Sármány a szakállát tépegette.

– Megölte? – kiáltott fel egyszer csak vékony hangon. – A vaják? Elpusztította Idarran zseniális művét? Megölte? Gondolkodás nélkül megsemmisítette?

A vaják nem bírta ki. Elröhögte magát. Az előrehaladott kor és az ősz haj iránti tisztelet hirtelen teljesen elszállt belőle. Megint felröhögött. Aztán kacagott. Őszintén és fékezhetetlenül.

Az asztalnál ülő varázslók megkövült arcának látványa, ahelyett, hogy megfékezte volna, még jobban felvidította. Az ördögbe, gondolta, nem emlékszem, mikor nevettem utoljára ilyen őszintén. Talán Kaer Morhenben, jutott az eszébe, igen, Kaer Morhenben. Amikor Vesemir alatt összetört a latrinán az elkorhadt deszka.

– Még nevet a taknyos! – kiabált Sármány. – Bög, mint a szamár! Ostoba ifjonc! Ha arra gondolok, hogy védelmembe vettelek, amikor mások rágalmaztak! Mi van abban, mondtam, hogy beleszerelmesedett a kis Yenneferbe? És hogy a kis Yennefer szereti őt? A szív nem szolgál, mondtam, hagyjatok békét mind a kettőjüknek!

Geralt abbahagyta a nevetést.

– Te meg mi tettél, minden hentesek legbutábbja? – Az öreg most már szabályosan ordított. – Mit követtél el? Felfogod, miféle remekművet, miféle genetikai csodát pusztítottál el? Nem, nem, ezt te, profán lévén, fel sem tudod fogni sekélyes eszeddel! Fel sem tudod fogni a zsenik eszméjét! Olyanokét, mint amilyen maga Idarran volt, és amilyen a tanítója, Alzur, e rendkívüli géniusszal és talentummal megáldott emberek! Akik nagy műveket inventáltak és alkottak, hogy az emberiség javát szolgálják, nem a hasznot, nem a méltatlan anyagiakat tartották szem előtt, nem a henyélést meg a mulatozást, hanem a haladást és a köz javát! De mit is apprehendálhatsz ezekből? Semmit sem apprehendálhatsz, semmit, semmit, egy csöppet se!

– És még annyit mondok – zihált Sármány –, hogy te önnön apáid művét becstelenítetted meg oktalan gyilkolással. Mert épp Cosimo Malaspina, majd őt követve tanítványa, Alzur, maga Alzur teremtette meg a vajákokat. Ők inventáltak azt a mutációt, amelynek köszönhetően a hozzád hasonlókat kreáltak. Amelynek köszönhetően létezel, amelynek köszönhetően a világon vagy, hálátlan. Hódolattal kellene áldoznod Alzurnak, az utódainak és az alkotásaiknak, és nem elpusztítanod őket! Jaj... jaj...

A vén varázsló hirtelen elhallgatott, a szemét forgatta, és keservesen nyögdécselt.

– Székelnem kell – közölte sírósan. – Azonnal székelnem kell! Sorel! Kedves fiacskám!

Degerlund és Trethevey felugrott, segítettek az aggastyánnak felállni, és kivezették a teremből.

Kisvártatva Biruta Icarti is felállt. Sokat mondó pillantást vetett a vajákra, majd szó nélkül kiment. Sandoval és Zangenis is követte, rá sem néztek Geraltra. A Pettyes Axel felállt, kezét keresztbe fonta a mellén. Hosszan nézte Geraltot. Hosszan és nem túl jóindulatúan.

– Hiba volt meghívni téged – mondta végül. – Tudtam. De azzal áltattam magam, hogy legalább a látszat kedvéért finomabban viselkedsz.

– Hiba volt elfogadnom a meghívásokat – válaszolta Geralt fagyosan. – Én is tudtam. De azzal áltattam magam, hogy választ kapok a kérdéseimre. Hány megszámozott remekmű van még szabadon? Hány ilyen mestermunkát alkotott még Malaspina, Alzur és Idarran? Hányat hozott létre a tiszteletre méltó Sármány? A plakettjeiteket viselő szörnyekből hányat kell még megölnöm? Nekem, a vajáknak, az óvszernek és antidotumnak? Nem kaptam választ, és jól apprehendálok, miért nem. Ami pedig a finomkodást illeti: pukkadj meg, Esparza.

A Pettyes távoztában becsapta maga mögött az ajtót. Még a vakolat is lehullott a stukkóról.

– Úgy látom – összegezte a vaják –, hogy nem kelteztem jó benyomást. De ezt nem is vártam, úgyhogy nem is csalódtam. De alighanem ez még nem minden, igaz? Ennyi erőlködés, hogy engem iderángassanak... És ez csak ennyi volna? Hát, ha így áll... Van itt a vár mellett valami csapszükszerűség? Elmehetek már?

– Nem – felelte Harlan Tzara. – Nem mehetsz el.

– Mert ez egyáltalán nem csak ennyi volna – erősítette meg Pinety.

●

Az a szoba, ahová bevezették, nem az a tipikus helyiség volt, amelyben a varázslók az ügyfeleket fogadni szokták. A mágusok rendszerint – Geraltnak volt már alkalma megismerkedni ezzel a szokással – nagyon hivatalos berendezésű, gyakran szigorú és csüggesztő hatású termekben tartottak audienciát. Nemigen volt elképzelhető, hogy egy varázsló valakit a saját privát szobájában fogadjon, amely a mágus jelleméről, ízléséről és szokásairól, de elsősorban a mágus által gyakorolt mágia fajtájáról és specifikumáról adhatna információt.

Ezúttal egészen másként történt. A szoba falait rengeteg grafika és akvarell

ékesítette, valamennyi erotikus vagy egyenesen pornográf jellegű volt. A polcokon szemgyönyörködtetően precíz részletességgel kidolgozott vitorlásmodellek díszeltek. A palackokban kicsiny hajócskák dagasztották büszkén miniatűr vitorláikat. A számos kisebb-nagyobb vitrin teli volt különböző alakulatok lovas és gyalogos katonafiguráival. A bejárattal szemközt ugyancsak üveg mögött lógott egy preparált sebespiztráng. Piztrángthoz képest elég nagy méretű.

– Foglalj helyet, vaják. – Pinety volt itt a házigazda, ez rögtön kiderült.

Geralt leült, a preparált piztrángot nézegette. A hal élve jó tizenöt fontot nyomhatott. Hacsak nem gipszből készült utánzat volt.

– A lehallgatástól – Pinety meglendítette a kezét – a mágia véd meg. Szabadon beszélgethetünk tehát végre annak a valódi okairól, amiért idehívtunk, Ríviai Geralt. Ez a piztráng, amely annyira érdekel, múltéggel került horogra a Szalag-folyóban, tizennégy fontot és kilenc unciát nyomott. Élve engedtem vissza, a vitrinben a mágikusan elkészített másolata van. És most figyelj nagyon, kérlek. Arra, amit mondok.

– Készen állok. Mindenre.

– Az érdekel bennünket, milyen tapasztalataid vannak a démonokkal.

Geralt felvonta a szemöldökét. Erre nem készült fel. És nem oly rég még úgy vélte, semmi sem lepi meg.

– És mi a démon? Szerintetek?

Harlan Tzara elfintorította magát, és heves mozdulatot tett. Pinety csillapító tekintetet vetett rá.

– Az oxenfurti egyetemen – mondta – tanszéke van a természetfölötti jelenségeknek. A mágia mesterei járnak oda vendéglőadásokat tartani. Többek között a démonok és a démonizmus témájában, a jelenség több vonatkozásáról, beleértve a fizikai, a metafizikai, a filozófiai és a morális szempontokat. De ezt bizonyára fölöslegesen mondom neked, hiszen hallgattál ilyen előadásokat. Emlékszem rád, bár vendéghallgatóként általában az aula utolsó sorában ültél. Még egyszer felteszem tehát a kérdést a démonokkal kapcsolatos tapasztalataidról. Te meg légy oly jó, és válaszolj. Szórszálhasogatás nélkül, ha kérhetnénk. És színlelt csodálkozás nélkül.

– Csodálkozásomban – felelte Geralt szárazon – nincs egy csipetnyi színlelés sem, annyira őszinte, hogy szinte fáj. Hogyne csodálkoznék el rajta, hogy a démonokkal kapcsolatos tapasztalatokról engem kérdeznek, egy egyszerű vajákot, egy egyszerű óvszert, és egy még egyszerűbb antidotumot. A kérdést pedig a mágia mesterei teszik fel, akik egyetemen adnak elő a démonizmusról és a vele kapcsolatos jelenségekről.

– Válaszolj a feltett kérdésre.

– Vaják vagyok, nem varázsló. És ez azt jelenti, hogy a démonokkal kapcsolatos tapasztalataim nyomába sem érnek a tiéiteknek. Hallgattam az előadásaidat Oxenfurtban, Guincamp. Ami fontos volt, eljutott az aula utolsó sorába is. A démonok a mi világunkon kívüli lények. Más Térelemekből... dimenziókból, síkokból, téridőkből vagy mikből valók. Ahhoz, hogy valamilyen tapasztalatunk legyen vele kapcsolatban, a démont meg kell idézni, vagyis erővel kell kirángatni a saját teréből. Ezt csak a mágiával lehet megcsinálni...

– Nem a mágiával, hanem a goetiával – szólt közbe Pinety. – Lényeges a különbség. És ne magyarázd el nekünk, amit tudunk. Felelj a feltett kérdésre. Már harmadszor kérlek rá. Magam is elcsodálkozom a türelmemen.

– Felelek a kérdésre: igen, volt dolgom démonokkal. Kétszer is felfogadtak, hogy afféléket... küszöböljek ki. Két démonnal boldogultam. Az egyik farkasba költözött. A másik egy embert szállt meg.

– Boldogultál.

– Boldogultam. Nem volt könnyű.

– De teljesíthető volt – vágott közbe Tzara. – A közvélekedés ellenére. A közvélekedés szerint a démonokat egyáltalán nem lehet megsemmisíteni.

– Nem állítottam, hogy bármikor is megsemmisítettem volna egy démont. Megöltem egy farkast és egy embert. Érdekelnek a részletek?

– Nagyon.

– A farkas esetében, amelyik azt megelőzően fényes nappal tizenegy embert harapott meg és tépett széjjel, egy pappal együtt dolgoztam, a mágia és a kard közös erőfeszítéssel aratott diadalt. Amikor súlyos küzdelemben végre megöltem a farkast, a benne rejtőző démon óriási világító gömb alakjában szabadult ki belőle. És jó darab erdőt pusztított el, amikor sorra döntötte ki a fákat. Rám és a papra egyáltalán nem fordított figyelmet, az ellenkező irányban irtotta ki az őserdőt. Aztán eltűnt, bizonyára visszatért a saját dimenziójába. A pap ragaszkodott hozzá, hogy ez az ő érdeme, hogy ördögűzéssel költöztette át a démont a túlvilágra. De én úgy gondolom, a démon azért távozott, mert egyszerűen elunta a dolgot.

– És az a másik eset?

– Az érdekesebb volt. Megöltem a megszállott embert – folytatta a vaják sürgetés nélkül. – És annyi. Semmiféle látványos mellékhatás. Semmi gömb, fényesség, villám, forgószél, még bűdösség sem. Fogalmam sincs, mi történt a démonnal. A hullát megvizsgálták papok és mágusok, a testvéreitek is. Nem találtak és nem állapítottak meg semmit. A tetemet elégették, mert az oszlás folyamata teljesen normálisan lépett fel, és nagy volt a hőség...

Elhallgatott. A varázslók egymásra néztek. Kőmerev arccal.

– Következésképpen, ha jól értem – szólalt meg végül Harlan Tzara –, ez az egyetlen megfelelő módszer a démon ellen. Megölni, elpusztítani az energument, vagyis a megszállott embert. Hangsúlyozom, az embert. Azonnal meg kell ölni, várakozás és fontolgatás nélkül. Karddal fel kell koncolni, teljes erővel. És ennyi. Ez a vajákmódszer? A vajákeljárás?

– Rosszul megy ez neked, Tzara. Nem értesz hozzá. Ahhoz, hogy valakit jól megsérts, nem elég az erős akarat, a lelkesedés vagy a buzgóság. Ismerni kell az eljárást.

– *Pax, pax* – csillapította le ismét a vizsályt Pinety. – Egyszerűen a tény leszögezéséről van szó. Azt mondtad, hogy megöltél egy embert, ezek a te saját szavaid. A ti vajákkódexetek állítólag tiltja az emberölést. Azt állítod, hogy megöltél egy energument, egy démon megszállta embert. Ezután, vagyis az ember megölése után, hogy ismét téged idéztelek, nem figyeltél meg semmiféle látványos hatást. Honnan akkor a bizonyosság, hogy az nem volt...

– Elég – vágott közbe Geralt. – Elég ebből, Guincamp, ezek az utalgatások nem vezetnek sehová. Tényeket akarsz? Tessék, íme. Megöltem, mert így kellett lennie. Megöltem, hogy mások életét megmentsem. És akkor éppenséggel megkaptam a törvénytől a feloldozást. Haladéktalanul nyilvánították ki ezt, mindamelletts meg lehetőségesen fellengzős szavakkal. Magasabb szükségszerűség, tiltott cselekmény törvénytelenységét kizáró körülmény, egyik érték feláldozása egy másik érték megmentéséért, valóságos és közvetlen veszély. Tény, hogy valóságos volt és közvetlen volt. Sajnálhatjátok, hogy nem láttátok a megszállottat akció közben, azt, amit tett, azt, amire képes volt. Keveset tudok a démonok filozófiai és metafizikai megnyilvánulásairól, de a fizikai megnyilvánulásuk igazán látványos. Elképesztő lehet, higgyétek el, amit mondok.

– Elhisszük – jelentette ki Pinety, és ismét összenézett Tzarával. – A legnagyobb mértékben elhisszük. Mert mi is láttunk ezt-azt.

– Nem vonom kétségbe – fintorodott el a vaják. – Oxenfurtban, az előadásaid alkalmával sem vontam kétségbe. Szemmel láthatóan értettél a dologhoz. Ténylegesen akkor jött jól az elméleti megalapozás, annál a farkasnál meg az embernél. Tudtam, mi a lényeg. Mindkét esetnek ugyanaz volt az alapja. Hogy is mondtad, Tzara? Módszer? Eljárás? Hát akkor varázslómódszer volt, és az eljárás is a varázslóké. Valamelyik varázsló varázsigével idézte meg a demont, erőszakkal kirángatta a téreleméből, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy mágikus céljaira használja fel. Ez a démoni mágia lényege.

– A goetiáé.

– Ez a goetia lényege: a démon megidézése, felhasználása, majd elengedése. Így szól

az elmélet. Mert a gyakorlatban előfordul, hogy egy varázsló, ahelyett, hogy használat után elengedné a démont, mágikus módon bezárja egy hordozó testébe. Például egy farkaséba. Vagy egy emberébe. Mert a varázsló, Alzurt és Idarrant követve, szeret kísérletezni. Megfigyelni, mit csinál egy démon idegen bőrben, ha szabadjára engedik. Mert ez a varázsló, akárcsak Alzur, betegesen perverz, élvezni és szórakoztatja, ha nézi a démon által véghez vitt gyilkos pusztítást. Előfordult ilyen, igaz?

– Különféle dolgok fordultak elő – mondta Harlan Tzara elnyújtva. – Ostobaság általánosítani, és alantas dolog szemrehányást tenni. Emlékeztesselek azokra a vajákokra, akik rablástól sem riadtak vissza? Akik nem hártották el, hogy bérgyilkosságra fogadják fel őket? Emlékeztesselek azokra a pszichopátákra, akik macskafejes medalliont viseltek, és akiket ugyancsak elszórakoztatott a köröskörül zajló gyilkos pusztítás látványa?

– Uraim! – Pinety felemelte a kezét, lecsendesítette a visszavágni készülő vajákat. – Ez nem a városi tanács ülése, ne licitáljátok hát egymást túl fogyatékoságokban és eltévelyedésekben. Alighanem okosabb volna elismerni, hogy senki sem tökéletes, mindenkinek vannak fogyatékoságai, és még az égi lényektől sem idegenek az eltévelyedések. Állítólag. Összpontosítsunk az előttünk álló megoldandó problémára.

– A goetia – fogott bele Pinety hosszas hallgatás után – tiltott, mert az eljárás iszonyúan veszélyes. A démon megidézéséhez önmagában, sajnos, nincs szükség sem különösebb tudásra, sem különösebb mágikus képességekre. Elegendő beszerezni egy nekromanciához való máguskönyvet, márpedig ilyen bőven akad a feketepiacon. Tudás és képességek nélkül azonban nehéz a megidézett démont uralni. Egy sarlatán goeta szerencsésnek mondhatja magát, ha a megidézett démon egyszerűen kitepi magát, kiszabadul, és elmenekül. Sokan végzik darabokra szétszaggatva. Következésképp a démonok és bármiféle lények megidézése térelemekből és paraelemekből szigorú büntetés terhe alatt tiltásra került. Van egy ellenőrzőrendszer, amely garantálja a tiltás érvényesülését. Viszont létezik egy hely, amelyet kikapcsoltak az ellenőrzésből.

– Rissberg vára. Nyilván.

– Nyilván. Rissberg nem ellenőrizhető. Hiszen a goetia fölötti ellenőrzőrendszert, amiről beszéltem, épp itt alkották meg. Az itt lefolytatott kísérletek eredményeként. A rendszert az elvégzett teszteknek köszönhetően folyamatosan tökéletesítik. Másféle kutatások is folynak itt, másféle kísérletek is zajlanak. Nagyon különböző jellegűek. Különféle dolgokat és jelenségeket kutatnak itt, vaják. Különféle dolgokat csinálnak. Ezek nem mind törvényesek, és nem mindig erkölcsösek. A cél szentesíti az eszközt.

Ezt a feliratot lehetne a kapu fölé akasztani.

– De a felirat alá – tette hozzá Tzara – oda kellene írni: „Ami Rissbergben jött létre, Rissbergben marad.” A kísérleteket felügyelet alatt végzik. Minden monitorozva van.

– Nyilvánvaló, hogy nem minden – állapította meg Geralt kesernyésen. – Mert valami elszabadult.

– Valami elszabadult. – Pinety imponáló nyugalmat tanúsított. – A várban jelenleg tizenhét mester dolgozik. Ezenkívül több mint félszáz tanítvány és növendék. Az utóbbiak többségét csak a formalitások választják el a mesterfoktól. Attól tartunk... Megalapozott a feltételezésünk, hogy ebből a népes csapatból valakinek kedve szottyant goetiával szórakozni.

– Nem tudjátok, ki az?

– Nem tudjuk. – Harlan Tzarának a szeme sem rebbent. De a vaják tudta, hogy hazudik.

– Májusban és június elején – a varázsló nem várta meg a további kérdéseket – a környéken három tömeges gyilkosságot követtek el. A környéken, azaz itt a Fennsíkon, Rissbergtől legalább tizenkét, legföljebb nagyjából húsz mérföldnyire. Mindannyiszor erdei telepekről, favágók és más erdőmunkások tanyáiról volt szó. Ezeken a telepeken az összes ott lakót kiirtották, senki sem maradt élve. A holttestek szemléljén megbizonyosodtunk róla, hogy ezeket a gyilkosságokat csak egy démon hajthatta végre. Pontosabban egy energumen, a démon hordozója. Olyan démoné, amelyet itt idéztek meg, a várban.

– Problémánk van, Ríviai Geralt. Meg kell oldanunk. És arra számítunk, hogy segítesz nekünk ebben.

Az anyagátvitel bonyolult és kényes mestermunka, következésképp mielőtt hozzáfogunk a teleportáláshoz, feltétlenül ajánlatos székelni és a hólyagot kiüríteni.

Geoffrey Monck,
A teleportációs kapuk elmélete és gyakorlata

Tizedik fejezet

Keszeg, ahogy szokta, felhorkant, és megmakacsolta magát, amint a pokrócot meglátta, prüszköléséből rettegés és tiltakozás hallatszott. Nem szerette, ha a vaják betakarta a fejét. Még kevésbé szerette, ami a betakarást közvetlenül követte. Geralt egy cöppet sem csodálkozott a kancán. Mert ezt ő sem szerette. Persze neki nem illett horkantania vagy prüszkölnie, de nem fogta vissza magát attól, hogy helytelenítését más formában fejezze ki.

– Igazán meglepő – csodálkozott ki tudja hányadszor Harlan Tzara – a teleportálástól való idegenkedésed.

A vaják nem tett megjegyzést. Tzara nem ezt várta.

– Már jó egy hete küldözgetünk át – folytatta –, te meg mindannyiszor olyan képet vágsz, mint egy vesztőhelyre vitt elítelt. A közönséges embereket még csak-csak megértem, nekik az anyagátvitel még mindig szörnyűséges és elképzelhetetlen dolog. Azt hittem azonban, hogy neked, vaják, a mágiának ezen a területén nagyobb a gyakorlatod. Már nem Geoffrey Monck első kapuinak idejében vagyunk! Ma a teleportálás általánosan elterjedt és abszolút biztonságos. A kapuk biztonságosak. És az általam megnyitott kapuk egyértelműen biztonságosak.

A vaják felsóhajtott. Nem egyszer és nem kétszer fordult elő vele, hogy láthatta a biztonságos kapuk működésének hatását, részt vett már a kapukat használó emberek maradványainak szétválogatásában is. Innen tudta, hogy a teleportációs kapuk biztonságosságáról szóló nyilatkozatokat ugyanabba a halmazba lehet elhelyezni, mint az afféle kijelentéseket, hogy az én kutyuskám nem harap, az én fiacskám jó gyerek, ez a káposzta friss, legkésőbb holnapután megadom a pénzt, a barátnőmnél éjszakáztam, kizárólag a haza javát tartom szem előtt, valamint pár kérdésre válaszolsz, és azonnal elengedünk.

De nem volt menekvés, nem volt alternatíva. A Rissbergben elfogadott terv szerint az volt Geralt feladata, hogy naponta járja végig a Fennsík egy kijelölt körzetét és az ott található településeket, telepeket, kolóniákat és házakat – azokat a helyszíneket,

ahol Pinety és Tzara az energumen soron következő támadásától tartottak. Ezek a települések szerteszét helyezkedtek el az egész Fennsíkon, egymástól néha meglehetősen távol. Geraltnak el kellett ismernie és el kellett fogadnia, hogy a teleportációs mágia segítségével nélkül lehetetlen lenne eredményesen bejárnia a környéket.

Pinety és Tzara kapuit a konspiráció kedvéért Rissberg legvégén készítették el, egy hatalmas, üres és felújításra váró helyiségben, amelyben dohos bűz terjengett, a belépők arcára pókháló ragadt, talpuk alatt megszáradt egérszar ropogott. A varázslat aktiválása után a foltokkal és valami ragacsmaradványokkal borított falon egy ajtó – vagy inkább kapu – tüzesen fénylő alakja jelent meg, amelyen túl átlátszatlan, opalizáló ragyogás gomolygott. Geralt rákényszerítette bebugyolált kancáját, hogy belépjen ebbe a ragyogásba – és akkor következett a legrosszabb. Villanás szúrt a szemébe, majd nem látott, nem hallott és nem érzett semmit... a hidegen kívül. A fekete semmi belsejében, a csendben, alaktalanságban és időtlenségben a hideg volt az egyetlen, ami érezhető volt, a kapu az összes többi érzékszervet kikapcsolta és lezárta. Szerencsére csak a másodperc egy töredékére. A töredék elmúlt, a reális világ felfénylett, a rémülettől fel-felhorkanó ló patkói a valóság kemény talaján csattogtak.

– Az még érthető, hogy a ló rémüldözik – állapította meg újból Tzara. – A te félelmed azonban, vaják, teljesen irracionális.

A félelem soha nem szokott irracionális lenni, helyesbített Geralt, de csak magában. Nem számítva a lelki rendellenességeket. Ezt a lelegején tanítják meg a fiatal vajákoknak. Jó, ha valaki rettegést érez. Ha rettegsz, az azt jelenti, hogy van mitől félni, légy tehát éber. A rettegést nem kell leküzdeni. Elegendő, ha nem kerít a hatalmába. És érdemes belőle tanulni.

– Ma merre? – kérdezte Tzara, és kinyitotta a varázspálcát tartalmazó lakkdobozt. – Melyik körzetbe?

– A Száraz Sziklákhoz.

– Igyekezz napnyugta előtt elérni Juharfalvára. Ott veszünk fel, vagy én, vagy Pinety. Készen állsz?

– Mindenre.

Tzara úgy lengette meg a kezében tartott varázspálcát, mintha zenekart dirigálna, Geralt szinte hallotta a zenét. A varázsló éneklő hangon skandálta a varázsigét, hosszan, mintha verset szavalt volna. A falon felfénylettek a világító négyszögletes alakot formáló tüzes vonalak. A vaják egy káromkodást morzsolta el az orra alatt, megnyugtatta a rezgő medaliont, bokájával megbökte a kancát, és rákényszerítette, hogy beleugorják a tejfehér semmibe.

-

Sötétség, csend, alaktalanság, időtlenség. Hideg. És egyszer csak villanás, rengés, kemény talajon csattog a patkó.

-

Azokat a gyilkosságokat, amelyekkel a varázslók az energument, a démon hordozóját gyanúsították meg, Rissbergtől nem messze követték el, a Tukaj-fennsík nevű lakatlan vidéken, a Temeriát Bruggétól elválasztó hegyláncot borító ősréngetegben. A hegylánc nevét egyesek szerint egy Tukaj nevű legendás hősnek köszönhetné, mások meg azt állították, hogy egészen másvalakinek. Mivel nem voltak más hegyek a körzetben, egyszerűen csak Fennsíknak emlegették, és sok térképen ez a rövidített név szerepelt.

A Fennsík nagyjából száz mérföld hosszú, húsz-harminc mérföld széles sávra terjedt ki. Különösen a nyugati részén folyt intenzív földművelés és erdőgazdálkodás. Széles irtásban folyt a fakitermelés, fejlődtek a fakitermeléssel és az erdészettel kapcsolatos iparágak és kézműves mesterségek. Az irtásokon erdei mesterségekkel foglalkozó emberek állandó vagy ideiglenes, többé-kevésbé vagy még annyira sem gondozott, nagyobb, közepes, kisebb vagy egészen picike települései, telepei, kolóniái és táborai jöttek létre. Mostanság a varázslók becslése szerint az egész Fennsíkon körülbelül félszáz efféle település létezett.

Három helyen került sor vérengzésre, amely után nem maradt élve senki.

-

A Száraz Sziklák területét alacsony mészkőhegyek sűrű erdősegei vették körül, ez volt a Fennsík legnyugatabbra fekvő határtérsége, a járőrözés körzetének nyugati vége. Geralt járt már itt, megismerte a terepet. Az erdőszéli irtáson a sziklák kiégetésére szolgáló jókora mészégető kemence épült. A végtermék az égetett mész volt. Pinety, amikor együtt jártak itt, elmagyarázta, mire jó ez a mész, de Geralt nem nagyon figyelt oda, és mostanra már elfelejtette. A mész – akármilyen lenne is – meglehetősen kívül esett az érdeklődési körén. De a kemence körül telep keletkezett, az ott lakóknak a szóban forgó mész volt megélhetésük alapja. Ezeknek az

embereknek a megvédését bízták rá. És csak ez volt a fontos.

A mészégetők felismerték, egyikük meglengette feléje a kalapját. A vaják viszonzta az üdvözlést. Megteszem a magamét, gondolta. Megteszem, amit kell. Amiért fizetnek.

Az erdő felé irányította Keszeget. Nagyjából félórai erdei út állt előtte. Körülbelül egy mérföld választotta el a következő településtől. Amelyet Vadászirtásnak hívtak.

•

Napközben a vaják hét-tíz mérföldnyi távolságot tett meg – ez azt jelentette, hogy felkeresett a vidéktől függően néhány vagy tízegynéhány telepet, majd elért a megbeszélthelyre, ahonnan valamelyik varázsló napnyugta előtt visszateleportálta a várba. Másnap megismétlődött a séma, azzal, hogy a Fennsíknak egy másik körzetében járőrözött. Geralt véletlenszerűen választotta ki a körzetet, óvakodott a könnyen megfejthető sablontól és sémától. Mindamellett a feladat eléggé egyhangúnak bizonyult. A vajákat azonban nem zavarta az egyhangúság, mestersége hozzászoktatta, az esetek többségében csak a türelem, a kitartás és a következetesség garantálta a sikeres szörnyvadászatot. Mindezidáig egyébként – ez nem volt lényegtelen – soha senkinek nem volt kedve olyan bőkezűen megfizetni a türelmét, a kitartását és a következetességét, mint a rissbergi varázslóknak. Nem panaszkodhatott tehát, tennie kellett a dolgát.

Még ha nem hitt is túlságosan a vállalkozás sikerében.

•

– Miután megérkeztem Rissbergbe – figyelmeztette a varázslókat –, azonnal bemutatottok Sármánynak és valamennyi magas rangú mágusnak. Még ha feltételezzük is, hogy e magas rangúak között senki sem volt bűnös a goetiában és a vérengzésekben, a várban el kellett, hogy terjedjen a hír, hogy itt a vaják. A bűnös, ha létezik, egy pillanat alatt felfogja, miről van szó, megbújik tehát, felhagy a tevékenységgel. Teljesen. Vagy megvárja, míg elmegyek, és akkor újramezdi.

– Megrendezzük az elutazásodat – válaszolta Pinety. – További ittléted a várban titok lesz. Ne aggódj, van olyan mágia, amely garantálja, hogy titokban marad, aminek titokban kell lennie. Hidd el, be tudunk vetni ilyen mágiát.

– Van hát értelme szerintetek a mindennapos járőrözésnek?

– Van bizony. Tedd a dolgod, vaják. A többi nem a te gondod.

Geralt ünnepélyesen megígérte, hogy nem fog aggódni. De azért voltak kétségei. És nem mindent hitt el a varázslóknak. Élt benne a gyanú.

De nem volt szándékában ezt nyíltan kifejezni.

•

A Vadászirtáson élénken csattogtak a szekercék, sivítottak a fűrészek, friss fa- és gyantaillat terjengett. Vadász, a favágó irtotta itt buzgón népes családjával együtt az erdőt. A család idősebb tagjai fát vágtak és fűrészelték, a fiatalabbak levagdosták a törzsekről a kiálló ágakat, a legfiatalabbak rőzsét hordtak. A Vadász észrevette Geraltot, belevágta szekercéjét a fatörzsbe, megtörülte a homlokát.

– Üdv. – A vaják közelebb lovagolt. – Mi a helyzet felétek? Minden rendben?

A Vadász hosszan és komoran nézett rá.

– Nem jó – mondta végül.

– Mert?

A Vadász hosszan hallgatott.

– Elloptak egy fűrészelt – mordult fel végre. – Elloptak egy fűrészelt! Hogy van ez, he? Minek járja az irtásokat, uram, minek? Torquil meg az erdőben kóborol az embereivel, he? Őrködget, he? A fűrészeket meg ellopják!

– Utánanézek – füllentette Geralt zavartalanul. – Utánanézek az ügynek. Minden jót.

A Vadász kiköpött.

•

A következő irtáson, mégpedig a Bankáén, minden rendben volt, Bankát nem fenyegette senki, és úgy tűnt, nem is loptak el semmit. Geralt meg sem állította Keszegét. A következő település felé tartott. Ezt Sófőzdeének hívták.

•

A települések közötti közlekedést kocsikeréknyomoktól szabdalt erdei utak könnyítették meg. Geraltnak gyakran kerültek az útjába erdei termékekkel

megrakott és rakományért igyekvő üres fogatok egyaránt. Találkozott gyalogos vándorok csoportjaival is, meglepően nagy volt a forgalom. Még az őserdő mélye is egészen ritkán volt néptelen. A páfrányok fölé néha, mint bálnahátak a tenger hullámai közül, női fenekék emelkedtek ki, áfonyát vagy más erdei növényeket gyűjtögettek négykézláb. A fák között időnként merev lépésekkel suhant át valami, ami alakjára és külsejére nézve zombira hasonlított, valójában azonban gombászó toprongyos vénség volt. Néha sátáni ordítózással törögette az ágakat valami: gyerekek voltak, a favágók és szénégetők szemefényei, pálcákból és zsinórokból készült íjakkal felfegyverkezve. Csodálatra méltó, ezek a szemefények mennyi kárt voltak képesek okozni ilyen primitív felszereléssel a természetben. Rémisztő volt belegondolni, hogy egyszer felnőnek ezek a szemefények, és profi felszereléshez nyúlnak.

•

A Sófözde nevű település, ahol ugyancsak nyugalom volt, a munkát nem zavarta, a munkásokat nem fenyegette semmi, a nevét roppant eredeti módon az itt főzött kálisótól kapta, ami az üvegipar és a szappanfőzés értékes alapanyaga volt. A kálisót, ahogy a varázslók elmagyarázták Geraltnak, a környéken égetett faszén hamujából nyerték ki. Geralt már végiglátogatta – és most is ezt szándékozott tenni – a környékbeli szénégetőtelepeket. A legközelebbit Tölgyesnek hívták, tényleg hatalmas, többszáz éves tölgyfák csoportján keresztül vezetett oda az út. A tölgyfák alatt mindig, még délben is, még ragyogó napsütésben és felhőtlen időben is homály borongott.

Épp ebben a tölgyerdőben találkozott Geralt nem egész egy hete először Torquil csendbizzossal és a csapatával.

•

Amikor zöld álcaruhában, hátukon hosszú íjakkal kivágtattak a tölgyek közül, és mindenfelől körülvették, Geralt először Erdőöröknek, a hírneves önkéntes félkatonai alakulat, az önmagukat Vadonőrzőknek nevező, másfajúakra, kivált tündékre és driádokra vadászó, és őket válogatott módszerekkel legyilkoló csapat tagjainak vélte őket. Előfordult, hogy az Erdőörök a rengetegben utazókat megvádolták a másfajúak segítségével vagy a velük folytatott kereskedéssel, egyikért is,

másikért is lincselés járhatott, a vétlenséget pedig nehéz volt bizonyítani. A tölgyesben való találkozás drasztikusan erőszakosnak ígérkezett – Geralt tehát megkönnyebbülten lélegzett fel, amikor a zöld lovasokról kiderült, hogy a törvény őrei, akik a kötelességüket teljesítik. Az átható tekintetű, napbarnított vezér, aki a Gors Velen-i bíró szolgálatában álló csendbiztosként mutatkozott be, váratlanul és durván követelte Geralttól, hogy fedje fel személyazonosságát, majd miután ez megtörtént, látni szerette volna a vajákjelet. A vicsorgó farkast ábrázoló medalion kielégítő bizonyíték lett, sőt, a törvény őrének kifejezett csodálatát váltotta ki. Kiderült, hogy a tisztelet magára Geraltra is kiterjedt. A csendbiztos leszállt a lováról, megkérte a vajákot, hogy ő is ezt tegye, majd félrehívta egy percre, hogy beszélgethessenek.

– Frans Torquil vagyok. – A csendbiztos levetette durva szolgálati álarcát, nyugodt és határozott személyiséget öltött. – Te pedig Ríviai Geralt vaják vagy. Ugyanaz a Ríviai Geralt, aki egy hónapja Ansegisben megmentette egy asszony és egy gyerek életét, miután megölt egy emberevő szörnyet.

Geralt összeszorította a száját. Már szerencsésen megfélelkezett Ansegisről, a plakettes szörnyről és arról az emberről, aki az ő hibájából pusztult el. Sokáig rágódott ezen, míg végre meg tudta győzni önmagát, hogy megtette, amit lehetett, hogy azt a kettőt megmentette, és a szörny már senkit sem fog megölni. Most mindez visszatért.

Frans Torquil aligha vette észre a szavait követően a vaják homlokára kiülő felhőt. És ha észrevette is, nem törődött vele.

– Úgy néz ki, vaják – folytatta –, hogy mind a ketten ugyanazon okból járunk ugyanabban a cipőben. Tavasz óta rosszul kezdtek alakulni a dolgok a Tukaj-fennsíkon, nagyon csúnya eseményekre került sor. És itt az ideje, hogy ennek véget vessünk. A hajlonyi vérengzés után én tanácsoltam a rissbergi varázslóknak, hogy fogadjanak fel egy vajákot. Hallgattak rám, mint látható, habár nemigen szeretnek másra hallgatni.

A csendbiztos levette a kalapját, és lefricskázta róla a túleveleket és fenyőmagokat. Ugyanolyan fazonú fejfedőt viselt, mint Kökörcsin, csak ez gyengébb minőségű filcből készült. És kócsagtoll helyett egy fácán szárnytolla díszítette.

– Tömérdek ideje vigyázom már a törvényt és rendet a Fennsíkon – folytatta, és Geralt szemébe nézett. – Nem dicsekvésképpen, de nem egy gonosztevőt fogtam el, nem egy gazfickóval ékesítettem száraz ágat. De ami mostanában folyik itt... Ehhez olyasvalakire van még szükség, amilyen te vagy. Olyasvalakire, aki jártas a varázslatokban, és ismeri a szörnyetegeket, akit nem rettent meg se szörny, se szellem, se sárkány. És rendjén van ez, közösen fogunk őrködni és az embereket

védellezni. Én a nyomorúságos béremért, te a varázslók pénzéért. Kíváncsi volnék, mennyit fizetnek hát neked ezért a munkáért?

Ötszáz novigradi koronát, bankszámlára átutalva, ezt Geraltnak nem állt szándékában elárulni. Ennyiért vásárolták meg a szolgálataimat és az időmet a rissbergi varázslók. Az időmből tizenöt napot. És tizenöt nap elteltével, függetlenül attól, mi történt, még egyszer annyit utalnak. Bőkezűen. Ez több mint kielégítő.

– Nos, bizonyára nem fizetnek keveset. – Frans Torquil hamar felfogta, hogy hiába vár válasza. – Telik nekik erre. Néked meg annyit mondok: itt semennyi pénz sem volna sok. Mert rusnya ügy ez, vaják. Rusnya, sötét és természetellenes. Az a Gonosz, amely itt tombolt, Rissbergből jött, a fejemet rá. Biztos, hogy elkavartak valamit a varázslók a mágiájukkal. Mert az ő mágiájuk olyan, mint egy zsáknyi kígyó: még ha nem is tudom milyen erősen kötöm be, a végén mindig kicsusszan valami mérgefene.

A csendbiztos rápislantott Geraltra, ez az egy pislantás elég volt hozzá, hogy felfogja, a vaják a varázslókkal kötött szerződésről semmit, egyetlen részletet sem árul el neki.

– Beavattak a részletekbe? Elmondták, mi zajlott le Tiszafalván, Hajlonyban és Szarufalván?

– Részben.

– Részben – ismételte meg Torquil. – Belleteyn után három nappal, Tiszafalva település, megölve kilenc favágó. Május közepe, fűrésztelep Hajlonyban, megölve tizenketten. Június eleje, Szarufalva, boksástelep. Tizenöt áldozat. Ez a mai napig a helyzet, részben, vaják. Mert nincs vége. A fejemet rá, hogy nincs vége.

Tiszafalva, Hajlony, Szarufalva. Három tömeges gyilkosság. Tehát nem munkahelyi baleset, nem elszabadult és megszőkött démon, amelyen nem tudott úrrá lenni egy kontár goeta. Ez előre megfontolt, megtervezett cselekedet. Valaki háromszor zárta be a démont egy hordozóba, és háromszor küldte el gyilkolni.

– Én már sok mindent láttam. – A csendbiztos arcizmai vad táncba kezdtek. – Nem egy csatateret, nem egy és nem két hullát. Támadásokat, rablásokat, banditák rajtaütéseit, véres családi bosszúkat és önbíráskodásokat, még egy olyan lagzit is, ahonnan hat holttestet vittek el, beleszámítva a vőlegényt is. De hogy inakat vagdossanak el, hogy utána a megnyomorítottakat lemészárolják? Hogy skalpoljanak? Hogy torkokat harapjanak át? Hogy az embereket élve szétszaggassák, a hasukból a beleiket kirángassák? És végül a levágott fejeket piramisba rakják? Azt kérdem, mivel volt itt dolgunk? Ezt nem mondták el neked a varázslók? Nem világosítottak fel, mihez kell nekik egy vaják?

Mihez kell a rissbergi varázslóknak egy vaják? Annyira, hogy zsarolással kellett az

együttműködésre rákényszeríteni? Hiszen a varázslók minden démonnal és minden hordozóval maguk is simán tudnának boldogulni, méghozzá minden különösebb nehézség nélkül. A *Fulmen sphaericus*, a *Sagitta aurea*, az első két legegyszerűbb varázslat a sok közül, amelyekkel száz lépésnyi távolságból el lehet banni egy energumennel, és kétséges, hogy az túlélné ezt a bánásmódot. De nem, a varázslóknak inkább egy vaják kell. Miért? A válasz egyszerű: egy varázslóból lett energumen, egy testvérből, egy kollégából. Egy szaktárs démont idéz meg, megengedi, hogy az beléje hatoljon, és rohan gyilkolászni. Már háromszor tette meg. De a varázslóknak sehogy sincs kedvük a kollégájukra lecsapni egy gömbvillámmal, vagy egy aranydárdával kilyukasztani őt. Egy kollégához vajákra van szükség.

Nem mondhatta ezt el, és nem is akarta ezt Torquilnak elmondani. Nem mondhatta el, és nem is akarta elmondani, mit mondott ő a varázslóknak Rissbergben. És azt, mennyire lenézően reagáltak erre. Ahogy egy közhelynek kijár.

•

– Folyton ezt csináljátok. Folyton ezzel a, ahogy ti hívjátok, goetiával szórakoztok. Megidézitek ezeket a lényeket, kirángatjátok őket az ő terükből, a bezárt kapuk mögül. Ugyanazzal a változatlan nótával: kontrollálni fogjuk őket, uralkodunk rajtuk, engedelmességre kényszerítjük, munkára fogjuk őket. Ugyanazzal a változatlan indokolással: megismerjük a titkaikat, arra kényszerítjük őket, hogy feltárják azokat a titkokat és rejtelmeket, amelyek segítségével megsokszorozzuk mágiánk erejét, gyógyítani és éltetni fogunk, kiküszöböljük a betegségeket és az elemi csapásokat, a világot jobbá, az embereket pedig boldogabbá tesszük. És változatlanul kiderül, hogy ez hazugság, hogy kizárólag a saját erőtök és hatalmatok a fontos nektek.

Tzara láthatóan visszavágásra készülődött, de Pinety visszatartotta.

– Ami pedig a bezárt kapukon túli lényeket illeti – folytatta Geralt –, amelyeket restségből démonoknak nevezünk, bizonyára ugyanannyit tudtok, mint mi, vajákok. Amit már régóta megállapítottunk, amit feljegyeztek a vajákok írásaiban és krónikaiban. A démonok soha, de soha nem árulnak el nektek semmiféle titkot vagy rejtelmet. Soha nem hagyják magukat munkára fogni. Csak egyetlen célból hagyják magukat megidézni és a mi világunkba hozni: gyilkolni akarnak. Mert ezt szeretik. És ti ezt tudjátok. De lehetővé teszitek nekik.

– Az elméletről – szólalt meg Pinety nagyon hosszú hallgatás után – talán térjünk át a gyakorlatra. Azt hiszem, a vajákok írásaiban és krónikaiban is megírtak ezt-azt

erről. És tőled, vaják, egyáltalán nem erkölcsről szóló értekezéseket várunk el, hanem inkább gyakorlati megoldásokat.

•

– Örvendtem, hogy megismerhettelek. – Frans Torquil a kezét nyújtotta Geraltnak.
– Most pedig munkára, keljünk útra. Őrködni, az embereket védelmezni. Mert erre valók vagyunk.

– Erre.

Már nyeregben ülve a csendbiztos előrehajolt.

– Fogadom – mondta halkán –, hogy azt, amit mindjárt elmondok, magad is jól tudod. De mindamellet elmondom. Vigyázz, vaják. Légy éber. Nem akarsz beszélni, de én tudom, amit tudok. A varázslók simán felfogadtak, hogy javítsd ki, amit ők maguk rontottak el, hogy takarítsd el azt a szennyet, amelyet ők csináltak. De ha valami nem úgy megy, ahogy kell, bűnbakot fognak keresni. És erre neked minden adottságod megvan.

•

Az erdő fölött sötétedni kezdett az égbolt, váratlan szél zúgatta meg a fák koronáját. Messzi dörgés mordult fel.

•

– Ha vihar nincs, van záporosó – szögezte le Frans Torquil, amikor újra találkoztak.
– Minden második nap dörög és esik. És az eredmény, minden nyomot, amit keresel, eltöröl az eső. Kényelmes, igaz? Mintha megrendelésre jönne. Nekem ez is bűzlik a fekete mágiától, konkrétan Rissbergtől. Azt mondják, a varázslók hatni képesek az időjárásra. Mágikus vihart előidézni, az igazit pedig megbűvölni, fújjon, amerre ők akarják. Szétoszlatni a felhőket, esőt vagy jégesőt csinálni, no meg vihart támasztani egy szóra. Amikor ez jól jön nekik. Hogy például eltöröljék a nyomokat. Mit szólsz ehhez, Geralt?

– A varázslók sok mindenre képesek, ez tény – válaszolta a vaják. – Mindig is irányították az időjárást, az Első Leszállás óta, amely állítólag csakis Jan Bekker

varázslatának köszönhetően nem végződött katasztrófával. De alighanem túlzás a mágusokat hibáztatni minden bajért és csapásért. Végül is természeti jelenségekről beszélsz, Frans. Egyszerűen ilyen időket élünk. Viharidő van.

•

Megnógatta a kancát. A nap már nyugatra hajlott, még néhány települést szándékozott végigjárni, mielőtt bealkonyodik. Legközelebb egy Szarufalva nevű szénégetőtelep volt a síkságon. Amikor először járt ott, Pinety társaságában volt.

•

A vérengzés helyszíne a vaják nagy csodálkozására egyáltalán nem valami komor, elhagyatott vidék volt, inkább emberektől nyüzsgő, élénk munkától zajgó hely. A szénégetők – akik magukat boksásnak nevezték – éppen egy új boksa, a faszén égetésére szolgáló építmény készítésén fáradoztak. Ez a boksa kupolaszerűen kialakított farakás volt, ám egyáltalán nem valami rendetlen halom, hanem gondosan, egyenletesen összerakott boglya. Amikor Geralt és Pinety a síkságra érkezett, a szénégetők épp akkor fedték be mohával a rakást, és temették be alaposan földdel. A korábban megépített másik boksa már dolgozott, vagyis javában füstölt. Az egész síkságot szemkaparó füst lepte el, erős gyantaillat rohamozta meg az orrukat.

– Milyen régen... – A vaják köhécselt. – Milyen régen történt az, amit mondtál...

– Pont egy hónapja.

– És az emberek itt dolgoznak, mintha mi sem történt volna?

– Óriási kereslet van faszénre – magyarázta Pinety. – Csak a faszén égetésével lehetséges a fémolvasztáshoz szükséges hőmérsékletet elérni. A Dorian és Gors Velen környéki kohók létezni sem tudnának szén nélkül, a kohászat pedig a legfontosabb és legfejlettebb iparág. A szénégetés a keresletnek köszönhetően jövedelmező foglalkozás, márpedig a gazdaság, vaják, olyan, mint a természet: nem tűri az űrt. A meggyilkolt boksásokat ott temették el, ni, látod a kurgánt? Még sárga rajta a friss homok. A helyükre pedig újak jöttek. A boksa füstöl, az élet megy tovább.

Leszálltak a lóról. A boksások nem szenteltek nekik figyelmet, túlságosan is el voltak foglalva. Ha valakiket érdekeltek, azok a nők és a kunyhók között szaladgáló gyerekek voltak.

– De mennyire. – Pinety kitalálta a kérdést, mielőtt még a vaják föltette volna. – A kurgán alatt eltemetettek között gyerekek is vannak. Hárman. Meg három nő. Kilenc férfi és kamasz. Kövess.

A száradó farakások közé tartottak.

– Egypár férfit – mondta a varázsló – a helyszínen öltek meg, a fejüket verték szét. A többieket tehetetlenné és mozgásképtelenné tették azzal, hogy egy éles eszközzel átvágták a lábinaikat. Ráadásul sokuknak, a gyerekek közül pedig valamennyinek, eltörték a kezüket. A mozgásra képteleneket lemészárolták. Szétszaggatták a torkukat, felmetszették a hasukat, felnyitották a mellkasukat. Lenyúzták a hátukról a bőrt, megskalpolták őket. Az egyik nőnek...

– Elég. – A vaják a nyírfák törzsén még látható fekete vérfoltokat nézte. – Elég, Pinety.

– Jó tudnod, kivel... mivel van dolgunk.

– Már tudom.

– Akkor csak az utolsó részletek. Hiányoztak holttestek. Mindegyik meggyilkolt fejét levágták. És piramist emeltek belőlük, itt, épp ezen a helyen. Tizenöt fej volt, test meg tizenhárom. Két test eltűnt.

– Csaknem ugyanilyen séma szerint – folytatta rövid szünet után a varázsló – számoltak le két másik település, Tiszafalva és Hajlony lakóival. Tiszafalván kilenc embert öltek meg, Hajlonyban tizenkettőt. Holnap viszlek el oda. Ma elnézünk még Újkátrányosba, nincs messze. Meglátod, hogy néz ki a fakátrány és a szurok gyártása. Ha legközelebb be kell valamit kennek szurokkal, tudni fogod, miből van.

– Van egy kérdésem.

– Hallgatlak.

– Tényleg muszáj volt zsaroláshoz folyamodnotok? Nem hittetek benne, hogy magam akaratóból is eljövök Rissbergbe?

– A vélemények megoszlottak.

– Sittre vágni Kerackban, majd kiszabadítani, de végig bírósággal fenyegetni, kinek volt ez az ötlete? Ki találta ezt ki? Korall, igaz?

Pinety ránézett. Sokáig nézte.

– Igaz – ismerte be végül. – Az ő ötlete volt. És az ő terve. Lecsukni, kiszabadítani, fenyegetni. És a végén elérni, hogy az eljárást megszüntessék. Rögtön az elutazásod után intézte ezt el, Kerackban patyolattiszta már a dossziéd. Van még kérdésed? Nincs? Akkor menjünk Újkátrányosba, nézzünk egy kis szurkot. Aztán megnyitom a telepörtöt, és visszamegyünk Rissbergbe. Este még szeretnék elugrani egy kicsit műlegyezni a folyócskámhoz. Rengeteg a kérész, a pizstrángok zabálni fogják... Horgásztál már valamikor, vaják? Nem vonz a horgászat?

– Akkor horgászok, ha halra támad kedvem. Mindig hordok magammal zsinórt.
Pinety hosszan hallgatott.

– Zsinórt – szólalt meg végül furcsa hangsúllyal. – Ólomdarabbal megterhelt zsineget. Sok horoggal. Amikre férgeket tűzöl.

– Igen. És?

– Semmi. Fölösleges volt a kérdés.

•

Fenyőzugba, a következő szénégetőtelepre tartott, amikor hirtelen elhallgatott az erdő. Elhallgattak a szajkók, mintha késsel vágták volna el, úgy szűnt meg a szarkacserregés, váratlanul szakadt meg a harkályok kopácsolása. Az erdő rettegésbe merevült.

Geralt galoppra serkentette a kancáját.

A halál örökös társunk. Mindig a bal oldalunkon van, karnyújtásnyi távolságra. A halál az egyetlen bölcs tanácsadónk. Amikor csak azt érzed, hogy mindennek vége, és rögtön megsemmisülsz, fordulj a halálodhoz és kérdezd meg, hogy igaz-e. A halálod megmondja majd, hogy tévedsz és az ő érintésén kívül semmi sem számít. „Még nem érintettelek meg” – szól majd halálod.

Carlos Castaneda, *Ixtláni utazás*
(Nagy Álmos fordítása)

Tizenegyedik fejezet

A fenyőzugi boksát egy irtás közelébe építették, a szénégetők a kivágott fák helyén megmaradt hulladékfát használták fel. Nemrég kezdődött itt az égetés, a kupola tetejéről sárgás, erősen bűzlő füstoszlop tört felfelé, akár egy vulkán kráteréből. A füstszag nem fojtotta el a rét fölött terjengő halálszagot.

Geralt leugrott a lováról. És kihúzta a kardját.

Az első hullát, amelynek fejét is, lábait is levágták, közvetlenül a boksa mellett látta meg, vér borította el a halom tetejére rakott földet. Kissé távolabb hevert újabb három holttest, a felismerhetetlenségig szétmarcangolva. A vért beitta a vastag erdei homok, csak a feketéllő foltok látszottak.

A rét közepéhez és a kövekkel körülrakott tűzhelyhez közelebb feküdt még két holttest – egy férfié és egy nőé. A férfi toroka szét volt marcangolva, úgy szét volt szaggatva, hogy a nyakcsigolyái is kilátszottak. Az asszony felsőteste a tűz hamujában feküdt, a felborult bográcsból kiszóródott kása összemocskolta.

Kissé arrébb, egy fatörzs mellett gyerek hevert, egy öt év körüli kisfiú. Ketté volt tépve. Valaki – vagy inkább valami – megragadta két lábacskaánál fogva, és kettészakította.

A vaják felfedezte a következő hullát, ennek a hasa volt felszakítva, a beleit kihúzták. Teljes hosszukban, vagyis úgy egy ölnyi vastagbél, meg nagyjából három ölnyi vékonybél. A belek egyenes, csillogó, kékes-rózsaszínű vonala a holttesttől a fenyőágakból eszkábált kalyibáig húzódott, majd benne tűnt el.

Bent egy primitív fekhelyen a hátán hevert egy sovány férfi. Azonnal szembeötlött, hogy egyáltalán nem illett ide. Gazdag öltözete csupa vér volt, teljesen átázott. De a vaják nem fedezte fel, hogy valamelyik főeréből fröcskölt, lövellt vagy ömlött volna ki a vér.

Felismerte, noha alvadt vér borította az arcát. A hosszú hajú, karcsú, csinos és kissé

nőies Sorel Degerlund volt, Sármánynál az audiencián mutatták be neki. Akkor is ugyanilyen zsinórdíszes köpeny és hímzett zeke volt rajta, akár a többi varázslón, az asztalnál ült a többiek között, és, akár a többiek, rosszul leplezett ellenszenvvel nézte a vajákat. Most meg itt feküdt eszméletlenül, egy szénégető-kalyibában, vérrel borítva, és a jobb csuklója köré emberi bél csavarodott. Amely az alig tíz lépésnyire heverő hulla hasüregéből lett kirángatva.

A vaják nagyot nyelt. Üsse agyon, gondolta, amíg eszméletlen? Ezt várja el Pinety és Tzara? Ölje meg az energument? Likvidálja a démonok megidézésével szórakozó goetát?

Nyögés riasztotta fel a töprengésből. Sorel Degerlund szemmel láthatóan kezdett magához térni. Feltápáskodott, felnyögött, majd visszaesett a fekhelyre. Felült, zavaros tekintettel nézett körül. Észrevette a vajákat, kinyitotta a száját. Ránézett a saját vérrel telefröcskölt hasára. Felemelte a kezét. Észrevette, mi van benne. És kiabálni kezdett.

Geralt ránézett aranyozott keresztvasú kardjára, Kökörcsin szerzeményére. A varázsló vékony nyakát vizsgálgatta. A rajta kidagadó eret.

Sorel Degerlund letépte a kezéről az odatapadt belet. Abbahagyta a kiabálást, már csak nyögdecsejt és reszketett. Felállt, előbb négykézlábra, majd teljesen. Kírontott a kalyibából, körülnézett, felordított, és menekülőre fogta. A vaják galléron ragadta, megállította, majd térdre kényszerítette.

– Mi... itt... – dadogta, még reszketve, Degerlund. – Mi tör... Itt meg mi tör... tént?

– Gondolom, tudod, mi.

A varázsló hangosan nyelt egyet.

– Hogy ke... Hogy kerültem ide?... Semmire... Semmire sem emlékszem... Semmire sem emlékszem! Semmire!

– Ezt nem nagyon hiszem el.

– Invokáció... – Degerlund a fejéhez kapott. – Invokáltam... Ő megjelent. A pentagrammában, a krétakörben... És behatolt. Belém hatolt.

– Bizonyára nem először, igaz?

Degerlund felzokogott. Kissé színpadiasan, Geraltnak önkéntelenül is ez volt a benyomása. Sajnálta, hogy nem azelőtt talált rá az energumenre, mielőtt a démon otthagyt volna. Sajnálkozása, erre hamar rájött, nemigen volt észszerű, tudatára ébredt, milyen veszélyes lett volna, ha szembekerül egy démonnal, örülnie kellene, hogy ezt elkerülte. De nem örült. Mert akkor legalább tudta volna, mit csináljon.

Hogy épp nekem jutott ez, gondolta. Hogy épp nem Frans Torquil tévedt erre a csapatával. A csendbiztosnak nem lettek volna gátlásai vagy kételyei. A vérben fürdő,

az áldozat belsőségeit a markában szorongató varázsló azon nyomban kötelet kapott volna a nyaka köré, és máris ott himbálózott volna a legelső faágon. Torquilt nem tartotta volna fel kétkedés vagy töprengés. Torquilt nem ejtette volna gondolkodóba, hogy az elnöiesedett és igencsak véznának mutatkozó varázsló semmiképpen nem lett volna képes ennyi emberrel ilyen kegyetlenül végezni, még hozzá ilyen rövid idő alatt, hogy átvérzett ruhájának még arra sem volt ideje, hogy merevre száradjon. Hogy pusztá kézzel nem tudott volna kettészakítani egy gyereket. Nem, Torquilnak nem lettek volna kételyei.

Nekem viszont vannak.

Pinety és Tzara biztos volt benne, hogy nem lesznek.

– Ne ölj meg... – nyögdécselt Degerlund. – Ne ölj meg, vaják... Én már soha... Soha többé...

– Fogd be.

– Esküszöm, hogy soha...

– Fogd be. Eléggé magadnál vagy hozzá, hogy mágiát használj? Hogy idehívd a rissbergi varázslókat?

– Nálam van a pecsét... Át tudok... Át tudok teleportálni Rissbergbe.

– Egyedül ne. Velem együtt. Trükkök nélkül. Meg ne próbálj felállni, maradj térden.

– Fel kell állnom. Neked meg... Ahhoz, hogy a teleportálás sikerüljön, közel kell állnod hozzám. Nagyon közel.

– Micsoda? Na, mire vársz? Vedd elő azt az amulettet.

– Ez nem amulett. Mondtam, pecsét.

Degerlund feltépte összevézelt zekéjét és ingét. Sovány mellén tetoválás volt, két egymásra rajzolt kör. A körök különböző nagyságú pontokkal voltak tele. Kissé úgy nézett ki, mint a bolygók keringésének pályarajza, amelyet Geralt régen az oxenfurti egyetemen csodált meg.

A varázsló éneklő hangon mondta ki a varázsigét. A körök kéken, a pontok pirosan villantak fel. És forgásba kezdtek.

– Most. Állj közel.

– Közel?

– Még közelebb. Egyenesen simulj hozzám.

– Hogyhogy?

– Simulj hozzám, és ölelj át.

Degerlund hangja elváltozott. Egy pillanattal korábban még könnyes szeme most fenyegetően villogott, ajka gonosz fintorba torzult.

– Így, így jó. Erősen és érzéssel, vaják. Mintha a Yennefereid volnék.

Geralt felfogta, miről van szó. De nem volt rá ideje, hogy eltaszítsa Degerlundot, arra sem, hogy a kard markolatával megüsse, és arra sem, hogy a pengével nyakon vágja. Egyszerűen nem volt rá ideje.

Opalizáló ragyogás villant a szemébe. A másodperc tört része alatt süllyedt bele a fekete semmibe. Átható hidegbe, csendbe, alaktalanságba és időtlenségbe.

•

Keményen értek földet, úgy, mintha a padozat kőlapjai szándékosan siettek volna az üdvözlésükre. A lendület választotta szét őket. Geralt még körül sem tudott nézni rendesen. Erős bűzt érzett, pézsmával vegyült pizsokszagot. Roppantul erős mancsok ragadták meg a hóna alatt és a tarkójánál, a vastag ujjak könnyedén zárultak össze a felsőkarján, az acélkemény hüvelykek fájdalmasan nyomódtak be a karfonat idegcsomójába. Mozdulatlaná dermedt, erőtlen kezéből kiesett a kard.

Púpos alakot pillantott meg maga előtt, ronda pofáját kelések borították, haja ritka csomókban meredezett a koponyáján. A púpos görbe lábát szétterpesztve állt, egy jókora számszerűjjal vette a vajákat célba, amely tulajdonképpen nyílpuskának is beillett volna egymást fedő két acélkarjával. Mindkét négyélű, jó két hüvelyk széles, borotvaéles nyílhegy Geraltra irányult.

Sorel Degerlund megállt előtte.

– Amint már biztosan rájöttél – mondta –, nem Rissbergbe kerültél. Az én búvóhelyemre, az én kis zugomba kerültél. Arra a helyre, ahol a mesteremmel közösen folytatjuk kísérleteinket, amelyekről nem tudnak Rissbergben. Amint bizonyára tudod, Sorel Albert Amador Degerlund vagyok, magister magicus. Én vagyok az, ezt még nem tudod, akitől fájdalmad és halálad ered.

Mintha szél fújta volna el, úgy tűnt el a színlelt rémület és a megjátszott pánik, eltűnt minden látszat. Minden színlelt volt azon a szénégető-irtáson. A bütykös mancsok bénító fogásában elernyedett Geralttal szemben egy teljesen más Sorel Degerlund állt. Egy diadalittas, gögös és dölyfös Sorel Degerlund. Egy rosszindulatú vigyorral vicsorgó Sorel Degerlund. Ez a vigyor ajtó alatti réseken keresztülmászó százlábúakat idézett fel. Széthányt sírokat. Tetemekben nyüzsgő fehér férgeket. Levesestányérban kapálózó zsíros bögölyöket.

A varázsló közelebb jött. Hosszú tüben végződő acélfecskendőt tartott a kezében.

– Úgy tettelek lóvá azon a réten, mint egy gyereket – sziszegte. – Gyerek módjára bizonyultál naivnak. Ríviai Geralt vaják! Bár az ösztöne nem csapta be, nem ölt meg, mert nem volt biztos a dolgában. Mert jó vaják és jó ember. Megmondjam

neked, jó vaják, kik a jó emberek? Azok, akiknek a sors nem adott esélyt rá, hogy élvezhessék a gonoszság jótéteményeit. Illetve azok, akiknek megvolt erre az esélyük, de túl buták voltak hozzá, hogy éljenek vele. Lényegtelen, melyik csoportba tartozol. Hagytad magad rászedni, csapdába estél, és garantálom, hogy nem kerülsz ki belőle élve.

Felemelte a fecskendőt. Geralt szúrást, majd rögtön utána égő fájdalmat érzett. Az átható fájdalomtól elhomályosult a látása, egész teste megfeszült, a fájdalom olyan iszonyú volt, hogy csak a lehető legnagyobb erőfeszítéssel állta meg, hogy ne kiáltson. A szíve örült nyargalásba kezdett, s mivel érverése általában négyeszer lassúbb volt, mint egy közönséges emberé, ez kivételesen keserves élmény volt. A világ elsötétedett előtte, örvényleni kezdett, elmosódott és szétfolyt.

Vonszolni kezdték, mágikus gömbök fénye táncolt a komor falakon és a mennyezeten. Az egyik falat, amely mellett elvitték, teljes hosszában vérfoltok lepték el, mindenütt fegyverek lógtak rajta, széles görbe szabályokat látott, jókora sarlókat, csákyákat, fejszéket, csatacsillagokat. Mindegyiken vérnyomok voltak. Ezeket használták Tiszafalván, Hajlonyban és Szarufalván, gondolta, mire magához tért. Ezekkel mészárolták le Fenyőzugban a szénégetőket.

Teljesen megdermedt, nem érzett már semmit, még az őt szorító mancsok bénító markolását sem.

– Bueeh-hhhrrr-eeeehh-bueeeh! Bueeh-heeh!

Nem fogta fel azonnal, hogy amit hall, az vidám röhögés. Szorongatott helyzete nyilván mulatságos volt azoknak, akik vonszolták.

Az elől haladó számszeríjas púpos fütyörészett.

Geralt közel járt hozzá, hogy elveszítse az eszméletét.

Brutálisan lenyomták egy magas támlájú karszékbe. Végre megpillanthatta azokat, akik ide vonszolták, akik egész idő alatt a hóna alatt nyomorgatták őt a mancsukkal.

Emlékezett Mikitára, az óriás ogretörpre, Pyral Pratt testőrére. Ez a kettő egy kicsit hasonlított rá, valamennyire közeli rokonainak is elmehettek volna. Ugyanakkorák voltak, mint Mikita, ugyanúgy büzlöttek, ugyanúgy nem volt nyakuk, ugyanúgy álltak ki a fogaik az alsó ajkuknál, akár a vadkanoknak. De Mikita kopasz volt és szakállas, ennek a kettőnek nem volt szakáll, majompofájukat fekete sörte borította, tojásformájú fejük tetejét borzas kócszerűség díszítette. Szemük apró, vérekes volt, fülük nagy, hegyes és szörnyen szőrös.

Ruhájukon vérnyomok voltak. Leheletükön úgy érzett, mintha napok óta kizárólag fokhagymával, trágyával és döglött hallal táplálkoztak volna.

– Bueeeh! Bueeh-heeh-heeh!

– Bue, Bang, elég a röhögésből, dologra, mind a ketten. Pastor, menj ki. De

maradj a közelben.

Mindkét ogre kiment, nagy lábuk csak úgy csappogott. A Pastornak szólított púpos utánuk sietett.

A vaják látókörében Sorel Degerlund bukkant fel. Átöltözött, megmosdott, megfésülködött és megnőiesedett. Odatolt egy széket, leült vele szemközt, a háta mögött máguskönyvekkel meg egyéb kötetekkel telerakott asztal volt. Rosszindulatúan mosolyogva nézett a vajákra. Közben egy ujjá köré tekeredett aranyláncon himbálózó medalionnal játszadozott.

– Amivel megkínáltalak – mondta szenvtelenül –, az a fehér skorpió mérgéből készült kivonat volt. Kellemetlen, ugye? Kezed-lábad nem bírod mozgatni, még egy ujjadat sem, ugye? Pislantani sem, nyelni sem, ugye? De ez még semmi. Hamarosan összevissza kezdenek mozogni a szemgolyóid, elhomályosul a látásod. Aztán izomgörcsöket érzel, igazán heves görcsöket, bizonyára elszakadnak a bordaközi inaid. Nem tudod visszatartani a fogcsikorgatást, pár fogad ki is törik, az biztos. Folyni kezd a nyálad, végül akadozva kezdesz lélegezni. Ha nem adom be neked az antidotumot, megfulladsz. De ne aggódj, beadom. Életben maradsz, egyelőre. Habár úgy gondolom, rövidesen sajnálni fogod, hogy életben maradtál. Elmagyarázom, miről van szó. Van időnk. De előbb nézni szeretném, ahogy elkékölsz.

– Figyeltelek akkor – folytatta kisvártatva –, június utolsó napján, az audiencián. Arrogánsan hencegtél előttünk. Előttünk, akik százszorta jobbak vagyunk nálad, akiknek a bokájáig sem érsz fel. Láttam, hogyan mulattat és izgat a tűzzel való játszadozás. Már akkor eldöntöttem, hogy bebizonyítsam neked, a tűzzel való játszadozásnak feltétlenül az a vége, hogy megégeted magad, a mágia és a mágusok dolgaiba való beavatkozásnak ugyancsak fájdalmasak a következményei. Nemsokára meggyőződhetsz róla.

Geralt meg akart mozdulni, de nem tudott. Végtagjai, ahogy egész teste is, tehetetlenek és érzéketlenek voltak. Kéz- és lábujjaiban kellemetlen bizsergést érzett, az arca teljesen megmerevedett, a száját mintha bevarrták volna. Egyre gyengébben látott, a szeme elhomályosult, zavaros nyálka lepte el.

Degerlund keresztbe tette a lábát, a medaliont lóbálta. Jel volt rajta, embléma, kék zománctól. Geralt nem tudta beazonosítani. Egyre romlott a látása. A varázsló nem hazudott, látászavarai erősödtek.

– Figyelj csak, a lényeg az – folytatta Degerlund hanyagul –, hogy úgy tervezem, magasra jutok a varázslók hierarchiájában. Szándékaimban és terveimben Sármány személyére támaszkodom, ismered az ottlétedkor megtartott emlékezetes rissbergi audienciáról.

Geraltnak az volt az érzése, a nyelve megdagad, és megtölti az egész szájüregét. Attól tartott, hogy ez nem csak érzés. A fehér skorpiónak gyilkos mérge van. Mostanáig soha nem volt kitéve a hatásának, nem tudta, milyen következményekkel járhat egy vajákszervezetben. Komolyan aggódott, teljes erejéből küzdött a pusztító méréganyag ellen. A helyzet nem állt a legjobban. Úgy látszott, segítség sehonnan sem volt várható.

– Néhány évvel ezelőtt – Sorel Degerlund továbbra is el volt telve a saját hangjától – Sármány asszisztense lettem; a Káptalan jelölt ki erre a beosztásra, és a rissbergi kutatási részleg hagyta jóvá. Elődeimhez hasonlóan kémkednem kellett Sármány ellen, és szabotálnom kellett a veszélyesebb ötleteit. Ezt a beosztást nemcsak mágikus tehetségemnek, hanem bájamnak és személyes varázsomnak is köszönhettem. A Káptalan ugyanis olyan asszisztenseket osztott be az öreg mellé, akiket az kedvelt.

– Lehet, hogy ezt nem tudod, de Sármány fiatalkorában a varázslók között elterjedt a nőgyűlölet és a férfibarátság divatja, amiből igen gyakran nőtt ki valami több, sőt, valami sokkal több. Egy ifjú tanítványnak vagy növendéknek sokszor nem volt választása, ebben a vonatkozásban is engedelmeskednie kellett az idősebbeknek. Egyeseknek ez nemigen tetszett, de elviselték, ez is benne volt a pakliban. Egyesek kedvet is kaptak hozzá. Ez utóbbiak közé tartozott Sármány is, mint bizonyára már rájöttél. A fiúcska, akire akkor ráillett a ráragasztott madárnév, a tanítójával szerzett tapasztalatok után egész életében, ahogy a költők mondják, lelkes híve lett a nemes férfibarátságnak és a nemes férfiszerelemnek. Prózában, mint te is tudod, ezt a dolgot rövidebben és kifejezőbben határozzák meg.

Jókora fekete macska dörgölözött a varázsló bokájához, hangosan dorombolt, farka kefeszerűen meredezett. Degerlund lehajolt, megsimogatta, meglóbálta előtte a medaliont. A macska hanyagul rácsapott mancsával a medalionra. Megfordult, jelezve, hogy unja a játékot, nekifogott a mellszőrzete nyalogatásának.

– Amint kétségtelenül megfigyelted – folytatta a varázsló –, a bájam nem átlagos, a nők néha efebosznak hívnak. Szeretem persze a nőket, de lényegében nem volt és ma sincs semmi kifogásom a pederasztia ellen. Egy feltétellel: ha már muszáj, akkor legalább legyen segítségemre a karrieremben.

– Sármányhoz fűződő férfivonzalmam nem követelt meg különösebb áldozathozatalt, az öreg már rég túljutott azon a koron, amikor képes lehet rá, meg azt is, amikor kedve kerekedne hozzá. De azon igyekeztem, hogy más legyen a látszat. Hogy azt gondolják, teljesen belém habarodott. Hogy nincs, amit megtagadna szép szeretőjétől. Hogy ismerem a titkait, hogy betekintésem van titkos könyveibe és bizalmas feljegyzéseibe. Hogy olyan csecsebecsékkel és talizmánokkal ajándékoz meg, amilyeneket korábban senkinek sem mutatott meg. És hogy tiltott

varázsígekre tanít meg. Köztük goetiára is. És ha azelőtt a rissbergi nagyságok alábecsültek, most egyszercsak tisztelni kezdtek, megnőttem a szemükben. Elhitték, hogy azt csinálom, amikről ők csak álmodoztak. És hogy ebben sikereim vannak.

– Tudod, mi a transzhumán? Mi a speciálás? A radiációs speciálás? Az introgresszió? Nem? Nincs miért szégyenkezned. Én se túlságosan. De mindenki úgy véli, hogy sokat tudok. Hogy Sármány vigyázó szeme és felügyelete alatt kutatásokat folytatok az emberi faj tökéletesítéséről. Magas rendű célzattal, hogy helyesbítsek és javítsak. Javítsak az emberek körülményein, kiküszöböljem a betegségeket és a fogyatékoságokat, kiküszöböljem az öregedést, bla, bla, bla. Íme a mágia célja és feladata. A régi nagy mesterek, Malaspina, Alzur és Idarran, a hibridizáció, a génmutáció és génmódosítás mesterei nyomdokában járva.

A fekete macska újra felbukkant, érkeztét nyávogással adta hírül. Felugrott a varázsló térdére, kinyújtózott, dorombolásba kezdett. Degerlund ritmikusan simogatta. A macska még hangosabban dorombolt, kimeresztette tigrishez is illő karmait.

– Azt bizonyára tudod, mi az a hibridizáció, hiszen ez a keresztezés másik elnevezése. Az az eljárás, amellyel kereszteződések, hibrideket, korcsokat hoznak létre, ahogy tetszik. Rissbergben aktív kísérleteket folytatnak vele, már számtalan csodalényt, rémséget és szörnyecskét állítottak elő. Némelyiküket széles körben a gyakorlatban alkalmazzák, mint például a városi szemételepeket megtisztító parazeugl, a fák kártevőit pusztító paraharkály vagy a maláriaszúnyog lárváit felfaló fogaspontymutáns. Vagy a vigiloszaurusz, a testörgyík, amelynek a megölésével eldicsekedtél az audiencián. De a varázslók úgy gondolják, ezek apróságok, melléktermékek. Ami igazán érdekli őket, az az emberek és a humanoidok hibridizációja és mutációja. Az ilyesmi tilos, de Rissberg fütyül a tiltásokra. A Káptalan pedig szemet huny. Vagy, ami valószínűbb, belesüpped a kellemes tompa tudatlanságba.

– Malaspina, Alzur és Idarran, erre dokumentumok vannak, kicsi és közönséges teremtményeket szedtek össze a műhelyükbe, hogy gigászokat gyártsanak belőlük, százlábúakat, pókokat, csontikat meg az ördög tudja, még miket. Hát akkor, kérdezték, mi az akadálya, hogy fogjanak egy kicsi és közönséges emberkét, és csináljanak belőle titánt, jó erőset, aki napi húsz órát képes dolgozni, akivel nem bír a betegség, aki ereje teljében megéri a száz évet? Köztudott, hogy meg akarták ezt csinálni, állítólag meg is csinálták, állítólag sikerrel is jártak. De a hibridjeik titkát magukkal vitték a sírba. Még Sármány sem jutott messzire, pedig az ő munkájuk tanulmányozásának szentelte az életét. Bue és Bang, akik idehurcoltak, megnézték őket? Hibridek, egy ogre és egy troll mágikus kereszteződései. És a célt soha el nem

vető íjász, Pastor? Nem, ő pont, hogy úgy mondjam, felmenői képére és hasonlatosságára lett egy ocsmány nőszemély és egy csúf fickó keresztezésének teljesen természetes eredménye. De Bue és Bang, ó, azok egyenesen Sármány kémcsöveiből kerültek ki. Azt kérded, ki az ördögnek kellene ilyen rondaságok, mi a fenének kell ilyeneket létrehozni? Ó, nem is oly rég még magam sem tudtam ezt. Amíg meg nem láttam, hogyan számolnak le a favágókkal és a szénégetőkkel. Bue egy rántással le tudja szakítani valaki fejét, Bang úgy szaggat szét egy gyereket, mint egy sült csirkét. És ha valami éles szerszámot kapnak, ó! Akkor olyan mézszárlást tudnak véghez vinni, hogy öröm nézni. Sármány, ha megkérdezik, azt mondja, a hibridizáció az örökletes betegségek kiküszöböléséhez vezet, arról fecseg, hogy nő a fertőző betegségekkel szembeni ellenállóképesség, meg efféle öreges badarságokat. Én tudom, amit tudok. És te is tudod, amit tudsz. Olyan példányok, mint Bue és Bang, mint az olyasféle, amelyikről Idarran plakettjét leszedted, csak egy valamire jók: gyilkolásra. És jól van így, mert nekem épp gyilkolóeszközökre lett szükségem. Ezzel kapcsolatban nem voltam biztos a saját képességeimben és lehetőségeimben. Egyébként, mint később kiderült, alaptalanul.

– De a rissbergi varázslók továbbra is kereszteznek, mutálnak és géneket módosítanak, napkeltétől napnyugtáig. És számos eredményt értek el, olyan hibrideket állítottak elő, hogy az embernek a szava is eláll. Elképzelésük szerint ez az összes hibrid hasznos, megkönnyítik és kellemesebbé teszik az emberek életét. Valóban, egy lépésre vannak attól, hogy olyan ideálisan sima hátú nőket gyártsanak, hogy miközben az ember hátulról dugja őket, lehessen hova rakni a pezsgőspoharat és kirakni egy pasziánszt.

– De térjünk vissza *ad rem*, vagyis a tudományos karrieremhez. Mivel nem dicsekedhetem kézzelfogható sikerekkel, meg kellett teremtenem ezeknek a sikereknek a látszatát. Könnyen ment.

– Tudsz róla, hogy léteznek a miénktől eltérő világok, amelyektől a Szférák Együttállása választ el bennünket? Az elemek és a paraelemek terének nevezett univerzumok? Amelyekben a démonnak nevezett lények élnek? Alzur *et consortes* eredményeit azzal magyarázták, hogy eljutottak ezekhez a terekhez és ezekhez a lényekhez. Hogy képesek voltak megidézni és engedelmessé tenni ezeket a lényeket, hogy úrrá lettek a démonokon, és megszerezték titkaikat és tudásukat. Szerintem ez ostobaság és kitaláció, de mindenki hisz benne. És mit lehet tenni, ha egyszer annyira erős ez a hit? Ahhoz, hogy úgy látsszék, közel állok a régi mesterek titkának feltárásához, meg kellett szilárdítanom Rissberget abban a meggyőződésében, hogy képes vagyok démonokat megidézni. Sármány, aki egykoriban tényleg sikeresen gyakorolta a goetiát, nem akart megtanítani erre a művészetre. Arra vetemedett,

hogy sértően alacsonyra becsülte mágikus képességeimet, és azt ajánlotta, jegyezzem meg, hol a helyem. Hát, karrierem érdekében megjegyzem. Egy ideig.

A fekete macska megunt a cirógatást, leugrott a varázsló térdéről. Fagyos, aranyszínű tekintettel, nagyra nyílt szemével végigmérte a vajákat. És farkát magasra emelve kiment.

Geralt egyre nehezebben vett levegőt, egész testében reszketett, amin sehogy sem tudott úrrá lenni. A helyzet nem a legjobban alakult, és kizárólag két körülmény volt ígéretes, két körülményben reménykedhetett. Először is, még élt, és amíg élünk, remélünk, mondogatta Kaer Morhenben tanítója, Vesemir.

A másik ígéretes körülmény Degerlund felfuvalkodottsága és hiúsága volt. A varázsló a jelek szerint már kora ifjúságában beleszeretett a saját szavaiba, és ez a szerelem nyilvánvalóan életreszóló volt.

– Mivel tehát nem lehettem goeta – mesélte a varázsló, miközben a medalliont pörgette, és még mindig el volt telve a saját hangjától –, goetának kellett magamat tettetni. Színlelnem kellett. Köztudomású, hogy a goeta által megidézett démon gyakran elszabadul, és pusztítani kezd. Tehát én is elkezdtem. Jó néhányszor. Kiirtottam egypár települést. Ők meg elhitték, hogy démon volt.

– Elcsodálkoznál, ha látnád, mennyire hiszékenyek. Egyszer egy elfogott falusinak levágtam a fejét, és lebomló biológiai sebészcernával a helyébe varrtam egy hatalmas kecske fejét, az öltéseket pedig gipsszel és festékekkel álcáztam. Utána tudós kollégáimnak teriokefaloszként mutattam be, mint az állatfejű emberek előállításának területén elvégzett hallatlanul nehéz kísérlet eredményét, amely kísérlet, sajnos, csak részben sikerült, mert az illető eredmény nem maradt életben. Elhitték, képzeld el. Még nagyobbat nőttem a szemükben! Még mindig arra várnak, mikor hozok létre valamit, ami élve marad. Meg is erősítem őket ebben az elképzelésükben, lépten-nyomon rávarrok valamilyen fejletlen hullára.

– De ez csak kitérő volt. Hol is tartottam? Aha, a kiirtott településeknél. Amint vártam, a rissbergi mesterek démonok vagy az azok által megszállt energumenek tetteinek vélték ezeket. De hibáztam, túlzásokba estem. Egyetlen favágóteleppel senki sem törődött volna, de mi jó párat kiirtottunk. Főleg Bue és Bang dolgozott, de a lehetőségekhez képest én is hozzájárultam.

– Azon az első telepen, Tiszafalván vagy hogy is hívják, nem szerepeltem túl jól. Amikor megláttam, mit művel Bue és Bang, elhánytam magam, telepiszkítottam a köpenyemet. Ki kellett dobni. A köpeny a legjobb gyapjából készült, ezüstnyérc szegéllyel volt kivarrva, majdnem száz koronába került. De aztán egyre jobban ment a dolog. Először is, az alkalomnak megfelelő ruhát vettem föl, munkaruhát. Másodszor, megkedveltem ezeket az akciókat. Kiderült, hogy nagy élvezet levágni

valakinek a lábát, és nézni, ahogy a csonkból fröcsköl a vér. Vagy kivájni valakinek a szemét. Vagy egy felhasított hasüregből kirángatni egy nagy marék párolgó belet... Rövidebbre fogom. A maiakkal együtt kis híján félszáz különböző korú, mindkét nemű ember jön ki.

– Rissberg arra jutott, hogy meg kell engem állítani. De hogyan? Folyvást hittek goetikus erőmben, és féltek a démonjaimtól. És féltek, hogy felbosszantják a belém szerelmes Sármányt. Te lettél tehát a megoldás. Egy vaják.

Geralt aprókat lélegzett. És kezdett optimista lenni. Már sokkal jobban látott, a reszketés abbamaradt. Ellenállóvá tették az ismert mérgek többségével szemben; amint szerencsére bebizonyosodott, a fehér skorpió mérge, amely közönséges halandókra gyilkos hatással van, nem volt kivétel. Az eleinte fenyegetőnek látszó jelenségek az idő múlásával gyengültek, majd meg is szűntek, a vaják szervezete, mint kiderült, meglehetősen gyorsan volt képes a mérget semlegesíteni. Degerlund nem tudta ezt, vagy kevélységében alábecsülte.

– Megtudtam, hogy téged akarnak rám küldeni. Nem tagadom, egy kissé elfogott a félelem, hallottam ezt-azt a vajákokról, rólad meg különösen. Lóhalálában elrohantam Sármányhoz, ments meg, szeretett mesterkém. A szeretett mesterkém előbb leteremtett és lehordott, hogy tulajdonképpen nagyon csúnya dolog favágókat gyilkolni, hogy ez nem szép, és hogy többé ne forduljon elő. De aztán tanácsot adott, hogyan szedjelek rá, és ejtselek csapdába. Hogyan fogjalak el azt a teleportációs pecsétet használva, amelyet pár évvel ezelőtt ő maga tetovált rá férfitestemre. De megtiltotta, hogy megöljelek. Ne gondold, hogy pusztán jóságból. A szemedre van szüksége. Pontosabban: a *tapetum lucidum*ra gondolt, a szemgolyód belsejét kitöltő szövetrétegre, arra a szövetre, amely felerősíti és visszatükrözi a fotoreceptorokra irányuló fényt, amelynek köszönhetően, mint a macska, éjjel és sötétben is látsz. Sármány legújabb *idée fixe*-je, hogy az egész emberiséget felruhazza a macskalátás képességével. Ennek a nemes célnak az előkészületei során át akarja ültetni a te *tapetum lucidum*odat egy újabb készülő mutánsra, és az átültetéshez a *tapetum*ot élő donortól kell megszerezni.

Geralt óvatosan mozgatni kezdte az ujjait és a tenyerét.

– Az etikus és kegyes mágus, Sármány, szemgolyóid eltávolítását követően mérhetetlen jóságában az életedet meghagyni szándékozik. Úgy gondolja, jobb vaknak lenni, mint megboldogultnak, ezenkívül távol áll tőle az a gondolat, hogy növelje szeretőd, Vengerbergi Yennefer fájdalmát, akihez különös vonzalom fűzi. Azonfelül ő, Sármány, már közel van a regeneráció mágikus formulájának kidolgozásához. Néhány év múlva majd jelentkezhetsz nála, és akkor visszaadja a szemeidet. Örülsz? Nem? Hát jó. Micsoda? Akarsz valamit mondani? Hallgatlak,

beszélj.

Geralt úgy tett, mintha nehezen tudná az ajkát megmozdítani. Egyébként nem is kellett tettetnie ezt a nehézséget. Degerlund felállt a székről, föléje hajolt.

– Nem értek semmit – fintorgott. – Amúgy nemigen érdekel a mondanivalód. Nekem viszont természetesen van még a számodra közölnivalóm. Tudd hát meg, hogy számos tehetségem között az éleslátás is szerepel. Teljesen élesen látom, hogy amikor Sármány a megvakításod után visszaadja a szabadságod, Bue és Bang már várni fog téged. És ezúttal a laboratóriumomba kerülsz, ezúttal már visszavonhatatlanul. Élve foglak felboncolni. Főként szórakozásból, bár egy kissé kíváncsi vagyok, mi van ott benned. Amikor pedig befejezem, elvégzem, hogy a hentesek szókincsével éljek, a törzs feldarabolását. A maradványaidat darabonként fogom elküldeni Rissbergbe, figyelmeztetésül, hadd lássák, mi jár az ellenségeimnek.

Geralt minden erejét összeszedte. Sok nem volt neki.

– Ami viszont azt a Yennefert illeti – a varázsló még jobban föléje hajolt, a vaják megérezte mentailatú leheletét –, engem, Sármánytól eltérően, egyenesen mértéktelen öröm tölt el, ha fokozhatom a szenvedését. Lenyeselem tehát azt a részedet, amelyet a legtöbbre becsült rajtad, és elküldöm Vengerb...

Geralt Jelet formált az ujjaival, és megérintette a varázsló arcát. Sorel Degerlund fuldokolni kezdett, visszazuhant a székére. Már horkolt is. A szeme jó mélyre besüppedt, feje a karjára bukott. A medalion lánc kicsusszant tehetetlen ujjai közül.

Geralt felugrott – vagyis inkább megpróbált felugrani, mindössze annyi sikerült, hogy a székről fejjel előre essen a padlóra, közvetlenül Degerlund cipője elé. A varázsló által elejtett medalion pont az orra előtt volt. *Nageant*, kék zománcdelfin ovális arany mezőben. Kerack címere. Nem volt ideje csodálkozni vagy töprengeni. Degerlund hangos krákogásba fogott, látható volt, hogy mindjárt felébred. A Somne Jele hatott, de enyhén és rövid ideig, a vajákat túlságosan legyengítette a méreg hatása.

Felállt, belekapaszkodott az asztalba, könyveket és tekerceket sodort le róla.

Pastor rontott be a helyiségbe. Geralt nem is próbálkozott Jelekkel. Felkapott az asztról egy bőr- és rézborítású máguskönyvet, torkon vágta vele a púpost. Pastor a lendülettől a padlóra ült, elengedte a számszeríjat. A vaják még egyszer rávágott. És megismételte volna, de az ősnymtatvány kicsúszott elzsibbadt ujjai közül. Megragadta a könyvekre rakott palackot, és Pastor homlokán törte szét. A púpos, bár folyt róla a vér meg a vörösbor, nem tágított. Rávetette magát Geraltra, még csak le sem söpörte a szemhéjáról a kristálytörmelékeket.

– Bueee! – bömbölte, és elkapta a vaják térdét. – Baaang! Hozzám! Hoz...

Geralt újabb súlyos, emberi koponyadarabokkal díszített kötésű máguskönyvet vett

fel az asztalról. Nagyot csapott vele a púposra, csak úgy röpködtek a csontdarabkák.

Degerlund krákogott, igyekezett felemelni a kezét. Geralt rájött, hogy varázsigt akar rávetni. Súlyos talpak közeledő puffogása tanúsította, hogy jön Bue és Bang. Pastor feltápáskodott a padlóról, körbekaparászott, az íjat kereste.

Geralt megpillantotta az asztalon a kardját, felragadta. Megingott, kis híján el esett. Galléron fogta Degerlundot, a pengét a torkához szorította.

– A pecséted! – kiáltotta bele a varázsló fülébe. – Teleportálj minket innen!

A szablyával felfegyverkezett Bue és Bang egymásnak ütközött az ajtóban, beleszorultak, teljesen beékelődtek. Egyiküknek sem jutott eszébe, hogy a másikat előreengedje. A keret recsegett.

– Teleportálj minket! – Geralt üstökön ragadta Degerlundot, hátrafesztette a fejét. – Most! Különben átvágom a gigádat!

Bue és Bang a kerettel együtt zuhant ki az ajtóból. Pastor megtalálta az íját, és felemelte.

Degerlund reszkető kézzel tépte fel az ingét, varázsigt kiáltott, de mielőtt a sötétség elnyelte volna őket, kiszakította magát a vaják szorításából és félrelökte. Geralt a varázslót a hímzett kezelőjénél fogva próbálta magához rántani, de a kapu ebben a pillanatban működésbe lépett, és minden érzékszerv, a tapintást is beleértve, leállt. Érezte, amint valami elemi erő magába szippantja, rángatja és megforgatja, mintha örvény volna. Megbénította a hideg. A másodperc töredékéig. Életének egyik leghosszabb és legrondább töredékéig.

A földre zuhant, csak úgy rengett. A hátára.

Kinyitotta a szemét. Körülötte fekete homály, áthatolhatatlan sötétség uralkodott. Megvakultam, gondolta. Elvesztettem a látásomat?

Nem vesztette el. Egyszerűen nagyon sötét volt az éjszaka. *Tapetum luciduma* – ahogy Degerlund tudományosan mondta – működött, kiragadott minden fényt, ami ilyen viszonyok között kiragadható volt. Egy pillanat múlva már felismerte maga körül néhány fatörzs, bokor vagy bozót körvonalait.

A feje fölött pedig, amint a felhők szétoszlottak, meglátta a csillagokat.

Közzjáték

Másnap

El kellett ismerni: a findetanni építómunkások értették a dolgukat, és nem henyéltek. Shevlov, noha aznap már egypárszor látta őket cselekvés közben,

érdeklődve nézegette a következő cölöpverő elkészítését. Három összeillesztett gerenda alkotta a kecskét, amelynek a csúcsára kereket akasztottak. A kerékre kötelet vetettek, ehhez egy masszívan megvasalt rönkfát, szaknyelven babát erősítettek. Az építómunkások ütemes kiáltásokkal húzták meg a kötelet, a babát a kecske csúcsáig emelték, majd azon nyomban elengedték. A baba nagy lendülettel zuhant rá a gödörbe állított cölöpre, és mélyen beleverte a földbe. Három, legföljebb négy ütés a babával elég volt ahhoz, hogy a cölöp szilárdan álljon. Az építómunkások azonnal szétszedték a cölöpverőt, és kocsira rakták az alkatrészeket, miközben egyikük létrára mászott, és a cölöpre szögezett egy zománctáblát, melyen Redania címere ékeskedett: ezüst sas vörös mezőben.

Shevlovnak és szabadcsapatának – no meg a cölöpverőknek és a velük dolgozóknak – köszönhetően a Redania királysághoz tartozó Folyópart tartomány ma megnövelte területét. Meglehetősen nagy mértékben.

Az építómunkások főnöke jött oda, sapkájával megtörülte a homlokát. Megizzadt, noha nem csinált semmit, hacsak a bazmegezés nem számít annak. Shevlov tudta, mit fog a főnök kérdezni, mert minden alkalommal azt kérdezte.

– A következő hova lesz, parancsnok úr?

– Megmutatom. – Shevlov megfordította a lovát. – Gyertek utánam.

A kocsisok megcsapkodták az ökröket, a munkások szekerei lomhán gyürköztek neki a hegygerincnek, a talaj kissé felpuhult az előző napi vihar után. Kisvártatva a lilomokkal telepíngált fekete bádogtáblával ékeskedő következő oszlopnál voltak. Egy másik oszlop már ott hevert a bokrok közé gurulva, erről Shevlov csapata már jóelőre gondoskodott. Íme, a haladás győzelme, gondolta Shevlov, íme, így diadalmaskodik a műszaki találékonyság. A kézzel levert temeriai oszlopot egy pillanat alatt kirántják és ledöntik. A cölöpverővel lerögzített redaniai oszlopot nem olyan könnyen lehet a földből kihúzni.

Intett a kezével, úgy mutatta meg a munkásoknak az irányt. Néhány mérföld dél felé. A falun is túl.

A falu lakóit – már amennyire az a pár kunyhó és csűr rászolgált a falu elnevezésre – a Shevlov-csapat lovasai már kihajtották egy üres térségre, nagy port felve sűrűsödtek körülöttük, lovaikkal szorongatták az összetereket. Az örökké zabolátlan Escayrac nem sajnálta tőlük a korbácsot. A többiek a házak körül nyargalásztak. Kuttyák ugattak, asszonyok jajgattak, gyerekek visítotak.

Három lovas ügetett oda Shevlovhoz. A Pizkavasnak titulált cingár Yan Malkin. Prospero Basti, akit inkább Sperry néven ismertek. És almásderesén Aileach Mor-Dhu, a Pörge.

– Összegyülekeztek, amint parancsoltad – mondta Pörge, és hátratolta a fején

hiúzprémes kis sapkáját. – Az egész kis falu.

– Csöndesítsétek le őket.

Az összerelt emberek elhallgattak, némi korbács- és botsegédlettel. Shevlov hozzájuk léptetett.

– Hogy hívják ezt a koszfészket?

– Óhajnak.

– Még egy Óhaj? Egy petáknyi fantázia sincs a parasztokban. Vezesd tovább az építőket, Sperry. Mutasd meg, hová kell leverni az oszlopot, mert megint eltévesztik a helyet.

Sperry füttyentett, tett egy kört a lovával. Shevlov az egybetereltekhez léptetett. Pörge és Pizskavas melléje állt.

– Óhaj lakói! – Shevlov felállt a kengyelben. – Figyeljete rá, mit mondok! Őmagassága, a kegyes uralkodó, Vizimir király akaratóból és parancsára kihirdetem nektek, hogy mostantól ez a föld a határozlopokig Redania királysághoz tartozik, és őmagassága Vizimir király a ti uratok és parancsolótok! Őt kell tisztelnetek, neki kell engedelmelkednetek és adóznatok. Márpedig el vagytok maradva a járadékokkal és az adókkal! A király parancsára azonnal le kell rónotok a tartozástokat. Az itt jelen lévő végrehajtó ládájába.

– Hogyhogy? – kiáltott fel valaki a tömegben. – Hogy fizessünk? Mink már fizettünk!

– Hisz már lehúzták rólunk az adókat!

– A temeriai végrehajtók húzták le rólátok. Jogtalanul, mert ez nem Temeria, hanem Redania. Láthatjátok, hol állnak az oszlopok.

– De a minap még – kiáltott fel az egyik helybeli – ez Temeria volt! Hogy van ez? Fizettünk, ahogy parancsolták...

– Ehhez nincs jogotok!

– Ki volt az? – ordította Shevlov. – Ki mondta ezt? Van hozzá jogom! Királyi parancsom van! Ez a királyi sereg! Megmondtam, aki itt akar maradni a gazdaságában, annak az utolsó garasig meg kell fizetnie az adókat! Akik ellenállnak, azokat elűzzük! Temeriának fizettetek? Akkor nyilván temeriaiaknak valljátok magatokat! Akkor takarodjatok, takarodjatok el oda, a határon túlra! De csak azzal, amit a két kezetekben elvisztek, mert a gazdaság és az állatállomány Redaniáé!

– Rablás! Ez rablás és erőszak! – kiáltotta egy dús üstökű, jól megtermett legény, és előrelépett. – Ez pedig nem a király serege, hanem rablóbanda! Ehhez nincs...

Escayrac odaugratott, és korbácsával rácsapott a hangoskodóra. A hangoskodó elvágódott. A többieket lándzsanyelekkal csendesítették le. Shevlov csapata értett hozzá, hogyan kell boldogulni a falusiakkal. Egy hete tologatták a határt, és már jó

néhány települést pacifikáltak.

– Valaki erre vágatott. – Pörge az ostorral mutatta. – Nem Fysh lesz az?

– Ő lesz az. – Shevlov a szeme elé tartotta a kezét. – Vetesd le a kocsirol és lásd el azt a furaságot. Te meg fogj pár fiút, járjátok körbe a környéket. Laknak itt magányos telepések a réteken és az irtásokon, tudomásukra kell hozni, kinek kell ezentúl a járadékot megfizetni. És ha ellenkezik valaki, tudjátok, mit kell csinálni.

Pörge farkasvgyorában kivillant a fogsora. Shevlov együttértett azokkal a telepésekkel, akiknek ezzel a lánnyal lesz dolguk. Bár nemigen érdekelte a sorsuk.

Felnézett a napra. Sietni kell, gondolta. Délig még jó volna kidönteni egypár temeriai oszlopot. És leverni egypárat a mieinkéből.

– Te, Pizskavas, kövess. Menjünk a vendégek elébe.

A vendégek ketten voltak. Egyikük fején szalmakalap volt, állkapcsa erős, álla hegyes, képe csupa fekete volt a többnapos borostától. A másik hatalmas testű, igazi fanyűvő volt.

– Fysh.

– Örmester úr.

Shevlov bosszús mozdulatot tett. Javil Fyshnek minden oka megvolt rá, hogy a régi ismeretségre, a reguláris hadseregben eltöltött együttes szolgálatra hivatkozzék. Shevlov nem szerette, ha azokra az időkre emlékeztették. Nem akart emlékezni sem Fyshre, sem a szolgálatra, sem a szaros altiszti zsoldra.

– A szabadcsapat – Fysh a falu felé intett, ahonnan még mindig ordítózás és siránkozás hallatszott – munkában van, látom. Büntetőexpedíció, igaz? Gyűjtogatni fogsz?

– Az én dolgom, mit csinállok.

Nem fogok, gondolta. Sajnálkozva, mert szeretett falvakat felgyűjtani, a csapat is. De erre nem kapott parancsot. Az volt a parancs, hogy igazítsák ki a határt, szedjék be a lakosságtól az adókat. Az ellenállókat üzzék el, de a vagyonukhoz ne nyúljanak. Jól jön majd az új telepéseknek, akiket ide hozatnak. Északról, ahol még az ugarföldek is zsúfoltak.

– Elkaptam a furaságot, nálam van – közölte. – A megrendelés szerint. Meg van kötözve. Nem volt könnyű, ha ezt tudtam volna, többet számítottam volna fel. De ötszázban egyeztünk meg, tehát ötszáz jár érte.

Fysh bólintott, a fanyűvő közelebb jött, két erszényt nyújtott át Shevlovnak. Egy kardpenge köré S alakban feltekeredő kígyót ábrázoló tetoválást viselt az alkarján. Shevlov ismerte ezt a tetoválást.

A csapat egyik lovasa jelent meg a fogollyal. A furaság fején térdig érő zsák volt, amelyet a kezeivel együtt kötöztek össze. Pálcavékony csupasz lábak kandikáltak ki a

zsák alól.

– Ez mi? – Fysh kinyújtotta az ujját. – Kedves őrmester úr! Ötszáz novigradi korona sok egy kicsit egy zsákbamacskáért.

– A zsák gratisba van – felelte Shevlov fagyosan. – Akár egy jó tanács. Ne oldozd fel, és ne nézz bele.

– Mert?

– Rizikós. Harap. És meg is bővölhet.

A fanyűvő felrakta a foglyot a nyeregbe. A mostanáig nyugodt furaság rángatózni kezdett, rugdosódott, nyöszörögni kezdett a zsákban. Nem ment vele sokra, a zsákból nem tudott kiszabadulni.

– Honnan tudjam – kérdezte Fysh –, hogy ez az, amiért fizetek? És nem valami alkalmi leányzó? Akár ebből a faluból, itt?

– Hazugsággal vádolsz?

– Ugyan, ugyan. – Fysh lecsillapodott, segített ebben Pizskavas látványa, amint végigsimított a nyergén lógó fejsze nyelén. – Hiszek neked, Shevlov. Tudom, a te szavad nem korpa. Hisz ismerjük egymást, hát nem? A régi jó időkben...

– Sietek, Fysh. Szólít a kötelesség.

– Isten veled, őrmester.

– Kíváncsi volnék – szólalt meg Pizskavas, miközben nézte, amint elmennek. – Kíváncsi volnék, mire kell nekik. Az a furaság. Nem kérdezted meg.

– Nem kérdeztem meg – ismerte el Shevlov fagyosan. – Mert ilyen dolgokat nem kérdez meg az ember.

Kicsit együttértett a furasággal. Bár nemigen érdekelte a sorsa. De el tudta képzelni, mennyire nyomorúságos lesz.

Olyan világban, ahol a halál vadászik, nincs idő a megbánásra és a kételkedésre. Csak a döntésre van idő.

Nem fontos, mi az elhatározás tárgya. Semmi sem lehet fontosabb, sem kevésbé fontos más dolgnál. Ahol a halál vadászik, ott nincs kicsi meg nagy döntés. Csak döntések vannak, amelyeket elkerülhetetlen halálunk színe előtt hozunk.

Carlos Castaneda, *Az idő kereke*
(Judith Spartacus fordítása)

Tizenkettedik fejezet

Az elágazásnál útjelző állt, oszlopra erősített, a négy világtáj felé mutató deszkák.

•

A hajnal ott találta, ahová zuhant, ahová a kapu vetette ki, harmattól nedves fűvön, egy mocsár vagy tavacska melletti bozótban, amelyben csak úgy hemzsegték a madarak, gágogásuk és hápogásuk szakította ki nehéz és gyötrelmes álmából. Éjszaka vajákelixírt ivott, amit elővigyázatból mindig hordott magával, az övébe rejtve varrott ezüst szelencében. A Rigónak nevezett elixírt különösen mindenféle fajtájú mérgezés, fertőzés ellen, mindenféle fajtájú mérgezés és toxin ellen hatásos csodaszernek tartották. Geraltot többször mentette meg a Rigó, mint amennyire vissza tudott emlékezni, de az elixírívás soha nem járt a mostanihoz hasonló következményekkel. Miután megitta, egy óra hosszat görcsökkel és hallatlanul erős hányingerrel küszködött, miközben tudta, hogy hánynia nem szabad. Végül, bár a küzdelmet megnyerte, kifáradt, és mély álomba zuhant. Ami egyként lehetett a skorpiómérgek keverék, az elixír és a teleportációs utazás következménye.

Ami az utazást illeti, nem tudta biztosan, mi történt, a Degerlund által létrehozott kapu hogyan és miért vetette ki őt pont ide, ebbe a kietlen mocsárba. Kétséges, hogy ezt a varázsló szándékosan tette volna, valószínűbb volt egy közönséges teleportációs üzemzavar, olyan, amitől már egy hete tartott. Olyan, amiről már sokszor hallott, és aminek néhányszor szemtanúja is volt – a kapu, ahelyett, hogy oda küldte volna az utast, ahová kell, egészen máshová, teljesen esetleges helyre vetette ki.

Amikor magához tért, a jobbáiban kardot tartott, összeszorított bal kezében pedig egy szövetdarabot, amelyet reggel egy ing kézelőjeként azonosított. A szövet széle

olyan simán volt elvágva, mintha késsel tették volna. Vérnyom azonban nem volt rajta, tehát a kapu nem a varázsló kezét, csak az ingét vágta le. Geralt sajnálta, hogy csak az ingét.

Geralt vajákpályafutásának a legelején volt szemtanúja a legrosszabb kapubalesetnek, amely miatt egyszer s mindenkorra viszolygott a teleportálástól. Az úgazdagok, a vagyonos úrficskák és az aranyifjúság között elterjedt akkor az a divat, hogy egyik helyről a másikra küldözgettetik el magukat, egyes varázslók pedig mesés összegekért juttatták őket hozzá ehhez a mulatsághoz. Egy napon – a vaják pont ott volt – az elküldött teleportáláskedvelő pontosan függőlegesen kettészelve bukkant fel a kapuban. Olyan volt, mint egy kinyitott nagybőgőtök. Aztán minden kipotyogott és kiömlött belőle. Ez után az eset után észrevehetően csökkent a teleportálás iránti lelkesedés.

Ezzel összehasonlítva, gondolta, az ingoványban való földet érés egyszerűen luxus.

Még nem nyerte vissza minden erejét, még mindig szédült, és hányingere volt. De pihenésre nem volt ideje. Tudta, hogy a kapu nyomot hagyott, a varázslóknak megvoltak a maguk módszerei, hogy kinyomozzák a teleportálás útvonalát. Ha viszont, amint gyanította, kapumeghibásodás lépett fel, az út kinyomozása a lehetetlenséggel volt határos. De nem volt okos dolog sokáig a földet érés helyének közelében maradni.

Fürgén nekiindult, hogy felmelegedjék, és hogy megmozgassa a tagjait. A kardokkal kezdődött, gondolta, miközben átgázolt a pocsolyákon. Hogy is fogalmazott Kökörstin? Balszerencsés történések meg peches esetek egész sorozata? Először a kardjaimat veszítettem el. Alig telt el három hét, és elveszítettem a lovamat. A Fenyőzugban hagyott Keszeget, hacsak valaki nem talál rá, és nem veszi magához, biztosan felfalják a farkasok. A kardok, a ló. Mi jön még? Rossz rágondolni.

Egy óra alatt átkelt az ingoványon, utána szárazabb terepre jutott ki, újabb óra múlva pedig elért egy kövesutat. És miután fél órát gyalogolt a kövesúton, egy elágazáshoz ért.

•

Az elágazásnál útjelző állt, oszlopra erősített, a négy világtáj felé mutató deszkákkal. Mindet össze csinálták a vándormadarak, és sűrűn kilyuggatták a nyilak. Úgy látszott, minden átutazó kötelességének tartotta, hogy számszerűjából belelőjön egyet az útjelzőbe. Ahhoz, hogy el lehessen olvasni a feliratokat, egészen közel kellett

hozzájuk menni.

A vaják közel ment. És kibetűzte az irányjelzéseket. A nap állása alapján kelet felé mutató deszkán a Chippira felirat volt, a szemközti Tegmond felé irányított. A harmadik deszka Findetann felé mutatta az utat, a negyedik nem tudni hová, mert a feliratot valaki szurokkal mázolta össze. Geralt ennek ellenére már nagyjából tudta, hol van.

A kapu folyóközbe vetette ki, amelyet a Pontar-folyó két ága határolt. A déli ág, méreteire való tekintettel, saját nevet is kiérdemelt a kartográfusoktól: sok térképen Embla néven szerepelt. A két ág között fekvő országot – vagy inkább országocskát – pedig Embloniának hívták. Illetve valamikor így hívták, meglehetősen régen. Úgy fél évszázada szűnt meg létezni az embloniai királyság. Meg is volt ennek a maga oka.

A Geralt által ismert vidékeken a királyságok, hercegségek és egyéb hatalmi szervezeti formák, társadalmi közösségek többségében a dolgok – alapjában véve – nagyjából jól alakultak. Igaz, a rendszer néha bicegett, de működött. A társadalmi közösségek túlnyomó részében az uralkodó osztály kormányzott, ahelyett, hogy kizárólag hol lopott és kaszinózott, hol bujálkodott volna. A társadalom elitjében csak elenyésző arányban voltak olyanok, akik szerint a higiénia egy prostituált neve, a kankó pedig a pacsirtafélék családjába tartozó madár. A munkás- és parasztnép csak kis részben állt kreténekből, akik kizárólag a mának és a pálinkának élnek, parányi értelmükkel képtelenek felfogni olyan felfoghatatlan dolgot, mint a holnap és a holnapi pálinka. A papok többsége nem csalt ki pénzt a néptől, és nem rontott meg kiskorúakat, hanem a szentélyekben tartózkodott, csak annak szentelte magát, hogy megpróbálja megfejteni a hit megfejthetetlen talányait. A pszichopáták, különcök, jómadarak és idióták nem a politikában nyomakodtak, nem törekedtek fontos állásokra a kormányban és a közigazgatásban, hanem saját családjuk életének lerombolásával foglalkoztak. A falusi bunkók a falujukban, a csűrökben üldögéltek, nem igyekeztek néptribunt játszani. Így volt az államok többségében.

De az embloniai királyság nem tartozott a többséghez. Kisebbség volt valamennyi felsorolt és még sok más szempontból.

Ezért indult hanyatlásnak. Végül el is tűnt. Erre törekedtek hatalmas szomszédai, Temeria és Redania. Emblonia, noha politikailag vacak termék volt, rendelkezett egy sajátos kinccsel. A Pontar-folyó alluviális völgyében terült el, a folyó évszázadok óta itt rakta le a kiöntések által hordozott iszapot. Ebből a hordalékból keletkezett a mezőgazdaság szempontjából rendkívül termékeny és dús talaj. Az embloniai uralkodók kormányzása alatt a hordalék hamarosan sűrűn benőtt ugarfölddé kezdett változni, itt nemigen lehetett vetni, még kevésbé aratni. Temeria és Redania

ugyanakkor jelentős népszaporulatot produkált, és a mezőgazdasági termelés létfontosságú kérdéssé vált. Csábító lett az emblonai hordalék. A Pontar-folyó által egymástól elválasztott két királyság tehát különösebb felhajtás nélkül felosztotta egymás között Embloniát, a nevét is letörölték a térképekről. A Temeria által annektált részét elnevezték Pontariának, a Redaniának jutó részből Folyópart lett. A lerakódott iszapra telepések tömegét költöztették. Ügyes kormányzók felügyelete alatt, okos vetésforgó és talajjavítás eredményeképpen a terület, noha kicsiny volt, valóságos mezőgazdasági Bőségszaru lett.

Rövidesen viták robbantak ki. Minél bőségebb termést hozott a pontari hordalék, annál hevesebbek. A Temeria és Redania közötti határt kijelölő szerződés a legkülönbébb interpretációkat lehetővé tevő szakaszokat tartalmazott, a szerződéshez mellékelt térképek pedig nem értek semmit, mert a kartográfusok elfuserálták a munkát. A folyó is megtette a magáét – hosszabb esős időszak után képes volt megváltoztatni a medrét, és két vagy akár három mérföldnyire arrébb folyni. És a Bőségszaru így lett a viszály almája. Semmibe veszték a dinasztikus házasságok és szövetségkötések tervei, megkezdődtek a diplomáciai jegyzékváltások, a vámháborúk és a kereskedelmi retorziók. A határkonfliktusok felerősödtek, elkerülhetetlen lett a vérontás. Végül be is következett. Aztán rendszeres lett.

Geralt foglalatosságot kereső vándorlásai során rendszerint elkerülte azokat a területeket, ahol gyakran került sor fegyveres összetűzésekre, mert ilyen helyeken nehéz volt elfoglaltságot találni. A gazdák, miután egyszer-kétszer megismerkedtek a reguláris hadsereggel, a zsoldosokkal vagy a martalócokkal, meggyőződtek róla, hogy a környéken kószáló vérfarkasok, strigák, híd alatti trollok vagy a kurgánok viktjei összességükben kis problémát és kis veszélyt jelentenek, és hogy vajákra kár költeni. Hogy vannak sürgősebb dolgok, mint például a hadsereg által felégetett viskó újjáépítése és új tyúkok vásárlása azok helyébe, amelyeket a harcosok elloptak és felfaltak. Ezért aztán Geralt kevéssé ismerte Emblonia – illetve a legújabb térképek szerint Pontaria és Folyópart – területét. Különösen arról nem volt fogalma sem, hogy az útjelzőn mutatott helységek közül melyik volna a legközelebb, és merre kellene elindulnia az elágazástól, hogy a lehető leggyorsabban jusson túl a pusztaságon, és köszönthessen bármiféle civilizációt.

Geralt Findetann, vagyis az északi irány mellett döntött. Ugyanis nagyjából ebben az irányban volt Novigrad, oda kell eljutnia, és ha vissza akarta szerezni a kardjait, feltétlenül még július tizenötödike előtt.

Többé-kevésbé egyórai gyors menetelés után pontosan abba keveredett bele, amit annyira el akart kerülni.

●

A tisztás közvetlen közelében egy paraszttanya volt, egy szalmatető kunyhó és néhány kalyiba. Azt, hogy valami zajlik ott, hangos kutyaugatás és a baromfiak dühös zajongása adta hírül. Gyerekvisítás és asszonyi siránkozás. Átkozódások.

Közelebb ment, lelke mélyén egyformán átkozta el balszerencsését és skrupulusait.

A levegőben tollak röpködtek, az egyik fegyveres a nyergéhez kötözte az elkapott baromfit. Egy másik fegyveres ostorral csapkodott egy földre kuporodó falusit. Társa megszagattott ruhájú asszonnyal és a beléje kapaszkodó gyerekekkel huzakodott.

Geralt odalépett, és minden körítés, fecsegés nélkül elkapta és kicsavarta a felemelt ostort tartó kezét. A fegyveres felüvöltött. A vaják a baromfiól falának lökte. A másikat galléron ragadta, elrántotta az asszonytól, a kerítésnek lökte.

– Tűnés innen – közölte kurtán. – De azonnal.

Sebesen kardot rántott, jelezve ezzel, hogy őt a helyzet komolyságához illő módon kell kezelni. És nyilvánvalóan tudatva a nem illő viselkedés lehetséges következményeit.

Az egyik fegyveres hangosan felröhögött. A másik utánozta, a kardja markolatáért nyúlt.

– Kihez beszélsz, te csavargó? A halált keresed?

– Azt mondtam, tűnés innen.

A baromfit kötözgető fegyveres feléje fordult. És kiderült, hogy nő. Csinos volt, bár csúnyán hunyorgott.

– Nem kedves az életed? – Kiderült, hogy a nő fintorogni még csúnyábban volt képes. – Vagy talán visszamaradtál a fejlődésben? Esetleg számolni nem tudsz? Segítsek. Te csak magad vagy, mi meg hárman. Vagyis mi többen vagyunk. Vagyis meg kellene fordulnod, és szökellve a picsába tűnnöd, ahogy a lábad bírja. Amíg van lábad.

– Tűnés. Nem fogom megismételni.

– Aha. Vagyis három az neked tökmindegy. És tizenkettő?

Köröskörül patkók csattogtak. A vaják körbenézett. Kilenc fegyveres lovas. Lándzsák és dárdák meredtek rá.

– Te! Semmirekellő! Kardot a földre!

Nem engedelmeskedett. A baromfiól mellé ugrott, hogy legalább valamennyire védje a hátát.

– Mi történik itt, Pörge?

– A tanyás makacskodott – horkant fel a Pöregének szólított nő. – Hogy, phú, nem

fizeti meg az adót, mert egyszer már fizetett, bla, bla, bla. Hozzáfogtunk hát, hogy kiokosítsuk a parasztot, ez az őszhajú meg egyszer csak mintha a föld alól termett volna itt. Nemes lovag került elő, úgymond, a szegények és elnyomottak védelmezője. Egymagában van, és nekünk ugrott.

– Ilyen ugrálás? – röhögött fel az egyik lovas, lovával szorongatva és lándzsájával fenyegetve Geraltot. – Nézzük meg, hogy ugrál keresztüldöfve!

– Dobd el a kardod – parancsolta a tollas fővegű, parancsnoknak látszó lovas. – Kardot a földre!

– Döfjem le, Shevlov?

– Hagyd, Sperry.

Shevlov a nyereg magasságából nézett le a vajákra.

– Nem dobod el a kardot, mi? – állapította meg. – Ilyen nagy legény vagy? Ilyen kemény? Héjastul eszed az osztrigát? És terpentint iszol rá? Senki előtt nem hódolsz meg? Csakis a végtelenül sanyargatottakkal törödsz? Ilyen érzékeny vagy a sanyargatásra? Meglátjuk. Pizskavas, Ligenza, Floquet!

A fegyveresek egy pillanat alatt elértették a vezért, nyilván volt ebben tapasztalatuk, begyakorolták már az ilyen eljárást. Leugrottak a nyeregből. Egyikük kést nyomott a tanyásgazda nyakához, a másik megragadta az asszony haját, a harmadik a gyereket kapta el. A gyerek visítozni kezdett.

– Kardot a földre – mondta Shevlov. – De rögtön. Másképp... Ligenza! Vágd el a paraszt torkát.

Geralt ledobta a kardot. Azonnal körülvették, a deszkához szorították. Fegyvereiket rászegezték.

– Aha! – Shevlov leszállt a lóról. – Ez hatott!

– Bajba jutottál, falusiak védelmezője – folytatta szárazon. – A király szolgálatában állók útját álltad, és diverziót követtél el. Nekem viszont felhatalmazásom van rá, hogy ezért a bűntettért letartóztassalak, és bíróság elé állíttassalak.

– Letartóztatni? – fintorgott, akit Ligenzának szólítottak. – Hogy ebből gondot csináljunk? Kötelet a nyakára, és fel az ágra! Ennyi!

– Vagy helyben fel kell koncolni!

– Én viszont – szólalt meg hirtelen az egyik lovas – láttam ezt már egyszer. Ez vaják.

– Kicsoda?

– Vaják. Varázsló, aki szörnyek megölésével foglalkozik, pénzért.

– Varázsló? Fúj, fúj! Agyon kell verni, mielőtt bűbájt vetne ránk!

– Fogd be a szád, Escayrac. Beszélj, Trent. Hol láttad, és milyen körülmények között?

– Mariborban történt. Az ottani várnagynál, aki valamilyen lény megölésére bérelte fel ezt itt. Nem emlékszem, mi volt az. De őrá emlékszem, a fehér hajáról.

– Úgy! Ha tehát nekünk ugrott, akkor valaki nyilván ellenünk bérelte fel!

– A vajákok a szörnyekre valók. Csakis a szörnyektől védik az embereket.

– Aha! – Pörge hátratólta hiúzprémes kalapját. – Mondtam én! Védelmező! Meglátta, hogy Ligenza az ostorral veri a parasztot, Floquet meg az asszonyt készül megerőszakolni...

– És találón becsült fel titeket? – tört ki Shevlov. – Mint szörnyeket? Akkor szerencsések volt. Tréfáltam. Mert úgy látom, a dolog egyszerű. Amikor a seregben szolgáltam, egészen mást hallottam ezekről a vajákokról. Mindenre elszegődtek, kémkedésre, testőrködésre, még orgyilkosságra is. Macskáknak hívták őket. Emezt itt Trent Mariborban látta, Temeriában. Vagyis ez egy temeriai zsoldos, éppen ellenünk bérelték fel azok miatt a határoszlopok miatt. Figyelmeztettek engem Findetannban, hogy vigyázzak a temeriai zsoldosokra, díjat tűztek ki, ha elfogom őket. Tehát gúzsba kötve elvisszük Findetannba, átadjuk a parancsnoknak, miénk a díj. Na hát, kötözzétek meg. Mit álltok itt? Féltetek? Nem tanúsít ellenállást. Tudja, hogy akkor mit csinálunk a parasztocskákkal.

– De bazmeg, ki nyúl hozzá? Mikor varázsló?

– Fúj, a bájoló kutyafajzatja!

– Gyáva ostobák! – ordította Pörge, és leoldotta a nyeregtáskájáról a szíjat. – Nyúlszívűek! Megcsinálom én, ha nincs itt más tőkös!

Geralt hagyta magát megkötözni. Elhatározta, hogy engedelmes lesz. Egyelőre.

Az erdei útról két ökrösszeker cammogott elő, a kocsik póznákkal és valamilyen faszervezet elemeivel voltak megrakodva.

– Menjen valaki az ácsokhoz és a végrehajtóhoz – utasított Shevlov. – Mondjátok meg, hogy jöjjenek vissza. Elég oszlopot vertünk le, mostanra elég lesz. Mi pedig abrakolást rendezünk. Forgassátok át a tanyát, nem akad-e ott valami takarmány a lovaknak. És zabálnivaló nekünk.

Ligenza felemelte és megvizsgálta Geralt kardját, Kökörcsin szerzeményét. Shevlov kivette a kezéből. Méregette, megsuhogtatta, kört írt le vele.

– Szerencsések volt – mondta –, hogy épp egy csomóban érkeztünk. Összeszabdalt volna benneteket, úgy, hogy öröm nézni, téged, Pörgét és Floquetet. Legendák keringenek ezekről a vajákkardokról. A legjobb acél, többször összerakják és kikovácsolják, összerakják és megint kikovácsolják. Ráadásul különleges varázslattal ruházzák fel. Emiatt hallatlanul erős, rugalmas és éles. Egy vajákpenge, én mondom, úgy szeli át a vértet és a láncinget, mint a lenvásznat, és minden egyéb pengét úgy szeletel fel, mint a tésztát.

– Nem lehetséges – szólalt meg Sperry. A többiekhez hasonlóan neki is folyt a bajszáról a tejszín, amelyet a kunyhóban találtak, és az utolsó csöppig elmajszoltak. – Nem lehetséges, hogy mint a tésztát.

– Én sem tudom elképzelni – tette hozzá Pörge.

– Ilyesmit – toldotta meg Pizskavas – nehéz elhinni.

– Igen? – Shevlov vívóállásba helyezkedett. – Na akkor álljon ki valamelyiktek, megnézzük. Na, akad önkéntes? Nos? Mitől lett ekkora csend?

– Jó. – Escayrac kilépett, és elővette a kardját. – Én kiállok. Mit számít. Meglátjuk, tényleg úgy van-e... Üssük össze, Shevlov.

– Üssük össze. Egy, kettő... Három!

Csengve csaptak össze a kardok. Az elpattant vas siralmasan nyögött fel. Pörgének le kellett hajolnia, a letört pengedarab a halántéka mellett süvített el.

– Bazmeg – mondta Shevlov, hitetlenkedve nézte a pengét, amely néhány hüvelykkel az aranyozott keresztvas fölött törött el.

– Az enyém ki se csorbult! – Escayrac felemelte a kardját. – He, he, he! Ki se csorbult! Egy karcolás sincs rajta!

Pörge lányosan kacagott. Ligenza birka módjára bégetett. A többiek röhögcséltek.

– Vajákkard? – tört ki Sperry. – Felszeleteli, mint a tésztát? Te magad vagy a tészta, bazmeg.

– Ez... – Shevlov összeszorította a száját. – Ez valami ócskavas, bazmeg. Valami gagyi... Te meg...

Elhajította a kard maradványait, dühösen meredt rá Geraltra, és vádló mozdulattal mutatott rá.

– Csaló vagy. Szélhámos és csaló. Vajáknak adod ki magad, és ilyen átejtést... Ilyen ócskavasat hordasz rendes penge helyett? Kíváncsi vagyok, hány jó embert csaptál be? Hány nyomorult garasát csaltad ki, te sarlatán? Ó, Findetannban majd megvallod a kis bűneidet, majd az ottani elöljáró gyónásra késztesz!

Lihegett, kiköpött, dobbantott.

– Lóra! Eltűnünk innen!

Ellovagoltak, nevetve, énekelve és fütyürészve. A gazda és családja komoran bámult utánuk. Geralt látta, hogy mozog a szájuk. Könnyű volt kitalálni, milyen sorsot és milyen történeket kívánnak Shevlovnak és csapatának.

A gazda legmerészebb álmaiban sem remélhette, hogy kívánságai mind egy szálíg teljesülnek. És hogy ez annyira hamar megtörténik.

Megérkeztek az elágazáshoz. A nyugat felé vezető út egy mélyedésben haladt, kerék- és patkónyomok tarkították, látható volt, hogy erre tartottak az ácsok szekerei. Arra tartott a csapat is. Geralt Pörge lova mögött lépkedett, a lány nyeregtáskájához erősített kötélén.

Az élen haladó Shevlov lova felnyerített, és felágaskodott.

A mélyedés peremén hirtelen felvillant valami, felizzott, és tejszerű, opalizáló gömbbé változott. A gömb eltűnt, és a helyén különös csoport bukkant elő. Néhány egymást átölelő, összekapaszkodó alak.

– Mi az ördög? – káromkodott Pizskavas, és odaugratott Shevlovhoz, aki a lovát csillapította. – Mi ez?

A csoport felbomlott. Négy alakra. Egy karcsú, hosszú hajú és kissé nőies férfira. Két hosszú karú, görbe lábú óriásra. És egy púpos törpére, aki két acélkarral ellátott jókora számszeríjat cipelt.

– Buueh-hhhrrr-eeeehh-bueeeh! Bueeh-heeh!

– Fegyvert ránts! – ordította Shevlov. – Fegyvert ránts, az istenit!

A hatalmas számszeríjnak előbb az egyik, majd rögtön utána a másik húrja pendült. A fejbe talált Shevlov azonnal meghalt. Pizskavas, mielőtt a nyeregből lezuhant, egy pillanatig a hasát nézte, amelyen a nyílvessző keresztülhatolt.

– Üsd! – A csapat egy emberként rántott kardot. – Üsd!

Geraltnak nem állt szándékában tétlenül kivárni a találkozás eredményét. Ignis jelet formált az ujjával, átégette a kezét összekötő gúzst. Övön ragadta Pörgét, a földre döntötte. Majd felugrott a nyeregbe.

Valami vakítóan megvillant, a lovak nyeríteni, rugdalózni kezdtek, elülső patáikkal a levegőt hasogatták. Néhány lovas leesett, ordibáltak, miközben eltiporták őket. Pörge deres kancája is riadozott, mielőtt a vaják úrrá nem lett rajta. Pörge feltápászkodott, odaugrott, belekapaszkodott a zablába és a kantárba. A vaják egy ökölcsapással eltaszította, és vágára serkentette a kancát.

Lova nyakára hajoltában nem látta, hogy Degerlund újabb mágikus villámokkal rémíti meg a lovakat és vakítja el a lovasokat. Hogy Bue és Bang rikoitozva esik neki a lovasoknak, egyikük fejszével, a másik széles pengéjű szablyával. Nem látta a vér fröcskölését, nem hallotta a lemészároltak üvöltését.

Nem látta, hogy pusztul el Escayrac, majd rögtön utána Sperry, akiket Bang úgy szeletelt fel, mint a halakat. Nem látta, hogyan dönti fel Bue a lovával együtt Floquetet, és hogyan rángatja ki utána a ló alól. De még sokáig hallotta Floquet megszakadó üvöltését, a levágott kakas hangját.

Egészen addig, amíg az útról le nem tért, és be nem hatolt az erdőbe.

Ha mahakami savanyúlevest készítesz, azt a következő módon tedd: ha nyáron, róka gombát, ha ősszel, zöld pereszket szedj. Ha tél vagy tavaszelő jut sorra, végy egy jó marékkal szárított gombát. Önts fel vízzel egy fazékban, áztasd egész éjjel, reggel sózd meg, vess bele egy fél hagymát, főzd. Szűrd le, de a szűretet ne dobd el, öntsd át egy edénybe, közben figyelj rá, ne legyen benne homok, ami a fazék alján óhatatlanul leülepedett. Főzd meg a krumplit, vágd kockára. Végy vastag zsíros szalonnát, darabold fel, pirítsd át. A hagymát vágd fel féltallérnyi szeletekre, a kiolvadt szalonnazsírban jól süsd át, csaknem odaégetve. Végy egy nagy kannát, vess bele mindent, ne feledkezz meg a feldarabolt gombáról sem. Önts fel a gombaszűrettel, adj hozzá kellő mennyiségű vizet, önts fel ízlés szerint savanyúkovással – hogy miképp kell ilyen kovászt készíteni, más helyen van rá recept. Főzd meg, sóval, borssal és majoránnával fűszerezd tetszésed és kedved szerint. Olvasztott szalonnával díszítsd. Tejfőllel fehérítsd, ez ízlés dolga, de vigyázz: törphagyományainkkal szemben emberi ízlés a savanyúlevest tejfőllel fehéríteni.

Eleonora Rhundurin-Pigott, Teljes mahakami szakácskönyv, húsos, halas és zöldséges fogások főzésének és elkészítésének, továbbá különféle mártások készítésének, sütemények sütésének, lekvárok főzésének, felvágottak, készételek, borok, pálinkák elkészítésének pontos tanítása, valamint különböző hasznos, minden jó és takarékos háziasszonynak szükséges konyha- és kamratitkok

Tizenharmadik fejezet

Mint csaknem az összes postaállomást, ezt is elágazásnál, útkereszteződésnél helyezték el. Zsindellyel fedett, oszlopsorral ellátott épület, az épülethez illesztett istálló, fáskamra, mindez fehér törzsű nyírfák között. Üres. Úgy látszott, nincs se vendég, se átutazó.

A kimerült deres kanca botladozott, mereven és bizonytalanul lépkedett, fejét majdnem a földig lógatta. Geralt odavezette, majd a kantárt odaadta egy szolgálóknak. A szolgálóknak nézett ki, és a negyven súlya jócskán meggörnyesztette. Végigsimított a kanca nyakán, megnézte a tenyerét. Tetőtől talpig végigmérte Geraltot, majd egyenesen a lába elé köpött. Geralt megcsóválta a fejét, sóhajtott. Nem csodálkozott. Tudta, hibázott, eltúlozta a galoppozást, ráadásul a terep is nehéz volt. Minél gyorsabban minél messzebb akart kerülni Sorel Degerlundtól és lakáitól. Tudatában volt annak, hogy ez gyenge érvelés, ő sem volt

a legjobb véleménnyel azokról az emberekről, akik ilyen állapotba juttatják a lovukat.

A szolgálgeény elment, magával vonszolta a kancát, és az orra alatt mormogott, könnyű volt kitalálni, mit mormog, és mit gondol. Geralt sóhajtott, belökte az ajtót, bement az állomásépületbe.

Bent kellemes illatok terjengtek, a vaják rájött, hogy már több mint egy napja böjtöl.

– Ló nincs. – A postamester a pult mögül kihajolva ment elébe a kérdésének. – És a legközelebbi postakocsi csak két nap múlva jön.

– Ennék valamit. – Geralt felnézett a tetőgerincre és a magas boltozat szarufájára. – Megfizetem.

– De ha nincs.

– No, no, postamester úr – szólalt meg egy hang a terem sarkából. – Illik így bánni egy vándorral?

A sarokban álló asztalnál egy törp ült. Haja és szakála homokszínű volt, mintákkal kihímzett, elöl és a kézelőn rézgombokkal díszített bordó kabát volt rajta. Arca pirospozsgás, orra jó nagy volt. Geralt időnként látott a piacon szokatlan, enyhén rózsaszín gumójú krumplit. A törp orrának ugyanolyan volt a színe. És a formája.

– Nekem savanyúlevest ajánlottál. – A törp dús, bozontos szemöldöke alól szigorú pillantással mérte végig a postamestert. – Csak nem fogod azt állítani, hogy a feleséged csak ezzel az egy tányérral főzött. Bármely összegbe lefogadom, hogy a jövevény úrnak is jut belőle. Ül le, vándor. Iszol egy sört?

– Szívesen, köszönöm. – Geralt leült, elővett egy pénzdarabot az övében levő rejtett helyről. – De legyen szabad nekem megvendégelnem kedves nagyságos uramat. A téves látszat ellenére nem vagyok sem csavargó, sem lump. Vaják vagyok. Munkában épp, ezért olyan elnyűtt a ruhám és elhanyagolt a külsőm. Amit kegyeskedjék elnézni. Két sört, postamester.

A sör villámgyorsan az asztalon termett.

– Az asszony mindjárt hozza a savanyúlevest – morogta a postamester. – De azért ne orroljatok meg. Az ételnek állandóan készen kell állnia. Hátha valamilyen nagyurak vannak úton, királyi futárok vagy posta... Ha nem volna, és nem lenne nekik mit adni...

– Jó, jó... – Geralt felemelte a korsót. Sok törpöt ismert, tudta, hogyan isszák le magukat, és hogyan mondanak tósztot.

– Az igaz ügy sikeréért!

– És vesszenek a kurafiak! – tette hozzá a törp, korsóját a vajákéhoz koccantotta. – Szívesen iszom olyanokkal, akik ismerik a szokást és a protokollt. Addario Bach

vagyok. Tulajdonképpen Addarion, de mindenki Addariónak mondja.

– Ríviai Geralt.

– Ríviai Geralt vaják. – Addario Bach letörölte a habot a bajszáról. – Megütötte már a fülemet a neved. Jártas ember vagy, nem különös hát, hogy a szokásokat ismered. Én meg itt, látod, Cidarisból jöttem postakocsival, delizsánszal, ahogy délen mondják. És az átszállásra várok, a Dorianból Redaniába, Tretogorba tartó postakocsira. Na, végre itt az a savanyúleves. Nézzük csak, milyen. Tudnod kell, hogy a legjobb savanyúlevest a mi asszonyaink főzik Mahakamban, sehol nem kapsz olyat. Fekete kenyérből és rozslisztből készült sűrű kovászon, gombával, jól lepirított hagymával...

Az állomás savanyúlevelese kiváló volt, nem hiányzott belőle sem a rókaagomba, sem a jól lepirított hagyma, és ha bármiben elmaradt a mahakami törpasszonyok főztjétől, Geralt nem tudta meg, miben, Addario Bach ugyanis sebesen lapátolta be, csendben, minden megjegyzés nélkül.

A postamester hirtelen kinézett az ablakon, reagálása arra készítette Geraltot, hogy ő is kinézzen.

Két ló érkezett az állomásra, mind a kettő alighanem még annál is rosszabb állapotban volt, mint a Geralt által zsákmányolt ló. A lovasok pedig hárman voltak. Pontosabban két férfi, egy nő. A vaják figyelmesen tekintett körül a teremben.

Megcsikordult az ajtó. Pörge rontott be az állomásra. Ligenza és Trent követte.

– Ló... – A postamester elhallgatott, amikor meglátta Pörge kezében a kardot.

– Kitaláltad – fejezte be a lány. – Éppenséggel ló, ami nekünk kell. Három. Indíts, egy-kettő, azonnal hozd ki az istállóból.

– Ló nincs...

A postamester ezúttal sem fejezte be. Pörge odaugrott, és megvillantotta a szeme előtt a pengét. Geralt felállt.

– Ejha!

Mind a három feléje fordult.

– Te vagy az – sziszegte Pörge. – Te vagy. A francos csavargó.

Kék folt volt az arcán, azon a helyen, ahol a vaják ütése érte.

– Minden miattad van – hörögte a lány. – Shevlov, Pizskavas, Sperry... Mindet kinyírták, az egész csapatot. Te meg, te kurafi, kilöktél a nyeregből, a lovamat is elloptad, és gyáván megpattantál. Amiért most leszámolok veled.

Pörge alacsony volt, vékonypénzű. A vajákat ez nem tévesztette meg. Tudatában volt, mert megtapasztalta, hogy az életben, akárcsak a postán, még a legrondább dolgokat is sokszor egészen rendes kinézetű csomagolásban szokták kézbesíteni.

– Ez egy postaállomás! – ordította a pult mögött a postamester. – Királyi védelem

alatt van!

– Hallottátok? – kérdezte Geralt nyugodtan. – Postaállomás. Hordjátok el magatokat.

– Te ősz csibész, még mindig gyöngé vagy a számolásban – sziszegte Pörge. – Megint segíteni kell neked számolni? Te magad vagy, mi hárman vagyunk. Vagyis mi vagyunk többen.

– Ti hárman vagytok – hordozta végig rajtuk a tekintetét –, én meg egymagam vagyok. De egyáltalán nem vagytok többen. Ez amolyan matematikai paradoxon, a szabály alóli kivétel.

– Vagyis mi van?

– Vagyis az van, hogy tűnjetek el szökellve a picsába. Amíg képesek vagytok szökelleni.

A vaják észrevette, hogy Pörge szeme megvillan, rögtön tudta, hogy a lány azon kevesek egyike, akik a küzdelem során egészen máshová tudnak lecsapni, mint ahová néznek. Pörge azonban szemmel láthatóan nem olyan rég gyakorolta ezt a trükköt, mert Geralt különösebb fáradság nélkül került ki a cselvágást. Rövid félkörzessel manőverezett, egy rúgással gáncsolta el a lány bal lábát, egy lendülettel a pultra hajította. Csak úgy puffant, ahogy a deszkákra zuhant.

Ligenza és Trent korábban nyilván látta már Pörgét akció közben, mert a kudarca egyszerűen lebénította őket, tátott szájjal dermedtek meg. Elegendően hosszú ideig ahhoz, hogy a vajáknak legyen ideje felkapni a sarokból egy előzőleg kinézett söprűt. Trent először a nyírfavesszőkkel kapott a képére, majd a nyéllal a fejére. Geralt a lába mögé lökte a söprűt, belerúgott a térdhajlatába, és feldöntötte.

Ligenza felocsúdott, fegyvert rántott, odaugrott, nagy lendülettel előrevágott. Geralt egy félfordulattal kikerülte a csapást, egy teljes kört írt le, kinyújtotta a könyökét, Ligenza pedig, akit a lendület hajtott, a gégéjével csapódott a vaják könyökének, felhördült, és térdre esett. Mielőtt elzuhant volna, Geralt kirántotta az ujjai közül, és felfelé hajította a kardot. A kard a szarufába fúródott, és ott is maradt.

Pörge alacsonyan támadott, Geraltnak alig maradt ideje a kitérésre. Felütötte a kardot tartó kezét, vállon ragadta a lányt, megforgatta, a söprű nyelével elgáncsolta, és a pultra hajította. Puffant.

Trent rárohant, Geralt a söprűvel az arcába csapott, egyszer, kétszer, háromszor, nagyon gyorsan. Aztán a nyéllal az egyik, majd a másik halántékára, és visszakézből a nyakára. A lába közé nyomta a söprűt, mellé lépett, megmarkolta a kezét, meghajlította, elvette tőle a kardot, felhajította. A kard a szarufába fúródott, és ott is maradt. Trent hátralépett, belebotlott egy padba, és felbukott. Geralt úgy vélte, nincs rá szükség, hogy nagyobb sérülést okozzon neki.

Ligenza talpra állt, de nem mozdult, leeresztett kézzel bámult felfelé, a szarufába fúródott kardra, magasan volt, nem érte el. Pörge támadott.

A lány suhintott egyet a pengével, cselezett, visszakézből rövid vágást tett. Ez a fogás kocsmái összecsapásokon, tömegben és gyenge megvilágításban bevált. A vajákot nem zavarta semmilyen fény, sem a fény hiánya, ezt a stílust pedig túlságosan is jól ismerte. Pörge pengéje a levegőt szelte, a csel pedig úgy kifordította, hogy a vaják a háta mögé került. Felordított, amikor Geralt a kezére nyomta a söprűnyelet, és kificamította a könyökét. A vaják kivette az ujjai közül a kardot, és eltaszította a lányt.

– Úgy gondoltam – nézett rá a pengére –, ezt megtartom magamnak. Kárpótlásul az erőfeszítésért. De meggondoltam magam. Nem fogok banditafegyvert viselni.

Felhajította a kardot. A penge remegve fúródott a szarufába. A pergamenszínűre sápadt Pörge fintorogva vicsorította ki fogait. Összegörnyedt, gyors mozdulattal kést húzott elő a csizmájából.

– Ez most – vélekedett a vaják, egyenesen a lány szemébe nézve – nagyon buta ötlet.

Az útról patkócsattogás, lovak horkanása, fegyvercsörgés hallatszott be. Az állomás előtti tér hirtelen tele lett lovasokkal.

– A helyetekben – mondta hármuknak Geralt – leülnék a sarokban egy padra. És úgy tennék, mintha nem is lennék itt.

Az ajtó megdöndült a ráért csapástól, sarkantyúk pengtek, rókaprémes sapkát és ezüstspaszományos kurta fekete zubbonyt viselő katonák hatoltak be a helyiségbe. Skarlátvörös szíjjal felövezett bajuszos vezette őket.

– Királyi szolgálat! – jelentette ki, öklét az öve mögé dugott buzogányon nyugtatva. – Kovács strázsamester, a kegyelmes uralkodó, Foltest király, Temeria, Pontaria és Mahakam ura fegyveres erejéhez tartozó első bandérium második svadronja. Egy redaniai bandát üldözünk!

A sarokban levő padon Pörge, Trent és Ligenza minden figyelmét cipőorruk nézegetésének szentelte.

– Átlépte a határt egy rakás féktelen redaniai gazfickó, felbérelt bandita és rabló – folytatta a szónoklatot Kovács strázsamester. – Ezek a csirkefogók kidöntik a határoszlopokat, gyújtogatnak, rabolnak, gyötrik és gyilkolják a királyi alattvalókat. Miután a királyi sereggel vívott összecsapásban megalázó vereséget szenvedtek, most bujkálnak, elrejtőznek az erdőben, csak az alkalomra várnak, hogy átcsusszanhassanak a kordonon. Felbukkanhatnak az ilyenek a környéken. Figyelmeztetjük, hogy a nekik nyújtott segítség, információ vagy akármilyen támogatás árulásnak számítatik, az árulásért pedig kötél jár!

– Láttak itt az állomáson valami idegeneket? Újonnan jöttek? Vagyis gyanúsakat? Még azt is elmondom, hogy a gazfickók felfedéséért vagy az elfogásukhoz nyújtott segítségért jutalom jár. Száz orin. Postamester?

A postamester vállat vont, meggörnyedt, motyogott, nagyon mélyre hajolva nekifogott a söntés törülgetésének.

A strázsamester körülnézett, sarkantyúját pengetve Geralthoz lépett.

– Te meg ki vagy... Á! Téged, úgy tűnik, már láttalak. Mariborban. A fehér hajadról találtam ki. Vaják vagy, ugye? Mindenféle szörny kinyomozója és megölője, ugye?

– Épp így van.

– Akkor veled semmi dolgom, a hivatásod, én mondom, tisztességes – jelentette ki a strázsamester, egyben végigmérte Addario Bachot. – A törp úr is gyanún felül áll, a banditák között semmiféle törpöt nem láttak. De a rend kedvéért megkérdezem: mit csinálsz az állomáson?

– Cidarisból jöttem delizsánsszal, és átszállásra várok. Az idő telik, tehát elüldögélünk itt a vaják úrral, társalgunk, és a sört vizeletté változtatjuk.

– Tehát átszállás – mondta utána a strázsamester. – Értem. És ti ketten? Kifélék vagytok? Igen, ti, hozzátok beszélek!

Trent kitátotta a száját. Felmordult. És dörmögött valamit.

– Mi van? Hogy? Állj fel! Azt kérdem, ki vagy?

– Hagyja őt, tiszt úr – mondta Addario Bach fesztelenül. – Az én szolgám, én fogadtam föl. Ostoba ez, komplett idióta. Családi kórság. Nagy szerencsére a fiatalabb testvérei már normálisak. Végre felfogta az anyjuk, hogy terhesen nem szabad a járványkórház előtti tócsából inni.

Trent még nagyobbra tátotta a száját, leszegte a fejét, felnyögött, morgott valamit. Ligenza is felmordult, olyan mozdulatot tett, mintha fel akarna állni. A törp a vállára tette kezét.

– Ül vissza, fiacskám. És hallgass, hallgass. Ismerem az evolúcióelméletet, tudom, milyen lénytől származik az ember, nem kell folyton emlékeztetned rá. Őt is hagyja békén, parancsnok úr. Ez is az én szolgám.

– Na igen... – A strázsamester továbbra is gyanakodva nézett. – Vagyis szolgák. Ha maga mondja... És ő? Ez a férfiruhás fiatalka? Hej! Állj fel, meg akarlak nézni! Ki a csuda vagy? Felelj, ha kérdeznek!

– Haha, parancsnok úr – nevette el magát a törp. – Ő? Ez egy lotyó, azaz egy könnyű erkölcsű nőszemély. Cidarisban fogadtam fel dugás végett. Útközben, ha van egy picca, könnyebb elviselni a honvágyat, minden filozófus tanúsíthatja.

Nagyot csapott Pörge hátsójára. Pörge dühében elsápadt, a fogát csikorgatta.

– Na igen – fintorgott a strázsamester. – Hogy is nem jöttem rá azonnal. Hisz látni. Féltünde.

– Fél a fütykösöd – mordult fel Pörge. – A rendesnek a fele!

– Csöndesedj, csöndesedj – csillapította le Addario Bach. – Ne orroljon meg rá, ezredes. Ez már csak amolyan kötekedő kurvácskára sikeredett.

Berohant a terembe egy katona, jelentést tett. Kovács strázsamester kihúzta magát.

– A banda nyomára bukkantak! – közölte. – Lóhalálában indulunk utánuk! Bocsássatok meg az alkalmatlankodásért. Ilyen a szolgálat!

Kiment, vele együtt a katonák is. Egy pillanat múlva patkócsattogás hallatszott az udvarról.

– Ne orroljatok meg ezért a színjátékért – fordult oda egy percnyi hallgatás után Addario Bach Pörgéhez, Trenthez és Ligenzához –, bocsássatok meg spontán szavaimat és közvetlen mozdulataimat. Igazából nem ismerlek benneteket, kevésbé érdekeltek, és amúgy nem is kedvellek titeket, de az akasztási jeleneteket még kevésbé kedvelem, nagyon nyomaszt az akasztottak kapálózó lábainak látványa. Ez az oka, hogy olyan törpösen frivol voltam.

– A törpös frivolságnak köszönhetitek az életeteket – tette hozzá Geralt. – Illendő volna megköszönni a törpnek. Láttalak benneteket akció közben, a paraszttanyán, tudom, miféle jómadarak vagytok. Egy ujjamat sem mozdítanám a védelmetekben, ilyen színjátékot, mint amelyet a törp úr csinált, nem szeretnék, nem is tudnék eljátszani. És már lógnátok is, mindhárman. Menjetek hát el innen. Azt tanácsolnám, ellenkező irányban, mint a strázsamester és a lovascsapat.

– Abból nem lesz semmi – mordult rájuk, látva a szarufába fúródott kardokra irányuló tekintetüket. – Nem kapjátok vissza őket. Nélkülük kevésbé lesztek hajlamosak rabolni és sanyargatni. Tűnés.

– Izgalmas volt – sóhajtott fel Addario Bach, alighogy hármuk mögött becsukódott az ajtó. – A fenébe, még mindig remeg egy kicsit a kezem. Neked nem?

– Nem. – Geralt elmosolyodott a gondolatra. – Ebből a szempontból... kissé fogyatékos vagyok.

– Némelyeknek jól megy – vigyorgott a törp tele szájjal. – Még a fogyatékoságaik is klasszul alakulnak. Még egy-egy sör?

– Köszönöm, nem – csóválta meg a fejét Geralt. – Ideje indulnom. Olyan helyzetbe kerültem, hogy úgy mondjam, amelyben inkább sietni ajánlatos. És inkább oktalanság volna sokáig egy helyen időznöm.

– Magam is észrevettem. Nem is teszek fel kérdéseket. De tudod mit, vaják? Valahogy elment tőle a kedvem, hogy itt gubbasszak ezen az állomáson, és két teljes napot várjak a postakocsira. Először is meghalnék az unalomtól. Másodszor, az a

kisasszony, akit söprűvel győztél le párbajban, furcsa tekintettel búcsúzott tőlem. Hát, buzgalmamban egy csöppet túloztam. Aligha olyasvalaki ő, akit büntetlenül lehet popsin paskolni és kurvácskának nevezni. Kész visszajönni, jobban szeretnék akkor nem itt lenni. Akkor talán indulhatnánk együtt?

– Szívesen. – Geralt újból elmosolyodott. – Jó cimborával könnyebb elviselni a honvágyat, minden filozófus tanúsíthatja. Ha mindkettőnk kedvére való az útirány. Nekem Novigradba sietős. Oda kell érnem július tizenötödike előtt. Feltétlenül tizenötödike előtt.

Legkésőbb július tizenötödikén Novigradban kellett lennie. Megemlítette ezt, amikor a varázslók felfogadták, megvásárolták kétheti idejét. Semmi probléma, nézett rá Pinety és Tzara fensőbbiségesen. Semmi probléma, vaják. Novigradban leszel, mielőtt körülnézhetnél. Egyenest a Fő utcára teleportálunk.

– Tizenötödike előtt, ejha – túrt bele a szakállába a törp. – Ma kilencedike van. Túl sok idő nem maradt, hisz az út hosszú. De volna egy módszer, hogy időben odaérj.

Felállt, széles karimájú csúcsos kalapot vett le a szögről, és a fejébe nyomta. Vállára dobta tarisznyáját.

– Útközben megmagyarázom. Együtt indulunk útnak, Ríviai Geralt. Mert az irány a lehető legjobban megfelel nekem.

Sebesen masíroztak, még talán túlságosan is sebesen. Addario Bach tipikus törpnek bizonyult. A törpök, noha szükség esetén vagy kényelemből minden járművet és minden hátas, igás vagy teherhordó állatot képesek voltak használni, határozottan előszeretettel részesítették a gyalogmenetet, eszményi gyaloglók voltak. Egy törp egy nap alatt harminc mérföldnyi távolságot tudott leküzdeni, annyit, amennyit egy lovas, méghozzá akkora terhet cipelve, amekkorát egy átlagember meg sem mozdított volna. Teher nélküli törppel képtelen volt egy ember gyalogosan lépést tartani. Egy vaják sem. Geralt megfeledkezett erről, és egy idő múlva kénytelen volt megkérni Addariót, hogy egy kicsit lassítson.

Erdei irtásokon, néha úttalan utakon meneteltek. Addario ismerte az utat, nagyszerűen tájékozódott a terepen. Elmagyarázta, hogy Cidariban él a családja, mely annyira népes, hogy lépten-nyomon zajlik valami alkalmi családi rendezvény, hol egy lakodalom, hol egy keresztelő, hol egy temetés és halotti tor. A törpszokások szerint, ha valaki nem jelent meg egy családi rendezvényen, azt kizárólag

közjegyzőnél hitelesített halotti bizonyítvánnyal lehetett igazolni, az élő családtagok nem úszhatták meg a rendezvényeket. Addario tehát tökéletesen kitanulta a cidarisi utat oda-vissza.

– Az úticélunk – magyarázta menet közben – a Széltanya nevű település, amely a Pontar vízgyűjtője mellett terül el. Széltanyán kikötő van, gyakran kötnek ki ott bárkák és csónakok. Parányi szerencsével hamar kerül alkalom rá, hogy valamivel behajózzunk. Nekem Tretogorba kell mennem, kiszállok tehát Darvashalomnál, te meg tovább hajózol, és úgy három-négy nap múlva Novigradban leszel. Hidd el, ez a leggyorsabb módszer.

– Elhiszem. Lassíts, kérlek, Addario. Alig tudok veled lépést tartani. Gyaloglással kapcsolatos a szakmád? Házaló vagy?

– Bányász vagyok. Egy rézbányában.

– Hát persze. Minden törp bányász. És mahakami bányában dolgozik. Csákányt fog, és neki a fejtésnek.

– Hajlasz a sztereotípiákra. Mindjárt azt mondom, hogy minden törp rondán beszél. És néhány erősebb kifejezés után fejszével megy neki az embereknek.

– Nem mondom ilyet.

– Az én bányám nem Mahakamban, hanem Tretogor közelében, Rézaknán van. Nem csákányozom, nem fejtek, vadászkürtön játszom a bánya fúvószenekarában.

– Érdekes.

– Egész más az – nevette el magát a törp –, ami érdekes. Egy mulatságos egybeesés. A zenekarunk egyik kiváló produkciójának az a címe, hogy Vajákinduló. Így hangzik: Tara-rara, bum, bum, umta-umta, rim-cim-cim, paparara-tara-rara, tara-rara, bum-bum-bum...

– Honnan az ördögből szedtétek ezt a címet? Láttatok valaha is menetelő vajákokat? Hol? Mikor?

– Az az igazság – Addario Bach kissé zavarba jött –, hogy ez csak a Küzdők felvonulása, némileg átírva. De mindegyik bányász-fúvószenekar olyat játszik, mint a Küzdők felvonulása, az Atléták bevonulása vagy A régi bajtársak menetelése. Eredetiek akartunk lenni. Tara-rara, bum, bum!

– Lassíts, mert kiköpöm a tüdőmet!

●

Az erdők teljesen lakatlanok voltak. Más volt a helyzet az erdők között sűrűn húzódó réteken és ugarföldeken. Itt csak úgy égett a munka. Szénát kaszáltak,

villáztak, raktak asztagokba és kazlakba. A törp víg kiáltásokkal köszönt a kaszásoknak, azok meg viszonozták. Vagy nem.

– Eszembe jut erről – mutatott rá Addario a szorgoskodókra – a zenekarunknak egy másik indulója. Az a címe, hogy Szénakaszálás. Gyakran játsszuk, kiváltképpen nyáridőben. Énekelni is lehet. Van a bányának egy költője, formás rímeket fabrikált, alkalmas hát *a cappella* módra. Hát, így hangzik:

*Paraszt forgat kaszát
Asszony gyepál szénát
Fellegeket ha lát
Rögtön esőt kiált
Dombtetőre állunk
Nem lesz eső nálunk
Lengetjük a faszunk
Felleget oszlatunk!*

– És *da capo*! Jó erre masszírozni, ugye?

– Lassíts, Addario!

– Nem lehet lassítani! Ez menetelős dal! Menetelős ritmus és mérték!

•

Egy magaslaton falmaradványok fehérlettek, szemmel láthatóan egy épület és egy jellegzetes torony romjai. Geralt épp erről a toronyról ismerte fel a szentélyt – nem emlékezett rá, melyik istené, de egyet-mást már hallott róla. Régen papok laktak itt. Az a hír járta, hogy amikor már kibírhatatlan volt mohóságuk, züllött, kicsapongó, feslett életük, a környékbeliek kiűzték a papokat, elhajszolták őket az erdő sűrűjébe, ahol, úgy mondogatták, az erdei manók megtérítésével foglalkoztak. Állítólag csekély eredménnyel.

– A régi Remetelak – szólalt meg Addario. – Tartsuk a tempót, az idő is jó. Estére Erdőzsilipen leszünk.

•

Az a kis patak, amely mentén meneteltek, a hegyen sziklákon és zúgókon csörgedezett végig, a völgyben szélesen terült szét egy jókora tóban. Segített ebben egy fából és földből épült, a víz útját álló gát is. A gáton valami munka folyt, csapatosan nyüzsögtek az emberek.

– Erdőzilipen vagyunk – mondta Addario. – Az a szerkezet, amit ott lent látsz, az pont a zsilip. Arra való, hogy az irtásról le lehessen úsztatni a fát. Ez a folyócska, amint láthatod, magától nem jó úsztatásra, túl sekély. Felduzzasztják tehát a vizet, összegyűjtik a fát, aztán megnyitják a zsilipet. Nagy hullám keletkezik, lehet úsztatni. Ezzel a módszerrel szállítják a nyersanyagot a faszén előállításához. A faszénre...

– A vasolvasztáshoz van szükség – fejezte be Geralt. – A kohászat pedig a legfontosabb és legfejlettebb iparág. Tudom. Nem is olyan rég világosított fel erről egy varázsló. Aki jártas a szén meg a kohászat dolgában.

– Nem csoda, hogy jártas – kacagott a törp. – A varázslók káptalanjának részvénytöbbsége van a Gors Velen melletti ipari központ cégeiben, néhány kohó és öntöde teljesen az övé. A varázslók gazdag hasznot húznak a kohászatból. Meg a többi iparágból. Talán meg is érdemlik, végtére is a technológiák többségét ők dolgozták ki. Ám azért felhagyhatnának a képmutatással, elismerhetnék, hogy a mágia nem jótékonyági intézmény, nem a társadalmat szolgáló emberbaráti eljárás, hanem hasznot hajtó iparág. De minek is mondom ezt, magad is tudod. Gyere, van ott egy kiskocsmá, megpihenünk. És biztosan sor kerül éjszakázásra is, mert alkonyodik.

•

A kiskocsmá nemigen szolgált rá teljes mértékben a nevére, amit nem is lehetett csodálni. Favágókat és a zsilipen dolgozó faúsztatókat látott el, akiknek mindegy volt, hol isznak, csak legyen mit inni. Karókra támaszkodó lyukas nádtető, úgyahogy legyalult deszkákból eszkábált asztalok és padok, egy kőtűzhely – a helybeli közösségnek nem volt szüksége nagyobb luxusra, nem is várta el, csak a válaszfal mögött álló hordók számítottak, belőlük csapolta a sört a kocsmáros, no meg néhanapján az a kolbász, amit a kocsmárosné, ha volt hozzá kedve és hangulata, hajlandó volt parázson megsütni fizetség ellenében.

Geralt és Addario szükségletei sem haladták meg ezt a szintet, kivált hogy a sör friss volt, épp az imént verték csapra a hordót, és nem is kellett nagyon sok bók hozzá, hogy a kocsmárosné úgy döntsön, kisüt és feltálat nekik egy serpenyőnyi hagymás

hurkát. Az egész napi erdei vándorlás után Geralt ezt a hurkát egy szintre helyezte a zöldséges borjúcombbal, a vaddisznólapockával, a tintában tálalt rombuszhallal és a Natura Rerum vendégfogadó konyhafőnökének többi remekművével. Habár igazság szerint egy kicsit visszavágyott a vendégfogadóba.

– Kíváncsi volnék – Addario egy kézmozdulattal szólította oda a kocsmárosnét, újabb sört rendelt –, ismered-e annak a prófétának a történetét.

Mielőtt asztalhoz ültek volna, megbámulták az évszázados tölgyfa melletti mohos sziklát. A kő sűrűn benőtt felszínére vésett betűk azt adták hírül, hogy éppen ehelyütt, a *post Resurrectionem* 1133. évben Birke ünnepének napján Burján próféta prédikációt tartott tanítványainak, ennek az eseménynek a tiszteletére pedig 1200-ban állított obeliszket Spirydon Apps rindei rőfösmester, bolt a Kis Piactéren, kiváló minőség, megfizethető árak, csak tessék.

– Ismered-e – Addario kikaparta a serpenyőből a maradék hurkát – annak a prófétának nevezett Burjának a történetét? Az igazi történetről beszélek.

– Nem ismerem egyiket sem. – A vaják kenyérrel törülte ki a serpenyőt. – Sem az igazit, sem a kitaláltat. Nem foglalkoztam vele.

– Akkor idehallgass. A dolog jócskán száz éve zajlott le, úgy rémlik, nem túl sokkal az erre a sziklára vésett dátumot követően. Ma, amint jól tudod, jóformán nem látni sárkányt, hacsak nem valahol a vad hegyekben, az őserdőben. Azokban az időkben gyakrabban fordultak elő, és sokak életét megkeserítették. Megtanulták, hogy a marhák ellepte legelők hatalmas étkezdék, ahol különösebb erőfeszítés nélkül is dugig lehet jóllakni. A gazdák szerencséjére még a nagy hullók is negyedévente egy-két lakomára szorítkoztak, de annyit zabáltak, hogy az veszélyeztette a tenyésztést, kivált akkor, ha megszálltak egy-egy vidéket. Az egyik óriás egy bizonyos kaedweni falut szállt meg. Odarepült, megevett egypár birkát, két-három tehenet, desszertnek meg kifogott némi pontyot a halastavakból. A végén tüzet okádott, felgyújtott egy pajtát vagy egy kazlat, aztán elrepült.

A törp belekortyolt a sörébe, böffentett.

– A parasztok igyekeztek elijeszteni a sárkányt, különféle csapdákkal és kelepcékkel próbálkoztak, minden hiába volt. Tiszta szerencse, hogy épp akkor telepedett meg a közeli Ban Ardban a tanítványaival együtt az a már akkor is híres Burján, akit prófétának tituláltak, és rengeteg hívője volt. A parasztok segítséget kértek tőle, ő pedig, csodák csodája, nem utasította el őket. Amikor tehát odarepült a sárkány, Burján kiment a legelőre, és nekifogott az ördögűzésnek. A sárkány először tűzzel perzselte meg, akár egy kacsát. Aztán elnyelte. Mindközönségesen elnyelte. És elrepült a hegyekbe.

– Ez a vége?

– Nem. Hallgasd tovább. A próféta tanítványai sírtak, kétségbeestek, majd nyomkeresőket fogadtak fel. Közülünk, vagyis a sárkányügyekben tapasztalt törpök közül. Azok meg egy hónapig nyomoztak a sárkány után. Szabályosan, a hulló által lerakott kupacok nyomát követve. A tanítványok pedig minden kupacnál térdre hullottak, keserves sírással beléjük kotortak, kipiszkálták mesterük maradványait. Végül az egészet összeszedték, vagyis inkább azt, amit az egésznek vélték, és ami valójában nem túlságosan tiszta emberi, tehén- és birkacsontok kaotikus gyűjteménye volt. Ma mindez a novigradi szentélyben egy szarkofágban nyugszik. Mint csodás ereklye.

– Ismerd el, Addario. Kitaláltad ezt a történetet. Vagy erősen kiszínezted.

– Miből gyanítod?

– Abból, hogy gyakran vagyok együtt egy bizonyos költővel. Aki pedig, ha választhat egy esemény valódi verziója vagy hatásos verziója közül, mindig a másodikat választja, amit ráadásul ki is színez. Minden ezzel kapcsolatos szemrehányást viszont azzal a szofizmával nyugtáz, hogy ha valami nem felel meg a valóságnak, az egyáltalán nem jelenti feltétlenül azt, hogy hazugság.

– Kitalálom a költőt. Kökörcsin az, természetesen. A történelemnek pedig megvannak a maga törvényei.

– A történelem – mosolyodott el a vaják – többnyire ostoba történészek többnyire hazug beszámolója többnyire lényegtelen eseményekről.

– Ezúttal is kitalálom az idézet szerzőjét – vigyorgott Addario Bach. – Corvói Vysogota, a filozófus és etikus. Meg történész is. Ami pedig Burján prófétát illeti... Hát, a történelem az történelem, amint elhangzott. De azt hallottam, hogy Novigradban a papok időnként kiszedik a szarkofágból a próféta maradványait, és átnyújtják a hívőknek, hogy csókolják meg őket. Azonban ha éppen ott volnék, akkor tartózkodnék a csókdosástól.

– Én is tartózkodni fogok – ígérte meg Geralt. – Ami pedig Novigradot illeti, ha már itt tartunk...

– Csak semmi idegeskedés – vágott közbe a törp. – Odaérsz. Kora hajnalban felkelünk, rövidesen elérjük Széltanyát. Szerzünk fuvart, és időben Novigradban leszel.

Bárcsak úgy lenne, gondolta a vaják. Bárcsak.

Az emberek és az állatok különböző fajokhoz tartoznak, a róák viszont az emberek és az állatok között élnek. A halottak és az élők különböző utakon haladnak, a róák viszont a halottak és az élők között járják útjukat. Az istenségek és a szörnyetegek különböző ösvényeken lépkednek, a róák viszont az istenségek és a szörnyetegek között mennek. A fény és a sötétség ösvényei soha nem érintkeznek egymással, és nem keresztezik egymást; a rókaszellemek valahol közöttük virrasztanak. A halhatatlanok és a démonok saját útjukat követik – a rókaszellemek valahol közöttük vannak.

Csi Jün, Csing-dinasztia korabeli tudós

Tizennegyedik fejezet

Vihar vonult át éjszaka.

Miután kialudták magukat a pajta padlásán a szénában, kora hajnalban indultak el; a reggel napsütéses, de hűvös volt. A kitűzött útvonalon mentek, legelőkön, mocsaras zombékosokon és felázott réteken haladtak keresztül. Egyórai erőltetett menetelés után épületekhez értek.

– Széltanya – mutatta Addario Bach. – Ez az a kikötő, amiről beszéltem.

Kiértek a folyópartra, frissítő szél lengedezett. Felléptek a famólóra. A folyó itt szélesen terült el az ártérben, olyan nagy volt, akár egy tó, alig lehetett kivenni a messze távolba hömpölygő vízáramot. A partról fűzfa- és égerfaágak lógtak a vízbe. Mindenfelé vízimadarak úszkáltak, különböző hangokat bocsátva ki: kacsák, bójti és nyílfarkú récék, bűvármadarak és vöcskök. A látványba illően, ezt a tollas népséget fel sem riasztva, fenségesen siklott a vízen egy kis bárka. Egyárbócos, elöl néhány háromszögletű, hátul egyetlen nagy vitorlával.

– Helyesen mondta valaki egyszer – mondta Addario Bach a jelenet láttán. – Hogy mi a három legszebb látvány a világon. Egy hajó teljes vitorlázattal, egy galoppozó ló és egy, na... egy meztelen nő az ágyban.

– Táncoló. – A vaják megeresztett egy félmosolyt. – Táncoló, Addario.

– Legyen – egyezett bele a törp –, egy meztelenül táncoló. Ez a hajócska viszont, ismerd el, nem mutat rosszul a vízen.

– Nem hajócska ez, csak egy kis bárka.

– Szlúp az – helyesbített egy arra járó pocakos, jávorszarvasbőr zubbonyos illető. – Szlúp, uraim. Könnyen felismerni a vitorlázatáról. Gaffos nagyvitorla, előkötélvitorla és két orrvitorla az előárbócon. Klasszikus.

A kis bárka – a szlúp – annyira közel ért a mólóhoz, hogy megcsodálhatták a hajóorron a galliont. A szobor a szokásos bögyös nő, szirén, sárkány vagy tengeri kígyó helyett egy horgas orrú kopasz öregembert ábrázolt.

– Mi a fene – mordult fel halkán Addario Bach. – Ránk szállt a próféta, vagy mi?

– Hatvannégy láb hosszú – magyarázott tovább az alacsony illető büszkeségtől dagadva. – A vitorlák összfelülete háromezerháromszáz lábnyi. Ez, uraim, a Burján Próféta, koviri típusú modern szlúp, a novigradi hajógyárban készült, nem egész egy éve bocsátották vízre.

– Ahogy látjuk – krákogott Addario Bach –, ismerős magának ez a szlúp. Sokat tud róla.

– Mindent tudok róla, ugyanis én vagyok a tulajdonosa. Látják azt a lobogót a zászlórúdon? Keszyút ábrázol. Ez a cégem címere. Ha megengedik az urak: Kevenard van Vliet vagyok, fehértímár vállalkozó.

– Örvendünk, hogy megismerhettük. – A törp megrázta a vállalkozó kinyújtott jobbját, közben figyelmes tekintettel mérte végig. – És gratulálunk a bárkához, mert csinos és fürge. Csodálkozom, hogy itt van, Széltanyán, a vízgyűjtőn, a pontari vízi főútvonaltól messze. Azon is csodálkozom, hogy a bárka vízen van, maga meg, a tulajdonos, a szárazföldön, a vadonban. Valami gond volna?

– Dehogy, nem, nincs semmi gond – vágta rá a fehértímár vállalkozó, Geralt megítélése szerint túl gyorsan és túl hangsúlyosan. – Itt töltjük fel a készleteket, semmi több. A vadonba pedig, hát, nem jókedvünkből, hanem nagy szükségből kerültünk. Mert ha segítségül sietsz, nem mérlegeled, merre vezet az út. És a mentőexpedíciónk...

– Van Vliet úr – szólt közbe egy közeledő fickó, akinek a léptei alatt hirtelen megdöndült a móló. – Ne menjen bele a részletekbe. Nem gondolom, hogy ez érdekelné az urakat. Nem is kell, hogy érdekelje őket.

A falucska felől a mólóra lépő fickók öten voltak. A megszólaló szalmakalapos a többnapos borostától fekete, erős vonalú állkapcsával és előreugró állával rítt ki a többi közül. Az állát mélyedés osztotta ketté, amely ettől olyan lett, mint egy miniatűr segg. Óriási jómadár kíserte, valóságos fanyűvő, de arcáról és tekintetéről ítélve egyáltalán nem lehetett idióta. A zömök, barnára sült harmadik ízig-vérig hajós volt, erre vallott gyapjúsapkája és fülbevalója is. A maradék kettő, nyilván matróz, élelmiszeres ládákat cipelt.

– Nem gondolom – folytatta a nagyállú –, hogy ezeknek az uraknak, akárkik legyenek, bármit is tudniuk kellene rólunk, meg arról, hogy mit csinálunk itt, meg egyéb privát dolgainkról. Ezek az urak bizonyosan megértik, a privát dolgainkhoz senkinek semmi köze sincs, kivált olyanoknak nem, akikkel véletlenül futottunk

össze, és akik teljesen ismeretlenek.

– Talán nem teljesen ismeretlenek – vágott közbe a fanyűvő. – A törp urat tényleg nem ismerem, de kelmed fehér haja elárulja, kicsoda. Ríviai Geralt, igaz? A vaják? Nem tévedek?

Nő a népszerűségem, gondolta Geralt, és összefonta a kezét a mellén. Túlságosan is. Talán fessek be a hajam? Vagy nyiratkozzam kopaszra, mint Harlan Tzara?

– Vaják! – Kevenard van Vliet észrevehetően fellelkesedett. – Valódi vaják! Micsoda szerencse! Uraim! Hisz valósággal az égből hullottatok le nekünk!

– A híres Ríviai Geralt! – ismételte meg a fanyűvő. – Mázlink van, hogy most, a mi helyzetünkben találkoztunk. Segít nekünk kievickélni...

– Túl sokat fecsegsz, Cobbin – szakította félbe a nagyállú. – Túl gyorsan és túl sokat.

– Ugyan már, Fysh úr – horkant fel a fehértímár. – Nem látja, milyen alkalom kínálkozik? Olyasvalakinek a segítsége, mint egy vaják...

– Van Vliet úr! Hagyja ezt rám. Jártasabb vagyok magánál az olyanokkal kapcsolatban, mint ez itt.

A beálló csendben a nagyállú fickó végigmérte a vajákat.

– Ríviai Geralt – szólalt meg végül. – Szörnyek és természetfeletti lények pusztítója. Úgy is mondhatnám, legendás pusztítója. Így mondhatnám, ha hinnék a legendákban. És hol vannak a híres vajákkardjai? Valahogy nem látom őket.

– Nem csoda – válaszolt Geralt –, hogy nem látod. Mert láthatatlanok. Hogyhogy, nem hallottál a vajákkardok legendájáról? Kívülállók nem láthatják őket. Akkor jelennek meg, ha kimondom a varázsigét. Ha a szükség úgy hozza. Ha úgy hozza. Mert én kardok nélkül is egészen jól oda tudok csapni.

– Hiszek a szavadnak. Javil Fysh vagyok. Különbőféle szolgáltatásokat nyújtó céget viszek Novigradban. Ez a társam, Petru Cobbin. Ez pedig Ladikos úr, a Burján Próféta kapitánya. És akit már ismertek, a tisztelt Kevenard van Vliet, ennek a bárkának a tulajdonosa.

– Úgy találom, vaják – folytatta Javil Fysh, és körbetekintett –, hogy ezen a mólón, ahol állsz, húszegynéhány mérföldnyi sugarú körben ez az egyetlen település. Ahhoz, hogy civilizált utakra érj, sokáig kell az erdőben kóborolni. Ahogy látom, jobban örülnél, ha ebből a vadonból hajóval távoznál valamin, ami fennmarad a vízen. Márpedig a Próféta egykettőre Novigradba vitorlázik. És utasokat is fel tud venni a fedélzetére. Téged és a törp társadat. Stimmel?

– Mondja tovább, Fysh úr. Figyelmesen hallgatom.

– A mi kis bárkánk, mint látod, nem akármilyen folyami teknő, fizető rajta az utazás, és nem is olcsó. Ne szakíts félbe. Hajlandó lennél-e láthatatlan kardjaidal a

védelmesbe venni bennünket? Beszámíthatjuk az útiköltségbe is értékes vajákszolgáltatásaidat, vagyis innen egészen a novigradi kikötőig tartó út közben a kíséretedet és védelmedet. Kíváncsi volnék, mennyire becsüled a vajákszolgáltatást?

Geralt ránézett.

– Kitalálással vagy anélkül?

– Hogyhogy?

– Az ajánlatában – mondta Geralt nyugodtan – fortélyok és turpisságok rejtőznek. Ha magamnak kell őket kitalálnom, többet számítok fel. Olcsóbb lenne, ha elszánná magát rá, hogy megmondja az igazat.

– A bizalmatlanságod – válaszolta Fysh fagyosan – némi gyanút kelt. Mert a csalók szagolnak mindenütt csalást. Ahogy mondani szokás: zshivány kiált tolvajt. Kíséretként akarunk felfogadni. Ez igazán egyszerű és minden bonyodalomtól mentes feladat. Miféle turpisságok rejtőzhetnek benne?

– A kíséret csak mese. – Geralt le nem vette Fyshről a tekintetét. – Hirtelenjében kigondolt és eléggé elnagyolt.

– Így véli?

– Így vélem. Mert lám, a kesztyűkészítő úrnak kicsúszik valami a száján egy mentőexpedícióról, te pedig, Fysh uram, hirtelen elhallgattatod. Egy pillanat múlva a munkatársad elszólja magát egy helyzetről, amiből ki kell evickélni. Ha együtt kell tehát működnünk, akkor minden kertelés nélkül mondd meg, kérlek: miféle expedíció ez, és kinek siet a segítségére? Miért annyira titkos? Miből kell kievickélni?

– Megmagyarázzuk – előzte meg Fysht van Vliet. – Mindent megmagyarázunk, vaják úr...

– De majd a fedélzeten – szólt közbe rekedten a mostanáig csendben álló Ladikos kapitány. – Nincs mit tovább ácsorogni ebben az öbölben. Kedvező szél fúj. Induljunk már, tisztelt uraim.

●

Belekapott a szél a Burján Próféta vitorláiba, a hajó fürgén végigsiklott az öböl szélesen elterülő vizén, apró szigetek körül lavírozva a főmeder felé vette az irányt. Recsegték a kötelek, nyikorgott a keresztrúd, a fő árbócon vidáman lobogott a kesztyűs zászló.

Kevenard van Vliet megtartotta az ígését. Amint a szlúp eltávolodott a széltanyai mólótól, összehívta az érdekelteket a hajóorrba, és nekifogott a magyarázatnak.

– Az általunk indított expedíció célja – kezdett bele, lépten-nyomon a komor

Fyshre pillogatva – egy elrabolt gyermek kiszabadítása. Ő Xymena de Sepulveda, Briana de Sepulveda egyetlen leánya. Bizonyára eljutott már ez a név a fülükbe. Prémes bőrcserzés, áztatás és kikészítés, meg szűcsmunka. Óriási mennyiséget gyártanak, hatalmas pénzekért. Ha egy hölgyön szép és drága prémet látsz, az a prém biztosan ebből az üzemből származik.

– És az ő lányát rabolták el. Váltásdíjért?

– Hát nem. Nem fogjátok elhinni, de... A kislányt egy szörny rabolta el. Egy rókanő. Illetve egy váltott lény. Egy vixena.

– Igazatok van – mondta a vaják fagyosan. – Nem hiszem el. A rókanők, illetve vixenák, pontosabban aguarák kizárólag tündeagyerekeket rabolnak el.

– Ez így is van, így van, szó szerint – mordult rá Fysh. – Mert igaz, szokatlan, de Novigrad legnagyobb szűcscégét egy másfajú vezeti. Breainne Diarbhail ap Muigh, egy tiszta vérű tündeasszony. Jakub de Sepulveda özvegye, megörökölte férje teljes vagyonát. A családnak nem sikerült semmissé tenni a végrendeletet vagy érvényteleníteni a vegyes házasságot, noha ez ellentétes a szokásokkal és az isteni törvényekkel...

– A lényegre – vágott közbe Geralt. – A lényegre, kérlek. Az állítjátok tehát, hogy az a szűcsné, az a tiszta vérű tündeasszony fogadott fel az elrabolt leánya visszaszerzésére?

– Be akarsz vinni az erdőbe? – fintorgott Fysh. – Hazugságon akarsz minket rajtafogni? Tudod jól, hogy a tündék, ha egy rókanő elrabolja a gyereküket, soha nem próbálják meg visszaszerezni. Keresztet vetnek rá, és elfelejtkeznek róla. Szerintük a sors szánta rókanőnek.

– Briana de Sepulveda – vette át a szót Kevenard van Vliet – ugyancsak színlelt az elején. Kétségbe esett, de tünde módjára, titokban... *Va'esse deireádh aep eigan, va'esse eigh faidh'ar*, ismételte, ami az ő nyelvükön valahogy úgy hangzik...

– Valami véget ért, valami elkezdődik.

– Pontosan. De ez semmi, csak buta tündefecsegés, nem ér véget semmi, micsoda és miért érne véget? Briana réges-rég emberek között, a mi törvényeink és szokásaink szerint él, már csak a vére a másfajúé, a szívében már szinte ember. Az igaz, hogy a tünde-hiedelmek és -babonák erősek, Briana talán csak a többi tünde előtt mutatja magát olyan nyugodtnak, de titokban vágyakozik a lánya után, ez nyilvánvaló. Mindent megadna érte, ha visszakapná egyetlen gyermekét, akár rókanő, akár nem... Jól mondta, vaják úr, nem kért senkitől semmit, nem fordult senkihez segítségért. Ennek ellenére elhatároztuk, hogy segítünk, nézni sem tudtuk, mennyire kétségbe van esve. Az egész kereskedőcéh szolidárisan összefogott, és megfinanszírozta az expedíciót. Én a Prófétát meg a személyes részvételemet

ajánlottam fel, ugyanígy tett Parlaghy kereskedő úr, akivel nemsokára meg fognak ismerkedni. De miután üzletemberek vagyunk, és nem afféle kalandorok, segítségért fordultunk Javil Fysh ökelméhez, akit úgy ismerünk, mint eszes és ötletes embert, aki nem riad vissza a kockázatoktól, jártas a nehézségek leküzdésében, híres a tudása és a tapasztalata...

– Ökelme, a tapasztalatáról híres Fysh – Geralt az említettre nézett – elmulasztott benneteket arról tájékoztatni, hogy a mentőexpedíció értelmetlen, és előre kudarcra ítéltetett. Kétféle magyarázatát látom ennek. Az első: Fysh ökelmének fogalma sincs róla, mibe kevert benneteket. A második, ami valószínűbb: Fysh ökelme besöpörte az előleget, ami elegendő ahhoz, hogy egy kicsit tévútra vezessen titeket, majd üres kézzel forduljon vissza.

– Fölöttébb hamar dobálózik a vádakkal! – Kevenard van Vliet egy mozdulattal visszatartotta a dühös válaszra készülő Fysht. – Elhamarkodottan jövendöli meg a kudarcot is. De mi, kereskedők, mindig pozitívan gondolkodunk...

– Dicséretes az effajta gondolkodás. De ebben az esetben nem segít semmit.

– Mert?

– Egy aguara által elrabolt gyereket – magyarázta Geralt nyugodtan – már nincs mód visszaszerezni. Abszolút lehetetlen. Még csak nem is arról van szó, hogy a gyereket nem lehet megtalálni, mert a rókanők rendkívül rejtett életmódot folytatnak. Még csak nem is arról van szó, hogy az aguara nem hagyja, hogy a gyereket elvegyék tőle, márpedig olyan ellenfélről beszélek, akit nem lehet a harcban alábecsülni, akár róka, akár emberféle alakjában jelenik meg. A lényeg az, hogy az elrabolt gyerek megszűnik gyerek lenni. A rókanők által elrabolt kislányokban változások mennek végbe. Átalakulnak, és ők maguk is rókanővé válnak. Az aguarák nem szaporodnak. A fajt úgy tartják fenn, hogy tündegyermeket rabolnak el és változtatnak át.

– Ennek a róka fajnak – jutott végre szóhoz Fysh – el kell enyésznie. Minden vérfarkasfélenek el kell enyésznie. Az igaz, hogy a rókanők ritkán keresztezik az emberek útját. Csak tündekölyköket rabolnak el, és csak a tündéknek ártanak, ami önmagában jó, mert minél több baj éri a másfajúakat, annál nagyobb az igazi emberek haszna. De a rókanők szörnyetegek, a szörnyetegeket pedig el kell veszejteni, oda kell hatni, hogy enyésszenek el, hogy az egész nemzetségük enyésszen el. Hiszen te épp ebből élsz, vaják, ezen fáradozol. Akkor, úgy vélelkszem, tőlünk sem veszed rossz néven, hogy a szörnyetegek pusztításán fáradozunk. Ám úgy látom, ez a fecsegés hiábavaló. Magyarázatot akartál, megkaptad. Már tudod, mire lennél felfogadva, és kitől... Mitől kell megvédened bennünket.

– A magyarázatotok – vélekedett Geralt nyugodtan –, már elnézést, zavaros, akár a

beteg húgyhólyagból jövő vizelet. Az expedíciótok nemes célja pedig kétséges, akár egy úrilány erénye falusi ünnep után reggel. De ez a ti dolgotok. Az én dolgom az, hogy megtanítsam nektek, az aguara ellen a legjobb védekezési módszer az, ha távol tartjátok magatokat az aguarától. Van Vliet úr?

– Igen?

– Térjen haza. Az expedíció értelmetlen, ideje, hogy ezzel számot vessenek, és hogy hagyják abba. Csak ennyit tudok tanácsolni mint vaják. A tanács ingyenes.

– De maga nem száll ki, ugye? – dadogta van Vliet kissé elsápadva. – Nos, vaják úr? Velünk marad? És ha... Ha történne valami, megvéd minket? Mondjon igent... Az istenekre, mondjon igent...

– Igent mond, persze – kacagott Fysh. – Velünk tart. Mert ki más vinné el innen az isten háta mögül. Ne essen pánikba, van Vliet úr. Nincs mitől félnie.

– Na persze, nincs mitől! – kiáltotta a fehértímár. – Jófirma maga! Belevitt a csávéba, most meg a nagy legényt játssza? Én épen és egészségesen akarok eljutni Novigradba! Valakinek meg kell minket védenie, ha gond van... Ha az fenyeget...

– Nem fenyeget semmi. Ne rettegjen, mint egy fehérnép. Menjen csak le a fedélközbe, akár Parlaghy cimborája. Igyanak ott mindketten egy kis rumot, attól mindjárt visszajön a kurázsija.

Kevenard van Vliet elvörösödött, majd elsápadt. Aztán Geraltra függesztette a tekintetét.

– Elég a kavarásból – mondta határozottan, de nyugodt hangon. – Ideje beismerni az igazat. Vaják úr, már nálunk van az az ifjú rókalány. A hajófar kamrájában van. Parlaghy úr őrzi.

Geralt megcsóválta a fejét.

– Hihetetlen. Elvettétek az aguarától a szücsné lányát? A kis Xymenát?

Fysh átköpött a korláton. Van Vliet megvakarta a fejét.

– Másképp alakult – nyögte ki végül. – Tévedésből egy másikat kaptunk el... Ez is rókalány, de egy másik... És egészen más vixena rabolta el. Fysh úr megvásárolta... Azoktól a harcosoktól, akik csellel lopták el egy rókanő lányát. Eleinte azt gondoltuk, hogy ez Xymena, csak megváltozott... De Xymena hétéves volt és szőke, ez már-már tizenkettő, és a haja sötét...

– Habár ez nem az, ami nekünk kellett – Fysh megelőzte a vajákat –, de elhoztuk. Minek nőjön fel egy tündekölyök egy még rosszabb szörnyeteggé? És Novigradban el lehet majd adni az állatkertnek, végül is különleges vad ez, félig róka, rókanő nevelte az erdőben... Az állatsereglettől csak úgy ömleni fog a pénz...

A vaják hátat fordított neki.

– Kapitány úr, kormányozzon a part felé!

– Lassan, lassan – mordult fel Fysh. – Tartsd az irányt, Ladikos. Nem te adod itt ki a parancsokat, vaják.

– Van Vliet úr – Geralt ügyet sem vetett Fyshre –, a józan eszére apellálok. A kislányt azonnal el kell engedni, és partra kell tenni. Ellenkező esetben elvesztek. Az aguara nem hagyja el a gyereket. Már biztosan a nyomukban van. Feltartóztatására az egyetlen mód, ha visszaadják neki a kislányt.

– Ne hallgassatok rá – mondta Fysh. – Ne hagyjátok magatokat megijeszteni. Folyón vagyunk, széles vízen. Mit tehet velünk egy ilyen róka?

– És itt a vaják, hogy megvédjen – tette hozzá Petru Cobbin gúnyosan. – Láthatatlan kardokkal felfegyverkezve! Hisz a híres Ríviai Geralt nem csinálja össze magát valami rókanőtől!

– Nem is tudom, nem is tudom – nyögdécselt a fehértímár, hol Fyshre, hol Geraltra, hol Ladikosra pislogott. – Geralt úr! Novigradban nem sajnálom magától a jutalmat, busásan megfizetem a fáradságát... Ha mégis megvéd minket...

– Megvédem, de még mennyire. Az egyetlen lehetséges módon. Kapitány, a parthoz.

– Ne merészd! – Fysh elsápadt. – Egy lépést se a far felé, mert megbánod! Cobbin!

Petru Cobbin galléron akarta ragadni Geraltot, de nem tudta, mert akcióba lépett az addig nyugodt és szűkszavú Addario Bach. A törp iszonyú nagyot rúgott Cobbin térdhajlatába. Cobbin térdre esett. Addario Bach odaugrott, nagy lendülettel egy ökölcsapást mért a veséjére, majd halántékon csapta. A fanyűvő végigzuhant a fedélzeten.

– És mi van abban, hogy ekkora nagy? – A törp végignézett a többiekén. – Csak nagyobbat puffan, amikor elesik.

Fysh megmarkolta a kése nyelét, de elengedte, amikor Addario Bach ránézett. Van Vliet tátott szájjal állt. Akárcsak Ladikos kapitány és a legénység többi tagja.

Petru Cobbin nyöszörögve emelte fel a fejét a fedélzet deszkájáról.

– Maradj fekvé, ahol vagy – tanácsolta neki a törp. – Nem imponálsz nekem se a hússoddal, se a stureforsi tetoválásoddal. Nálad nagyobbaknak és súlyosabb börtöntöltelékeknek is elláttam már a baját alaposan. Meg ne próbálj hát felállni. Csináld csak, Geralt.

– Ha netalán kétségeitek lennének – fordult a többiekhez –, én meg a vaják épp az életeteket mentjük meg. Mindannyiótokét. Kapitány úr, parthoz. És csónakot a vízre.

A vaják lement a hajófenékebe vezető lépcsőn, feltépte az egyik, majd a másik ajtót. És megdermedt. Mögötte Addario Bach szitkozódott. Fysh is szitkozódott. Van

Vliet felnyögött.

A priccsen fekvő sovány kislány szeme megüvegesedett. Félig meztelen volt, deréktól lefelé teljesen ruhátlan, lábai obszcén terpeszbe tárultak. A nyaka természetellenes módon volt elferdülve. Amitől még obszcénabb lett a látvány.

– Parlaghy úr... – préselte ki magából a szót van Vliet. – Mit... Mit csinált?

A kislány mellett ülő kopasz illető rájuk nézett. A fejét úgy mozgatta, mintha nem is látta volna őket, mintha azon igyekezne, hogy megkeresse, merről jön a fehértímár hangja.

– Parlaghy úr!

– Kiabált... – motyogott az illető, kétágú szakálla reszketett, búzlótt az alkoholtól.

– Elkezdett kiabálni...

– Parlaghy úr...

– Le akartam csöndesíteni... Csak le akartam csöndesíteni.

– Maga megölte őt – szögezte le a tényt Fysh. – Maga egyszerűen megölte őt!

Van Vliet két kézzel kapott a fejéhez.

– És most mi lesz?

– Most – világosította fel a törp tárgyilagosan – ez alaposan el van baszva.

●

– Mondom, semmi ok az aggodalomra! – Fysh öklével a korlátra csapott. – Folyón vagyunk, széles vízen. A part messze van. De még ha, ami kétséges, a rókanő nyomon követ is bennünket, a vízen nem jelent számunkra veszélyt.

– Nos, vaják úr? – fordult Geralthoz van Vliet félénken. – Mit szól ehhez?

– Az aguara nyomon követ minket – ismételte meg Geralt türelmesen. – Ez minden kétségen felül áll. Ha valami kétséges, az Fysh úr tudása, akit ezzel kapcsolatban arra kérnék, hogy maradjon csöndben. A dolog, van Vliet úr, a következőképpen áll: ha szabadon engedték volna a fiatal rókalányt, és otthagytuk volna a parton, lenne rá esély, hogy az aguara hanyagol minket. De megtörtént, ami megtörtént. És most egyetlen menedékünk a menekülés. Az, hogy az aguara csodával határos módon nem kapta el magukat korábban, igazából azt bizonyítja, hogy az ostobáknak szerencsájuk van. De nem lehet a sorsot tovább kísértetni. Minden vitorlát fel kell vonni, kapitány. Amennyi csak van.

– Fel lehet még rakni – latolgatta Ladikos kimérten – egy csúcsvitorlát. Kedvező a szél...

– Ha mégis... – szólt közbe van Vliet. – Vaják úr! Meg fog védeni minket?

– Őszinte leszek, van Vliet úr. A legszívesebben itthagynám magukat. Azzal a Parlaghyval együtt, akire ha csak rá gondolok, a belem is kifordul. Aki ott lent a sárga földig leissza magát az általa meggyilkolt gyermek holtteste mellett.

– Én is erre hajlanék – szólt közbe Addario Bach, és felnézett. – Ugyanis, parafrázálva, amit Fysh úr a másfajúakról mondott: minél több baj éri az idiótákat, annál nagyobb az értelmesek haszna.

– Itthagynám Parlaghyt és magukat az aguara kénye-kedvére. De ezt a törvény tiltja. A vajáktörvény nem engedi meg, hogy azt tegyem, amihez kedvem van. Nem szabad magára hagynom, aki életveszélyben van.

– A nemes vaják! – röhögött Fysh. – Mintha nem hallottunk volna a latorságaitokról! De azt az ötletet támogatom, hogy villámsebessen meneküljünk. Húzd fel az összes rongyot, Ladikos, nyomás a folyó közepére, és húzzunk el lóhalálában!

A kapitány parancsokat osztogatott, a matrózok nekifeküdtek a köteleknek. Ladikos a hajóorr felé tartott, Geralt és a törp némi töprengés után csatlakozott hozzá. Van Vliet, Fysh és Cobbin a tatfedélzeten civakodott.

– Ladikos úr?

– Aha?

– Honnan van a bárka neve? És ez a nem túl tipikus gallion? Szponzorokat akartak szerezni a papok közül?

– A szlúpot Meluzina néven bocsátották vízre – vont a vállát a kapitány. – A névhez illő szemrevaló gallionnal. Aztán ezt is, azt is megváltoztatták. Némelyek azt mondták, hogy épp ez a szponzorálás volt a lényeg. Mások azt, hogy a novigradi papok minduntalan eretnekséggel és istenkáromlással vádolták van Vliet uraságot, hát be akart nyomulni az ő... Kedvükre akart tenni.

A Burján Próféta orra csak úgy hasította a hullámokat.

– Geralt?

– Mi az, Addario?

– Az a rókanő... Illetve az aguara... Úgy hallottam, alakot tud változtatni. Nőként is meg tud jelenni, de rókaalakot is fel tud öltetni, Vagyis olyan, mint a vérfarkas?

– Más. A vérfarkasok, vérmedvék, vérpatkányok és hasonlók teriantrópok, olyan emberek, akik át tudnak változni állattá. Az aguara anterion. Olyan állat, vagy inkább lény, amely emberi alakot tud öltetni.

– És a képességei? Rendkívüli történeteket hallottam... Az aguara állítólag arra képes...

– Remélem – vágott közbe a vaják –, eljutunk Novigradba, mielőtt az aguara megmutatná nekünk, mire képes.

– És ha...

– Jobb lenne, ha az a ha nem lenne.

Feltámadt a szél. Csattogtak a vitorlák.

– Sötétedik az égbolt – mutatott felfelé Addario Bach. – És alighanem dörgést hallottam a távolból.

A törpöt nem csalta meg a hallása. Alig néhány pillanat múlva megint dörgött. Ezúttal mindenki hallotta.

– Vihar közeledik! – kiáltott fel Ladikos. – Nyílt vízen fenekestül felfordít minket! Menekülnünk kell, el kell rejtőznünk, menedéket kell találnunk a vihar elől! A vitorlákhoz, fiúk!

Arrébb lökte a kormányost, maga vette kézbe a kormányt.

– Tartsatok ki! Tartsatok ki mind!

A jobb part felőli égbolt sötétkék lett. Hirtelen támadt fel a szélvihar, szaggatta a partmenti erdőt, cibálta a fákat. A nagyobb fák koronái hevesen rángatóztak, a kisebbek félbehajlottak a szél nyomására. Sűrű felhőkben röpködtek a levelek és az ágak, még a vastagabbak is. Vakítóan villámlott, és csaknem ugyanabban a pillanatban élesen dördült meg az ég. Majd szinte azonnal dörgött másodszor. És harmadszor.

A következő pillanatban, amit erősödő zúgás jelzett, ömleni kezdett az eső. A vízfal mögül már semmit sem lehetett látni. A Burján Próféta himbálózott és táncolt a hullámokon, minduntalan meredeken hajolt jobbra-balra. Ráadásul recsegett. Geraltnak úgy tűnt, recseg az összes deszka. Mindegyik deszka önálló életet élt, és úgy látszott, mintha a többitől teljesen függetlenül mozogna. Attól lehetett tartani, hogy a szlúp egyszerűen szétesik. A vaják azt hajtogatta magában, hogy ez lehetetlen, hogy a bárka szerkezete még viharosabb vizeken való hajózásra is fel van készítve, hogy végtére is folyón vannak, nem az óceánon. Ezt hajtogatta magában, vizet köpködött, és görcsösen szorongatta a köteleket.

Nehéz volt felbecsülni, mennyi ideig tartott ez. Aztán a himbálózás abbamaradt, a szél sem szaggatózott már, a vizet felkavaró zápor megenyhült, közönséges eső lett belőle, végül már csak szemerkélt. Akkor látták meg, hogy Ladikos manővere sikerült. A kapitány el tudta rejteni a szlúpot egy meredek erdős sziget mögé, ahol a szél nem rángatta annyira a hajót. Úgy látszott, a viharfelhő eltávolodott, a zivatar lecsendesedett.

Köd szállt fel a vízről.

Ladikos teljesen elázott sapkájáról az arcába csorgott a víz. Ennek ellenére a kapitány nem vette le a sapkáját. Valószínűleg soha nem vette le.

– Teringettét! – Letörölte az orráról a vízcseppeket. – Hová kerültünk? Ez valami mellékág? Vagy holtág? A víz szinte áll...

– Az áramlat visz azért. – Fysh a vízbe köpött, és a köpetet vizsgálta. A szalmakalap már nem volt rajta, nyilván lefújta róla a szélvihar.

– Gyenge az áramlás, de visz – ismételte meg. – Szigetek közötti szorosban vagyunk. Tartsd az irányt, Ladikos. Végül csak ki kell vigyen a főmederbe.

– A főmeder – a kapitány az iránytű fölé hajolt – alighanem észak felé van. Akkor a jobb oldali mellékágban kell haladnunk. Nem a bal oldaliban, hanem a jobb oldaliban...

– Hol látsz itt mellékágot? – kérdezte Fysh. – Egy út van. Tartsd az irányt, megmondtam.

– Az előbb még két mellékág volt – makacskodott Ladikos. – De lehet, hogy víz ment a szemembe. Vagy a köd. Jó, vigyen csak az áramlás. Csakhogy...

– Mi az már megint?

– Az iránytű. Egyáltalán nem az az irány... Nem, nem, jól van. Rosszul láttam. Víz csöpögött a sapkámról az üvegre. Haladjunk.

– Haladjunk.

A köd hol sűrűsödött, hol ritkult, a szél teljesen elállt. Nagyon meleg lett.

– A víz – szólalt meg Ladikos. – Nem érzitek? Valahogy más a szaga. Hol vagyunk?

A köd felszállt, ekkor meglátták a sűrűn burjánzó parti erdőt, a szerte heverő korhadt fatörzseket. A szigetet elborító fenyők, jegenyék és tiszafák helyét bozótos nyírbokrok és magas, kúp alakú mocsári ciprusok foglalták el. A ciprustörzseket trombitacserje fonta körül, élénkpiros virágai voltak az élet egyedüli jelei a poshadtzöld mocsári növényzetben. A vizet békalencse és moszat borította, a Próféta orra utat szelt benne, és uszályként vonszolta magával. A víz zavaros volt, és csakugyan taszító rothadás szaga áradt belőle, a fenékről hatalmas buborékok emelkedtek fel. Ladikos még mindig a kormányt szorongatta.

– Turzások is lehetnek itt – kezdett el hirtelen nyugtalankodni. – Hé, ti ott! Valaki mérőónnal az orrba!

A gyenge áramlás még mindig a mocsaras tájon keresztül vitte őket. És a rothadás bűzében. A hajóorrban álló matróz monoton hangon kiáltozott, a mélységet adta meg.

– Vaják úr – Ladikos az iránytű fölé hajolt, megkopogtatta az üveget –, nézzen csak ide.

– Hova?

– Azt gondoltam, bepárásodott az üveg... De ha a tű nem bolondult meg, akkor keletnek haladunk. Vagyis visszafelé. Oda, ahonnan elindultunk.

– Hisz az lehetetlen. Az áramlás visz magával. A folyó...

Elhallgatott.

A víz fölé egy félig kidőlt óriási fa lógott be. Az egyik csupasz ágon egy nő állt hosszú, testhez álló ruhában. Mozdulatlanul állt, őket nézte.

– A kormányt – mondta a vaják halkán. – A kormányt, kapitány. A szemközti part felé. Minél messzebb attól a fától.

A nő eltűnt. Hatalmas róka csusszant át az ágon, átcsusszant, és beleveszett a bozótba. Az állat feketének tűnt, csak bozontos farka vége volt fehér.

– Megtalált minket. – Addario Bach is észrevette. – A rókanő megtalált minket...

– Teringettét...

– Hallgassatok, mind a ketten. Ne keltsetek pánikot.

Haladtak előre. A part menti száraz fákról pelikánok figyelték őket.

Közzjáték

Százhuszonhét évvel később

– Ott la, a domb mögött – mutatta a kereskedő az ostorral –, az már Ivalo, kisasszonykám. Fél mérföld, nem több, egy szempillantás alatt odaérsz. Én az elágazásnál keletnek, Maribor felé fordulok el, akkor búcsút veszünk. Az ég tartson meg egészségben, vezessenek és óvjanak az istenek utadon.

– Téged is őrizzenek, jó uram. – Nimue leugrott a kocsiról, fogta a batyuját meg a többi csomagját, esetlenül pukedlizett. – Nagyon szépen köszönöm, hogy felvett a kocsira. Akkor, az erdőben... Nagyon szépen köszönöm...

Nagyot nyelt, ha visszagondolt a fekete erdőre, amelynek sűrűjébe két napja vitte be az út. Ha visszagondolt a fáknak az üres út fölött tetőt képező, iszonyú, ki-becsavarodott óriási ágaira. Azon az úton hirtelen magára maradt, egyedül volt, mint az ujjja. Ha visszagondolt arra a rettegésre, amely akkor elfogta. És hogy visszafordulni, menekülni vágyott. Hazatérni. Elhessegetve magától azt az esztelen ötletet, hogy magányosan vág neki a világnak. Kiirtva az agyából ezt az esztelen ötletet.

– Az istenért, ne köszönd meg, nincs mit – nevette el magát a kereskedő. – Emberi dolog az úton járó segítése. Isten veled!

– Isten veled. Szerencsés utat!

Egy pillanatra megtorpant az elágazásnál, az esőtől-szélről simára csiszolódott kőoszlopot nézte. Régóta kell, hogy itt álljon, gondolta. Ki tudja, talán több mint száz éve. Lehet, hogy ez az oszlop még emlékszik az Üstökös Évére? Az északi királyok Brennára vonuló seregére, a Nilfgaard elleni csatára?

Mint minden nap, elismételte az emlékezetébe vésett útvonalat. Mint egy varázsformulát. Mint egy varázsigt.

Wyrwa, Guado, Sibell, Brugge, Casterfurt, Mortara, Ivalo, Dorian, Anchor, Gors Velen.

Az Ivalo nevű kisváros már messziről tudatta jelenlétét. Zajjal és búzzel.

Az erdő az elágazásnál ért véget, utána, az első épületekig már csak meredező fatörzsekkel teli sivár, messze, a látóhatárig húzódó irtásföld volt. Mindenfelé füst emelkedett, faszén kiégetésére szolgáló vasgömbök álltak és füstölögtek egymás mellett. Gyantaszag volt. Minél közelebb volt a városka, annál erősebb lett a zaj, furcsa fémcsevegés, amitől a föld érezhetően remegett a lába alatt.

Nimue beért a városba, és szinte a lélegzete is elállt a csodálkozástól. A zaj és a földrengés forrása a legfurább gépezet volt, amelyet addig megadatott látnia. Hatalmas potrohos rézkatlan, gigantikus kerékkel, amelyet egy kenőzsírtól csillogó dugattyú forgatott. A gépezet sziszegett, füstöt eregetett, forró vizet fortyogtatott és gőzölgött, és egyszer csak füttyentett, és ez a füttyentés olyan átható és borzalmas volt, hogy Nimue majdnem leült. De gyorsan úrrá lett magán, még közelebb is ment, és kíváncsian nézegette a szíjakat, amelyek segítségével a pokoli gépezet fűrészeket hajtott, ezek valószínűtlen ütemben darabolták fel a fatörzseket. Tovább is nézegetett volna, de a füle belefájdult a zajba és a fűrész csikorgásába.

Átment egy kis hídon, az alatta levő folyócska vize zavaros és undorítóan bűdös volt, fadarabokat, kérget és habdarabkákat sodort magával. Ivalo városa viszont, amelybe épp most ért be, úgy búzlott, mint egy hatalmas latrina, olyan latrina, amelyben ráadásul valaki arra szánta el magát, hogy romlott húst süt szabad tűzön. Nimue, aki a legutóbbi hetet réteken és erdőkben töltötte, úgy érezte, lassan eláll a lélegzete. Az útjának soros szakaszát lezáró Ivalo városa pihenőhelyként tárult fel előtte. Most már tudta, nem időzik itt tovább, mint ameddig feltétlenül szükséges. És Ivalót nem őrzi meg kedves emlékként.

A piacon – ahogy szokta – pénzzé tett egy hánckosárnyi gombát és gyógynövényt. Hamar ment, nagy gyakorlatra tett szert ebben, tudta, mire van kereslet, és hová kell mennie az áruval. A művelet közben igen ostobának tette magát, ennek köszönhető, hogy nem voltak nehézségei az értékesítéssel, a kofák egymással versengve igyekeztek a mamlaszt becsapni. Keveset keresett, de rövid idő alatt. És a

gyorsaság volt a lényeg.

A tiszta víz egyetlen forrása a környéken egy szűk kis téren álló kút volt, és Nimuénak jó hosszú sort kellett végigállnia ahhoz, hogy megtölthesse a kulacsát. Könnyebben ment a további útra való eleség beszerzése. A csábító illat hatására vett az egyik bódében pár darab pástétomot, de a töltelék alaposabban megvizsgálva gyanúsnak tűnt. Letelepedett a tejsarnok mellett, hogy addig egye meg a pástétomokat, ameddig viszonylag komoly egészségkárosodás nélkül még fogyaszthatók voltak. Nem úgy nézett ki ugyanis, hogy sokáig megmaradtak volna ebben az állapotban.

Szemben volt a Zöld... nevű kocsmá, a cégtábla alsó deszkája letört, ami a névből rejtélyt és intellektuális kihívást csinált, Nimue kis idő múlva belezavarodott abba, hogy megpróbálta kitalálni, mi lehet zöld a békán és a salátán kívül. A helybelieknek a kocsmá lépcsőjén folytatott hangos vitája riasztotta fel a töprengésből.

– A Burján Próféta, én mondom – szónokolt az egyik. – Az a brigg a legendából. A szellemhajó, amelyik több mint száz éve tűnt el nyomtalanul, teljes legénységével együtt. Amelyik utána akkor jelent meg a folyón, amikor valami szerencsétlenségnek kellett bekövetkeznie. Kísértetekkel teli volt a fedélzet, úgy jelent meg, sokan látták. Azt mesélték, hogy addig lesz szellemhajó, ameddig valaki nem találja meg a roncsot. Na és végül megtalálták.

– Hol?

– A Betorkollásnál, a holtágban, iszapban, az épp lecsapolt mocsár kellős közepén. Teljesen beborította a mocsári növényzet. És a moha. Amikor levakarták róla a moszatot és a mohát, kibukkant a felirat. A Burján Próféta.

– És a kincsek? Találtak kincseket? Állítólag kincseknek kellett ott lenni, a raktérben. Találtak?

– Nem tudni. A papok, azt mondják, lefoglalták a roncsot. Úgymond, ereklyeként.

– Hát, ez badarság – szólta hozzá egy másik helybeli, sűrű csuklás közepette. – Mesékben hisztek, mint a gyerekek. Találtak valami régi ladikot, erre rögtön szellemhajó, kincsek, ereklyék. Mindebből, én mondom, szar se igaz, firkászok legendája, ostoba pletyka, asszonymese. Hahó, te ott! Kislány! Te meg ki vagy? Kié vagy?

– Saját magamé. – Nimue már begyakorolta, hogyan válaszoljon.

– Hajtsd félre a hajad, mutasd a füled! Mert tündeivadéknak látszol! Mi meg nem akarunk itt tündekeverékeket!

– Hagyjatok békén, hisz nem állok az utatokba. És rögvést útnak is indulok.

– Á! És hova?

– Dorianba. – Nimue azt is megtanulta, hogy úticélnak mindig csak a következő

szakaszt adja meg, hogy soha, de soha ne árulja el vándorútjának végcélját, mert az csak tébolyult vidámságot keltett.

– Hohó! Jó darab út áll előtted!

– Megyek is mindjárt. Csak annyit mondok még nektek, derék urak, hogy a Burján Próféta nem vitt magával semmiféle kincset, a legenda erről nem mond semmit. A bárka eltűnt, és kísértet lett belőle, mert el volt átkozva, és a parancsnok nem hallgatott az okos tanácsra. Egy vaják, aki ott volt, azt tanácsolta, hogy a hajó forduljon vissza, hogy ne merészkedjék a folyó mellékágaiba, amíg nem szabadul meg az átoktól. Ezt olvastam...

– Tejfelesszájú vagy – mondta az első helybeli –, és ennyire okos? Kitakarítani, kislány, a fazekakat vigyázni és gatyát mosni, ez való neked. Nesztek egy betűragó, látjátok?

– Vaják! – röhögött a harmadik. – Mese, nem más, csak mese!

– Ha annyira nagyokos vagy – szolt közbe egy másik –, akkor bizonyára tudsz a mi Szajkóerdőnkéről is. Na, mégse? Akkor megmondjuk: a Szajkóerdőben valami gonosz szunyókál. De néhány évente felébred, és akkor jaj annak, aki az erdőben kóborol. És a te utad, ha igazából Dorianba igyekszel, pont a Szajkóerdőn át vezet.

– Hát maradt ott valami az erdőből? Hiszen mindent kivágtatok a környéken, csak a csupasz irtás maradt meg.

– Né már, mekkora nagyokos, a pöttöm pimasza. Azért van az erdő, hogy kivágják, nem? Amit kivágtunk, azt kivágtuk, ami megmaradt, az megmaradt. A Szajkóerdőbe pedig a favágók is félnek bemenni, akkora ott a veszély. Magad is meglátod, ha oda keveredel. Féltedben a bugyidba csinálsz!

– Akkor jobb is, ha indulok.

Wyrwa, Guado, Sibell, Brugge, Casterfurt, Mortara, Ivalo, Dorian, Anchor, Gors Velen.

Nimue verch Wledyr ap Gwyn vagyok.

Gors Velenbe tartok. Aretuzába, a Thanedd-szigeti varázslóiskolába.

Valamikor sokat tudtunk. Képesek voltunk varázsos szigetek illúzióját kelteni, sokezres tömegeknek égben táncoló sárkányokat mutatni. Képesek a város falai felé közeledő hatalmas hadsereg látványát megteremteni, mégpedig úgy, hogy minden városlakó egyformán látta ezt a hadsereget, a felszerelés részleteivel és a zászlók feliratával bezáróan. De ezek a régmúlt nagy, utolérhetetlen róka metamorai voltak, akik az életükkel fizettek a csodatételért, és azóta erősen elkorcsosult a nemzetségünk, bizonyára az emberekkel való állandó közelség miatt.

Viktor Pelevin, *A Metamor Szent Könyve*
(Bratka László fordítása)

Tizenötödik fejezet

– Szép kis helyzetbe kevertél minket, Ladikos! – dühöngött Javil Fysh. – Jól elszúrtad! Egy órája bolyongunk a mellékágakban! Hallottam már ezekről az ingoványokról, nem jó dolgokat hallottam róluk! Itt emberek meg hajók tűnnek el! Hol a folyó? Hol a főmeder? Miért...

– Fogja már be a pofáját, a teringettét! – fortyant fel a kapitány. – Hol a főmeder, hol a főmeder! A seggemben, ott! Annyira okos? Tessék, itt az alkalom, hogy megmutassa! Újabb elágazás! Merre menjek, nagyokos úr? Balra, amerre az áramlás visz? Vagy esetleg jobbra parancsolja?

Fysh prüszkölt, és hátat fordított. Ladikos megragadta a kormánykereket, és a bal oldali mellékág felé irányította a szlúpot.

A mérőónt tartó matróz felordított. Egy pillanat múlva, jóval hangosabban ordított fel Kevenard van Vliet.

– El a parttól, Ladikos! – rikoltotta Petru Cobbin. – Kormányt jobb felé! Messzebb a parttól! Messzebb a parttól!

– Mi van?

– Kígyók! Nem látod? Kígyóóóók!

Addario Bach szitkozódott.

A bal parton kígyók nyüzsögtek. A nádasban és a part menti moszatok között tekergőztek, félig vízbe merült fatörzsekre kúsztak fel, a víz fölé nyúló ágakról csüngtek le sziszegve. Geralt felismert halászviperákat, csörgőkígyókat, lándzsakígyókat, boomslangeket, Russell-viperákat, bozótviperákat, puffogó viperákat, fekete mambákat, a többit nem ismerte.

A Próféta teljes legénysége pánikszerűen, változatos üvöltözésekkel menekült el a bal oldali korlát felől. Kevenard van Vliet a hajó farába szaladt, a vaják mögé kuporodott, egész testében reszketett. Ladikos megpörgette a kormánykereket, a szlúp lassan irányt változtatott. Geralt a vállára tette a kezét.

– Ne – mondta. – Maradj, ahogy az előbb. Ne közelíts a jobb parthoz.

– De a kígyók... – Ladikos rámutatott egy közeledő ágra, amely tele volt sziszegő csúszómászókkal. – A fedélzetre esnek...

– Nincs ott semmiféle kígyó. Tartsd az irányt. Minél messzebb a jobb parttól.

A főárbóc kötele nekiütkezött a lelógó ágnak. Néhány kígyó a kötél köré tekeredett, mások pedig, köztük két mamba, ráesett a fedélzetre. Hánykolódva, sziszegve támadtak rá a jobb oldali korlátnál szorongókra. Fysh és Cobbin a hajóorrba menekült, a matrózok ordibálva rohantak a tatra. Egyikük a vízbe ugrott, el is tűnt benne, mielőtt kiálthatott volna. Vér kavargott a felszínen.

– Csíkpoloska! – A vaják rámutatott egy hullámra és egy távolodó sötét alakra. – A kígyókkal ellentétben igazi.

– Gyűlölöm a csúszómászókat... – zokogott a korlátnál görnyedve Kevenard van Vliet. – Gyűlölöm a kígyókat...

– Nincs itt semmilyen kígyó. És nem is volt. Illúzió.

A matrózok kiabáltak, a szemüket dörgölték. A kígyók eltűntek. A fedélzetről meg a partról is. Nyoma sem volt kígyóknak.

– Ez mi... – nyögte ki Petru Cobbin. – Ez mi volt?

– Illúzió – ismételte meg Geralt. – Az aguara utolért minket.

– Hogyhogy?

– A rókanő. Illúziót kelt, hogy dezorientáljon bennünket. Azon töprengek, mióta. A vihar alighanem igazi volt. De mellékágból kettő volt, a kapitány jól látta. Az aguara az egyik mellékágot illúzió mögé rejtette. És meghamisította az iránytűt. A kígyóillúziót is ő teremtette.

– Vajákmese! – robbant ki Fyshből. – Tündehiedelem! Babona! Nehogy már egy akármilyen rókának ilyen képességei legyenek! Eldugja a mellékágot, megtéveszt az iránytűvel? Kígyókat mutat ott, ahol nincsenek? Badarság! Amondó vagyok, ez a víz miatt van! A pára mérgezett meg minket, a mérges mocsári gázok és miazmák! Ettől vannak ezek a mindenféle látomások...

– Ezek illúziók, az aguara kelti őket.

– Bolondnak nézel bennünket? – kiáltotta Cobbin. – Illúziók? Miféle illúziók? Ezek a lehető legvalódibb kígyók voltak! Mindannyian láttátok, nem? Hallottátok a sziszegésüket? Én még a bűzüket is éreztem!

– Illúzió volt. A kígyók nem voltak valódiak.

A Próféta kötélzete megint nekiütközött a lecsüngő ágaknak.

– Akkor képzelődök, igen? – szólalt meg az egyik matróz, és kinyújtotta a kezét. – Látomás? Ez a kígyó nem valódi?

– Nem! Állj!

Az ágról lecsüngő hatalmas puffogó vipera vérfagyasztóan sziszegett, és villámgyorsan lecsapott, méregfogait a tengerész nyakába mélyesztette, egyszer, majd még egyszer. A matróz fájdalmas kiáltást hallatott, megbotlott, elzuhant, görcsösen reszketett, ütemesen verte a fedélzetet a tarkójával. A szája szélét hab lepte el, a szeméből vér kezdett szivárogni. Meghalt, mielőtt odafuthattak volna hozzá.

A vaják vészonnal takarta le a holttestet.

– Az ördögbe is, emberek – mondta. – Maradjatok éberek! Nem minden látomás itt!

– Vigyázat! – ordította a hajóorrban álló matróz. – Vigyááázaaat! Elöttünk örvény! Örvény!

A holtág ismét kettévált. A bal oldali mellékág, amelyik felé az áramlás vitte őket, heves örvényben kavargott és forrongott. A körben forgó örvényben tajték gyűlt fel, akár egy üstben fővő levesben. Az örvényben hol eltűnve, hol felbukkanva fatörzsek és ágak forogtak, még egy terjedelmes koronájú egész fa is. A mérőónt tartó matróz lemenekült a hajóorrból, a többiek ordibálni kezdtek. Ladikos nyugodtan állt. A kormánykereket forgatta, a jobb oldali, nyugodt mellékág felé irányította a szlúpot.

– Uff – törülte meg a homlokát. – Épp időben! Rosszul jártunk volna, ha ez az örvény berántott volna minket. Ajaj, jól megkavart volna...

– Örvények! – kiáltotta Cobbin. – Csíkpoloskák! Aligátorok! Piócák! Nincs szükség semmiféle illúzióra, ezekben a mocsarakban hemzsegnek a borzalmak, a csúszómászók, mindenféle mérges ocsmányság. Rossz, rossz, hogy ide tévedtünk. Itt számtalan...

– Hajó pusztult el – fejezte be Addario Bach, és odamutatott. – És ez alighanem valóságos.

A jobb parton elkorhadva, széjjeltörve, mellvédig besüppedve, vízinövényekkel borítva, kúszónövényekkel és mohával ellepve feküdt egy mocsárba ragadt roncs. Végig nézték, miközben a Prófétát hordozó gyenge áramlás mellette vitte őket el.

Ladikos megbökte könyökével Geraltot.

– Vaják úr – mondta halkán. – Az iránytű még mindig meg van tébolyodva. Szerinte keletiről délire változtattuk az irányt. Ha ez nem rókaféle hamisítás, akkor ez nem jó. Ezeket a mocsarakat senki sem kutatta át, de tudnivaló, hogy a főmedertől délre húzódnak. Tehát egyenesen az ingovány közepébe visz.

– Hiszen sodródunk – jegyezte meg Addario Bach. – Szél nincs, az áramlás visz

minket. És az áramlás azt jelenti, hogy kijutunk a folyóra, a Pontar főmedrébe...

– Nem feltétlenül – csóválta meg a fejét Geralt. – Hallottam ezekről a holtágakról. Változó bennük a vízáram iránya. Attól függ, ez most befolyás vagy lefolyás. És ne feledkezzetek meg az aguaráról. Ez is lehet illúzió.

A partot továbbra is mocsári ciprusok nőttek be sűrűn, felbukkantak vastag, tövüknél gumószerűen terjedő tölgyek is. Sok volt a kiszáradt, halott fa. Elkorhadt törzsükről és ágaikról sűrű füzérekben csüngtek a napfényben ezüstösen csillogó szakállbroméliák. Az ágakon kócsagok fecserészttek, merev tekintetükkel vizsgálgatták az előttük elúszó Prófétát.

Az orrban álló tengerész felkiáltott.

Ezúttal mindannyian látták. Megint egy víz fölé csüngő ágon állt egyenesen, mozdulatlanul. Ladikos nógatás nélkül tekerte meg a kormánykereket, a bal part felé irányította a szlúpot. A rókanő pedig váratlanul, hangosan, élesen felugatott. Ismét ugatott, amikor a Próféta elúszott előtte.

Hatalmas róka csusszant át az ágon, és rejtőzött el a bozótban.

●

– Ez figyelmeztetés volt – mondta a vaják, amikor a fedélzeten elült a zűrzavar. – Figyelmeztetés és kihívás. Vagy inkább követelés.

– Hogy bocsássuk szabadon a kislányt – fejezte be Addario Bach határozottan. – Világos. De nem tudjuk szabadon bocsátani, mert meghalt.

Kevenard van Vliet a fejéhez kapott, felnyögött. Vizesen, koszosan és rémulten már nem hasonlított olyan kereskedőre, akinek saját hajóra is telik. Szilvalopáson ért vásott kölyökhöz hasonlított.

– Mit csináljunk? – nyögdécselte. – Mit csináljunk?

– Én tudom – jelentette ki Javil Fysh hirtelen. – Kötözzük a halott lányt egy hordóhoz, és vízbe vele. A rókanő lemarad, hogy megsirassa a kölykét. Időt nyerünk.

– Szégyen, Fysh úr. – A fehértímár hangja hirtelen megkeményedett. – Nem méltó holttesttel így bánni. Ez nem emberséges.

– Hát talán ember volt? Tündelány, méghozzá már félig állat. Én mondom, ez a hordó jó ötlet...

– Ilyen ötlet – mondta Addario Bach, szavait elnyújtva – csak egy komplett idiotának juthat az eszébe. És mindannyiunk vesztét okozná. Ha a vixena rájön, hogy megöltük a kislányt, nekünk annyi.

– Nem mi öltük meg a kölyköt – szólt közbe Petru Cobbin, mielőtt a dühtől vörös

Fysh reagálni tudott volna. – Nem mi! Parlaghy tette. Ő a bűnös. Mi tiszták vagyunk.

– Igaz – állapította meg Fysh, nem van Vliet és a vaják, hanem Ladikos és a matrózok felé fordulva. – Parlaghy a bűnös. Rajta álljon bosszút a rókanő. Rakjuk csónakba a kis hullával együtt, és hadd sodródjon el. Mi meg közben...

Cobbin és néhány matróz lelkes kiáltással fogadta ezt az ötletet, de Ladikos azonnal lehűtötte őket.

– Ezt nem engedem – mondta.

– Én sem. – Kevenard van Vliet elsápadt. – Parlaghy úr talán bűnt követett el, talán az is igaz, hogy a tettéért büntetés jár. De elúzni, halálnak tenni ki? Azt már nem.

– Ő hal meg vagy mi! – ordította Fysh. – Mit tudunk tenni? Vaják! Megvédesz minket, ha a rókanő idejön a fedélzetre?

– Megvédelek.

Csend lett.

A Burján Próféta tovább sodródott a bugyborékoló bűdös vízen, moszatfonatokat vonszolva maga után. Az ágakról kócsagok és pelikánok figyelték őket.

●

Az orrban álló tengerész kiáltva figyelmeztette őket. Egy pillanat múlva mindannyian kiabáltak. A kúszónövényekkel és vízínövényekkel borított elkorhadrt roncs láttán. Ugyanaz volt, amelyiket egy órája látták.

– Körbemegyünk – szögezte le a törp a tényt. – Ez hurok. A rókanő kelepcébe csalt minket.

– Csak egy kiutunk van. – Geralt a bal oldali mellékágra és a rajta kavargó örvényre mutatott. – Ezen átkelni.

– Ezen a gejzíren át? – rikoltotta Fysh. – Teljesen meghülyültél? Széttép minket!

– Széttép – helyeselt Ladikos. – Vagy felborít. Vagy betaszít a mocsárba, úgy végezzük, mint az a roncs. Nézzétek, hogy kavarják a hullámok a fákat. Látható, milyen iszonyú ereje van ennek az örvénynek.

– Persze. Látható. Mert ez talán illúzió. Szerintem ez az aguara újabb illúziója.

– Talán? Vaják vagy, és nem tudod felismerni?

– Gyengébb illúziót felismernék. Ezek rendkívül erősek. De úgy tűnik...

– Úgy tűnik. És ha tévedsz?

– Nincs más kiút – mordult fel Ladikos. – Vagy az örvényen át, vagy

körbemegyünk...

– Életünk végéig – tette hozzá Addario Bach. – A szaros végéig.

•

Az örvényben forgó fa ágai lépten-nyomon felmerültek a víz alól, mint egy fuldokló kitárt karjai. Az örvény forrt, kavargott, tajtékzott és prüszkölt. A Próféta megrázkódott, és hirtelen belerohant az őt magába szippantó kavargásba. Az örvény rángatta fatörzs nagy puffanással csapódott a korlátnak, tajték fröccsent fel. A szlúp himbálózni és forogni kezdett, egyre gyorsabban és gyorsabban.

Mindannyian ordítottak, különféle hangon.

És egyszer csak minden elcsöndesült. A víz megnyugodott, felszíne kisimult. A Burján Próféta szép lassan sodródott a mocsári tölgyekkel borított két part között.

– Igazad volt, Geralt – köszörilte meg a torkát Addario Bach. – Ez mégis illúzió volt.

Ladikos hosszú pillantást vetett a vajákra. Hallgatott. Végül levette a sapkáját. A feje búbja, mint kiderült, tökkopasz volt.

– Azért adtam a fejem a folyami hajózásra – bökte ki végül rekedt hangon –, mert a feleségem erre kért. Folyón biztonságosabb, ezt mondta. Biztonságosabb, mint a tengeren. Nem fog aggódni, ezt mondta, ha kihajózom.

Visszatette a sapkáját, megcsóválta a fejét, erősebben szorongatta a kormánykereket.

– Máris? – nyögött fel a kapitányi fülkében Kevenard van Vliet. – Máris biztonságban vagyunk?

Senki sem válaszolt a kérdésére.

•

A víz tele volt moszattal és békalencsével. A parti fák között határozottan a mocsári ciprusok kerültek többségbe, az ingoványból és a part menti sekélyebb vízből sűrűn türemkedtek ki a gyökereik, némely légyökér csaknem ölnyi hosszú volt. A növények közül kidudorodó szigetecskéken teknősök sütkéreztek. Brekegtek a békák.

Ezúttal hamarabb hallották meg, mintsem meglátták volna. A hangos, éles ugatást, dallamos fenyegetés- vagy figyelmeztetésfélét. Rókaalakjában bukkant fel a parton,

egy kidőlt száraz fatörzsön. Magasra felszegett fejjel ugatott. Geralt különös dallamot fedezett fel a hangjában, megértette, hogy fenyegetés mellett parancsot tartalmazott. De nem nekik szólt a parancs.

A fatörzs alatt hirtelen felkavarodott a víz, hatalmas szörny emelkedett ki belőle, egész testét könnycsepp mintázatú barnászöld pikkelyek borították. Bugyogott, cuppogott, a rókanő parancsának engedelmeskedve egyenesen a Próféta felé úszott tajtékozva.

– Ez is... – Addario Bach nagyot nyelt. – Ez is illúzió?

– Nemigen – felelt Geralt. – Ez vízirém! – kiáltott oda Ladikosnak és a matrózoknak. – Idebájolta és ránk uszította a vízirémet! Csáklyákat! Elő a csáklyákkal!

A vízirém közvetlenül a hajó mellett merült föl, meglátták moszattal borított lapos koponyáját, düledt halszemeit, kúpos fogakkal teli hatalmas állkapcsát. A szörny dühösen csapott rá a korlátra, egyszer, kétszer, teljes egészében belerázkódott a Próféta. Amikor a csáklyákkal odafutottak, menekülőre fogta, lemerült, majd egy pillanat múlva a tatnál bukkant föl nagy csobbanással, a kormánylapát közvetlen közelében. Beleharapott és szaggatni kezdte, a lapát megreccsent.

– Letépi a kormányt! – kiabált Ladikos, igyekezett a csáklyával eltaszítani a szörnyet. – Letépi a kormányt! Fogjátok a kötelet, emeljétek ki a lapátot! Kergessétek el ezt a dühöngőt a kormánytól!

A vízirém harapdálta és szaggatta a kormányt, nem törődött a kiáltásokkal és a csáklyák bökdösésével. A lapát elrepedt, a lény fogai között maradt egy darab deszka. Vagy úgy vélte, ez elegendő, vagy a rókanő bűvereje szűnt meg, elég az hozzá, hogy lemerült és eltűnt.

Hallották, amint az aguara ugat a parton.

– Mi jön még? – kiáltotta Ladikos hadonászva. – Mit csinál még velünk? Vaják úr!

– Istenek... – Kevenard van Vliet zokogott. – Bocsássátok meg, hogy nem hittem bennetek... Bocsássátok meg, hogy a kislányt megöltük! Istenek, mentsetek meg!

Váratlanul szélfuvallatot éreztek az arcukon. A Próféta addig bánatosan csüggedező gaffvitorlája meglebbent, a keresztrúd megcsikordult.

– Kiszélesedik! – kiáltotta Fysh a hajóorrból. – Ott, ott! Széles a zúgó, az a folyó, holtbiztos! Arra tarts, főnök! Oda!

A meder tényleg szélesedni kezdett, a zöld nádfalon keresztül valami zúgóféle látszott.

– Sikerült! – lelkesedett Cobbin. – Á! Győztünk! Kijutottunk a mocsárból!

– Egyes vonal! – ordította a mérőónt tartó matróz. – Egyes vonaaaaal!

– Kormányt szélre! – rikoltotta Ladikos, arrébb lökte a kormányost, és maga

hajtotta végre a saját parancsát. – Turzááááás!

A Burján Próféta orrával fordult a kiálló vízínövényekkel borított mellékág felé.

– Hova! – tört ki Fysh. – Mit csinálsz? A zúgóra tarts! Oda! Oda!

– Nem lehet! Ott turzás van! Megfeneklünk! A mellékágon jutunk el a zúgóhoz, arra mélyebb!

Megint hallották az aguara ugatását. De látni nem látták.

Addario Bach megrántotta Geralt kabátujját.

A fedélköz kijáratában Petru Cobbin bukkant fel, gallérjánál fogva vonszolta magával a rogyadozó Parlaghyt. Az őket követő tengerész a köpenybe burkolt kislányt cipelte. A négy másik mögéjük állt, a vajákkal szembefordulva. Baltákat, szigonyokat, vashorgokat szorongatva.

– Így lesz, aranyom – horkant fel a legmagasabb. – Mi élni akarunk. Ideje végre csinálni valamit.

– Engedjétek el a gyereket – sziszegte Geralt. – Ereszd el a kereskedőt, Cobbin.

– Nem, uram – csóválta meg a fejét a tengerész. – El innen a kis hullával meg a kupeccel, az feltartja a szörnyeteget. Akkor meg tudunk menekülni.

– Ti meg – toldotta meg a másik – ne avatkozzatok bele. Veletek semmi dolgunk, de ne próbáljátok megakadályozni. Mert bajotok esik.

Kevenard van Vliet a korlátnál görnyedezett, fejét elfordítva zokogott. Ladikos is rezignáltan fordult el, összeszorította az ajkát, látható volt, hogy nem fog reagálni a saját legénységének a lázadására.

– Így van, igaz. – Petru Cobbin megtaszította Parlaghyt. – Ki innen a kereskedővel meg a döglött rókalánnyal, ez az egyedüli mentsvárunk. Félre, vaják! Gyerünk, fiúk! Csónakba velük!

– Milyen csónakba? – kérdezte Addario Bach nyugodtan. – Talán abba?

A Prófétától már eléggé messze, a csónakpadra görnyedve evezett Javil Fysh, a zúgó felé tartott. Keményen evezett, az evezőlapátok felkorbácsolták a vizet, szertehajigálták a moszatokat.

– Fysh! – ordította Cobbin. – Te gazember! Te kibaszott kurafi!

Fysh megfordult, behajlította a könyökét, visszamutatott nekik. Majd újra megragadta az evezőket.

De nem evezett el messzire.

A csónakot a Próféta legénységének szeme láttára hirtelen felemelte egy vízoszlop, meglátták egy óriás krokodil csapkodó farkát és állkapcsában meredező fogait. Fysh kirepült a csónakból, üvöltve kezdett a part, a mocsári ciprusok közötti sekély víz felé úszni. A krokodil utánaeredt, de a vízínövények által alkotott sánc lelassította az üldözést. Fysh elérte a partot, rávetette magát egy kiálló sziklára. De az nem szikla

volt.

A hatalmas aligátorteknős kitátotta a száját, és belekapott Fysh felső karjába. Fysh felordított, küszködött, rugdalózott, szertefröcskölte a mocsár vizét. A krokodil felbukkant, és a lábát ragadta meg. Fysh felsikoltott.

Egy pillanatig nem lehetett tudni, melyik hüllőé lesz Fysh, a teknőse vagy a krokodilé. De végül mind a kettőnek jutott valami. A teknős szájában maradt a kar, a véres masszából kiálló buzogányszerű csonttal együtt. Fysh többi részét a krokodil vitte magával. A víz felkavarodott felszínén csak egy nagy vörös folt maradt.

Geralt kihasználta a legénység elképedését. Kirántotta a matróz kezei közül a halott kislányt, s visszahátrált a hajóorrba. Addario Bach csáklyával felfegyverkezve állt melléje.

De sem Cobbin, sem a tengerészek nem próbálkoztak ellenállással. Épp ellenkezőleg, valamennyien sietve vonultak vissza a tat felé. Sietve. Úgyszólván pánikszerűen. Hirtelen halálos sápadtság ült ki az arcukra. A korlát mellett görnyedő Kevenard van Vliet felzokogott, fejét a térdei közé rejtette, majd eltakarta a kezével.

Geralt körülnézett.

Vagy Ladikos bambult el, vagy a vízirém által megrongált kormánylapát hordott félre, mindenesetre a szlúp egyenesen a víz fölé lógó ágak alá úszott, és fennakadt a kidőlt fatörzseken. Ezt használta ki. Fürgén, könnyedén, zajtalanul ugrott a hajó orrába. Róka alakjában. A vaják korábban az égbolt háttérében látta, akkor feketének, szurokfeketének tűnt. Nem ilyen volt. A bundája színe sötét volt, a farka végén hófehér virágminta díszlett, de, kivált a fején, a szürke árnyalat dominált, ami inkább a pusztai, mintsem az ezüstrókákra jellemző.

Átváltozott, megnőtt, magas termetű nő lett belőle. Rókafejű. Hegyes fülű és megnyúlt pofájú. Amikor kitátotta a száját, megvillant a fogsora.

Geralt letérdelt, lassan letette a kislány testét a fedélzetre, visszahátrált. Az aguara éles hangon felvonított, összekattantotta fogait, egy lépést tett feléjük. Parlaghy felkiáltott, pánikszerűen hadonászni kezdett, kitepte magát Cobbin kezéből, és átugrott a korláton. Azonnal lesüllyedt a víz fenekére.

Van Vliet sírt. Cobbin és a matrózok, még mindig sápadtan, Ladikos köré tömörültek. Ladikos levette a sapkáját.

A vaják nyakában lógó medalion erősen, kellemetlen érzést keltve kezdett remegni, vibrálni. Az aguara a kislány fölé térdelt, különös hangokat hallatott, hol dorombolt, hol sziszegett. Hirtelen felnézett, kivicsorította a fogait. Tompa morgásba kezdett, szembogara tüzesen lobbant fel. Geralt nem mozdult.

– Hibáztunk – mondta. – Nagyon rosszul alakult. De ne legyen még rosszabb. Nem engedhetem meg, hogy bántsát ezeket az embereket. Nem engedem meg.

A rókanő felállt, felvette a kislányt. Tekintetét végighordozta mindannyiukon. Végül ránézett Geraltra.

– Utamba álltál – mondta ugató hangon, de érthetően, minden szót lassan ejtve ki.
– Az ő védelmükben.

A vaják nem válaszolt.

– A lányomat tartom a kezemben – fejezte be a rókanő. – Ez fontosabb, mint a ti életetek. De te kiálltál a védelmükben, fehér hajú. Érted hát eljövök. Egy napon. Amikor már elfelejtetted. És nem várod.

Fürgén felugrott a korlátra, majd a kidőlt fatörzsre. És eltűnt a bozótban.

A beállott csöndben csak van Vliet zokogása hallatszott.

Elállt a szél, fülledt lett a levegő. Az áramlás által hajtott Burján Próféta kiszabadult az ágak közül, a mellékág közepén sodródott tovább. Ladikos megtörölte a sapkájával a szemét és a homlokát.

A hajóorrban álló tengerész felkiáltott. Cobbin is kiáltott. A többiek is kiáltottak.

A nád és vadrizs sűrűje mögül hirtelenül kunyhótetők bukkantak elő. Rudakon száradó hálókat pillantottak meg. Sárgás homokpartot. Mólót. Távolabb pedig, a földnyelven álló fák mögött a folyó széles főágát a kék égbolt alatt.

– A folyó! A folyó! Végre!

Mindannyian kiabáltak. A matrózok, Petru Cobbin, van Vliet. Csak Geralt és Addario Bach nem csatlakozott a kórushoz.

Ladikos is hallgatott, a kormányt markolászta.

– Mit csinálsz? – ordibált Cobbin. – Hova nézel? A folyó felé tarts! Arra! A folyóra!

– Nincs mit tenni. – A kapitány hangjából kétségbeesés és lemondás csendült ki. – Szélcsend van, a hajó alig engedelmeskedik a kormányznak, az áramlás pedig egyre erősebb. Sodródunk, visszafelé visz minket, megint a mellékág felé. Vissza a mocsárba.

– Nem!

Cobbin elkáromkodta magát. És átugrott a korláton. És a part felé kezdett úszni.

Nyomát követve a tengerészek is beugrottak a vízbe, mindannyian, Geralt egyiket sem tudta visszatartani. Addario Bach erősen megmarkolva tartotta vissza az ugrásra készülődő van Vlietet.

– Kék égbolt – mondta. – Aranyszínű homokos part. Folyó. Túl szép ahhoz, hogy valódi legyen. Vagyis nem valódi.

És a kép egyszer csak megremegett. Ott, ahol az imént halászkunyhókat, aranyszínű partot és a földnyelv mögött széles folyót lehetett látni, a vaják egy másodpercnyi ideig előregedett fák ágairól egészen a víz tükréig lecsüngő bromélfürtöket vett észre. Sűrű ciprusokkal borított mocsaras partot.

Bugyborékoló fekete ingoványt. Moszattengert. Mellékágak végtelen labirintusát.

Egy másodpercnyi ideig látta, mit rejtett az aguara búcsúillúziója.

Az úszók hirtelen kiáltozni, kapálózni kezdtek. És egymás után tűntek el.

Petru Cobbin felbukkant, fuldokolt és üvöltözött, egész testét vonagló, csíkos, angolna vastagságú piócák lepték el. Aztán víz alá süllyedt, és többé nem merült fel.

– Geralt!

Addario Bach csákljával húzta közel a krokodillal történt találkozást túlélő, a hajó oldalához sodródó csónakot. A törp beugrott, átemelte Geralttól a még mindig bénult van Vlietet.

– Kapitány!

Ladikos a sapkájával intett feléjük.

– Nem, vaják úr! Én nem hagyom el a hajót, kikötőbe viszem, akármi történjék! És ha mégsem, a hajóval együtt süllyedjek a víz fenekére! Isten velük!

A Burján Próféta fenséges nyugalommal sodródott, beúszott a mellékágba, és ott el is tűnt.

Addario Bach beleköpött a tenyerébe, meggörnyedt, jócskán meghúzta az evezőket. A csónak siklani kezdett a vízen.

– Merre?

– Arra a zúgó felé, a turzáson túlhan. Arra van a folyó. Biztos vagyok benne. Kievezünk a főmederre, találkozunk majd valami hajóval. És ha nem, ezzel a csónakkal akár egész Novigradig jutunk.

– Ladikos...

– Elboldogul. Ha ez van neki megírva.

Kevenard van Vliet sírdogált. Addario evezett.

Az ég elsötétült. Távoli elnyújtott dörgést hallottak.

– Jön a vihar – mondta a törp. – Elázunk, a fenébe.

Geralt felröhintett. Aztán nevetni kezdett. Tiszta szívből, őszintén. És ez ragadós volt. Mert egy pillanat múlva mind nevettek.

Addario erős, egyenletes húzásokkal evezett. A csónak kilőtt nyílként suhant a vízen.

– Úgy evezel – vélekedett Geralt, és letörölte a nevetéstől kibuggyant könnyeit –, mintha semmi mást nem csináltál volna az életben. Azt gondoltam, a törpök nem tudnak se hajózni, se úszni...

– A sztereotípiák rabja vagy.

Közjáték

Négy nappal később

A Borsody fivérek aukciósháza egy terecskén volt a Fő utcán, valójában Novigradnak a piacteret az Örök Tűz szentéllyel összekötő főútvonalán. A fivérek pályafutásuk elején lovakkal és birkákkal kereskedtek, akkoriban csak egy csűrre tellett a váralján. Az aukciósház megalapítása után negyvenkét évvel impozáns háromemeletes épületet foglalt el a város legelőkelőbb negyedében. Még mindig a család kezében volt, de az árverések tárgyát már kizárólag drágakövek, főként gyémántok, valamint műtárgyak, régiségek és gyűjtőknek szánt darabok képezték. Negyedévenként tartottak aukciót, mindig pénteken.

Ezen a napon csaknem színültig megtelt az aukciós terem. Antea Derris úgy becsülte, mintegy százan lehettek jelen.

Elcsöndesedett a zaj és a susmorgás. Az emelvénynél elfoglalta a helyét az árverésvezető. Abner de Navarette.

Abner de Navarette szokás szerint pompásan festett fekete bársonykaftánjában és aranybrokát mellényében. Hercegek is megirigyelhették volna nemes vonásait és alkatát, arisztokraták pedig testtartását és modorát. Nyílt titok volt, hogy Abner de Navarette tényleg arisztokrata volt, akit nemzetségéből kizártak és kitagadtak részegeskedésért, tékozlásért és kicsapongásért. Ha a Borsody család nem lett volna, Abner de Navarette koldulásból tartotta volna el magát. De a Borsodyaknak arisztokrata külsejű árverésvezetőre volt szükségük. És megjelenésében egyetlen jelölt sem volt mérhető Abner de Navarette-hez.

– Jó estét a hölgyeknek, jó estét az uraknak – szónokolta kaftánjához hasonlóan bársonyos hangján. – Üdvözlöm önöket a Borsody-ház negyedévi műtárgy- és régiségaukcióján. Az aukció tárgyát képező kollekción, amellyel galériánkon megismerkedhettek, és amely egyedi gyűjtemény, teljességében privát tulajdonosoktól származik.

– Önök, mint konstátálom, túlnyomó többségben állandó vendégeink és ügyfeleink, akik ismerik Házunk elveit és az aukción érvényes szabályzatot. Minden jelenlévő bejövet kézhez kapta a szabályzatot tartalmazó brosúrát. Tehát valamennyiüket úgy tekintem, mint akik tájékozottak előírásaink vonatkozásában, és tudatában vannak azok megsértésének következményeivel. Kezdjünk hát hozzá haladéktalanul.

– Egyes számú tétel: nefrit szoborcsoportocska, amely egy nimfát ábrázol... hmmm... három faunna. Szakértőink szerint törpék készítették, kora nagyjából száz év. Kikiáltási ár kétszáz korona. Kétszázötvenet látok. Senki többet? Ajánl valaki

többet? Nem? Eladva a harminchatos számú úrnak.

A szomszédos emelvényél helyet foglaló két írnok sietve feljegyezte az eladás eredményét.

– Kettes számú tétel: *Aen N'og Mab Taedh'morc*, tündemesék és verses elbeszélések gyűjteménye. Gazdagon illusztrált. Állapota ideális. Kikiáltási ár ötszáz korona. Ötszázötven, Hofmeier kereskedő úr. Drofuss tanácsos úr, hatszáz. Hofmeier úr, hatszázötven. Senki többet? Eladva hatszázötven koronáért a hirundumi Hofmeier úrnak.

– Hármas számú tétel: elefántcsont eszköz, alakja... hmm... tojásdad és hosszúkás, bizonyára... hmm... masszírozásra való. Tengerentúli eredetű, kora ismeretlen. Kikiáltási ár száz korona. Százötvenet látok. Kétszáz, az álarcos hölgy, negyvenhárom számmal. Kétszázötven, a lefátyolozott hölgy, nyolcas számmal. Senki sem ad érte többet? Háromszáz, Vorsterkranz patikusné. Háromszázötven! Egyik hölgy sem ad többet? Eladva háromszázötven koronáért a negyvenhárom számú hölgynek.

– Négyes számú tétel: *Antidotarius magnus*, egyedülálló orvosi értekezés, a Castell Graupian-i egyetem kiadásában az intézmény fennállásának kezdeti éveiből. Kikiáltási ár nyolcszáz korona. Nyolcszázötvenet látok. Kilencszáz, Ohnesorg doktor úr. Ezer, a tiszteletre méltó Marti Sodergren. Senki többet? Eladva ezer koronáért a tiszteletre méltó Sodergren asszonynak.

– Ötös számú tétel: *Liber de naturis bestiarum*, fehér holló, bükkfa tábla kötéssel, gazdagon illusztrált...

– Hatos számú tétel: Kislány cicával, *portret en trois quarts*, olaj, vászon, cintrai iskola. Kikiáltási ár...

– Hetes számú tétel: nyeles csengő, sárgaréz, törpmunka, a lelet kora nehezen megbecsülhető, de a tárgy biztosan antik. Körben törprúnás felirat, így szól: „Na, minek csöngetsz, seggfej.” Kikiáltási ár...

– Nyolcas számú tétel: olaj és tempera, vászon, ismeretlen művész. Remekmű. Fordítsanak figyelmet, kérem a rendkívüli kolorisztikára, a színek játékára és a fények dinamikájára. A félhomályos atmoszféra és a nagyszerű kolorit fenségesen adja vissza az erdei természetet. És a középpontban, titokzatos chiaroscuróban, tekintsek meg, kérem, a mű főalakja: a bögő szarvasbika. Kikiáltási ár...

– Kilences számú tétel: *Ymago mundi*, ismeretes még *Mundus novus* címmel. Rendkívül ritka könyv, az oxenfurti egyetemnek csak egy példány van a birtokában, néhány példány magánkézben. Kecskébőr kordován kötés. Állapota ideális. Kikiáltási ár ezeröttszáz korona. A tiszteletre méltó Vimme Vivaldi, ezerhatszáz. Prochaska tisztelendő úr, ezerhatszázötven. Ezerhétszáz, a hölgy a terem végéből.

Ezernyolcszáz, Vivaldi úr. Ezernyolcszázötven, Prochaska tisztelendő úr. Ezerkilencszázötven, Vivaldi úr. Kétezer korona, bravó, Prochaska tisztelendő úr. Kétezeregyszáz, Vivaldi úr. Ad valaki többet érte?

– Ez a könyv istentelen, eretnek tartalmú! El kellene égetni! Azért akarom megvenni, hogy elégsem! Kétezerkétszáz korona!

– Kétezerötszáz! – kacagott Vimme Vivaldi, végigsimított ápolt fehér szakállán. – Adsz-e érte többet, istenfélő könyvégető?

– Botrány! Itt a mammon diadalmaskodik az igazság fölött! Jobban bánnak a pogány törpökkel, mint az emberekkel! Vádat emelek a hatóságoknál!

– A könyv eladva kétezerötszáz koronáért Vivaldi úrnak – hirdette ki Abner de Navarette nyugodtan. – Prochaska tisztelendő urat emlékeztetem a Borsody-házban kötelező elvekre és szabályokra.

– Távozom!

– Minden jót. Kegyeskedjenek megbocsátani. A Borsody-ház ajánlatának egyedisége és gazdagsága néha érzelemnyilvánításokat okoz. Folytatjuk. Tízes számú tétel: abszolút különlegesség, rendkívüli lelet, két vajákkard. A Ház úgy határozott, hogy nem külön, hanem komplettben teszi ajánlatba, hódolatot tanúsítva annak a vajáknak, akit e kardok sok-sok éve szolgáltak. Az első kard, meteoritból származó acél. Mahakamban kovácsolt és élezett penge, szakértőink megállapították a törpbélyeg eredetiségét.

– A másik kard ezüst. A keresztvason és a penge teljes hosszában az eredetiséget alátámasztó rúna- és képjelek. Kikiáltási ár ezer korona komplettben. Ezerötven, a tizenhetes számú úr. Ez minden? Senki sem ad többet? Ilyen ritkaságért?

– Szart sem, nem hogy pénzt – mordult fel az utolsó sorban ülő Nikefor Muus magisztrátusi hivatalnok, aki hol ökölbe szorította tintafoltos kezét, hol ritkás haját szántotta végig az ujjáival. – Tudtam, hogy nem volt érdemes...

Antea Derris lepisszegte.

– Ezeregyszáz, Horváth gróf úr. Ezerkétszáz, a tizenhetes számú úr. Ezerötszáz, a tiszteletre méltó Nino Cianfanelli úr. Ezerhatszáz, az álarcos úr. Ezerhétszáz, a tizenhetes számú úr. Ezernyolcszáz, Horváth gróf úr. Kétezer, az álarcos úr. Kétezeregyszáz, a tiszteletre méltó Cianfanelli úr. Kétezerkétszáz, az álarcos úr. Senki többet? Kétezerötszáz, a tiszteletre méltó Cianfanelli úr... A tizenhetes számú úr...

A tizenhetes számú urat hirtelen két izmos fogdmeg ragadta vállon, észrevétlenül jöttek be a terembe.

– Jerosa Fuerte, alias Pecek – szűrte a szót a harmadik fogdmeg, és botjával megérintette a lefogott mellkasát. – Körözőlevéllel üldözött bérgyilkos. Le vagy tartóztatva. Kivezetni.

– Háromezer! – ordította Jerosa Fuerte, alias Pecek, és a még mindig a kezében szorongatott tizenhetes számú tárcsával hadonászott. – Három... ezer...

– Sajnálom – mondta Abner de Navarette fagyosan. – A szabályzat. A licitáló letartóztatása semmissé teszi az ajánlatát. Az érvényes ajánlat kétezeröttszáz, a tiszteletre méltó Cianfanelli úr. Ki ad többet? Kétezerhatszáz, Horváth gróf. Senki többet? Kétezerhatszáz, az álarcos úr. Háromezer, a tiszteletre méltó Cianfanelli úr. Nem látok további ajánlatot...

– Négyezer.

– Ah. A tiszteletre méltó Molnár Giancardi úr. Bravó, bravó. Négyezer korona. Ad valaki többet?

– A fiamnak akartam – morogta Nino Cianfanelli. – De hisz neked csak lányaid vannak, Molnár. Minek neked ezek a kardok? De hát, legyen. Visszalépek.

– A kardok eladva – közölte de Navarette – a tiszteletre méltó Molnár Giancardi úrnak négyezer koronáért. Folytatjuk, tisztelt hölgyeim, tisztelt uraim. Tizenegyes számú tétel: majomprémes köpeny...

Nikefor Muus örömeiben hód módjára vicsorítva hátba vágta Antea Derrist. Erősen. Antea minden erejét megfeszítve tartotta magát vissza attól, hogy képen csapja.

– Elmegyünk – sziszegte Antea.

– És a pénz?

– Az aukció befejezése és a formalitások elintézése után. Ez eltart egy darabig.

Antea, nem törődve Muus zúgolódásával, a kijárat felé indult. Zavarta, hogy valaki őt nézi, lopva odapillantott. Egy nő. Fekete hajú. Fekete-fehér ruhában. Obszidián csillaggal a kivágásában.

Hideg futott végig a hátán.

●

Anteának igaza volt. A formalitások eltartottak egy darabig. Csak két nap múlva tudtak elmenni a bankba. Az egyik törpbank fiókjába, amely a többihez hasonlóan pénztől, viasztól és mahagóni lambériától illatozott.

– Kifizetendő háromezer-háromszázharminchat korona – közölte a tisztviselő. – Az egy százalékot kitevő banki provízió levonása után.

– Borsody tizenöt, a bank egy – dörmögte Nikefor Muus. – Mindenből százalékot vesznek! Tolvaj tolvaj hátán! Ide a zsugával!

– Egy pillanatra – tartotta fel Antea. – Előbb intézzük el a mi dolgunkat, a tiédet

meg az enyémet. Nekem is provízió jár. Négy száz korona.

– Nana! – háborodott fel Muus, magára vonva a bank többi tisztviselőinek és ügyfeleinek figyelmét. – Miféle négy száz? Borsodyéktól alig kaptam többet háromezernél...

– A megállapodás szerint nekem tíz százalék jár az aukció eredményéből. A költség az a te dolgod. És csak téged terhel.

– Mit jössz itt nekem...

Antea Derris ránézett. Ez elég volt. Antea és apja között nem volt sok hasonlóság. De Antea ugyanúgy tudott nézni, mint az apja. Mint Pyral Pratt. Muus meggörnyedt a tekintete előtt.

– A kifizetett összegből – oktatta ki a tisztviselőt – banki csekket kérek négy száz koronáról. Tudom, hogy a bank províziót szed, ezt el is fogadom.

– Az én zsugámat pedig készpénzben! – A magisztrátusi hivatalnok elővett és kinyitott egy nagy bőrtáskát. – Hazaviszem, és jól elrejttem! Tőlem egyetlen tolvaj bank sem fog semmiféle províziót szedni!

– Ez jókora összeg. – A tisztviselő felállt. – Tessék egy kicsit várni.

A pult mögül kilépő tisztviselő csak egy pillanatra tárta fel a helyiség belsejébe nyíló ajtót, de Antea megesküdött volna rá, hogy egy pillanatig egy feketébe-fehérbe öltözött fekete hajú nőt látott.

Hideg futott végig a hátán.

•

– Köszönöm, Molnár – mondta Yennefer. – Nem feledkezem meg erről a szolgálatodról.

– Mit köszönsz meg? – mosolyodott el Molnár Giancardi. – Mit csináltam, mivel tettem szolgálatot? Azzal, hogy az aukción megvettem a kijelölt tételt? Amit a te magánszámládról fizettem ki? Vagy talán azzal, hogy elfordultam, amikor az előbb varázsigt mondta ki? Elfordultam, mert az ablakból azt a közvetítő nőt néztem, ahogy ment, helyes volt, ahogy ezt-azt riszálta. Nem titkolom, kedvenc típusom a hölgyecske, bár nem vagyok oda az emberi faj asszonyaiért. A varázsigt neki is... bajt okoz?

– Nem – vágta rá a varázslónő. – Neki nem lesz semmi baja. Csekket kapott, nem aranyat.

– Világos. A vaják kardjait, gondolom, azonnal magaddal viszed. Hisz neki ezek...

– Mindent jelentenek – fejezte be Yennefer. – A végzet fűzi velük egybe. Tudom,

tudom, hát persze. Mondta is nekem. Eleinte még el is hittem. Nem, Molnár, ma nem viszem magammal ezeket a kardokat. Maradjanak letétben. Hamarosan elküldök értük egy meghatalmazottat. Még ma itthagynom Novigradot.

– Én is. Tretogorba megyek, ellenőrzöm az ottani fiókot is. Aztán hazamegyek Gors Velenbe.

– Hát akkor még egyszer köszönöm. Isten veled, törp.

– Isten veled, varázslónő.

Közzjáték

Pontosan száz órával az aranyak a novigradi Giancardi-bankból történt átvétele után

– Neked tilos bejőnnöd – mondta az ajtónálló, Tarp. – Jól tudod ezt. Menj el a lépcsőről.

– És ezt láttad, bunkó? – Nikefor Muus megrázta és megzörgette a vastag erszényt.

– Láttál már életedben ennyi aranyat egyben? El az utamból, mert úr, aki itt jön! Gazdag úr! Állj félre, paraszt!

– Engedd be, Tarp! – A vendégfogadóból Febus Ravenga bukkant elő. – Nem akarok itt zajt, a vendégek nyugtalanok lesznek. Te meg figyelj ide. Egyszer becsaptál, második nem lesz. Jobb volna, ha ezúttal lenne mivel fizetned, Muus.

– Muus úr! – A hivatalnok arrébb taszította Tarpot. – Úr! Figyelj oda, kivel beszélsz, kocsmáros!

– Bort! – kiáltotta, és elterpeszkedett az egyik asztalnál. – A legdrágábbat, ami csak van!

– A legdrágább – szólalt meg bátortalanul a maître – hatvan koronába kerül...

– Telik rá! Ide egy egész kancsóval, fürgén!

– Csöndesebben – figyelmeztette Ravenga. – Csöndesebben, Muus.

– Ne pisszegj engem le, te szélhámos! Te csaló! Te parvenü! Ki vagy te, hogy engem lepisszegj? Aranyozott a cégéred, de még trágyás a csizmád! A szar pedig mindig szar marad! Nézz csak ide! Láttál már életedben ennyi aranyat egyben? Láttál?

Nikefor Muus belenyúlt az erszényébe, kiszedett belőle, és nagy lendülettel az asztalra szórt egy marék aranypénzt.

A pénzdarabok barna masszává fröccsentek szét. Iszonyú ürülékbűz áradt szanaszét.

A Natura Rerum fogadó vendégei felugráltak a helyükről, a kijárat felé rohantak,

prüszköltek, és szalvétával takarták el az orrukat. A maître úgy görnyedt össze, mint aki hányni készül. Valaki felkiáltott, valaki káromkodott. Febus Ravenga meg sem rezdült. Szoborrá dermedt, kezét összefonta a mellén.

Muus döbbenten állt, a fejét rázogatta, kidüledt szemét dörzsölgette, az abroszon elterülő bűzös halmot bámulta. Végre felocsúdott, belenyúlt az erszényébe. És kihúzta sűrű masszával összekent kezét.

– Igazad van, Muus – szólalt meg Febus Ravenga jéghideg hangon. – A szar mindig szar marad. Ki vele az udvarra.

A magisztrátusi hivatalnok nem tanúsított ellenállást, miközben kivonszolták, túlságosan el volt képedve a történektől. Tarp a budi mögé rángatta. Ravenga jelt adott, a segédek leszedték az árnyékszék gödrének fatetejét. Erre a látványra Muus felélénkült, ordibálni, ellenkezni, kapálózni kezdett. Nem ment vele sokra. Tarp a pöcegödörhöz cipelte, és beledobta. Az ifjonc belecobbant a híg széketbe. De nem süllyedt el. Kezét-lábát szélesre tárta, és nem süllyedt el, a beledobált szalmacsutakoknak, rongyoknak, pálcikáknak, különféle bölcs és istenes könyvekből kitépett gyűrött lapoknak köszönhetően fennmaradt a latyak felszínén.

Febus Ravenga levett a raktár faláról egy szénára való, egyetlen sűrűgallyas ágból készült favillát.

– A szar szar volt, most is szar, és az is marad – mondta. – És végül mindig a szarba kerül.

Rátámaszkodott a villára, és lenyomta Muust. Fejjel lefelé. Muus egy loccsanással bukkant fel újra, rikoitozott, köhögött és köpködött. Ravenga hagyta, hogy egy kissé kiköhögje magát, és lélegzethez jusson, majd megint lenyomta. Ezúttal igazán mélyre.

Még néhányszor megismételte a műveletet, majd eldobta a villát.

– Hagyjátok ott – parancsolta. – Hadd evickéljen ki magától.

– Az nem lesz könnyű – vélekedett Tarp. – És eltart egy kis ideig.

– Hadd tartson el. Nincs miért sietni.

*À mon retour (eh! je m'en désespère),
Tu m'as reçu d'un baiser tout glacé.*

Pierre de Ronsard

Tizenhatodik fejezet

Éppen ekkor érkezett a kikötőbe minden vitorláját kibontva egy novigradi szkúner, a Pandora Parvi, egy igazán szép hajó. Szép és gyors, gondolta Geralt, miközben lelépdelt a forgalmas rakpartra. Láta a szkúnert Novigradban, kérdezősködött utána, megtudta, hogy két egész nappal később indul el Novigradból, mint a Stinta nevű gálya, amelyikre ő szállt fel. Ennek ellenére gyakorlatilag ugyanabban az órában érkezett meg Kerackba. Talán várni kellett volna, és a szkúnerrel kellett volna kihajóznia, gondolta. Két nappal több jutott volna Novigradra, ki tudja, hátha jutottam volna valami információhoz.

Hiábavaló ezen rágódni, vélekedett. Talán, ki tudja, hátha. Ami történt, megtörtént, ezt már semmi sem változtatja meg. És nincs mit töprenkedni rajta.

Búcsúpillantást vetett a szkúnerre, a világítótoronyra, a tengerre és a viharfellegektől sötétlő horizontra. Majd gyors léptekkel elindult a város irányába.

•

A szolgák épp akkor indultak el a villa elől egy kecses felépítésű, lila függönykéssel díszített gyaloghintóval. Kedd, szerda vagy csütörtök lehetett. Lytta Neyd ezeken a napokon fogadta pácienseit, és ezek a páciensek, rendszerint a magasabb körökből származó vagyonos hölgyek, épp ilyen gyaloghintókon közlekedtek.

Az ajtónálló szó nélkül beengedte. És jól tette. Geralt nem volt a legjobb hangulatában, és ő aligha mondott volna le róla, hogy ha szó esik, viszonzás nélkül hagyja. Nem is egy szóval, talán kettő-hárommal is.

Az udvar üres volt, csendesen csobogott a szökőkút vize. A malachit asztalkán kancsó volt meg néhány serleg. Geralt minden teketória nélkül töltött magának.

Amikor feltekintett, Mozaikot pillantotta meg. Fehér köpenyben, köténnyel. Sápadtan. Lenyalt hajjal.

– Te vagy az – mondta a lány. – Visszajöttél.

– Én vagyok az, egészen biztosan – szögezte le a vaják szárazon. – Visszajöttem,

egészen biztosan. És ez a bor egy kicsit megsavanyodott, egészen biztosan.

– Én is örülök, hogy látlak.

– Korall? Itt van? És ha itt van, hol van?

– Az imént – vont vállat a lány – egy páciens lába között láttam. Még mindig ott van, egészen biztosan.

– Tényleg nincs más választásod, Mozaik – mondta Geralt nyugodtan, és a lány szemébe nézett. – Varázslónőnek kell lenned. Csakugyan erős a hajlamod és az adottságod. Csípős humorodat nem értékelnék egy szövőműhelyben. Egy nyilvánosházban még annál is kevésbé.

– Tanulok és fejlődöm. – Nem sütötte le a szemét. – Már nem sírdogálok a sarokban. Elsírtam a magamét. Ezt az időszak már elmúlt nálam.

– Nem, nem múlt el, becsapod magadat. Még sok minden van előtted. És a szarkazmus nem véd meg semmitől. Kivált ha művi és rosszul színlelt. De elég ebből, nem nekem kell téged az életre megtanítanom. Azt kérdeztem, hol van Korall.

– Itt. Üdv.

A varázslónő szellemként bukkant elő a függöny mögül. A Mozaikéhoz hasonló fehér orvosi köpeny volt rajta, feltűzött vörös haját piciny vászonsapka takarta, ezt a vaják rendes körülmények között mulatságosnak tartotta volna. De a körülmények nem voltak rendesek, és nevetgélni nem lett volna helyénvaló, kellett hozzá egy másodperc, hogy rájöjjön erre.

Lydda odalépett hozzá, szó nélkül arcon csókolta. Hideg volt az ajka. És karikás a szeme.

Orvosság illata áradt róla. Meg még valamié, amit fertőtlenítésre használt. Kellemetlen, taszító betegségsszag. Rettegés volt ebben a szagban.

– Holnap találkozunk – szólalt meg Korall elsőként. – Holnap elmondasz mindent.

– Holnap.

A vajákot nézte, és ez a tekintet nagyon messziről érkezett, az idők és események közöttük húzódo szakadékának túlfeléről. Kellott hozzá egy másodperc, hogy a vaják rájöjjön, mennyire mély ez a szakadék, és milyen távoli események húzódnak közöttük.

– Talán holnapután jobb volna. Menj ki a városba. Keresd meg a költőt, nagyon aggódott érted. De most már menj, kérlek. A páciensemekkel kell foglalkoznom.

Geralt Korall távozása után ránézett Mozaikra. Bizonyára elég beszédes tekintettel, mert a lány nem késlekedett a magyarázattal.

– Reggel szülésünk volt – mondta, és a hangja kissé elváltozott. – Nehéz szülés.

Úgy döntött, fogót használ. És ami rosszul alakulhatott, az mind rosszul is alakult.

– Értem.

– Kétlem.

– A viszontlátásra, Mozaik.

– Sokáig voltál távol. – A lány felnézett. – Sokkal hosszabb ideig, mint ahogy ő várta. Rissbergben nem tudtak, vagy úgy tettek, mintha nem tudnának semmit. Történt valami, igaz?

– Történt valami.

– Értem.

– Kétlem.

●

Kökörcsin imponálóan éleselméjű volt. Megállapította a tényt, amelynek nyilvánvaló voltát Geralt még mindig nem tette teljes mértékben a magáévá. És nem is fogadta el teljes mértékben.

– Vége, mi? Elfújta a szél? Nos, világos, neki és a varázslóknak szükségük volt rád, elvégezted a dolgod, mehetsz. És tudod mit? Örülök, hogy így történt. Hisz egyszer véget kellett, hogy érjen ez a fura románc, minél tovább tartott, annál fenyegetőbb következményekkel járt. Ha tudni akard a véleményemet, neked is örülnöd kellene, hogy túl vagy rajta, és hogy ilyen simán ment. Örömteli mosoly kell tehát hogy ékesítse arcod, és nem sötét és komor fintorgás, ami, hidd el nekem, messze nem illik hozzád, egyszerűen úgy nézel ki ezzel, mint aki súlyosan másnapos, akinek igen csak megártott a kóstoló, és nem emlékszik, mitől és mikor tört ki a foga, és hogy kerültek ondónyomok a nadrágjára.

– Vagy talán – folytatta a bárd, akit egy csöppet sem zavart, hogy a vaják nem reagál a szavaira – más a csüggedésed eredete? Esetleg az, hogy neked tették ki a szűrődet, holott a saját ízlésed szerint tervezted a finálét? Hajnali szökéssel és a kisasztalra tett csokorral? Haha, a szerelem olyan, mint a háború, barátom, és a kedvesed úgy cselekedett, mint egy tökéletes stratégia. Megelőző műveletet hajtott végre, preventív támadást. Nyilván olvasta Pelligram marsalltól *A háborúk történetét*. Pelligram sok példát hoz fel olyan győzelmekre, amelyeket hasonló fortély bevetésével értek el.

Geralt még mindig nem reagált. Kökörcsin, úgy látszott, nem is várta el. Kiitta a sörét, intett a kocsmárosnőnek, hogy hozza a következőt.

– A fentieket mérlegelve – folytatta, miközben a lant kulcsát csavargatta –,

általánosságban az elsőrandevús szex híve vagyok. A jövőre nézve teljes mértékben ezt ajánlom neked. Ez szükségtelenné teszi, hogy tovább randevúzgass ugyanazzal, ami sokszor unalmas és időigényes. Ha már itt tartunk, az általad dicsért ügyvédnő tényleg megérte a fáradságot. Nem fogod elhinni...

– Elhiszem. – A vaják nem bírta tovább, hirtelen szakította félbe. – Elhiszem anélkül, hogy elmesélnéd, tehát mellőzheted.

– Na igen – konstataulta a bárd. – Csüggedés, búsulás, bánatos rágódás, innen a fanyarság, nyersség. Itt, úgy tűnik, nemcsak nő van. Még valami. Tudom, a francba. És látom. Novigradban nem jártál sikerrel? Nem szerezted vissza a kardokat?

Geralt felsóhajtott, bár megfogadta magában, hogy nem fog sóhajtozni.

– Nem szereztem vissza. Elkéstem. Komplikációk voltak, történt egy s más. Elkapott a vihar, aztán a csónakunk vízzel kezdett megtelni... Aztán egy fehértímár súlyosan megbetegedett... Á, nem foglak a részletekkel untatni. Röviden, nem értem oda időben. Mire eljutottam Novigradba, már lezajlott az aukció. A Borsodyházban kurtán intéztek el. Az aukciókat adásvételi titoktartás övezi, ami egyaránt védi az eladókat és a vevőket. Kívülállóknak a cég nem ad semmiféle tájékoztatást, bla-bla-bla, viszontlátásra. Nem tudtam meg semmit. Nem tudom, eladták-e, és ha igen, ki vette meg a kardokat. Még azt sem tudom, egyáltalán aukcióra bocsátotta-e a tolvaj a kardokat. Hiszen figyelmen kívül is hagyhatta Pratt tanácsát, adódhatott más alkalom is. Nem tudok semmit.

– Pech. – Kökörcsin megcsóválta a fejét. – Egész sor balszerencsés körülmény. Ferrant kuzin nyomozása is elakadt, nekem úgy tűnik, holtpontra jutott. Ferrant kuzin, ha már itt tartunk, szüntelenül rólad kérdezősködik. Hol vagy, van-e tőled valami hírem, mikor jössz vissza, visszaérsz-e a királyi lagzira, és nem felejtkeztél-e el az Egmond hercegnek tett ígéretéről. Természetesen egy pissenésnyit nem szóltam sem a vállalkozásaidról, sem az aukcióról. De figyelmeztetek, egyre közelebb vagyunk Lammas ünnepéhez, tíz nap van hátra.

– Tudom. De hátha történik valami ezalatt az idő alatt. Valami szerencsés, mondjuk. A balszerencsés körülmények sora után jól jönne valami változás.

– Nem ellenzem. És ha...

– Átgondolom, és meghozom a döntést. – Geralt nem hagyta, hogy a bárd befejezze. – Arra, hogy a királyi lagziban elvállaljam a testőr szerepét, lényegében nem kötelez semmi, Egmond és az ügyész nem szereztek vissza a kardjaimat, márpedig ez volt a feltétel. De egyáltalán nem zárom ki, hogy teljesítem a hercegi kívánságot. Legalábbis emellett szólnak az anyagi szempontok. A herceg azzal dicsekedett, hogy nem fog garaszkodni. És minden arra mutat, hogy teljesen új,

külön rendelésre készített kardokra lesz szükségem. És ez jó sokba fog kerülni. Á, kár a fecsegésért. Menjünk valahová, együnk valamit. És igyunk.

– Ravengához, a Naturába?

– Ma nem. Ma egyszerű, természetes, nem komplikált és őszinte dolgokhoz van kedvem. Ha érted, mire gondolok.

– Világos, értem. – Kökörcsin felállt. – Menjünk le a tengerhez, Palmyrába. Ismerek ott egy helyet. Heringet, pálinkát lehet ott kapni, meg hallevest, ezt a levest rókásnak is hívják. Ne neved! Tényleg így hívják!

– Hívják, ahogy akarják. Menjünk.

●

Az Adalatte hídja le volt zárva, üres szekerek oszlópa és egy vezetékllovakat magával vonzó lovascsapat haladt végig rajta. Geraltnak és Kökörcsinnek várnia kellett, félre kellett állniuk az útból.

A felvonulást egy pej kancán ülő magányos lovas zárta le. A kanca meglóbálta a fejét, és elnyújtott nyerítéssel köszöntötte Geraltot.

– Keszeg!

– Üdv, vaják. – A lovas hátralökte a csuklyáját, felfedte az arcát. – Épp hozzád tartok. Habár nem reméltem, hogy ilyen gyorsan összefutunk.

– Üdv, Pinety.

Pinety leugrott a nyeregből. Geralt észrevette, hogy fegyvert visel. Ez elég különös volt, a mágusoknál rendkívül ritkán volt fegyver. A varázsló rézzel kivert övét gazdag díszítésű hüvelyben tartott kard húzta le. Tőre is volt, jókora, széles pengéjű.

A vaják átvette a varázslótól Keszeg kantárját, végigsimított a kanca orrán és sörényén. Pinety lehúzta és az övébe dugta a kesztyűjét.

– Kegyeskedj megbocsátani, Kökörcsin mester – mondta –, de szeretnék Geralttal négy szemközt maradni. Amit elmondanék neki, az kizárólag az ő fülébe való.

– Geraltnak – fújta fel magát Kökörcsin – nincsenek titkai előttem.

– Tudom. Magánéletének több részletével ismerkedtem meg a balladáidból.

– De...

– Kökörcsin – szakította félbe a vaják. – Járj egyet.

– Köszönöm – mondta, amikor magukra maradtak. – Köszönöm, hogy elhoztad a lovamat, Pinety.

– Észrevettem – válaszolta a varázsló –, hogy kötődsz hozzá. Amikor rátaláltunk Fenyőzugban...

– Voltatok Fenyőzugban?

– Voltunk. Torquil csendbiztos hívott oda minket.

– Láttátok...

– Láttuk – vágott közbe Pinety hevesen. – Mindent láttunk. Nem tudlak megérteni, vaják. Nem tudlak megérteni. Miért nem koncoltad fel azon nyomban? Ott, a helyszínen? Engedd meg, hogy azt mondjam, nem a legokosabban cselekedtél.

Tudom, akarta beismerni Geralt, de visszafogta magát. Tudom, de még mennyire. Túl ostobának bizonyultam ahhoz, hogy kihasználjam a sors nyújtotta esélyt. Mert mit ártott volna nekem, ha eggyel több hulla van a számlámon? Mit jelent ez bérgyilkos esetében? Hogy viszolyogtam attól, hogy a ti eszközötök legyek? Hiszen én mindig valakinek az eszköze vagyok. Összeszorított fogakkal tenni kellett volna, ami szükséges.

– Bizonyára meglep – Pinety a szemébe nézett –, de Harlannal azonnal a segítségére siettünk. Rájöttünk, hogy segítségre szorulsz. Másnap csuktuk le Degerlundot, amikor valami véletlenül arra járó bandával számolt le.

Lecsuktátok, akarta utánamondani a vaják, de visszafogta magát. És habozás nélkül kitekertétek a nyakát? Okosabbak voltatok nálam, nem ismételtétek meg az én hibámat? Na persze. Ha így lett volna, nem vágnál ilyen képet, Guincamp.

– Nem vagyunk gyilkosok. – A varázsló elvörösödött, dadogni kezdett. – Elvittük Rissbergbe. Kisebb felfordulás támadt... Mindenki ellenünk fordult. Sármány különös módon tartózkodóan viselkedett, pedig épp az ő részéről vártuk a legrosszabbat. De Biruta Icarti, Pettyes, Sandoval, de még Zangenis is, aki korábban támogatott minket... Terjedelmes előadást hallgattunk végig a közösség szolidaritásáról, a testvériségről, a lojalitásról. Megtudtuk, hogy csak utolsó csirkefogók küldenek a testvériség tagjára bérgyilkost, hogy nagyon mélyre kell süllyedni ahhoz, hogy vajákat fogadjunk fel a saját testvérünk ellen. Aljas indokból. Megirigyelve testvérünk tehetségét és presztízsét, meggyűlölve tudományos eredményeit és sikereit.

A hegyaljai incidensre, a negyvennégy holttestre való hivatkozás nem járt semmi eredménnyel, akarta leszögezni a vaják, de visszafogta magát. Ha a vállvonogatást nem számítjuk. És egy bizonyára terjedelmes előadást a tudományról, amely áldozatokat követel. A célról, amely szentesíti az eszközt.

– Degerlund – folytatta Pinety – bizottság elé került, és szigorú dorgálásokat hallgatott végig. Goetia műveléséért, a démon által megölt emberekért. Dölyfösen viselkedett, nyilván Sármány közbeavatkozására számított. De Sármány mintha megfedkezett volna róla, teljesen átadta magát legújabb szenvedélyének: egy

hatalatlanul hatékony és univerzális, a mezőgazdaságot forradalmasító trágya formulájának kidolgozásával foglalkozott. A csak magára hagyatkozó Degerlund más hangnemet ütött meg. Siránkozott és panaszkodott. A megsértettet alakította. Aki egyenlő mértékben lett áldozata önnön ambíciójának és mágikus tehetségének, amelynek köszönhetően olyan hatalmas démont idézett meg, hogy nem lehetett rajta úrrá lenni. Megesküdött, hogy abbahagyja a goetia művelését, hogy soha többé nem folyamodik hozzá. Hogy teljes mértékben az emberi faj tökéletesítését, a transzhumánt, a speciálást, az introgressziót és a génmódosítást célzó kutatásoknak szenteli magát.

És hitelt adtak neki, akarta megállapítani a vaják, de visszafogta magát.

– Hitelt adtak neki. Sármány befolyására, aki hirtelen trágyagőzben jelent meg a bizottság előtt. Degerlundot kedves ifjoncnak nevezte, aki bár errorokat követett el, de kinek nincsenek errorjai. Nem dubitált benne, hogy az ifjonc megjavul, és hogy ő kezeskedik ezért. Arra kérte a bizottságot, hogy temperálja haragját, tanúsítson kompassziót, és ne kondemnálja az ifjont. Végül örökösének és szukcesszorjának hirdette ki Degerlundot, teljesen rá cedálta át a Citadellát, a saját privát laboratóriumát. Neki magának pedig, jelentette ki, nincs szüksége laboratóriumra, ugyanis úgy rezolvált, hogy a szabad ég alatt, szántóföldeken és ágyásokban fog fáradozni és exercizálni. Birutának, Pettyesnek és a többieknek ínyére volt a dolog. A Citadellát, tekintettel megközelíthetlenségére, sikeresen lehetett elkülönítőhelyé alakítani. Degerlund beleesett a saját csapdájába. Házi őrizetbe került.

És a botrányt a szőnyeg alá söpörték, fogta vissza magát a vaják.

– Azt gyanítom – Pinety gyors pillantást vetett rá –, befolyással volt erre az, hogy tekintettel voltak rád, a személyedre és a hírnevedre.

Geralt felvonta a szemöldökét.

– A ti vajákkódexetek – folytatta a varázsló – állítólag tiltja az emberölést. De rólad azt mondják, hogy nem viszed túlzásba ennek a kódexnek a tiszteletben tartását. Hogy történt már egy s más, hogy jó néhányan váltak meg az élettől a te kezed által. Birutát és a többieket elfogta a rettegés. Hogy visszajössz Rissbergbe, és befejezed a műved, és alkalomadtán ők is áldozatul eshetnek. A Citadella pedig százszázalékosan biztonságos menedék, laboratóriummá átalakított ősi, jelenleg mágikus védelem alatti hegyi törpeerőd. Senki sem juthat be a Citadellába, nincs rá mód. Degerlund tehát nemcsak el van szigetelve, hanem biztonságban is van.

Rissberg is biztonságos, fogta vissza magát a vaják. Biztonságban van a botrányoktól és a kompromittálástól. Degerlund elszigetelve, nincs botrány. Senki sem tudja meg, hogy egy karrierista szélhámos túljárt a magukat a mágikus testvériség elitjének képzelő és hirdető rissbergi varázslók eszén. Hogy ennek az

elitnek a naivitását és butaságát kihasználva egy degenerált pszichopata akadálytalanul gyilkolhatott meg negyvenvalahány embert.

– A Citadellában – a varázsló továbbra sem vette le róla a szemét – Degerlund felügyelet és megfigyelés alatt lesz. Nem idéz meg többé egyetlen démon sem.

Soha nem volt egyetlen démon sem. És te, Pinety, jól tudod ezt.

– A Citadella – a varázsló elfordította a tekintetét, a kikötőben álló hajókat nézte – a Cremora hegy sziklatömbjén helyezkedik el, ennek a hegynek a lábánál fekszik Rissberg. Öngyilkossággal lenne egyenértékű, ha valaki megkísérelne behatolni. Nem csak a mágikus biztosítás miatt. Emlékszel, miről beszéltél nekünk akkor? Egy tébolyodotról, akit egyszer megöltél. Felsőbb szükségszerűségből, megmentve az egyik értéket a másik árán, és ezzel megszüntetve a tiltott cselekmény törvénytelenességét. Na hát akkor biztos megérted, hogy most egészen mások a körülmények. Az elszigetelt Degerlund nem képez valóságos és közvetlen veszélyt. Ha csak egy ujjal is hozzányúlsz, tiltott és törvénytelen cselekedetet hajtasz végre. Ha megpróbálsz megölni, gyilkossági kísérletért kerülsz bíróság elé. Némelyikünk, tudom, reménykedik benne, hogy azért megpróbálsz. És a vérpadon végzed. Ezért azt tanácsolom: bocsáss meg neki. Felejtsd el Degerlundot. Hagyd, hadd folyjanak a dolgok a saját medrükben.

– Hallgatsz – szögezte le a tényt Pinety. – Tartózkodsz a kommentároktól.

– Mert nincs is mit kommentálni. Csak egy valamire vagyok kíváncsi. Rád és Tzarára. Rissbergben maradtok?

Pinety elnevette magát. Szárazon és őszintén.

– Mindkettőnk, engem és Harlant felkértek a lemondásra, saját kívánságunkra, tekintettel egészségi állapotunkra. Eltávoztunk Rissbergből, soha többé nem térünk vissza oda. Harlan Povissba, Rhyd király szolgálatába megy. Én hajlanék rá, hogy még távolabbi utazást tegyek. A Nilfgaardi Császárságban, úgy hallottam, csak hasznót húznak a varázslókból, nem tisztelik őket különösebben. De jól fizetnek. És ha már Nilfgaadról van szó... Majd elfelejtettem. Búcsúajándékom van a számodra, vaják.

Kikapcsolta a kardszíjat, körültekerte vele a hüvelyt, és átnyújtotta a kardot Geraltnak.

– Ez a tiéd – előzte meg a vajákot, mielőtt az megszólalhatott volna. – A tizenhatodik születésnapomra kaptam. Apámtól, aki nem tudta kiheverni, hogy a mágusiskola mellett döntöttem. Arra számított, hogy az ajándék hatni fog rám, ha ilyen fegyver birtokosa leszek, kötelességemnek érzem, hogy őrizzem a nemzeti hagyományt, és válasszam a katonai pályát. Hát, csalódást okoztam nemzőatyámnak. Mindenben. Nem szerettem vadászni, jobban kedveltem a

horgászást. Nem vettem el szívbéli barátja egyetlen leányát. Nem lettem harcos, a kardot por lepte el a szekrényben. Nem fogom sajnálni. Neked több hasznod lesz belőle.

– De... Pinety...

– Vedd el, ne kérsd magad. Tudom, hogy a te kardjaid elvesztek, és bajban vagy.

Geralt kézbe vette a gyíkbőr markolatot, félig kihúzta a pengét a hüvelyéből. A keresztvas fölött egy hüvelyknyire napkorongot formázó jelzés látszott, melynek tizenhat egymást váltó egyenes és hullámos sugara volt, a sugarak a heraldikában a nap fényét és a nap perzselését jelképezik. A napkorong fölött két hüvelyknyire szépen stilizált betűkből álló felirat kezdődött, a híres cégjegy.

– Viroledai penge – állapította meg. – Ezúttal eredeti.

– Tessék?

– Semmi, semmi. Csak bámulom. És még mindig nem tudom, el szabad-e fogadnom...

– El szabad fogadnod. És lényegében már el is fogadtad, hiszen a kezekben tartod. Az ördögbe, mondtam, hogy ne kérsd magad. Szimpatikus vagy, ezért adom neked a kardot. Hogy értsd meg, nem minden varázsló az ellenséged. Hozzám meg jobban illik a horgászbót. Nilfgaardban szép tiszta folyók vannak, rengeteg bennük a pisztráng meg a lazac.

– Köszönöm. Pinety?

– Igen?

– Kizárólag azért adod nekem ezt a kardot, mert szimpatikus vagyok.

– Mert szimpatikus vagy, hát persze – a varázsló lehalkította a hangját. – De talán nem kizárólag azért. Egyébként mi közöm lehet ahhoz, ami itt zajlik, hogy milyen célokra szolgál neked ez a kard? Búcsút veszek ettől a vidéktől, soha nem jövök vissza. Látod a kikötőben azt a pompás galleont? Az az Euryale, Baccalá az anyakikötője. Holnapután indulok.

– Egy kicsit hamarabb jöttél.

– Igen... – A mágus hangja kissé megbicsaklott. – Előbb el akartam itt... Valakitől búcsúzni.

– Sok sikert. Kösz a kardot. És a lovat, még egyszer. Isten veled, Pinety.

– Isten veled. – A varázsló habozás nélkül megszorította a feléje nyújtott kezét. – Isten veled, vaják.

Kökörcsint, hogy is lehetett volna másképp, a kikötői csapszékben találta meg, hallevest hörpölt a tányérjából.

– Elutazom – közölte kurtán. – Azonnal.

– Azonnal? – Kökörcsin kanala félúton megállt a levegőben. – Most? Azt hittem...

– Nem fontos, mit hittél. Azonnal indulok. Nyugtasd meg az ügyész kuzinodat.

Visszajövök a királyi lagzira.

– És ez mi?

– Neked minek tűnik?

– Kardnak, világos. Honnan van? A varázslótól, igaz? És az, amelyiket tőlem kaptál? Hol van?

– Elkallódott. Menj vissza a felsővárosba, Kökörcsin.

– És Korall?

– Mi van Korallal?

– Mit mondjak, ha megkérdi...

– Nem kérdi meg. Nem lesz rá ideje. Búcsúzkodni fog valakitől.

Közjáték

TITKOS

Illustrissimus et Reverendissimus

Magnus Magister Narses de la Roche

Adományok és Művészetek Káptalanjának Elnöke

Novigrad

Datum ex Castello Rissberg,

die 15 mens. Jul. anno 1245 post Resurrectionem

Re:

a Művészet Mesterének, magiszter

Sorel Albert Amador Degerlund mágusnak

Honoratissime Nagymester,

a Káptalanhoz kétségtelenül eljutottak szóbeszédék azokról az incidensekről, amelyekre *anno currente* nyarán került sor Temeria nyugati határai mentén, amely

incidensek következményeképp feltevések szerint körülbelül negyven – pontosan nem azonosítható – személy vesztette életét, főként szakképzetlen erdei munkások. Ezek az incidensek, fájdmunkra, Sorel Albert Amador Degerlund Mester, a Rissbergi Komplexum kutatócsoportjának tagja személyéhez kötődnek.

A Rissbergi Komplexum kutatócsoportja osztozik az incidensek által érintett családok fájdmunkában, habár a társadalmi hierarchiában nagyon alacsonyan álló, erősen alkoholizáló és erkölcstelen életmódot folytató áldozatok alighanem semmilyen családi kötetékben nem éltek.

Emlékeztetni óhajtjuk a Káptalant, hogy Degerlund mester, Sármány Nagymester tanítványa és kedvence kiváló tudós, a genetika területének szakértője, hatalmas, egyenesen felbecsülhetetlen értékű eredményeket jegyez a transzhumán, az introgresszió és a speciálás területén. Azok a kutatások, amelyeket Degerlund mester folytat, kulcsfontosságúnak bizonyulhatnak az emberi faj fejlődésében és evolúciójában. Mint ismeretes, az emberi faj több fizikai, pszichikai és pszichomágikus vonás szempontjából elmarad a nem emberi fajoktól. Degerlund mesternek a hibridizációval és a géncsoportok összekötésével kapcsolatos kísérletei azt célozzák, hogy az emberi faj előbb váljon egyenlővé a nem emberi fajokkal, hosszú távon viszont – a speciálással – jusson dominanciára fölöttük, és teljesen maga alá rendelje őket. Aligha szorul magyarázatra, milyen kapitális fontossága van ennek. Nem lenne célszerű, hogy afféle apró incidensek lassítsák vagy lefékezzék az előrehaladást a fent említett tudományos munkában.

Ami magát Degerlund mestert illeti, a Rissbergi Komplexum kutatócsoportja teljes felelősséget vállal orvosi kezeléséért. Degerlund mesternél már korábban is narcisztikus hajlamokat, empátiahiányt és enyhe érzelmi zavarokat diagnosztizáltak. Az ellene felhozott cselekmények elkövetését megelőző időben ez az állapot annyira felerősödött, hogy a kétpólusú hangulatzavar jelenségei mutatkoztak. Megállapítható, hogy az ellene felhozott cselekmények elkövetésének pillanatában Degerlund mester nem tudta kontrollálni érzelmi reakcióit, és fogyatékos szenvedett az a képessége, hogy a jót és a rosszat megkülönböztesse egymástól. Megállapítható, hogy Degerlund mester *non compos mentis* volt, *eo ipso* időlegesen beszámíthatatlan lett, tehát a neki tulajdonított cselekményekért büntetőjogi felelősséget nem viselhet, minthogy *impune est admittendum quod per furorem alicuius accidit*.

Degerlund mester *ad interim* titokban tartott lokalizációjú helyen lett elszállásolva, ott kezelik, és ott folytatja kutatásait.

Az ügyet lezártnak tekintve, szeretnénk felhívni a Káptalan figyelmét a temeriai incidensek ügyében nyomozást folytató Torquil csendbiztos személyére. A Gors Velen-i bírónak alárendelt Torquil csendbiztos, aki egyébként lelkiismeretes

tisztviselőként és a törvény elszánt védelmezőjeként közismert, a fent említett településeken lezajlott incidensek kérdésében túlzott buzgóságot tanúsít, és a mi nézőpontunkból határozottan helytelen nyomon halad. Befolyást kellene kifejteni feletteseire, hogy kissé mérsékeljék a csendbiztos lelkesedését. És ha ez nem járna eredménnyel, érdemes lenne átvilágítani a csendbiztos, felesége, szülei, nagyszülei, gyermekei és további családtagjai dossziéját magánéletük, múltjuk, büntetetheőségük, vagyoni ügyeik és szexuális preferenciájuk szempontjából. Kapcsolatteremtést javasolunk a Codringher és Fenn ügyvédi irodával, amelynek szolgálatai, ha szabad a Káptalan erre emlékeztetnünk, három éve lettek igénybe véve a tanúk diszkreditálására és kompromittálására a „gabonabotrány” néven ismert ügyben.

Item, szeretnénk felhívni a Káptalan figyelmét arra, hogy a tárgyalt ügybe sajnálatosan belekeveredett egy Ríviai Geralt nevezetű vaják. Neki közvetlen rálátása lett a településeken lezajlott incidensekbe, megalapozottan tételezhetjük tehát fel, hogy ezeket az eseményeket Degerlund mester személyével kapcsolja össze. Ezt a vajákat is el kellene hallgattatni, ha túlságosan behatóan kezdené a dolgot firtatni. Arra is felhívjuk a figyelmet, hogy a nevezett vaják közösségellenes magatartása, nihilizmusa, érzelmi ingatagsága és kaotikus személyisége oda vezethet, hogy a figyelmeztetés önmagában *non sufficit*nak bizonyulhat, és extrém eszközök bizonyulhatnak szükségesnek. A vaják állandó felügyeletünk alatt van, és készen állunk ilyen eszközök alkalmazására – ha természetesen a Káptalan jóváhagyja és ajánlja.

Abban a reményben, hogy a fenti felvilágosítás a Káptalan számára elegendőnek bizonyul az ügy lezárásához, *bene valere optamus* és maradunk

a legmélyebb tisztelettel
a Rissbergi Komplexum kutatócsoportja nevében
semper fidelis vestrarum bona amica
Biruta Anna Marquette Icarti *manu propria*

Ütést ütéssel, megvetést megvetéssel, halált halállal fizess vissza, és hatalmas kamattal fizesd vissza! Szemet szemért, fogat fogért, négyszeresen, százszorosan!

Anton Szandor LaVey, *A Sátáni Biblia*

Tizenhetedik fejezet

– Épp időben – mondta Frans Torquil komoran. – Épp a látványosságra értél ide, vaják. Mindjárt kezdődik.

Háton feküdt az ágyon, falfehér arccal, izzadságtól nyirkos haja a homlokára tapadt. Csak egy durva lenvászon ing volt rajta, Geraltnak egyből a halotti ing jutott róla eszébe. Bal combját ágyékától térdéig vérrel átitatott kötés fedte.

A szoba közepére lepedővel letakart asztalt tettek. Egy ujjatlan fekete kaftánt viselő alacsony illető kirakosgatta az asztalra a szerszámait, szép sorjában, egyiket a másik után. Késeket. Fogókat. Vésőket. Fűrészeket.

– Csak egyet sajnálok – csikorgatta a fogait Torquil. – Hogy nem tudtam a kurafiakat elkapni. Az istenek akarata, nem ez volt nekem megírva... És már nem is lesz.

– Mi történt?

– Ugyanaz, a francba, ami Tiszafalván, Szarufalván, Fenyőzugban. Mindössze nem tipikus helyen, az őserdő legszélén. És nem is réten, hanem az országúton. Utazókra támadtak. Hármat megöltek, két gyereket elraboltak. Még szerencse, hogy az osztagommal a közelben voltam, azonnal üldözőbe vettük, nemsokára utol is értük őket. Két bika méretű bitangot meg egy ronda púpost. És ez a púpos lőtt meg számszeríjjal.

A csendbiztos összeszorította a fogait, kurta mozdulattal mutatta bekötözött combját.

– Megparancsoltam az embereimnek, hogy hagyjanak ott, és üldözzék őket. Nem engedelmeskedtek az ebfajzatok. És az eredmény: elszeleltek. Én meg? Mi a jó abban, hogy megmentettek? Amikor mindjárt lecsapják a lábam? Jobb lett volna nekem, bazmeg, ott dögölni, de előbb, amíg a szemem le nem hunyom, nézni, hogyan kalimpálnak a lábukkal az akasztófán. Nem engedelmeskedtek a parancsnak a csibészek. Most ott ülnek, szégyellik magukat.

A csendbiztos alárendeltjei tényleg egy emberként, bizonytalankodó arcot vágva szállták meg a fal melletti padot. Velük volt egy, a társaságukba nem illő ráncos

vénasszony, ősz hajától igencsak elütő koszorút viselt a fején.

– Kezdhetjük – mondta a fekete kaftános illető. – Páciens az asztalra, szíjjal erősen lekötni. Kívülállók hagyják el a szobát.

– Hadd maradjanak – morogta Torquil. – Hogy tudjam, néznek. Akkor szégyelleni fogom, hogy kiabáljak.

– Egy pillanat. – Geralt kihúzta magát. – Ki állapította meg, hogy amputációra van szükség?

– Én állapítottam meg. – A fekete illető is kihúzta magát, de ahhoz, hogy szembenézessen Geralttal, így is jócskán fel kellett szegnie a fejét. – Messer Luppi vagyok, a Gors Velen-i bíró főmedikusa, külön ezért küldtek. A vizsgálat során megállapítottam, hogy a seb elfertőződött. Le kell venni a lábát, más segítség nincs.

– Mennyit kapsz a műveletért?

– Húsz koronát.

– Nesze, harminc. – Geralt kiszedett három tízkoronást az erszényéből. – Szedd össze a szerszámaidat, csomagolj össze, menj vissza a bíróhoz. Ha rákérdezne, a páciens állapota javul.

– De... Tiltakoznom kell...

– Csomagolj össze, és menj vissza. Melyik szót nem érted? Te meg, anyóka, maradj itt. Szedd le a kötést.

– Az ott – az öregasszony a főmedikusra mutatott – megtiltotta, hogy hozzáérjek a sebesülthöz. Hogy én kuruzsló vagyok és boszorkány. Megfenyegetett, hogy feljelent.

– Ne törődj vele. Egyébként máris elmegy.

Az anyóka, akiben Geralt azonnal felismerte a füvesasszonyt, engedelmeskedett. Óvatosan tekerte le a kötést, Torquil ennek ellenére a fejét forgatta, sziszegett és nyögdecselt.

– Geralt... – nyögött fel. – Mit kavarsz? Megmondta a medikus, hogy nincs segítség... Jobb elveszítenem a lábamat, mint az életemet.

– Egy szart. Egyáltalán nem jobb. Most pedig fogd be.

A seb csúnyán nézett ki. De Geralt látott már rosszabbakat is.

A táskájából elővette az elixíres szelencét. Messer Luppi már összecsomagolt, megbámulta, megcsóválta a fejét.

– Nem érnek semmit a főzetek itt – jelentette ki. – Nem ér semmit a hamis mágia és a trükkös kuruzslás. Sarlatánság, és kész. Medikusként tiltakoznom kell...

Geralt megfordult, ránézett. A medikus kiment. Sietve. Megbotlott a küszöbön.

– Négyen hozzám. – A vaják kivette a dugót egy kis flakonból. – Fogjátok le. Szorítsd össze a fogadat, Frans.

A sebre locsolt elixír erős habzásba kezdett. A csendbiztos fájdalmasan nyöszörgött. Geralt várt egy pillanatig, majd lelocsolta egy másik elixírrrel. Ez is habzott, ráadásul sistergett és füstölgött is. Torquil felkiáltott, rázta a fejét, teste megfeszült, szeme kifordult, majd elájult.

Az öregasszony előszedett a tarisznyájából egy korsócskát, kimarkolt belőle némi zöld masszát, vastagon rákenve egy összehajtogatott vászondarabra, és azzal bekötötte a sebet.

– Nadálytő – találta ki Geralt. – Nadálytő, árnika- és körömvirág-borogatás. Jól van, anyó, nagyon jó. Jól jönne még orbáncfű, tölgyfakéreg is...

– Nézzenek mán oda – vágott a szavába az anyóka, le sem véve a szemét a csendbiztos lábáról. – Maj' engem fog füvekre oktatni. Én, fiacskám, már akkor gyógyítottam füvekkel, amikor te még tejbekását prüszköltél a dajkásra. Ti meg, fajankók, menjtek arrébb, mert eltakarjátok a világosságot. És hihetetlenül bűzlötök. Kapcát kellene váltanotok, az ám. Időnként. Menjtek ki innen, kihez beszélek?

– Le kell rögzíteni a lábat. Hosszú sínbe kell tenni...

– Ne oktass engem, mondtam már. És te is takarodj az udvarra. Mit állsz itt még? Mire vársz? Köszönetre, hogy nagylelkűen felajánlottad a mágikus vajákszereidet? Ígéretre, hogy amíg él, nem felejt el?

– Meg akarok kérdezni valamit tőle.

– Esküdj meg, Geralt – szólalt meg Frans Torquil teljesen váratlanul –, hogy elkapod őket. Hogy nem hagyod...

– Adok neki valami altatót meg lázcsillapítót, mert összevissza beszél. Te meg, vaják, menj ki. Várj meg a viskó előtt.

Nem várt sokat. Az anyóka kijött, följebb húzta a szoknyáját, megigazította az elcsúszott koszorút. Melléje ült a lócára. Összedörgölte a két lábát. Igen picik voltak.

– Alszik – közölte. – És alighanem túl is éli, ha nem költözik belé a gonosz, fuj, fuj. A csont összeforr. Megmentetted a virgácsát a vajákbűvszereiddel. Mindig sántítani fog, és lóra, úgy hiszem, már nem ül soha többé, de két láb az mégse egy, hehe.

Belenyúlt a ruhájába, a hímzett ujjasa alá, amitől még erősebb gyógyfűillata lett. Elővett egy fadobozkát, kinyitotta. Pillanatnyi habozás után odanyújtotta Geraltnak.

– Meghúzkod?

– Köszönöm, nem. Nem élek fiztekkel.

– Én viszont... – A füvesasszony felszívta a kábítószert előbb az egyik, majd a másik orrlyukába. – Én viszont igen, időnként. Kibaszott jót tesz. A tiszta gondolkodásnak. A hosszú életnek. A csinosságnak. Nézz csak rám.

Ránézett.

– A Fransnak adott vajákszert – az anyóka megtörölte könnyes szemét, megszívta az orrát – megköszönöm, nem felejttem el. Tudom, hogy féltve őrzitek a főzeteiteket. Te viszont adtál belőlük, gondolkozás nélkül. Holott ettől neked magadnak is hiányozhat, ha szükséged lesz rá. Nem félsz ettől?

– Félek.

Az anyóka félrefordította a fejét. Voltaképpen valamikor szép asszony lehetett. De kibaszott régen.

– És most – fordult vissza – beszélj. Mit akartál Franstól megkérdezni?

– Nem fontos. Alszik, nekem meg ideje indulnom.

– Beszélj.

– A Cremora-hegy.

– Ezzel kellett volna kezdeni. Mit akarsz tudni erről a hegyről?

•

A kunyhó jó messze volt a falutól, közvetlenül az erdő szélén, az erdő az almától roskadozó fákkal teli kert kerítéséig ért. Egyébként nem tért el a klasszikus falusi házaktól: istálló, csűr, baromfiól, néhány kaptár, konyhakert, trágyadomb. A kéményből kellemesen illatozó fehér füstcsík szivárgott fel.

A sövény mellett kapirgáló gyöngytyúkok vették észre először, pokoli rikácsolással riasztották fel a környéket. Az udvaron rohangáló gyerekek – hárman voltak – a ház felé szaladtak. Egy asszony jelent meg az ajtóban. Magas volt, szőke; durva szövésű ruháján kötényt viselt. A vaják közelebb léptetett, leszállt a lováról.

– Üdvözetem – köszöntötte. – A gazda itthon van?

A gyerekek, mind kislány, a mama ruhájához és kötényéhez simultak. Az asszony nézte a vajákat, és tekintetében szemernyi rokonszenv sem mutatkozott. Nem is csoda. Jól látta a kard markolatát a vaják válla fölött. A medalliont a nyakában. Az ezüst szegecseket a kesztyűjén; a vaják nem is rejtegette, sőt, kifejezetten közszemlére tette őket.

– A gazda – ismételte meg. – Vagyis Otto Dussart. Dolgom van vele.

– Miféle?

– Személyes. Itthon van?

Az asszony csendben, kissé félrehajtott fejjel nézett rá. Rusztikus típusú szépségnek látta a vaják, vagyis huszonöt és negyvenöt között lehetett. Pontosabb becslés, akárcsak a falusi nők többsége esetében, nem volt lehetséges.

– Itthon van?

– Nincs.

– Akkor megvárom – egy rúdra dobta a kanca gyeplőjét –, míg megjön.

– Az soká lehet.

– Valahogy kibírom. Bár igazság szerint jobb szeretném bent, mint a kerítésnél.

Az asszony egy pillanatra méregette. Őt is, a medalionját is.

– Vendég a háznál – szólalt meg végül. – Csak tessék.

– A meghívást elfogadom – válaszolt a szokásos formulával. – A vendégjogot nem sértem meg.

– Nem sérted meg – ismételte az asszony elnyújtva. – De kardot viselsz.

– Ilyen a hivatásom.

– A kardok sebet okoznak. És ölnek.

– Az élet szintén. Mi lesz végül azzal a betessékeléssel?

– Tessen befáradni.

Mint általában az ilyen házakba, ide is sötét és agyonzsúfolt pitvaron át lehetett bejutni. Maga a szoba elég tágasnak, világosnak és tisztának bizonyult, csak a konyhához és a kéményhez közeli falakon voltak koromnyomok, az összes többi rész fehéren, színes szöttesekkel díszítve ragyogott, a falakra különböző háztartási eszközök, gyógyfűkötegek, fokhagymafonatok, paprikakoszorúk voltak felaggatva. Vászongöngy választotta el a szobát a kamrától. Konyhaillat terjengett. Illetve káposztaillat.

– Tessen leülni.

A gazdasszony állva maradt, a kötényt gyűrögette. A gyerekek a kemence köré, egy alacsony padra kuporodtak.

Geralt nyakában remegni kezdett a medalion. Erősen és folyamatosan. Úgy ficánkolt az inge alatt, mint egy rabul ejtett madár.

– Ezt a kardot – szólalt meg az asszony a konyhába menet – a pitvarban kellett volna hagyni. Nincs szokásban fegyverrel asztalhoz ülni. Csak a banditák teszik ezt. Te bandita vagy?

– Tudod jól, ki vagyok – vágta rá a vaják. – A kard pedig ott marad, ahol van. Emlékeztetőül.

– Mire?

– Arra, hogy az elhamarkodott cselekedetek veszélyes következményekkel járnak.

– Itt sehol semmilyen fegyver nincsen, tehát...

– Jó, jó – szakította félbe Geralt azonnal. – Ne kábítsuk egymást, gazdasszony. Egy parasztkonyha és környéke kész fegyvertár, jó néhányan estek már el kapától, hogy a cséphadarókat és a villákat ne is említsem. Hallottam valakiről, akit vajköpülővel öltek meg. Mindennel lehet sebeket osztani, ha akarják. Vagy ha muszáj. Ha már itt

tartunk, hagyd békén azt a forróvizes fazekat. És menj messzebb a konyhától.

– Nem volt szándékomban semmi – jelentette ki gyorsan az asszony, aki szemmel láthatóan hazudott. – Az meg nem forró víz, hanem borscs. Vendégül akartalak...

– Köszönöm. De nem vagyok éhes. Ne nyúlj hát a fazékhoz, és menj messzebb a kemencétől. Ül oda, a gyerekekhez. És szépen megvárjuk a gazdát.

Csendben ültek, csak a legyek zümmögése hallatszott. A medalion remegett.

– A kemencében mindjárt kész a káposzta – törte meg a súlyos csendet az asszony.
– Ki kéne venni, meg kéne kavarni, mert odaég.

– Majd ő megcsinálja. – Geralt rámutatott a legkisebb lányra.

A kislány lassan felállt, rápislogott barna fürtjei alól. Elővett egy hosszú nyelvű villát, odahajolt a kemenceajtóhoz. És hirtelen ráugrott Geraltra, mint egy kismacska. A villával a falhoz akarta szegezni a vaják nyakát, de az elhajolt, megragadta a villanyelet, a lányt a földre taszította. Zuhanás közben kezdett átváltozni.

Az asszony és a másik két lány már átváltozott. Három vérekes szemű farkas szökkent vicsorítva a vajákra, egy szürke nőstényfarkas és két farkaskölyök. Ugrás közben farkas módra kerültek körbe, minden oldalról támadtak. Geralt felugrott, rádöntötte a padot a nőstényfarkasra, a kölyköket ezüsttel kivert kesztyűjével rájuk mért ökölcsapásokkal taszította el. Felvonítottak, vicsorogva kushadtak a földre. A nőstényfarkas vad üvöltést hallatott, újból ráugrott.

– Ne! Edwina! Ne!

Rázuhant, a falhoz szorította a vajákat. De már emberi alakban. Az átváltozott kislányok azonnal szétrebbentek, a kemencéhez kuporodtak. Az asszony ott maradt a vaják lábához térdelve, szégyenkező tekintettel nézett fel. Geralt nem tudta, a támadást szégyenli, vagy azt, hogy nem sikerült.

– Edwina! Hogyhogy? – dörrent rá egy hirtelen ott termett szakállas, magas férfi. – Mit művelsz?

– Ez egy vaják! – kiáltotta a még mindig térden álló asszony. – Kardos bandita! Érted jött! Gyilkos! Búzlík a vértől!

– Hallgass, asszony. Ismerem. Bocsásson meg, Geralt úr. Nem esett baja? Bocsásson meg. Nem tudta... Azt hitte, mivel vaják...

Abbahagyta, zaklatottan nézett körül. Az asszony és a kislányok a kemencénél tömörültek össze. A vaják megesküdtött volna rá, hogy halk morgást hall.

– Nem történt semmi – mondta. – Nem veszem rossz néven. De épp időben jelentél meg. Egy pillanattal sem hamarabb a szükségesnél.

– Tudom. – A szakállas észrevehetően rezzent össze. – Tudom, Geralt úr. Üljön le, üljön asztalhoz... Edwina! Sört ide!

– Nem. Menjünk ki, Dussart. Egy szóra.

Az udvar közepén egy szürke macska üldögélt, a vaják láttára egy szempillantás alatt kereket oldott, elrejtőzött a csalánosban.

– Nem akarom felizgatni a feleségedet, megijeszteni a gyerekeket – közölte Geralt.
– Ráadásul ez olyan ügy, amiről jobb szeretnék négy szemközt beszélni. Tudod, egy bizonyos szívességről van szó.

– Amit csak szeretne – húzta ki magát a szakállas. – Mondja csak. Minden kívánságát teljesítem, amire csak képes vagyok. Az adósa vagyok, nagy ez az adósság. Magának köszönhetően rovom élve a világot. Mert akkor megkönyörült rajtam. Magának köszönhetem...

– Nem nekem. Magadnak. Annak, hogy még farkas alakjában is ember maradtál, és soha senkinek bajt nem okoztál.

– Nem okoztam, ez igaz. És mi hasznom lett belőle? A szomszédaim, gyanakodni kezdvén, rögvest vajákokat küldtek a nyakamra. Noha szegények voltak, összerakták garasait, hogy magát ellenem felfogadhassák.

– Arra gondoltam – ismerte el Geralt –, hogy visszaadom a pénzüket. De ez gyanút kelthetett volna. Vajákszavamra garantáltam nekik, hogy levettem rólad a vérfarkas bűbáját, és teljesen kigyógyítottalak a likantrópiából, hogy most már a lehető legnormálisabb vagy. Ennek a hőstettnek ára kell hogy legyen. Ha az emberek valamiért fizetnek, akkor el is hiszik: ami ki van fizetve, az igazi és törvényes lesz. Minél drágább, annál inkább.

– Végigfut a hátamon a hideg, ha visszaemlékezem arra a napra. – A napbarnított Dussart elsápadt. – Kis híján behaltam a félelemben, amikor megláttam magát az ezüstkarddal. Azt hittem, ütött az utolsó órámban. Nem hallottam talán elég történetet? A vérben és kínzásokban tobzódó vaják gyilkosokról. Kiderült, hogy maga derék ember. És jó is.

– Ne túlozzunk. De hallgattál a tanácsomra, elhordtad magad Guaamezből.

– Muszáj volt – mondta Dussart komoran. – Guaamezben szinte elhitték, hogy vissza vagyok varázsolván, de igaza volt, egy volt vérfarkasnak sem könnyű az emberek között. Beigazolódott, amit mondott: az emberek között nagyobb a fontossága annak, ki voltam, mint annak, ki vagyok. Muszáj volt eltakarodni onnan, elvándorolni idegen tájakra, ahol nem ismert senki. Bujdostam, bujdostam... Míg végre ide kerültem. És itt ismertem meg Edwinát...

– Ritkán fordul elő – csóválta meg a fejét Geralt –, hogy két teriantrópból legyen egy pár. Még ritkább, hogy az ilyen kapcsolatból utódok származzanak. Szerencsés fickó vagy, Dussart.

– Ha látta volna – villantotta meg a vérfarkas a fogsorát. – A gyerekek, akár a festett képek, szép kisasszonyok lesznek belőlük, ha megnőnek. Edwinával meg úgy

illünk egymáshoz, mint zsák a foltjához. Együtt leszünk, míg világ a világ.

– Azonnal felismerte bennem a vajákat. És azonnal készen is állt a védekezésre. Nem fogod elhinni, forró borsccsal szándékozott velem elbánni. Biztosan ő is elég vérfarkasmesét hallott a kínszörnyű vérszomjas vajákokról.

– Bocsásson meg neki, Geralt úr. Azt a borscsot pedig mindjárt megkóstoljuk. Edwina kiváló borscsot főz.

– Jobb lenne talán – a vaják megrázta a fejét –, ha nem tukmálnám magamat rájuk. Nem akarom ijesztgetni a gyerekeket, még kevésbé idegesíteni a hitvesedet. Az ő szemében továbbra is kardos bandita vagyok, nehéz lenne elvárni tőle, hogy egyből megszokjon. Azt mondta, vértől bűzlök. Gondolom, átvitt értelemben.

– Nem annyira. Ne haragudjék, vaják úr, de szörnyű vérbűz érzik magán.

– Nem értem vérhez úgy...

– Úgy két hete, úgy vélem – fejezte be a vérfarkas. – Alvadt vér ez, holt vér, valaki vérszomjas ért hozzá. Van magán korábbi vér is, több mint egyhónapos. Hideg vér. Hüllővér. Maga is vértett. Sebből, élő vérről.

– El vagyok képedve.

– Nekünk, vérfarkasoknak – Dussart büszkén kihúzta magát – egy csipetnyit érzékenyebb a szaglásunk, mint az embereknek.

– Tudom – mosolyodott el Geralt. – Tudom, hogy a vérfarkasok szaglóérzéke igazi természeti csoda. Éppen ezért jöttem hozzád, hogy megkérjelek egy szívességre.

•

– Cickányok – szaglászott Dussart. – Cickányok, azaz vízicickányok. És pocokok. Sok-sok pocok. Ürülék. Sok ürülék. Főleg nyestek. És menyétek. Más semmi.

A vaják felsóhajtott, majd kiköpött. Nem titkolta csalódottságát. Ez már a negyedik barlang volt, amelyben Dussart nem szagolt ki semmi mást rágcsálókra és a rágcsálókra vadászó ragadozókon kívül. És mindkét fajta bőséges mennyiségű ürülékén kívül.

Átmentek a sziklafalban ásító következő nyíláshoz. A lábuk alól kövek csúsztak szét, gurultak le a lejtőn. Nehezen haladtak előre a meredeken, Geralt már kezdett fáradtságot érezni. Dussart a tereptől függően hol farkassá változott, hol megtartotta emberi formáját.

– Anyamedve. – Benézett a következő üregbe, szippantott egyet. – Kölykökkel. Itt volt, de elment, már nincs bent. Mormoták vannak itt. Cickányok. Denevérek. Sok denevér. Hermelin. Nyest. Rozsomák. Sok ürülék.

Újabb odú.

– Görény. Tüzel. Van egy rozsomák is... Nem, kettő van. Egy rozsomákpár.

– Föld alatti forrás, a vize kissé kénes. Gremlinek, egész csapat, talán tízen is vannak. Valamilyen kételtűek, alighanem szalamandrák... Denevérek...

Egy valahol magasan levő sziklakiszögellésről hatalmas sas röppent fel, vijjogva keringett fölöttük. A vérfarkas felemelte a fejét, a hegycsúcsot nézte. És a mögüle feltorlódó sötét felhőket.

– Vihar lesz. Miféle nyár ez, hogy alig telik nap vihar nélkül... Mit csináljunk, Geralt úr? Még egy üreg?

– Még egy üreg.

Hogy az újabb üreget elérjék, át kellett küzdeniük magukat egy szirtfalról lezúduló vízesésen; nem volt túl nagy, de ahhoz elég volt, hogy jócskán elázzanak. A mohával borított kövek olyan csúszósak voltak, mint a szappan. Dussart, hogy valahogy előrehaladhasson, átváltozott farkassá. Geralt, miután párszor veszélyesen megcsúszott, erőt vett magán, elkáromkodta magát, és a nehéz szakasszal négykézláb birkózott meg. Jó, hogy Kökörcsin nincs itt, gondolta, beleírná ezt egy balladába. Elöl likantróp farkas képében, mögötte a vaják négykézláb. Tetszene az embereknek.

– Nagy üreg, vaják úr – szaglászott Dussart. – Nagy és mély. Hegyi trollok vannak bent, öt vagy hat jó nagyra nőtt troll. És denevérek. Rengeteg denevérürülék.

– Menjünk tovább. A következőhöz.

– Trollok... Ugyanazok a trollok, mint az előbb. A barlangok egybefüggenek.

– Medve. Kölyök. Itt volt, de elment. Nemrég.

– Mormoták. Denevérek. Vámpírdenevérek.

A következőnél úgy hőkölt vissza a vérfarkas, mintha megperzselődött volna.

– Gorgó – suttogetta. – Az odú mélyén egy nagy gorgó ül. Alszik. Rajta kívül nincs ott semmi.

– Nem csodálom – morogta a vaják. – Menjünk innen. Halkan. Mert kész felébredni...

Továbbmentek, nyugtalanul tekingettek körbe. A következő üreget, amely szerencsére messze volt a gorgó rejtekhelyétől, nagyon lassan közelítették meg, arra gondolva, hogy nem árt az óvatosság. Nem is ártott, de nem volt rá szükség. A következő néhány odú mélyén nem rejlett semmi más denevéreken, mormotákon, egereken, pockokon és cickányokon, no meg több rétegnyi ürüléken kívül.

Geralt fáradt és csalódott volt. Szemmel láthatólag Dussart is. De el kell ismerni, kitartott, egyetlen szóval vagy mozdulattal sem mutatta, hogy elment volna ettől a kedve. A vaják azonban nem táplált illúziókat. A vérfarkas kételkedett a hadművelet sikerében. Annak megfelelően, amiről Geraltnak régen hallomása volt, és amit a

füvesanyóka is megerősített, a Cremora hegycsúcs keleti, meredek oldala olyan lyukas volt, mint a sajt, számtalan barlang tátongott itt. Barlangot persze találtak jócskán. De Dussart határozottan nem hitt benne, hogy sikerülhet kiszagolni és megtalálni az igazit, amelyből föld alatti bejárat nyílik a Citadella sziklatömbjének belsejébe.

Ráadásul villámlani kezdett. Meg dörögni. És esni is. Geralt nagy kedvet érzett hozzá, hogy kiköpjön, káromkodjon valami rondát, és kihirdesse a vállalkozás befejezését. De erőt vett magán.

– Menjünk, Dussart. A következő üreg.

– Ahogy kívánja, Geralt úr.

És egyszer csak a sziklában tátongó következő nyílásnál – akár egy rossz regényben – fordulat történt.

– Denevérek – jelentette ki a szaglászó vérfarkas. – Denevérek és... Egy macska.

– Hiúz? Vadmacska?

– Macska – egyenesedett fel Dussart. – Közönséges házimacska.

•

Otto Dussart kíváncsian nézegette az elixíres üvegcséket, nézte, ahogy a vaják kiissza őket. Észrevette a Geralt külsején végbemenő változásokat, csodálkozásában és félelmében tágra nyílt a szeme.

– Ne tessék megparancsolni – mondta –, hogy bemenjek magával ebbe az odúba. Ne haragudjék, de nem megyek be. Feláll a hátamon a szőr a félelemtől, mi lehet ott benn...

– Meg sem fordult a fejemben, hogy erre kérjelek. Menj haza, Dussart, a feleségedhez és a gyerekeidhez. Megtetted ezt a szívességet, megcsináltad, amire megkértelek, többet nem követelhetek.

– Megvárom – tiltakozott a vérfarkas. – Megvárom, míg kijön.

– Nem tudom – Geralt megigazította a hátán a kardot –, mikor jövök ki onnan. És hogy kijövök-e egyáltalán.

– Ne mondjon ilyet. Megvárom... Várok alkonyatig.

•

A barlang fenekét vastag denevérguanó borította. Maguk a denevérek – jókora

repülőkutya – fürtökben csüngtek a mennyezetten, izegtek-mozogtak és álmosan sipákkoltak. A mennyezet eleinte magasan Geralt feje fölött volt, az egyenletes talajon viszonylag gyorsan és kényelmesen tudott haladni. A kényelemnek azonban hamar vége szakadt – előbb le kellett hajolnia, egyre jobban kellett lehajolnia, végül nem maradt más hátra, mint négykézláb menni. Végül kúszni.

Volt olyan pillanat, amikor megállt, elhatározta, hogy visszafordul, olyan szűk lett a nyílás, hogy komolyan azzal fenyegetett, bennragad. De vízfolyás zaját hallotta meg, az arcán pedig mintha hideg légáramlatot érzett volna. Annak tudatában, hogy ez kockázatos, átnyomakodott a nyíláson, majd megkönnyebbülve fellélegzett, amikor az tágasabb lett. A folyosó váratlanul rámpában folytatódott, ezen csúszott le, egyenesen egy föld alatti, egy szikla alól kiömlő, majd a szemközti szikla alatt eltűnő patak medrébe. Valahonnan fentről gyenge fény szűrődött le, és onnan – nagyon magasról – jött a hideg légáramlat.

Az a karsztnyílás, amelyikben a patak eltűnt, úgy látszott, teli van vízzel, és a vajáknak, bár gyanította, hogy lefolyó van alatta, nem volt ínyére a búvárkodás. A patakon felfelé vezető utat, a sebes áramlattal szemben haladó rámpát választotta. Mire a rámpáról kijutott egy nagy terembe, bőrig ázott, és összekoszolódott a leülepedett meszes sártól.

A terem óriási volt, tele volt fenséges cseppkövekkel, zománcberakásokkal, drapériákkal, sztalogmitokkal, sztalaktitokkal és sztalagnátokkal. A patak mélyen kivájt kanyargós mederben folyt végig a terem alján. Ide is felülről szűrődött be világosság, és gyenge huzat érződött. És még valami. A vaják orra nem vetekedhetett a vérfarkas szaglásával, de most ő is megérezte, amit korábban a vérfarkas: az enyhe macskavizeletszagot.

Egy pillanatra megállt, körülnézett. A légáramlat megmutatta a kijáratot, egy nyílást, valami palotakapuszerűséget, melyet hatalmas sztalogmitok oszlopai szegélyeztek. Közvetlenül mellette egy finom homokkal teli mélyedést vett észre. Ennek a mélyedésnek volt macskabúze. A homokban rengeteg macskanyom látszott. Átvette a hátán a kardját, amelyet a szűk résben le kellett vennie. És a sztalogmitok közé lépett.

Az enyhén felfelé tartó magas boltozatú folyosó száraz volt. Az alját kövek borították, de járható volt. A vaják továbbment. Egészen addig, ameddig útját nem állta egy ajtó. Jókora, erős zárral felszerelt ajtó.

Eddig a pillanatig egyáltalán nem volt benne biztos, jó nyomon halad-e, semmi bizonyossága nem volt arra, a megfelelő barlangba hatolt-e be. Az ajtó megerősíteni látszott, hogy igen.

Az ajtón, épp a küszöbénél egy kicsiny, nem oly rég kifűrészelt nyílás volt.

Macskaátjáró.

Megtaszította az ajtót; az meg sem rezdült. Megrezdült viszont – épphogy – a vaják amulettje. Az ajtó mágikus volt, varázslat biztosította. A medalion gyenge rezgése azonban azt jelezte, hogy ez a varázslat nem erős. Arcát az ajtóhoz közelítette.

– Jóbarát.

Az ajtó zajtalanul nyílt ki olajozott zsanérjain. Ahogy helyesen eltalálta, szabvány szerint, sorozatgyártásban szerelték fel gyenge mágikus biztosítással és gyári jelszóval, szerencséjére senkinek sem akaródzott valami rafináltabbat beállítani. A barlangrendszerből és a még ennyire egyszerű mágiát használni is képtelen lényektől akarták elzárni.

Az ajtón túl – a vaják a biztonság kedvéért kitámasztotta egy kővel – véget ért a természetes barlang. Csákánnyal a sziklába vájt folyosó vette kezdetét.

Minden körülmény ellenére bizonytalanságot érzett. Amíg világosságot nem vett észre maga előtt. Fáklya vagy mécses pislogó fényét. És egy pillanat múlva jól ismert nevetést hallott meg. Röhögést.

– Buueh-hhhrrr-eeeehh-bueeeeh!

A fény és a röhögés, mint kiderült, egy vastartóba fogott fáklya által megvilágított tágas helyiségből jött. A falak mellett ládák, dobozok és hordók tornyosultak. Az egyik láda mellett Bue és Bang ült egy-egy hordón. Kockáztak. Bang röhögött, nyilván ő dobott nagyobbat az előbb.

A mellettük levő lánán egy pálinkáspalack volt. Mellette egy kis harapnivaló.

Sült emberi láb.

A vaják kihúzta a kardot a hüvelyből.

– Jó napot, fiúk.

Bue és Bang kis ideig tátott szájjal bámult. Majd felrikoltottak, a hordókat felborítva felugrottak, fegyvert ragadtak. Bue egy kaszát, Bang egy széles pengéjű szablyát. És rávetették magukat a vajákra.

Meglepték, noha számolt azzal, hogy ez nem lesz gyerekjáték. De nem gondolta, hogy ezek az otromba böhömök ennyire gyorsak lesznek.

Bue alacsonyan lendítette meg a kaszát, ha Geralt nem ugrott volna fel, mindkét lábát elvesztette volna. Épp hogy elkerülte Bang csapását, a szablya szikrát csiholt a kőfalból.

Gyors lényekkel a vaják el tudott boldogulni. Nagyokkal is. Gyors vagy lassú, nagy vagy kicsi, mindegyiken volt fájdalomra érzékeny hely.

És fogalmuk sem lehetett, mennyire gyors egy vaják, ha elixírt iszik.

Bue felüvöltött, a vágás a könyökét érte, a térdén megvágott Bang még hangosabban üvöltött. A vaják gyors fordulata megtévesztette őket, átugrotta a kasza

élet, a kardpenge csúcsával vágott rá Bue fülére. Bue felrikoltott, megrázta a fejét, meglendítette a kaszát, támadott. Geralt összefonta az ujjait, és Aard Jelével ütötte meg. A varázslat által megcsapott Bue a hátsójára puffant a padlón, jól hallhatóan csattantak össze a fogai.

Bang széleset lendített a szablyával. Geralt fürgén átbújt a penge alatt, röptében csapott rá az óriás másik térdére, pörögve ugrott oda a felállni igyekvő Buéhoz, a szeme felé vágott. Bue azonban el tudta rántani a fejét, a vágás célt tévesztett, a szemöldökén találta el, a vér egy pillanat alatt elöntötte az ogretroll arcát. Bue rikoltozott, felugrott, vaktában rohant rá Geraltra; Geralt oldalt ugrott, Bue rázuhant Bangra, egymásnak ütköztek. Bang ellökte magától, és dühös kiáltással a vajákra támadt, visszakézből vágott rá a szablyával. Geralt gyors kitéréssel és egy félfordulattal került ki a pengét, kétszer csapott rá az ogretrollra, egyik, majd a másik könyökére. Bang felüvöltött, de nem eresztette el a szablyát, újra nekilendült, szélesen, esetlenül kaszabolt. Geralt kitért a penge hatóköréből. A kitéréssel Bang mögé került, muszáj volt ezt az esélyt kihasználnia. Megfordította a kardot, és alulról vágott felfelé, pontosan a fenéknyílásba. Bang a hátsójához kapott, üvöltözött, vinnyogott, toporzékolt, berogyasztotta a térdét és bevizelt.

Bue vakon csapkodott a kaszával. Talált is. De nem a vajákat, aki egy piruettel került ki. A még mindig a hátsóját szorongató cimboráját. És leszelte a fejét. A kettévágott légcsőből hangos szisszenéssel távozott a levegő, a vér úgy robbant ki az ütőérből, mint láva egy vulkán kráteréből, magasra szökkent fel, egészen a mennyezetig.

Bang vért szertefröcskölve úgy állt ott, mint egy szökőkút fejetlen szobra, jókora lapos talpa tartotta függőleges helyzetben. De végül előrehajolt, és elzuhant, mint egy kivágott fatörzs.

Bue kidörzsölte a szeméből a vért. Bivalyböngést hallatott, amikor végre felfogta, mi történt. Dobbantott, meglendítette a kaszát. Helyben forgott, a vajákat kereste. Nem találta. Mert a vaják mögötte volt. A hóna alá mért vágást követően elengedte a kaszát, pusztá kézzel vetette rá magát Geraltra, a vér megint a szemébe folyt, így hát nekiment a falnak. Geralt odaugrott, odacsapott.

Bue szemmel láthatóan nem fogta fel, hogy át lett vágva az ütőere. És hogy már rég meg kéne hálnia. Rikoltozott, helyben forgott, hadonászott. Aztán berogyott a térde, vértócsába zökkent. Térden állva tovább rikoltozott és hadonászott, de egyre halkabban és lassabban. Geralt, hogy végezzen vele, odalépett, és a szegycsontja alá döfött. Ez hiba volt.

Az ogretroll felnyögött, és megragadta a pengét, a keresztvasat és a vaják kezét. A szembogara már elködösült, de a fogása nem gyengült. Geralt a mellének

támasztotta a csizmáját, nekifeszült, és rántott magán egyet. Bue, noha vér öntötte el a kezét, nem eresztette el.

– Te ostoba kurafi – sziszegte a barlangba belépő Pastor, és duplanyilas számszeríjával célba vette a vajákat. – Halni caplattál ide. Neked már annyi, te ördöggané. Tartsad, Bue!

Geralt rángatta a kezét. Bue nyöszörgött, de nem eresztette el. A púpos kivicsorította a fogsorát, és elengedte a húrt. Geralt összegörnyedt, hogy elkerülje, a súlyos nyílvevő tollával súrolta az oldalát, majd összetört a falon. Bue elengedte a kardot, hason fekve ragadta meg a vaják lábát, és mozdulatlaná dermedt. Pastor diadalittasan rikácsolt, és felemelte az íjat.

De löni már nem tudott.

Szürke lövedékként rontott be a barlangba egy óriási farkas. Farkas módjára csapott le Pastorra, hátulról, a lábánál, elharapta az ínszalagokat és az ütőeret. A púpos felordított, elzuhant. Megpendült a számszeríj eleresztett húrja, Bue felhördült. A nyíl pontosan a fülébe talált, tolláig fúródott be. A hegye pedig a másik fülén jött ki.

Pastor felüvöltött. A farkas kitérte iszonyú állkapcsát, és megragadta a fejét. Az üvöltés hörgéssé csillapult.

Geralt ellökte a lábától a végre elpusztult ogretrollt.

Dussart, már emberi alakjában, felemelkedett Pastor hullája mellől, megtörölte a száját és az állát.

– Negyvenkét évnyi vérfarkasság után – mondta, és a vaják szemébe nézett – már illett végre valakit megharapni.

•

– Ide kellett jönnöm – mentegetőzött Dussart. – Tudtam, Geralt úr, hogy figyelmeztetnem kell magát.

– Rájuk? – Geralt letörölte a pengét, és a mozdulatlan holttestekre mutatott.

– Nemcsak.

A vaják belépett a vérfarkas által mutatott helyiségbe. És önkéntelenül visszatörpant.

A kőpadló alvadt vértől feketéllett. A helyiség közepén kikövezett fekete üreg tátongott. Mellette hullahalom tornyosult. Meztelen, sebekkel borított, feldarabolt, négyfelé vágott, olykor megnyúzott testek. Nehéz lett volna felbecsülni, mennyi.

A lyukból, a mélyből világosan felhallatszott a recsegés, az összezúzott csontok zörgése.

– Korábban nem tudtam ezt megérezni – motyogta Dussart, a hangjából hallani lehetett, hogy undorodik ettől. – Csak amikor azt ajtót kinyitotta, ott lent, akkor szagoltam ki... Fussunk innen, uram. Messze el ettől a hullaraktártól.

– Még van itt valami elintézni valóm. De te csak menj. Nagyon köszönöm, hogy segítségemre jöttél.

– Ne köszönje. Adósa voltam. Boldog vagyok, hogy törleszthettem valamennyit.

•

Csigalépcső vezetett fölfelé, a sziklába vájt henger alakú aknában. Nehéz volt megbecsülni, de Geralt nagyjából úgy számította, ha ez egy szokványos toronylépcső, akkor az első, esetleg a második felső szintre vezethet. Hatvankét lépcsőfokot számolt össze, amikor végül egy ajtó állta útját.

A lentihez hasonlóan, ezen is kifűrészeltek egy macskanyílást. Ugyanolyan zárral volt ez az ajtó felszerelve, mint a lenti, de nem volt rajta mágia, könnyen nyílt, elég volt lenyomni a kilincset.

A helyiségnek, ahová így bejutott, nem voltak ablakai, és gyengén volt megvilágítva. A mennyezetről néhány bűvös gömb lógott le, de csak az egyik volt aktív. Szörnyű bűz volt, vegyszerektől meg mindenféle ocsmányságtól. Első látásra kiderült, mik vannak itt. Polcokra rakott tartályok, palackok és flakonok, lombikok, üvegkancsók és csövecskék, acéleszközök és szerszámok, egy szóval: laboratórium, tévedés kizárva.

A közvetlenül a bejáratnál álló polcon nagyobb tartályok sorakoztak. A legközelebbi tele volt sárga folyadékban úszkáló emberi szemekkel, mint a szilvabefőtt. A másodikban egy apró homunkulusz volt, nem nagyobb két ökölnél. A harmadikban...

A harmadik tartályban emberfejet tartalmazott a folyadék. A megfakult arcvonásokat talán nem ismerte volna fel, sebek, duzzanatok torzították el, nehezen voltak kivehetők a zavaros folyadék és a vastag üveg miatt. De a fej teljesen kopasz volt. Csak egy varázsló borotválta kopaszra a fejét.

Harlan Tzara, úgy látszik, soha nem jutott el Povissba.

A többi tartályban is úszkáltak valamik, mindenféle kékre fakult rondaság. De a többiben nem voltak fejek.

A helyiség közepén egy asztal terpeszkedett. Acélkiképzésű asztal, rászertelt lefolyóval.

Az asztalon egy csupasz holttest feküdt. Egy holttestecske. Egy gyermek hullája.

Egy szőke kislányé.

A hulla Y alakban volt felvágva. A kiszedett belső szervek a test két oldalán voltak szétterítve, egyenletesen, szabályosan és áttekinthetően. Teljesen úgy nézett ki, mintha egy anatómiai atlasz metszete volna. Csak a jelölések hiányoztak. 1. ábra, 2. ábra és így tovább.

A szeme sarkából mozgást vett észre. Nagy fekete macska lopózott végig a fal mentén, a vajákra nézett, ráfújt, kiszaladt a nyitott ajtón. Geralt utánaeredt.

– Uram...

Megállt. És visszafordult.

A sarokban alacsony, tyúkólra hasonlító ketrec állt. Meglátta a vasrácsba kapaszkodó vékony ujjakat. Aztán a szemeket.

– Uram... Mentsen meg...

Kisfiú, legfölből tízéves. Összekuporodva, reszketve.

– Mentsen meg...

– Csendben légy. Már nem vagy veszélyben, de még bírd ki. Mindjárt visszajövök érted.

– Uram! Ne menjen el!

– Hallgass, azt mondtam.

Előbb egy könyvtár következett, a por az orrát csiklandozta. Aztán egy szalonféle. Aztán egy hálószoba. Hatalmas ágy ébenfa oszlopon álló fekete baldachinnal.

Zajt hallott. Megfordult.

Az ajtóban Sorel Degerlund állt. Megfésülködve, arancysillagokkal hímzett köpenyben. Degerlund mellett nem túl nagy, teljesen szürke valami állt, zerrikán szablyával felfegyverkezve.

– Előkészítettem a formalinos tartályt – mondta a varázsló. – A te fejednek, korcs. Öld meg, Beta!

Degerlund saját hangjától eltelve még be sem fejezte a mondatot, amikor már támadott is a szürke teremtmény, ez a hallatlanul gyors szürke jelenség, ez a fürgé és zajtalan szürke patkány, suhant és villant a szablya. Geralt két klasszikus, keresztbe váltott vágás elöl tért ki. Először a penge által keltett légmozgást érezte a füle mellett, másodszor pedig egy könnyű fuvallatot a kabátujján. A harmadik vágást karddal hárította, egy pillanatra összeakaszkodtak. Meglátta a szürke teremtmény arcát, nagy sárga szemét, függőleges pupilláját, a szűk nyílásokat az orr helyén, hegyes fülét. Szája egyáltalán nem volt a lénynek.

Szétváltak. A teremtmény fürgén kipörgött, azonnal támadott gyors tánclépésekkel, megint keresztvágásokkal. Megint kiszámíthatóan. Embertelenül mozgékony volt, rendkívülien ügyes, pokolian gyors. De buta.

nyelvcsonjtja. Erősebben. Eltört a gégeje. Erősebben. Még erősebben.

Összeroppantak és szétcsúsztak a nyakcsigolyái.

Geralt tartotta még Degerlundot egy pillanatig. Aztán a teljes biztonság kedvéért erősen félrerántotta a varázsló fejét. Majd elengedte. Degerlund lecsusszant a kövezetre, lágyan, mint egy vég selyem.

A vaják a függönybe törölte összenyálazott kabátujját.

A semmiből egyszer csak ott termett a nagy fekete macska. Odadörgölözött Degerlund testéhez. Megnyalta a mozdulatlan kezét. Keserves sírósan nyávogott. Lehevert a holttest mellé, az oldalához simult. Nagyra nyílt aranyszemével a vajákra nézett.

– Muszáj volt – mondta a vaják. – Így kellett történnie. Ha valakinek, akkor épp neked kell megértened.

A macska lehunyta a szemét. Jelezve, hogy érti.

*Az Istenért, ülünk a földre s mondjunk
Bukott királyokról borús meséket:
Volt, ki lemondott s volt, akit legyőztek,
Kit áldozatai lidérce kínozta,
Kit hitvese álmában mérgezett meg,
De mind megölve.*

William Shakespeare, *II. Richárd*
(Somlyó György fordítása)

Tizennyolcadik fejezet

A királyi esküvő napján már kora reggel örvendetesen szép volt az idő, Kerack fölött egyetlen felhőcske sem éktelenítette a kékellő égboltot. Már reggel nagyon meleg volt, a hőséget a tenger felől fújó szellő enyhítette.

A Felsővárosban kora reggel óta nagy volt a sürgés-forgás. Az utcákat és sikátorokat sietve felsöpörték, a házak homlokzatát szalagokkal és girlandokkal díszítették fel, az árbócokra zászlócskákat aggattak. A királyi palotához vezető úton már reggel óta hosszú sorokban érkeztek a beszállítók, a telerakott szekerek és kiskocsik összekavarodtak az üresen visszatérőkkel, futva jöttek a hordárok, kézművesek, kereskedők, futárok és hírnökök. Valamivel később gyaloghintók hemzsegték az úton, a lakodalmi vendégek érkeztek meg a palotába. Az én lagzim nem akármi, állítólag ezt jelentette ki Belohun király, az én lagzimat meg kell hogy emlegessék, és híre kell hogy legyen, ameddig világ a világ. A király parancsára tehát az ünnepségnek reggel kellett elkezdenie, és a késő éjszakai órákig kellett tartania. A vendégekre egész idő alatt sosem látott attrakciók vártak.

Kerack lényegében jelentéktelen kicsiny királyság volt, Geralt hát kétkedett benne, hogy a világ különösebben törődne Belohun lagzijával, még ha egy egész héten át bálozna, és ördög tudja miféle attrakciókat találna is ki, a száz mérföldnél távolabbi vidékeken élőkhöz erről az eseményről semmilyen hírnek nem lehetett esélye eljutni. De Belohun szemében köztudottan Kerack városa volt a világ közepe, a világ pedig a Keracktól igen kis sugarú körben elterülő vidék.

Kökörcsin és ő mind a ketten olyan elegánsan öltöztek ki, ahogy csak telt tőlük, Geralt erre az alkalomra még vadonatúj borjúbőr kabátot is beszerzett, vélhetően jelentős felárral. Ami Kökörcsint illeti, eleinte kijelentette, hogy a királyi lagzi nem érdekli, és nem is vesz részt rajta. Úgy került ugyanis fel a vendégek listájára, mint a

királyi ügyész rokona, nem pedig mint világhírű költő és bárd. És nem kérték fel fellépésre. Kökörcsin ezt megalázonak tartotta, és megsértődött. De mint rendesen, a sértődés nem tartott soká, mindössze alig fél napig.

A palotához vezető, a hegyoldalban kanyargó út teljes hosszában póznákat állítottak fel, a szellő lustán mozgatta a rájuk kitűzött sárga zászlócskákat, melyeken Kerack címere, a vörös uszonyú és farkú kék *nageant* delfin díszelgett.

A palotaövezet bejárata előtt Kökörcsin rokona, Ferrant de Lettenhove várta őket a delfines címer színeibe, vagyis kékbe és vörösbe öltözött királyi gárdisták kíséretében. Az ügyész üdvözölte Kökörcsint, és odahívott egy apródot, akinek a költőt kellett kísérnie, és a rendezvény helyszínére vezetnie.

– Ön pedig, Geralt uram, jöjjön velem.

A park egyik oldalsó fasorán mentek végig, szemmel láthatóan a gazdasági épületek mellett, ugyanis edények és konyhai szerszámok zörgése hallatszott oda, no meg azok az ocsmány szidalmak, melyekkel a szakácmesterek teremtették le a kuktákat. Mindeközben viszont kellemes, étvágygerjesztő ételillatok terjengtek. Geralt ismerte az étlapot, tudta, mivel fogják megörvendeztetni a rendezvényen a lakodalmi vendégeket. Pár napja Kökörcsinnel ellátogattak a Natura Rerum vendégfogadóba. Febus Ravenga leplezetlen büszkeséggel dicsekedett el azzal, hogy néhány más vendéglőssel együtt ők szervezik a lakomát, ők állítják össze azoknak a fogásoknak a listáját, amelyek elkészítésén a helyi konyhafőnökök elitje fog fáradozni. Reggelire, mesélte, osztrigát, tengeri sünt, garnélát és pirított rákot fognak felszolgálni. Tízórára különféle húsos kocsonyákat és pástétomokat, füstölt és marinált lazacot, aszpikos kacsát, juh- és kecskesajtokat. Ebédre *ad libitum* hús- vagy hallesves lesz húsos vagy halas gombócokkal, pacal májgaluskával, roston sült, mézben pirított ördögghal meg tengeri sügér sáfránnyal és szegfűszeggel.

Utána, szavalta Ravenga, úgy váltogatva a hangját, mint egy képzett szónok, sült húst szolgálnak fel kapribogyós-tojásos-mustáros fehérmártásban, mézes hattyúlábat, szalonnával tűzdelt kappant, fogolyt birsalmalekvárral, sült galambot, báránymájás árpakásatortát. Különféle salátákat és zöldségeket. Utána karamellt, nugátot, töltött tésztát, sült gesztenyét, dzsemeket és lekvárokat. Az magától értetődik, hogy folyamatosan, egész idő alatt toussaint-i bort fognak szervírozni.

Ravenga olyan színesen festette ezt le, hogy az embernek a nyála is kicsordult volna tőle. Geralt azonban kételkedett benne, hogy sikerülne bármit is megkóstolnia ebből a bőséges menüből. A lagzin egyáltalán nem vendég volt. Rosszabb volt a helyzete, mint a futkosó apródoknak, akiknek mindig sikerült valamit lecsipegetni a körbehordozott tálakról, vagy legalább az ujjukat belemártani krémbe, mártásba vagy pástétomba.

Az ünnepség fő helyszíne a szentély egykori kertje, a palota parkja volt, amelyet a keracki királyok átépítettek, és oszlopsorokkal, fasorokkal és úgynevezett félreeső helyekkel bővítettek. Most a fák és épületek közé számos további színes pavilont állítottak fel, a perzselő naptól és a hőségtől pedig rudakra feszített vásznak biztosítottak védelmet. Itt már összegyülekezett a vendégsereg. Nem lettek túlságosan sokan, összesen úgy mindössze kétszázan. A pletyka szerint maga a király állította össze a listát, kizárólag a kiválasztottak köre, a voltaképpen elit kaphatott meghívót. Kiderült, hogy Belohun főként a rokonait és a hozzátartozóit számította be az elitbe. Rajtuk kívül meghívást kapott a helyi előkelőség és a társaság krémje, a legfontosabb közhivatalnokok, a leggazdagabb helybeli és külföldi üzletemberek, továbbá a diplomata, vagyis a szomszédos országok kereskedelmi attasé képében föllépő kémei. A listára meglehetősen nagy számban kerültek rá még hízelgők, lélhűtők és az uralkodó legbuzgóbb seggnyalói.

A palota egyik oldalbejáratánál az arannyal-ezüsttel gazdagon hímzett fekete kaftánba öltözött Egmond herceg várta őket néhány fiatal férfi társaságában. Mindegyiküknek hosszú, bodorított haja volt, mindegyiken a legújabb divatú vattázott doublet és szűk nadrág volt, túlságosan kitömött herevédővel. Nem tetszettek Geraltnak. Nemcsak az ő ruhájára vetett gúnyos pillantások miatt. Túlságosan is hasonlítottak Sorel Degerlundra.

A herceg az ügyész és a vaják megpillantásakor azonnal elküldte a kíséretét. Csak egyetlen illető maradt ott. Neki rövid volt a haja, és normális nadrágot viselt. Geraltnak ennek ellenére nem tetszett. Fura volt a szeme. És csúnyán nézett.

Geralt meghajolt a herceg előtt. A herceg magától értetődően nem viszonzta.

– Add át a kardodat – mondta Geraltnak rögtön az üdvözlés után. – Nem parádézhat itt fegyveresen. Ne aggódj, habár a kardot látni nem fogod, állandóan a kezed ügyében lesz. Parancsot adtam ki. Ha történne valami, azonnal odaadják neked a kardod. Az itt jelenlévő Ropp százados dolga lesz ez.

– És mennyi a valószínűsége annak, hogy valami történik?

– Ha semennyi vagy kicsi, szédíteném a fejed? Ohó! – Egmond megvizsgálta a hüvelyt és a pengét. – Viroledai kard! Nem is kard, hanem műalkotás. Tudom, mert valamikor nekem is volt ilyenem. A féltestvérem lopta el tőlem, Viraxas. Amikor apám elűzte, mielőtt elment, egy csomó idegen dolgot sajátított el. Emléklül, biztosan.

Ferrant de Lettenhove megköszöri a torkát. Geraltnak eszébe jutott, amit Kököröcsin mondott. Az elűzött elsőszülött nevét nem szabad az udvarban hangosan kimondani. De Egmond a lehető legnyilvánvalóbb módon semmibe vette a tilalmat.

– Műalkotás – ismételte meg a herceg, még mindig a kardot nézegetve. – Nem

kutatom, milyen módon szerezted, gratulálok a szerzeményhez. Mert nem akaródzik elhinnem, hogy az ellopott kardok ennél is jobbak voltak.

– Tetszés, ízlés és hajlam dolga. Én jobb szeretném az ellopottakat visszakapni. Hercegséged és az ügyész úr a szavával kezeskedett érte, hogy kideríti, ki a tettes. Szabadjon emlékeztetnem rá, hogy ez volt az a feltétel, amellyel elvállaltam a király megvédésének feladatát. Ez a feltétel szemmel láthatóan nem teljesült.

– Szemmel láthatóan nem teljesült – ismerte el Egmund fagyosan, és átnyújtotta a kardot a csúnya nézésű illetőnek, Ropp századosnak. – Így hát kötelességemnek érzem, hogy megjutalmazalak. A háromszáz korona helyett, amivel szolgálataidat kifizetni szándékoztam, ötszázat kapsz. Azt is hozzáteszem, hogy a kardjaid ügyében folytatott nyomozás nem zárult le, és még vissza is kaphatod őket. Ferrantnak állítólag már van is egy gyanúsítottja. Igaz, Ferrant?

– A nyomozás – közölte Ferrant de Lettenhove szárazon – egyértelműen vezetett el Nikefor Muus magisztrátusi és bírósági hivatalnok személyéhez. Megszökött, de elfogása csak idő kérdése.

– Gondolom, ez az idő nem lesz hosszú – nevette el magát a herceg. – Nem nagy művészet elkapni egy tintanyaló hivatalnokocskát. Aki ráadásul alighanem beszerzett az íróasztalnál némi aranyeret, ami pedig megnehezíti a szökést, folyják az gyalogosan vagy lovon. Hogy tudott egyáltalán meglógni?

– Akivel dolgunk van – krákogott az ügyész –, nem túl előrelátó személy. És alighanem hibádzik is az értelme. Mielőtt eltűnt, valami undorító botrányt csapott Ravengánál, emberi ürülekről volt szó, már elnézést... A helyiséget egy időre be kellett zárni, mert... Mellőzöm a drasztikus részleteket. A Muus lakásán lefolytatott ellenőrzés során az ellopott kardokat nem találták meg, találtak viszont... Elnézést... Egy bőrtáskát, színültig teli...

– Ne is mondd, ne is mondd, kitalálom, mivel – fintorodott el Egmund. – Igen, ez tényleg sok mindent elmond ennek az illetőnek a pszichikai állapotáról. A kardjaid, vaják, ebben a helyzetben nyilván eltűntek. Még ha elkapja is őt Ferrant, egy örülttől nem tud meg semmit. Egy ilyet még kínpadra vonni sem érdemes, kínzás közben csak összevissza locsognak. És most bocsássatok meg, hív a kötelesség.

Ferrant de Lettenhove a palota főbejáratához vezette Geraltot. Hamarosan a kőlapokkal borított udvarra jutottak, ahol lovagok üdvözölték az érkező vendégeket, akiket gárdisták és apródok kísérték tovább, a park belsejébe.

– Mire számíthatok?

– Tessék?

– Mire számíthatok itt ma? Melyik szó nem volt érthető?

– Xander herceg – halkította le a hangját az ügyész – azzal dicsekedett tanúk előtt,

hogy már holnap király lesz. De ezt nem először mondta, és mindannyiszor részeg volt.

– Képes rá, hogy merényletet kövessen el?

– Nemigen. De van holdudvara, bizalmasai, kegyencei. Azok inkább képesek.

– Mennyi abból az igaz, hogy Belohun már ma trónörökösnek hirdeti ki az új hitvesével nemzett fiát?

– Sok.

– És a trónra esélyét elvesztő Egmond, írd és mondd, vajákat fogad fel, hogy örizze és védje meg az apját. Csodálatra méltó fiúi szeretet.

– Ne képzelődj. Elvállaltad a feladatot. Teljesítsd.

– Elvállaltam és teljesítem is. Bár nagyon nem világos. Nem tudom, adott esetben ki lesz ellenem. Azért mégis csak tudnom kell, szükség esetén ki támogat.

– Ha a szükség úgy hozza, a kardot, ahogy a herceg megígérte, Ropp százados odaadja. Ő is téged támogat. Erőmhöz mérten én is segíték. Mert jót akarok neked.

– Mióta?

– Tessék?

– Mostanáig soha nem beszéltünk négyszemközt. Mindig velünk volt Kökörccsin, és előtte nem akartam ezt a témát szóba hozni. Részletes írásos információk az én állítólagos csalásaimról. Honnan volt ez meg Egmondnak? Ki tákolta ezt össze? Hisz nem ő maga volt. Te tákoltad össze, Ferrant.

– Semmi közöm nem volt hozzá. Biztosítalak...

– Ahhoz képest, hogy a törvény őre vagy, rosszul hazudsz. Ki sem tudom találni, milyen csoda folytán kaparintottad meg ezt az állást.

Ferrant de Lettenhove összeszorította a száját.

– Muszáj volt – mondta. – Parancsot teljesítettem.

A vaják hosszan nézett rá.

– El sem hinnéd – szólalt meg végül –, hányszor hallottam már ehhez hasonlót. Vigasztaló, hogy a leggyakrabban olyanok szájából, akikre épp az akasztófa várt.

•

Lytta Neyd a vendégek között volt. Könnyen fedezte fel. Mert vonzotta a tekintetet.

A mélyen kivágott haragoszöld krepdesin ruha elejét apró csillámoktól szikrázó, stilizált pillangó formájú hímzés díszítette. A ruha alja fodros volt. A fodrok látványa tízévesnél idősebb nők ruháján rendszerint ironikus szájalommal töltötte el a vajákat, Lytta ruháján azonban harmonizáltak az egészszel, még hozzá fölöttébb

attraktívan.

A varázslónő nyakát csiszolt smaragdköves nyaklánc ékesítette. Egyik kő sem volt mandulaszemnél kisebb. Az egyik pedig sokkal nagyobb volt.

Vörös haja olyan volt, mint a lángban álló erdő.

Lytta mellett Mozaïk állt. Meglepően merész szabású, vállán és karján teljesen áttetsző fekete selyem- és sifonruhában. A leány nyakát és dekoltázsát ötletesen redőzött sifonfodorszerűségek takarták, ami a hosszú fekete kesztyűknek is köszönhetően extravagáns és titokzatos aurát kölcsönzött az alakjának.

Mindkettejükön négyhüvelyknyi magas sarkú cipő volt. Lyttán leguánbőr, Mozaïkon fekete lakkcipő.

Geralt egy pillanatig habozott, odamenjen-e. De csak egy pillanatig.

– Üdv – köszönt Lytta tartózkodóan. – Micsoda találkozás, örülök, hogy látlak. Mozaïk, nyertél, tiéd a fehér papucs.

– Fogadás – jött rá Geralt. – Mi volt a tárgya?

– Te voltál. Úgy véltem, nem látunk többé, fogadtam rá, hogy már nem fogsz felbukkanni. Mozaïk állta a fogadást, mert másképp vélekedett.

Ráfüggesztette átható jádekötekintetét, nyilvánvalóan reagálásra várt. Szavakra. Bármilyenekre. Geralt hallgatott.

– Üdv a szép hölgyeknek! – Kökörcsin mintha a föld alól bukkant volna elő, akár egy *deus ex machina*. – Mély hódolattal adózom a bájaitok előtt. Neyd asszony, Mozaïk kisasszony. Bocsássátok meg, hogy nincs nálam virág.

– Megbocsátjuk. Mi újság a művészetben?

– Ahogy a művészetben lenni szokott, minden és semmi. – Kökörcsin borral teli serlegeket vett le egy arra járó apród tálcájáról, és átnyújtotta őket a hölgyeknek. – Egy csöppet unalmas a rendezvény, nem gondoljátok? De a bor jó. Est Est, pintje negyven. A vörös se rossz, kipróbáltam. Csak forralt bort ne igyatok, nem tudják jól fűszerezni. És a vendégek egyre csak jönnek, mit szóltok hozzá? Mint általában a magasabb körökben, ez afféle fordított verseny *à rebours*, az nyer és gyűjti be a babérokat, aki utolsónak jelenik meg. És szép bevonulása lesz. Éppen most láthatjuk a *finist*. A fűrésztelep-hálózat tulajdonosa és hitvese ér a célvonalba, és ezzel alulmarad a már mögötte érkező kikötőigazgatóval és hitvesével szemben. Aki viszont alulmarad egy ismeretlen elegáns...

– Ez a koviri kereskedelmi képviselő vezetője – világosította fel Korall. – Hitvessel. Csak arra vagyok kíváncsi, kiével.

– Nézzék, a szűk élmezőnyhöz Pyral Pratt, a vén bandita csatlakozik. Nem akármilyen partnerrel... A francba!

– Mi bajod van?

– Az a nő ott Pratt mellett... – Kökörcsin félrenyelt. – Ez... Ez Etna Asider... Az az özvegy, aki eladta nekem a kardot...

– Így mutatkozott be neked? – kacagott Lytta. – Etna Asider? Banális anagramma. Nem más ő, mint Antea Derris. Pratt legnagyobb lánya. Cseppet sem özvegy, mert soha nem ment férjhez. Olyan pletykák keringenek róla, hogy nem kedveli a férfiakat.

– Pratt lánya? Lehetetlen! Voltam nála...

– És ott nem találkoztál vele. – A varázslónő nem hagyta, hogy befejezze. – Nem csoda. Anteának nem a legjobb a viszonya a családjával, még a nevüket sem használja, a két névből összeállított álnevet hordja. Apjával kapcsolatot csak üzleti ügyekben tart, melyek egyébként igen szerteágazóak. Magam is csodálkozom rajta, hogy itt együtt látom őket.

– Nyilván üzlet van ebben – jegyezte meg a vaják találóan.

– Rossz rágondolni, miféle. Antea hivatalosan kereskedelmi közvetítéssel foglalkozik, de a kedvenc sportja a szélhámoskodás, a csalás és a trükközés. Költő, van egy kérésem hozzád. Te járatos vagy itt, de Mozaik nem. Vezesd körbe, mutasd be azoknak a vendégeknek, akikkel érdemes megismerkedni. Mutasd meg neki azokat, akikkel nem érdemes.

Kökörcsin, azt bizonygatva, hogy Korall kívánsága számára parancs, a karját nyújtotta Mozaiknak. Magukra maradtak.

– Gyere – törte meg Lytta a hosszan tartó hallgatást. – Járjunk egyet. Ott, azon a kis dombon.

A dombocskáról, a félreeső hely magasságából kitérült a város, Palmyra, a kikötő és a tenger látványa. Lytta a szeme elé emelte a kezét.

– Mi lehet az, ami most úszik be a kikötőbe? Amelyik a horgonyát dobja ki? Érdekes szerkezetű háromárbcos fregatt. Fekete vitorlával, ah, ez elég rendkívüli...

– Hagyjuk a fregattokat: Kökörcsint és Mozaikot elküldted, magunkban vagyunk, és elhagyott helyen.

– Te meg – fordult vissza Korall – azon töprengsz, miért. Azt várod, mit közlök veled. Azt várod, milyen kérdéseket teszek föl neked. De hátha csak a legfrissebb pletykákat akarom neked elmondani. A varázslókörökből. Á, nem, nem, ne aggódj, nem Yenniferrel kapcsolatosak. Rissberggel kapcsolatosak, hisz ismered félig-meddig azt a helyet. Mostanában jelentős változások mentek ott végbe... Valahogy nem látom az érdeklődés fényét a szemedben megcsillanni. Folytassam?

– Hát persze.

– Akkor kezdődött, amikor Sármány meghalt.

– Sármány meghalt?

– Nem egészen egy hete halt meg. A hivatalos verzió szerint halálos mérgezést kapott attól a trágyától, amivel dolgozott. De a pletyka szerint agyvérzést kapott arra a hírré, hogy az egyik kedvence egy sikertelen és fölöttébb gyanús kísérlet következtében életét vesztette. Egy bizonyos Degerlundról van szó. Ismerős? Találkoztál vele, amikor a várban voltál?

– Nincs kizárva. Sokukkal találkoztam. Nem mindegyiket volt érdemes megjegyezni.

– Sármány állítólag az egész rissbergi vezetést hibáztatta kedvence haláláért, dühbe gurult, és agyvérzést kapott. Igazán koros volt már, évek óta magas vérnyomástól szenvedett, az sem volt titok, hogy fizstekfüggő volt, a fiztek és a magas vérnyomás pedig együtt robbanásveszélyes. De valaminek kellett mögötte lennie, mert Rissbergben fontos személyi változások zajlottak le. Még Sármány halála előtt konfliktusokra került sor, távozásra kényszerítették többek között az inkább Pinety néven ismert Algernon Guincampot. Ő biztosan ismerős neked. Mert ha valakit érdemes volt ott megjegyezni, az éppen ő volt.

– Tény.

– Sármány halála – Korall figyelmes tekintettel mérte végig a vajákat – gyors reakciót váltott ki a Káptalan részéről, már korábban is nyugtalanító hírek jutottak a fülükbe a megboldogult és kedvence csínytevéseivel kapcsolatosan. Ami érdekes, és manapság egyre lényegesebb: egy apró kavics indította el a lavinát. Egy jelentéktelen ember a csőcselék közül, valami túlbuzgó seriff vagy csendbiztos. Cselekvésre kényszerítette a fölöttesét, a Gors Velen-i bírót. A bíró feljebb továbbította a vádat, egyik szint a másikat követte, az ügy eljutott a királyi tanácshoz, onnan meg a Káptalanhoz. Hogy el ne nyújtsam: a felügyelet hiányát találták hibásnak. A vezetőségből távoznia kellett Biruta Icartinak, visszament az egyetemre, Arethusába. Távozott a Pettyes Axel és Sandoval. Zangenis megtartotta a beosztását, azzal nyerte meg a Káptalan kegyét, hogy feljelentette a többieket, és rájuk hárította az egészért a hibát. Mit szólsz hozzá? Van valami mondanivalód számomra?

– Mi mondanivalóm lehet neked? Ezek a ti ügyeitek. És a ti botrányaitok.

– Azok a botrányok, amelyek röviddel a látogatásod után robbantak ki Rissbergben.

– Túlbecsülsz engem, Korall. És a hatóerőmet.

– Soha nem becsülök túl semmit. És ritkán becsülök alá valamit.

– Mozaik és Kököröcsin rögtön visszajön – nézett a vaják közelről Lytta szemébe. – De hiszen nem ok nélkül parancsoltad nekik, hogy menjenek el. Mondd meg végre, miről van szó.

Korall állta a tekintetét.

– Jól tudod, miről van szó – válaszolta. – Ne sértsd meg hát az intelligenciámat azzal, hogy látszólag lealacsonyítod a magadét. Több mint egy hónapja nem voltál nálam. Nem, ne gondold, hogy érzelgős melodrámára vagy patetikus-szentimentális gesztusokra vágyom. Egy végét járó kapcsolattól nem várok mást, mint kedves emlékeket.

– Úgy tűnik, a „kapcsolat” szót használtad. Tényleg elképesztő ennek a sokrétű jelentése.

– Semmi mást – Lytta elengedte a füle mellett a vaják szavait, de a szemét nem vette le róla –, mint kedves emlékeket. Nem tudom, hogy van ez nálad, de ami engem illet, hát, őszinte leszek, nem annyira jó a helyzet. Szerintem érdemes lenne némi erőfeszítést tenni ebbe az irányba. Úgy vélem, nem is túl sokat. Valami apróságot, kedvességet, egy kedves befejező akkordot, olyasmit, ami kellemes emlékeket hagy maga után. Képes leszel valami ilyesmire? Nincs kedved engem meglátogatni?

Nem volt ideje válaszolni. A kampanile harangja fülsiketítően kezdett kongani, tízszer szólalt meg. Aztán erőteljes, kissé kakofón fémhangon csendült fel a trombiták kórusa. A vendégsereget kék-vörös gárdisták sora választotta ketté. A palota bejárati oszlopai alatt megjelent az udvari marsall nyakában aranylánccal, kezében póznányi pálcával. A marsall mögött heroldok lépkedtek, a heroldok mögött lovagok. A lovagok mögött pedig cobolyprémes kalapban, kezében jogart tartva Belohun, Kerack királya következett saját csontos, szikár valójában. Mellette haladt egy lefátyolozott, soványka kis szőke lány, aki csakis a király választottja lehetett, igencsak hamarost pedig a hitvese és királyné. A kis szőke hófehér ruhát viselt, tele volt aggatva briliánsokkal, inkább eltúlzott, inkább úgazdag módon és inkább ízléstelenül. A királyhoz hasonlóan az ő vállára is hermelinprémes köpeny nehezedett, amelyet hátul apródok tartottak.

A királyi pár mögött, de sokatmondó tízegynéhány lépésnyi távolságra a hermelinköpenyt tartó apródok mögött lépdelt a királyi család. Nyilvánvaló módon ott volt Egmund, mellette egy albínószzerűen szőke illető, aki csak az öccse, Xander lehetett. A fivérek mögött jött a többi rokon, néhány férfi, néhány nő, no meg néhány kamasz és bakfis, nyilván törvényes és házasságon kívüli leszármazottak.

A hajlongó vendégek és a mélyen pukedliző hölgyek között a királyi menet célhoz ért, egy némileg vérpadra hasonlító szerkezetű emelvényhez. A baldachinnal fedett, oldalról gobelinekkel letakart emelvényre két trónt helyeztek el. Ide ült le a király és menyasszonya. A többi családtagnak állnia kellett.

A trombiták ismét fülsértő fémes rikoltást hallattak. A marsall, aki úgy

hadonászott, mint egy karmester a zenekar előtt, kiáltozásra, vivátozásra és üdvözlésre ösztökélte a vendégeket. Mindenfelől engedelmesen hangzottak el és hullottak szerte a jókívánságok szüntelen egészségre, boldogságra, sikerekre, minden jóra, hosszú, hosszabb, a lehető leghosszabb és még hosszabb életre, a vendégek és az udvaroncok egymást múlták felül. Belohun király arckifejezése változatlanul rátarti és fenséges maradt, az ő és kiválasztottja felé irányuló jókívánságokkal, bókokkal és dicshimnuszokkal való elégedettségét csak azzal demonstrálta, hogy olykor kissé meglengette a jogart.

A marsall lecsöndesítette a vendégeket, és beszédbe kezdett; hosszan, folyékonyan beszélt, dagályosról bombasztikusra váltva és megfordítva. Geralt minden figyelmét a tömegre összpontosította, így hát a beszédből csak töredékek jutottak a fülébe. Belohun király, hirdette országnak-világnak a marsall, őszintén örül, hogy ilyen nagy számban jöttek el, örömmel üdvözöl mindenkit, ezen az ünnepi napon pontosan ugyanazt kívánja a vendégeknek, amit ők neki, az esküvői szertartás délután lesz megtartva, addig a vendégek egyenek, igyanak és mulassanak a számos ez alkalomra eltervezett attrakció láttán.

Trombitaharsogás hirdette a hivatalos rész végét. A királyi menet elindult, hogy eltávozzék a kertből. Geralt már észre is vett a vendégek között néhány igen gyanúsán viselkedő csoportocskát. Különösen az egyik csoport nem tetszett neki, mert nem hajoltak meg olyan mélyen a menet előtt, mint a többiek, és tolakodva a palota bejárata felé igyekeztek. Geralt kissé közelebb ment a kék-vörös katonák sorfalához. Lytta mellette haladt.

Belohun maga elé meredő tekintettel lépkedett. A menyasszony nézelődött, időnként odabólintott az őt köszöntő vendégeknek. Egy szélfuvallat egy pillanatra fellebbentette a fátylát. Geralt meglátta hatalmas kék szemét. Meglátta, hogy ez a szempár hirtelen rátalál a tömegben Lytta Neydre. És hogy ebben a szempárban gyűlölet lobban fel. Tiszta, őszinte, szinte desztillált gyűlölet.

Egy másodperc volt csak, aztán felharsantak a trombiták, átvonult a menet, elmasíroztak a gárdisták. A gyanúsán viselkedő csoportocskának, mint kiderült, csak a borral és harapnivalókkal megrakott asztal volt a célja, a többieket megelőzve vették körül és tarolták le. A parkban imitt-amott rögtönzött színpadokon megkezdődtek a fellépések – gusza-, lant-, síp- és fuvolaegyüttesek játszottak, kórusok daloltak. A bűvészeket zsonglőrök váltották, az erőművészek akrobatáknak adták át a helyüket, a kötél-táncosok nyomába lengén öltözött táncosnők léptek, kezükben tamburint tartottak. Egyre vidámabb lett a hangulat. A hölgyek arca pirosodni kezdett, az urak homloka verejtéktől csillogott, ezek is, amazok is nagyon hangosan kezdtek beszélni. És kissé akadozva.

Lytta a pavilon mögé vonszolta a vajákat. Ráíjesztettek egy egyértelműen szexuális célzattal odarejtőző párocskára. A varázslónő nem zavartatta magát, alig figyelt oda.

– Nem tudom, mi készül itt – mondta. – Nem tudom, habár sejtem, minek és miért vagy itt. De tartsd nyitva a szemed, és bármit teszel, tedd megfontoltan. A királyi menyasszony nem más, mint Ildikó Breckl.

– Nem kérdem, ismered-e. Láttam azt a pillantást.

– Ildikó Breckl – ismételte Korall. – Így hívják. Harmadéves volt, amikor kirúgták Arethusából. Kisebb lopásért. Amint látom, elboldogult az életben. Nem lett varázslónő, de néhány óra múlva királyné lesz. Hab a tortán, a francba. Tizenhét éves? A vén kretén. Ildikó megvan huszonöt is.

– És téged aligha kedvel.

– Ez kölcsönös. Eszményi intrikus, mindig baj van körülötte. De ez nem minden. Az a fregatt, amelyik fekete vitorlákkal érkezett meg a kikötőbe. Tudom már, miféle hajó az, hallottam róla. Az Acherontia. Nagyon rossz a híre. Ott, ahol megjelenik, rendszerint történik valami.

– Például mi?

– A legénység zsoldosokból áll, akiket állítólag mindenre fel lehet bérelni. És szerinted mire bérelnék fel zsoldosokat? Kőművesmunkára?

– Mennem kell. Bocsáss meg, Korall.

– Akármi történne is – mondta Lytta lassan, és a szemébe nézett. – Akármi esne is meg, én nem lehetek belekeveredve.

– Ne aggódj. Nincs szándékomban téged segítségül hívni.

– Nem jól értettél.

– Minden bizonnyal. Bocsáss meg, Korall.

●

A borostyánnal benőtt oszlopsor mögött rögtön belefutott a visszatérő Mozaikba. Aki csodálatra méltóan nyugodtan és hűvösen viselkedett a hőség, a zaj és a felfordulás közepette.

– Hol van Kököröcsin? Otthagytott?

– Otthagytott – sóhajtott fel a lány. – De illendően elnézést kért, és azt mondta, ti is bocsássatok meg neki. Privát fellépésre kérték fel. A palota belső szobáiban, a királyné és szobalánya részére. Nem utasíthatta vissza.

– Ki kérte fel?

– Egy katona külsejű férfi. Különös volt a tekintete.

– Mennem kell. Bocsáss meg, Mozaik.

A színes szalagokkal feldíszített pavilon mögött kisebbfajta tömeg gyűlt össze, ennivalót szolgáltak fel, pástétomot, lazacot és aszpikos kacsát. Geralt utat tört magának, Ropp századost vagy Ferrant de Lettenhove-ot kereste. Helyettük egyenesen Febus Ravengába ütközött. A vendéglős arisztokratának látszott. Brokát doublet volt rajta, a fején pompás strucc tollköteggel díszített kalap ékeskedett. Pyral Pratt leánya volt vele, fess és elegáns volt fekete férfiruhájában.

– Ó, Geralt – örvendezett Ravenga. – Engedd meg, Antea, hogy bemutassam: Ríviai Geralt, a híres vaják. Geralt, ő Antea Derris, faktor. Igyál velünk bort...

– Bocsássatok meg – szabadkozott a vaják –, de sietek. Antea kisasszonyt már ismerem, bár személyesen nem. A te helyedben, Febus, nem vennék tőle semmit.

A palota bejáratának oszlopcarnokát egy tudós nyelvész a következő transzparenszel díszítette fel: CRESCITE ET MULTIPLICAMINI. Geraltot pedig keresztbe tett alabárdnyelek tartóztatták fel.

– Tilos a belépés.

– Sürgősen találkoznom kell a királyi ügyésszel.

– Tilos a belépés. – Az alabárdosok mögül az őrparancsnok bukkant elő. Bal kezében lándzsát tartott. Piszkos jobb mutatójával egyenesen Geralt orrát vette célba. – Tilos, felfogtad?

– Ha nem veszed el az ujjadat az arcom elől, pár helyen eltöröm. Ó, ez az, máris jobb. Most pedig vezess az ügyészhez!

– Ahányszor őrségbe ütközöl, kész a botrány – szólalt meg a vaják mögött Ferrant de Lettenhove, nyilván követte. – Ez komoly jellemhiba. Sajnálatos következményekkel járhat.

– Nem szeretem, ha valaki megtiltja nekem a belépést.

– De hiszen erre valók az örök és a strázsák. Nem lenne rájuk szükség, ha mindenüvé szabad lenne belépni. Engedjétek be.

– Magától a királytól van parancsunk – ráncolta össze a homlokát az őrparancsnok. – Senkit sem szabad ellenőrzés nélkül beengedni!

– Akkor ellenőriztétek.

Az ellenőrzés alapos volt, az örök nem henyéltek, alaposan átkutatták, nem szorítkoztak a felületes végigtapogatásra. Semmit sem találtak, Geralt nem hozta el a lagzira az általában a csizmájában hordott törét.

– Meg vagytok elégedve? – Az ügyész fensőbbeségesen nézett az őrparancsnokra. – Húzódjatok hát félre, és engedjétek át minket.

– Kegyeskedjék nagyságod megbocsátani – szisszent fel a parancsnok. – A király parancsa világos volt. Mindenkire vonatkozott.

– Micsoda? Ne feledkezz meg magadról, ember! Tudod, kivel állsz szemben?

– Ellenőrzés nélkül senkit. – A parancsnok az örökre pillantott. – A parancs világos volt. Ne okozzon hát kegyelmed kellemetlenséget. Nekünk... és önmagának.

– Mi folyik itt ma?

– Ezzel kapcsolatban a felsőbbtséghez tessék fordulni. Nekem azt parancsolták, hogy ellenőrizzek.

Az ügyész az orra alatt szitkozódott, alávetette magát az ellenőrzésnek. Még egy zsebkés sem volt nála.

– Mit jelentsen mindez, szeretném tudni – mondta, amikor végre bejutottak a folyosóra. – Komolyan nyugtalankodom. Komolyan nyugtalankodom, vaják.

– Láttad Kökörcsint? Állítólag fellépésre hívták a palotába, hogy énekeljen.

– Erről nem tudok semmit.

– És arról tudsz, hogy a kikötőbe érkezett az Acherontia? Mond neked valamit ez a név?

– Sokat is. És a nyugtalanságom fokozódik. Percről percre. Siessünk!

Az előcsarnokon – az egykori szentélytornácon – túl lándzsával felfegyverkezett gárdisták rohagáltak, kék-vörös egyenruhák villogtak a kerengőkön is. A folyosókról csizmacsattogás és hangos beszéd hallatszott.

– Hé! – Az ügyész egy arra járó katonát intett le. – Őrmester! Mi folyik itt?

– Bocsásson meg kegyelmed... Parancsra sietek...

– Állj, ha mondom! Mi folyik itt? Magyarázatot követelek! Történt valami? Hol van Egmond herceg?

– Ferrant de Lettenhove úr.

Az ajtóban kékdelfines zászlók alatt, négy jókora bőrzubbonyos fickó kíséretében ott állt személyesen Belohun király. Királyi kellékeit nélkülözve nem is látszott királynak. Inkább parasztnak, akinek épp most borjadzott meg a tehene. És csodaszép kisborjút hozott a világra.

– Ferrant de Lettenhove úr. – A király hangjából is kicsengett az ivadék fölötti öröm. – A királyi ügyész. Vagyis az én ügyésem. Vagy talán nem is az enyém? Talán a fiamé? Itt termettél, holott nem hívtalak. Lényegében szolgálati kötelességed, hogy az adott pillanatban itt légy, de nem hívtalak. Arra gondoltam, szórakozzék csak Ferrant, egyék, igyék, turbékoljon és keféljen egyet egy lugasban. Nem hívom ide Ferrantot, nem akarom, hogy itt legyen. Tudod, miért nem akartam? Mert nem voltam benne biztos, kit szolgálasz. Kit szolgálasz, Ferrant?

– Királyi felségedet szolgálom. – Az ügyész mélyen meghajolt. – És teljesen felségedé vagyok.

– Mindenki hallotta? – A király színpadiasan tekintett körbe. – Ferrant az enyém!

Jól van, Ferrant, jól van. Ilyen választ vártam, királyi ügyész úr. Maradhatsz, hasznomra vagy. Mindjárt meg is bízlak egy pont ügyésznek való feladattal... Hé! És ez itt? Ki ez? Várjunk, várjunk! Tán nem ez az a vaják, aki szélhámosságokat csinált? Akit a varázslónő mutatott nekünk?

– Ártatlannak bizonyult, a varázslónőt megtevesztették. Feljelentést kapott...

– Ártatlanokat nem jelentenek fel.

– A bíróság döntött. Az ügyet bizonyítékok hiányában lezárták.

– De az ügy létezett, azaz valami büzlött. A bírósági döntések és ítéletek a bírósági tisztviselők fantáziájának és szeszélyének termékei, a bűz viszont az ügy lényegéből fakad. Elegem van ebből, nem fogom az időmet a jogrendszerről szóló előadásra vesztegetni. Az esküvőm napján lehetek nagylelkű, nem csukatom le, de ez a vaják azonnal tűnjék el a szemem elől. És soha többé ne is kerüljön a szemem elé!

– Felséges királyom... Nyugtalan vagyok... Állítólag befutott a kikötőbe az Acherontia. Ebben a helyzetben a biztonsági szempontok azt diktálják, hogy védelemről gondoskodjam... A vaják esetleg...

– Esetleg mi? Saját testével takar el? Vajákbüvöléssel sújt le a merénylőkre? Épp ezzel a feladattal bízta meg őt Egmund, az én szeretett fiam? Hogy megvédje az apját, és gondoskodjék a biztonságomról? Akkor kövess, Ferrant. Á, az ördögbe is, te is kövess, vaják. Mutatok nektek valamit. Meglátjátok, hogyan törődöm a saját biztonságommal, és hogyan gondoskodom a védelmemről. Nézzétek csak meg. Hallgassátok meg. Talán tanultok valamit. És meg is tudtok valamit. Önmagatokról. Gyerünk, utánam!

A noszogató hatására és a bőrzubbonyos fickóktól körülvéve követték a királyt. Egy nagy terembe jutottak, a hullámozó tengerrel és víziszörnyekkel telepíngált mennyezet alatt egy emelvényen állt a trón, arra ült le Belohun. Szemközt, egy stilizált világtérképet ábrázoló freskó alatti padon, más fickók őrizetében ültek a királyfiak. Kerack hercegei. A hollófekete Egmund és az albínószzerűen szőke Xander.

Belohun elterpeszkedett a trónon. Magasról nézett le a fiaira, egy diadalt arató győztes tekintetével, mint aki előtt csatában megsemmisített ellenségek térden állva könyörögnek kegyelemért. A Geralt által látott képeken azonban a győztesek arcán rendszerint komolyság, méltóság, nemesség és a legyőzöttek iránti tisztelet volt látható. Belohun arcán hiába keresett volna ilyesmit. Kizárólag éles gúnymosoly látszott rajta.

– Az udvari bolondom – szólalt meg a király – tegnap megbetegedett. Hasmenése lett. Azt hittem, ez pech, nem lesznek tréfák, nem lesz móka, nem lesz nevetség. Tévedtem. Van nevetség. Kireped a hasam a nevetéstől. Mert ti, ti ketten, fiaim,

nevetségesek vagytok. Szánalmasak, de nevetségesek. Hosszú éveig, ezt garantálom, én meg az asszonykám a hálósobában, szerelmi huncutkodások meg csatározások után, ahányszor csak eszünkbe juttok, azokon a napokon könnyesre fogjuk magunkat nevetni. Mert hisz nincs nevetségesebb, mint egy ostoba fajankó.

Xander, ez könnyen észrevehető volt, félt. Ide-oda járatta a teremben a tekintetét, és erősen izzadt. Egmund, ellenkezőleg, nem mutatott félelmet. Egyenesen apja szemébe nézett, viszonzta a gúnymosolyt.

– A népi bölcsesség azt mondja: reméld a legjobbat, készülj fel a legrosszabbra. Felkészültem tehát a legrosszabbra. Mert lehet-e rosszabb valami, mint tulajdon fiaim árulása? Legbizalmasabb pajtásaitok közé ültettem be az ügynökeimet. Társaitok azonnal elárultak benneteket, amikor megszorogattam őket. Cimboráitok és kegyenceitek épp most menekülnek el a városból.

– Igen, fiaim. Azt hittétek, hogy vak és süket vagyok? Hogy öreg, roszkatag és tehetetlen vagyok? Azt hittétek, nem látom, hogy mindketten a trónra és a koronára vágyakoztok? Hogy úgy sóvárogtok rá, mint disznó a szarvasgombára? Az a disznó, amelyik kiszagolja a szarvasgombát, megbutul. A vágyakozástól, az epekedéstől, az ábrándozástól és a vad kívánástól. A disznó megtébolyodik, visít, rőfög, nem törődik semmi mással, csak hogy a szarvasgombához hozzájusson. Az ilyet bottal kell verni, hogy elkeressük onnan. És ti, fiaim, pont ilyen disznóknak bizonyultatok. Kiszagoltátok a gombát, beletébolyodtatok a vágyakozásba és a kívánczóságba. De szart kaptok, nem szarvasgombát. A botot pedig természetesen megkóstoljátok. Szembeszálltatok velem, fiaim, a hatalmamra és a személyemre törtetek. A velem szembeszállók egészsége hirtelen szokott romlásnak indulni. Ezt a ténytet az orvostudomány is alátámasztja.

– A kikötőben horgonyt vetett az Acherontia. Az én parancsomra érkezett, én fogadtam fel a kapitányt. A bíróság holnap reggel ül össze, az ítélet délelőtt születik meg. És délben mind a ketten a hajón lesztek. A fedélzetről csak akkor engednek le benneteket, amikor a fregatt elhagyja a Peixe de Mar-i világítótornyot. Ami gyakorlatilag azt jelenti, hogy új lakhelyetek Nazair. Ebbing. Maecht. Vagy Nilfgaard. Vagy a világ vége és a pokol pitvara, ha ahhoz támad kedvetek, hogy oda vándoroljatok. Mert ide, erre a vidékre soha nem tértek vissza. Soha. Ha kedves a nyakatokon a fejetek.

– Száműzni akarsz minket? – vonította Xander. – Ahogy Viraxast száműzted? A mi nevünket is megtiltod kiejteni az udvarban?

– Viraxast mérgemben és ítélet nélkül száműztem. Ami nem jelenti azt, hogy nem végeztetem ki, ha vissza merne jönni. Tikettőtöket a törvényszék ítél száműzésre. Jogszerűen és törvényesen.

– Olyan biztos vagy benne? Meglátjuk! Meglátjuk, mit szól a bíróság ehhez a törvénytelenységhez!

– A bíróság tudja, milyen ítéletet várok el, és olyat fog hozni. Egyértelműt és egyhangút.

– Egyhangút, hát persze! Ebben az országban függetlenek a bíróságok!

– A bíróságok igen. De a bírák nem. Buta vagy, Xander. Az anyád is buta volt, mint a tők, rá hasonlítasz. Biztosan még a merényletet sem te tákoltad össze, az egészet valamelyik kegyenced tervelte ki. De végül is örülök, hogy összeesküdtél, örömmel szabadulok meg tőled. Egmund egészen más, igen, Egmund cseles. Az aggódó fiú által az apja védelmére felfogadott vaják, ah, milyen cselesen tartottad ezt titokban úgy, hogy mindenki tudjon róla. Aztán kontaktméreg. Ravasz dolog egy ilyen méreg, az ételt és az italt előkóstolják, de ki gondolna a királyi hálószobában levő kályha pizskavasának nyelére? Amely pizskavasat csak én használom, és senkinek sem engedem meg, hogy hozzányúljon? Ügyes, ügyes, fiam. Csakhogy a mérgeződ elárult téged, így van ez már, az árulók elárulják az árulókat. Miért hallgatsz, Egmund? Nincs semmi mondanivalód?

Egmund tekintete fagyos volt, továbbra sem mutatkozott benne egy árnyalatnyi félelem sem. Egyáltalán nem rémíti meg a számkivetés perspektívája, értette meg Geralt, nem a száműzetés jár a fejében, nem is az idegenben való boldogulás, nem is az Acherontia, nem is Peixe de Mar. Akkor mire gondolsz?

– Fiam – ismételte meg a kérdését a király –, nincs mondanivalód?

– Csak egyvalami – sziszegte Egmund. – Az általad kedvelt népi bölcsességek egyike. Nincs ostobább egy ostoba vénembernél. Jusson eszedbe, amit mondtam, drága apám. Ha eljön az ideje.

– Elvinni, elzárni és őrizni őket – parancsolta Belohun. – Ez a te feladatod, Ferrant, ez az ügyész dolga. Most pedig ide a szabóval, a marsallal és a jegyzővel, a többiek takarodjanak. Te meg, vaják... Tanultál ma valamit, igaz? Megtudtál valamit magadról? Nevezetesen azt, hogy naiv balek vagy? Ha ezt megértetted, akkor valamennyire hasznát veszed mai látogatásodnak. Amely látogatás ezennel be is fejeződött. Hé ott ketten, ide hozzám! Ezt a vajákot elkísérni a kapuhoz, és kidobni. Vigyázni, nehogy közben megfújjon valamit az ezüst készletből!

•

Az előcsarnok mögötti folyosón Ropp százados állta útjukat. Két hasonló nézésű, mozgású és testtartású illető társaságában. Geralt fogadni mert volna rá, hogy

valamikor mind a hárman ugyanannál az egységnél szolgáltak. Hirtelen megértette. Hirtelen felfogta, tudja, mi történik, hogyan alakulnak a dolgok. Nem csodálkozott tehát, amikor Ropp kijelentette, átveszi a felügyeletet az őrizetes fölött, és megparancsolta a gárdistáknak, hogy távozzanak. A vaják tudta, hogy a százados arra utasítja, kövesse. Amint várta, a másik kettő hátul, mögötte ment.

Megérezte, kire bukkan abban a szobában, amelyikbe beléptek.

Kökörcsin halottsápadt és szemmel láthatóan rémült volt. De alighanem sértetlen. Magas támlájú széken ült. A szék mögött sovány fickó állt, hátrafésült haja varkocsban volt összekötve. A fickó hosszú vékony négyélű kegyelemtört tartott a kezében. A penge a költő nyakát célozta, ferdén felfelé, az álla alatt.

– Csak semmi ostobaság – figyelmeztette Ropp. – Semmi ostobaság, vaják. Egyetlen meggondolatlan mozdulat, akár egy rezzenés, és Samsa úr ledöfi a muzsikust, mint egy disznót. Habozás nélkül.

Geralt tudta, hogy Samsa úr nem habozik. Mert Samsa úr még Roppnál is csúnyábban nézett. Nagyon különös volt a nézése. Ilyen nézésű emberekkel lehet időnként találkozni hullaházakban és bonctermekekben. Egyáltalán nem a megélhetésért vállaltak ilyen helyeken munkát, hanem azért, hogy alkalmuk nyíljon rejtett kedvteléseik realizálására.

Geralt azt is értette már, miért volt nyugodt Egmond herceg. Miért nézett félelem nélkül a jövőbe. És apja szemébe.

– Arról van szó, hogy légy engedelmes – mondta Ropp. – Ha engedelmes leszel, mindketten megmenekültök.

– Ha megteszed, amire utasítunk – folytatta a százados –, akkor szabadon engedünk téged meg a versfaragót. Ha ellenállasz, mindkettőtöket megölünk.

– Hibát követsz el, Ropp.

– Samsa úr – Ropp nem törődött a figyelmeztetéssel – itt marad a muzsikussal. Mi, vagyis te meg én, a királyi lakosztályokba megyünk. Őrség lesz ott. Mint látod, itt a kardod. Odaadom neked, te meg elintézed az őrséget. És az erősítést is, amit az őrségnek lesz ideje odahívni, mielőtt mindüket megölnöd. A zűrzavar hallatára a komornyik egy titkos kijáraton kiviszi a királyt, ott pedig Richter és Tverdoruk úr fogja várni. Akik némi változtatást tesznek az itteni trónöröklési renden és az itteni monarchia történetén.

– Hibát követsz el, Ropp.

– Most pedig – mondta a százados, és szorosán eléje állt. – Most pedig megerősíted, hogy megértetted a feladatot, és hogy végrehajtod. Ha ezt nem teszed meg, amíg magamban háromig számolok, Samsa úr átszúrja a muzsikus jobb fülében a dobhártyát, én pedig tovább számolok. Ha nem születik meg a várt

eredmény, Samsa úr beledöf a másik fülébe. Aztán kiszúrja a költő szemét. És így tovább, egészen a végső fejleményig, amelynek során az agyába szúr bele. Kezdem a számolást, vaják.

– Ne hallgass rá, Geralt! – Kökörcsin csodával határos módon bocsátott ki hangot összeszorított torkából. – Nem mer hozzám érni! Híres vagyok!

– Ő – szögezte le Ropp fagyosan – bizonyára nem vesz minket komolyan. Samsa úr, a jobb fül.

– Állj! Ne!

– Így már jobb – bólintott Ropp. – Így már jobb, vaják. Erősítsd meg, hogy megértetted a feladatot. És hogy végrehajtod.

– Előbb el a törrel a költő fülétől.

– Á – kacagott fel Samsa úr, és magasan a feje fölé emelte a tört. – Így jó?

– Így jó.

Geralt bal kezével Ropp csuklóját ragadta meg, jobbával pedig a saját kardja markolatát. Erősen magához rántotta a századost, és teljes erővel az arcába fejt. Csont roppant. A vaják, mielőtt Ropp összeesett volna, már kirántotta a kardját a hüvelyből, egyetlen folyamatos mozdulattal, rövid fordulattal lenyeste Samsa úr tört tartó kezét. Samsa felordított, térdre rogyott. Richter és Tverdoruk előreszegezett törrel rontott rá a vajákra, aki egy félfordulattal közöttük termett. Röptében szelte ketté Richter nyakát, a vér csaknem a mennyezetről lecsüngő pókhálóig fröccsent fel. Tverdoruk rohamozott, banditamódra hajtott végre egy cseles ugrást, de belebotlott a heverő Roppba, egy pillanatra elvesztette az egyensúlyát. Geralt nem hagyta, hogy visszanyerje. Egy gyors ugrással alulról mért vágást az ágyékára, majd még egyet felülről, a nyaki ütőerére. Tverdoruk összegörnyedve zuhant el.

Samsa úr meglepte. Noha jobb keze hiányzott, noha ömlött a csonkjából a vér, ballal rátalált a padlón a törére. És megcélozta Kökörcsint. A költő felordított, de nem hagyta el a lélekjelenléte. Leesett a székről, és azzal védte magát a támadójától. Geralt pedig többet nem engedett meg Samsa úrnak. Újból vér fröcskölte be a mennyezetet, a pókhálót és a pókháló lepte gyertyacsonkokat.

Kökörcsin feltérdelt, homlokát a falnak támasztotta, majd igen bő sugárban elhányta magát.

Ferrant de Lettenhove és vele néhány gárdista rontott be a szobába.

– Mi történik? Mi volt itt? Julian! Egészben vagy? Julian!

Kökörcsin felemelte a kezét, jelezve, hogy mindjárt válaszol, mert most nincs rá ideje. Majd újra hányt.

Az ügyész kiküldte a gárdistákat, bezárta mögöttük az ajtót. Végigvizsgálta a hullákat, óvatosan, nehogy belelépjen a kiömlött vérbe, és vigyázott, nehogy a

pókhálóról csöpögő vér bepiszkolja a doubletjét.

– Samsa, Tverdoruk, Richter – ismert rájuk. – És Ropp százados úr. Egmond herceg bizalmi emberei.

– Parancsot teljesítettek – vont a vállát a vaják, és a kardját nézte. – Akárcsak te, engedelmesek voltak a parancsok iránt. És te semmit sem tudtál erről. Erősítsd meg, Ferrant.

– Semmit sem tudtam erről – bizonykodott gyorsan az ügyész, és hátralepett, nekitámaszkodott a falnak. – Esküszöm! Csak nem gyanakodsz... Nem gondolod azt...

– Ha azt gondolnám, már nem élnél. Hiszek neked. Hiszen nem tennéd ki veszélynek Kökörcsin életét.

– Értesíteni kell erről a királyt. Attól tartok, Egmond herceg számára ez azt jelenti, változtatásokat és kiegészítéseket kell tenni a vádiratban. Ropp él, úgy tűnik. Vallomást tesz...

– Kétlem, hogy képes lenne rá.

Az ügyész végignézett a századoson, aki nyújtott testtel vizelettócsában hevert, bőségesen nyáladzott, és egész testében reszketett.

– Mi baja?

– Orrcsont-töredékek vannak az agyában. És talán egypár szilánk a szemgolyóiban.

– Túl erősen ütötted meg.

– Pont így akartam. – Geralt az asztalról lehúzott terítőbe törölte a kard pengéjét. – Kökörcsin, mi a helyzet? Rendben vagy? Fel tudsz állni?

– Rendben, rendben – dadogta Kökörcsin. – Már jobban vagyok. Sokkal jobban...

– Nem úgy nézel ki, mint aki jobban van.

– Az ördögbe, hiszen épphogy megmenekültem a haláltól! – A költő felállt, megkapaszkodott a komódban. – A francba, így még életemben nem féltem... Az volt az érzésem, kiszakad a fenekem. És mindjárt minden kiömlik belőlem alul, a fogaimat is beleértve. De amikor megláttalak, tudtam, hogy megmentesz. Illetve nem tudtam, de erősen számítottam rá... A francba, mennyi itt a vér... Milyen bűdös van! Azt hiszem, újra elhányom magam...

– Megyünk a királyhoz – mondta Ferrant de Lettenhove. – Add ide a kardodat, vaják... És pucold le magad egy kicsit. Te meg, Julian, maradj...

– Na persze. Egy pillanatig sem maradok itt egyedül. Inkább Geralttal tartok.

A királyi előszobákba vezető bejáratot gárdisták őrizték, akik viszont felismerték és beengedték az ügyészt. A belső szobákkal már nem ment ennyire könnyen. Leküzdhetetlen akadályt képezett egy herold, két lovag és a kíséretüket alkotó négy alak.

– A király – közölte a herold – az esküvői ruháját próbálja. Megtiltotta, hogy zavarják.

– Fontos és halasztást nem tűrő dologban járunk!

– A király kategorikusan megtiltotta, hogy zavarják. A vaják úrnak pedig, úgy tűnik, azt parancsolták, hogy hagyja el a palotát. Mit csinál akkor még itt?

– Megmagyarázom a királynak. Tessék minket beengedni!

Ferrant arrébb lökte a heroldot, ellökte az egyik lovagot is. Geralt követte. De így is csak a szoba küszöbéig jutottak, az itt felsorakozó néhány udvaronc háta mögé. A továbbjutást bőrzubbonyos alakok hiúsították meg, akik a herold parancsára a falhoz szorították őket. Nem voltak túl szelídek, Geralt azonban követte az ügyész példáját, és nem tanúsított ellenállást.

A király egy alacsony számolyon állt. A szabó a szájában tartott tűkkel igazította a buggyos nadrágot. Mellettük az udvari marsall állt meg egy fekete ruhás, jegyző külsejű férfi.

– Rögtön az esküvői szertartás után – mondta Belohun – kihirdetem, hogy az a fiam lesz a trónörökös, akit a ma elvett kis feleségem fog majd megszülni. Ez majd, hehe, biztosítja számomra a hajlandóságát és engedelmességét. Ettől némi időt és nyugalmat nyerek. Húsz évbe is beletelik, mire a kis szaros eléri azt a kort, amelyben ármánykodni kezd.

– Viszont – a király elfintorította magát, és rápislantott a marsallra – ha kedvem tartja, mindezt visszavonom, és egészen másvalakit jelölök ki utódomul. Bárhogynézünk is, ez a házasság morganatikus, az ilyen házasságokból született gyermekek nem öröklik a címeket, igaz? És ki tudja előre megjósolni, meddig bírom ki vele? Nincsenek-e más lányok a világon, szebbek, fiatalabbak? Össze kell hát állítani a megfelelő dokumentumokat, valami házassági szerződésfélét, vagy hasonlót. Reméld a legjobbat, de készülj fel a legrosszabbra, he, he, he.

A komornyik egy ékszerekkel telerakott tálcát nyújtott a király felé.

– El innen ezekkel – fintorgott Belohun. – Nem fogok bizsukat magamra aggatni, mint valami piperkőc vagy újgazdag. Csak ezt veszem föl. A választott hölgyem ajándékát. Kicsi, de ízléses. Az országom címerével ékesített medalion, illendő, hogy ezt a címert viseljem. Ahogy ő mondta: nyakadon az ország címere, szíveden az ország java.

Eltartott egy kis ideig, mire a falhoz szorított Geralt megértette.

A mancsával a medaliont paskoló macska. A láncon függő aranymedalion. A kék zománc, a delfin. *D'or, dauphin nageant d'azur, lorré, peautré, oreillé, barbé et crété de gueules.*

Túl késő volt már ahhoz, hogy reagálhasson. Még figyelmeztető kiáltásra sem maradt ideje. Láta, hogy az aranyláncocska hirtelen összezsugorodik, összeszorul a király nyakán, akár egy fojtópánt. Belohun elvörösödött, kinyitotta a száját, se lélegzetet venni, se kiáltani nem tudott. Két kézzel kapott a nyakához, igyekezett letépni a medaliont, vagy legalább bedugni az ujját a lánc alá. Nem járt sikerrel, a lánc mélyen belenyomódott a bőrébe. A király lehuppant a zsámolyról, topogott, megtaszította a szabót. A szabó megbotlott, fulladozni kezdett, alighanem lenyelte a tűket. Nekizuhant a jegyzőnek, mindketten elestek. Belohun közben elkékvült, kidülledt a szeme, a földre rogyott, néhányat kapálózott a lábával, kiegyenesedett. És mozdulatlaná dermedt.

– Segítség! Rosszul lett a király!

– Medikust! – kiáltotta a marsall. – Hívjátok a medikust!

– Az istenért! Mi történt? Mi történt a királlyal?

– Medikust! Gyorsan!

Ferrant de Lettenhove a halántékára szorította a tenyerét. Furcsa arcot vágott. Olyan arcot, mintha lassan érteni kezdené a dolgot.

A királyt a kanapéra fektették. Az odahívott orvos sokáig vizsgálta. Geraltot nem engedték a közelébe, nem engedték meg, hogy megnézze. Ennek ellenére tudta, hogy a lánc még azelőtt visszalazult, mielőtt a gyógyász odaért volna.

– Agyvérzés – jelentette ki a orvos, és kiegyenesedett. – A fülledt levegőtől. A rossz kigőzölgések behatoltak a testbe, és megmérgezték a testnedveket. Az állandó viharok a hibásak ebben, mert felforrósították a vérét. A tudomány tehetetlen, nem tudok semmit sem tenni. Szeretett jó királyunk meghalt. Megvált ettől a világtól.

A marsall kiáltva takarta el az arcát. A herald két kézzel kapott a sapkájához. Az egyik udvaronc felzokogott. Többen térdre estek.

A folyosón és az előcsarnokban hirtelen súlyos lépések visszhangzottak. Az ajtóban egy óriás jelent meg, legalább hét láb magas volt a legény. Gárdista-egyenruha volt rajta, de a rajta levő jelzések magas rangra mutattak. Az óriást kísérő emberek fején kendő, fülükben függő volt.

– Uraim – törte meg a csendet az óriás –, kegyeskedjenek átfáradni a trónterembe. Azonnal.

– Hogyhogy a trónterembe? – kiáltott fel a marsall. – És minek? Fel tudja fogni, de Santis úr, mi zajlott le itt az imént? Milyen szerencsétlenség történt? Maga nem érti...

- A trónterembe. Ez a király parancsa.
- A király meghalt!
- Éljen a király. A trónterembe tessék. Mindenki. Azonnal.

A trónteremben a tritonokkal, sellókkal és csikóhalakkal teli tengert ábrázoló mennyezet alatt már tízegynéhány férfi gyülekezett. Némelyikük fejét színes kendő takarta, mások szalagos hajósföveget viseltek. Valamennyien barnára sültek, valamennyiük fülében függő csüngött.

Zsoldosok. Könnyű volt kitalálni. Az Acherontia fregatt legénysége.

Az emelvényen álló trónon fekete hajú és fekete szemű, jókora orrú férfi ült. Ő is barnára sült. De a fülében nem viselt függőt.

Mellette egy odahúzott széken ült Ildikó Breckl, még a hófehér ruha volt rajta, és még rajta voltak a briliánsok. A minapi királyi menyasszony és szerető a fekete hajú férfira függesztette hódolatteljes tekintetét. Geralt már jó ideje tisztában volt az események alakulásával és okaival, egybevetette és összepárosította a tényeket. Most viszont, ebben a pillanatban még a legkorlátoltabb eszűeknek is észre kellett venniük, és meg kellett érteniük, hogy Ildikó Breckl és a fekete hajú férfi ismerik egymást, méghozzá jól. És alighanem régóta.

– Viraxas királyfi, Kerack hercege, az imént még a trón és a korona örököse – hirdette ki zengő baritonján az óriás, de Santis. – Jelen pillanatban pedig Kerack királya, az ország törvényes uralkodója.

Elsőként az udvari marsall hajolt meg, majd ereszkedett féltérdre. Következőnek a herold róttá le hódolatát. A lovagok követték őket, mélyen meghajtották a fejüket. Az utolsó, aki meghajolt, Ferrant de Lettenhove volt.

– Felséges királyom.

– Pillanatnyilag elegendő a Felséged – helyesbített Viraxas. – A teljes címzés a koronázás után illet majd meg. Amelyet nem fogunk soká halogatni. Minél hamarabb, annál jobb. Igaz, marsall úr?

Nagy csönd lett. Hallani lehetett, ahogy valamelyik udvaroncnak megkordul a gyomra.

– Felejthetetlen emlékü atyám meghalt – folytatta Viraxas. – Megtért híres őseihez. Két öcsémet hazaárulással vádolják, amin nem is csodálkozom. A per az elhunyt király akaratával egybehangzóan fog lezajlani, mindkét fivérem bűnösnek fog taláztatni, és a bíróság ítélete alapján örökre eltávoznak Kerackból. Az általam... és vagyonos barátaim és pártfogóim által kibérelt Acherontia fregatt fedélzetén. Az elhunyt király, úgy tudom, nem hagyott maga után érvényes végrendeletet és a trónöröklésre vonatkozó hivatalos rendelkezést. Tiszteletben tartanám a király akaratát, ha volna ilyen rendelkezés. De nincs. Az öröklési törvény szerint a korona

tehát engem illet. Van-e valaki a jelenlévők között, aki ezt tagadni szeretné?

Senki ilyen nem akadt a jelenlévők között. Valamennyi jelenlévő elegendő értelemmel és önfenntartási ösztönrel volt felruházva.

– Akkor kezdjék meg a koronázás előkészületeit, gondoskodjanak erről, akiknek a hatáskörébe tartozik. A koronázás esküvővel lesz összekapcsolva. Úgy határoztam ugyanis, hogy feltámasztom a keracki királyok ősi szokását, az évszázadokkal ezelőtt hozott törvényt. Amely úgy szól, hogy ha a vőlegény az esküvő előtt meghal, a menyasszonyt a legközelebbi nőtlen rokonnak kell elvennie.

Ildikó Breckl, ahogy sugárzó arcáról látható volt, kész volt akár azonnal alávetni magát az ősrégi szokásnak. Az egybegyűltek hallgattak, kitalálható volt, hogy igyeksenek visszaemlékezni, ki, mikor és milyen alkalomból vezette be ezt a szokást. És miképpen lehetett ez a szokás bevezetve évszázadokkal ezelőtt, ha Kerack még száz éve sem áll fenn. Ám az udvaroncok megerőltetett gondolkodástól összeráncolt homloka hamar kisimult. Mind egy emberként jutottak a helyes következtetésre. Hogy bár még nem volt meg a koronázás, és bár még csak felség, Viraxas gyakorlatilag már király, és a királynak mindig igaza van.

– Tűnj el innen, vaják – suttogta Ferrant de Lettenhove, és Geralt kezébe nyomta a kardját. – Vidd el innen Juliant. Mind a ketten tűnjetek el. Nem láttatok semmit, nem hallottatok semmit. Nehogy valaki kapcsolatba hozzon titeket ezzel az egésszel.

– Felfogtam – Viraxas végigmérte az összegyűlt udvaroncokat –, és meg tudom érteni, hogy a jelenlévők közül egyeseknek meglepő ez a helyzet. Hogy egyeseknek túl váratlanul és hirtelenül mennek végbe a változások, és túl gyorsan zajlanak az események. Azt sem zárhatom ki, hogy az itt jelenlévők közül egyeseknek nincs kedvükre, ami történik, és hogy a dolgok állása nincs ínyükre. De Santis ezredes azonnal a helyes oldalon nyilatkozott meg, és hűséget esküdött nekem. Ugyanezt várom el a többi itt összegyűlt részéről is.

– Kezdjük – hajolt meg – felejthetetlen emlékü atyám hű szolgájával. Aki egyben az atyám életére törő fivérem parancsainak végrehajtója volt. Kezdjük a királyi ügyésszel, Ferrant de Lettenhove úrral.

Az ügyész meghajolt.

– A nyomozás nem fog téged mellőzni – mondta Viraxas. – És kideríti, milyen szerepet játszottál a hercegek összeesküvésében. Az összeesküvés kudarcot vallott, ami az összeesküvők tehetségtelenségére vall. A hibát meg tudnám bocsátani, a tehetségtelenséget nem. Ügyész, a törvény öre esetében nem. De erről majd később, kezdjük az alapvető kérdésekkel. Gyere közelebb, Ferrant. Azt akarjuk, hogy mutasd ki és bizonyítsd be, kit szolgálsz. Azt akarjuk, hogy ródd le a nekünk járó hódolatot. Hogy térdelj le a trón lába előtt. És csókold meg királyi kezünket.

Az ügyész engedelmesen indult el az emelvény felé.

– Tűnj el innen – ennyit tudott még odasúgni. – Tűnj el minél hamarabb, vaják.

●

A kerti multság javában zajlott.

Lytta Neyd azonnal észrevette a vért Geralt ingjének kézelőjén. Mozaik is észrevette, Lyttától eltérően ő elsápadt.

Kökörcsin felkapott egy arra járó apród tálcájáról két serleget, egyiket a másik után hajtotta fel. Szerzett még kettőt, odakínálta a hölgyeknek. Elutasították. Kökörcsin az egyiket kiitta, a másikat tétovázva Geraltnak adta. Korall félig lehunyt szemmel a vajákat vizsgálta, láthatóan feszült volt.

– Mi történt?

– Mindjárt megtudod.

Megszólalt a kampanile harangja. Annyira rosszat sejtetően, annyira síri hangon és annyira gyászosan szólt, hogy a lakomázó vendégek elhallgattak.

A vérpadra hasonlító emelvényre az udvari marsall és a herold lépett fel.

– Sajnálattal és szívfájdalommal eltelve – szónokolt a marsall a csend közepette – szomorú hírt kell közölnöm nagyságtokkal. Első Belohun király, imádott, jó és kegyes uralkodónk a sors zord kezétől sújtva váratlanul meghalt, eltávozott ebből a világból. De a keracki királyok nem halnak meg! Meghalt a király, éljen a király! Éljen Ő Királyi Felsége, Viraxas király! Az elhunyt király elsőszülött fia, a trón és a korona törvényes örököse! Első Viraxas király! Háromszoros éljen! Éljen! Éljen!

A hízelgők, talpnyalók és seggnyalók kórusa átvette a kiáltást. A marsall egy mozdulattal lecsendesítette őket.

– Viraxas király, akárcsak egész udvartartása, gyászba burkolózott. A lakoma törölve, a vendégeket felkérjük, hogy hagyják el a palota területét. A király úgy tervezi, hamarosan megtartja saját esküvőjét, akkor a lakomát megismételjük. Hogy az étel ne menjen kárba, a király azt parancsolta, hogy vigyék el a városba, és tegyék ki a piactéren. Palmyra népe is megajándékoztatik ennivalóval. Kerackra a boldogság és a jólét kora köszöntött rá!

– Hát – jelentette ki Korall, és megigazította a haját. – Sok igazság van abban az állításban, hogy egy vőlegény halála komolyan meg tudja zavarni a lakodalmi ünnepséget. Belohun nem volt mentes a hibáktól, de nem volt a legrosszabb, nyugodjék békében, legyen neki könnyű a föld. Menjünk innen. Egyébként amúgy is kezdett már unalmas lenni itt. És mivel szép napunk van, menjünk sétálni a

teraszokra, nézzük meg a tengert. Költő, légy oly kedves, és nyújtsd a karod a tanítványomnak. Én Geralttal megyek. Mert úgy vélem, van némi mondanivalója.

Kora délután volt. Még csak. Hihetetlennek tetszett, hogy annyi minden történt ily rövid idő alatt.

A harcos nem hal meg könnyen. A halálnak küzdenie kell, hogy elragadja. A harcos nem hódol be neki.

Carlos Castaneda, *Az idő kereke*
(Judith Spartacus fordítása)

Tizenkilencedik fejezet

– Hé! Nézzétek csak! – kiáltott fel hirtelen Kökörcsin. – Patkány!

Geralt nem reagált. Ismerte a költőt, tudta, hogy rendszerint bármitől megrémül, bármitől révületbe esik, és mindenütt szenzációt keres, ott is, ahol semmi sem szolgál rá a szenzáció névre.

– Patkány! – Kökörcsin nem tágított. – Ó, egy másik! Harmadik! Negyedik! A fenébe! Geralt, nézd már!

Felsóhajtott, odanézett.

A terasz alatti sziklameredély csak úgy hemzsegett a patkányoktól. A Palmyra és a domb közötti terület élt, mozgott, hullámozott és sipítozott. Sok száz, de lehet, hogy sok ezer rágcsáló menekült a kikötő és a folyótorkolat körzetéből, felfelé nyomultak a palánk mentén, fel a dombra, fel az erdőbe. Más járókelők is észrevették a jelenséget, mindenfelől meglepett és rettegő kiáltások hangzottak fel.

– A patkányok Palmyrából és a kikötőből menekülnek – jelentette ki Kökörcsin –, mert meg vannak rémülve! Tudom, mi történt! Bizonyára a patkányfogók hajója ért partot!

Egyikőjüknek sem volt kedve megjegyzést fűzni ehhez. Geralt kitörölte a szeméből az izzadságot, iszonyú volt a hőség, fojtó volt a forró levegő. Felnézett az égre, tiszta volt, egyetlen felhőcske sem látszott rajta.

– Jön a vihar. – Lytta hangosan kimondta, amire a vaják is gondolt. – Erős vihar. A patkányok érzik. És én is érzem. Érzem a levegőben.

Én is, gondolta a vaják.

– Vihar – ismételte meg Korall. – A vihar a tenger felől jön.

– Ugyan miféle vihar? – Kökörcsin a kalapkájával legyezte magát. – Honnan? Az idő csodás, az égbolt tiszta, picinyke szellő se lebben. Kár, ebben a hőségben jól jönne egy szellőcske. Tengeri szél...

Még be sem fejezte a mondatot, feltámadt a szél. Az enyhe fuvallat tengerszagot hozott, kellemes, üdítő megkönnyebbüléssel járt. És hamar erőre kapott. Az árbócokon imént még petyhüdten és búsan csüngő zászlócskák megmozdultak,

lebegni kezdtek.

A horizonton elsötétült az ég. A szél felerősödött. Az enyhe susogásból zúgás lett, a zúgásból süvöltés.

Az árbócokon csattogtak és csapkodtak a zászlócskák. A tetőkön és tornyokon megcsikordultak a szélkakasok, megnyikordultak és megzördültek a kémények bádogsarkai. Megdördültek az ablaktáblák. Porfelhők szálltak fel.

Kökörcsin mindkét kezével a kalapkájához kapott, az utolsó pillanatban, másként a szél elfújta volna.

Mozaik megragadta a ruháját, egy hirtelen szélroham magasra, csaknem a derekáig fölhajtotta a sifont. Miközben a szél szaggatta anyaggal küszködött, Geralt élvezettel nézte a lábát. A leány elkapta a tekintetét. És nem sütötte le a szemét.

– Vihar... – Korallnak el kellett fordulnia, hogy beszélni tudjon, a szél olyan erősen fújt, hogy belefojtotta a szót. – Vihar! Förgeteg jön!

– Istenek! – kiáltotta Kökörcsin, aki nem hitt semmiféle istenben. – Istenek! Mi zajlik? Ez a világ vége?

Az ég gyorsan sötétedett el. A horizont kékből feketére váltott.

Pokoli süvöltéssé erősödött a szél.

A földnyelv mögötti előkikötőt elborították a tarajos hullámok, a tenger a mólót ostromolta, fehér tajték fröcskölt fel. Egyre erősebben zúgott a tenger. Éjszakai sötétség lett.

A rakpartnál álló hajók között némi mozgást lehetett megfigyelni. Némelyikük, köztük az Echo postaklipper és a Pandora Parvi novigradi szkúner sietve vitorlát bontott, arra készülve, hogy kifusson a nyílt tengerre. A többi hajó levonta a vitorlákat, nem húzta fel a horgonyt. Geralt emlékezett néhányukra, amelyeket Korall villájának teraszáról nézegetett. Az Alke nevű cidarisi koggéra. A Fuchsiára, illetősége már nem jutott eszébe. És a gallionokra: a kékkeresztes lobogójú Cintra Büszkeségére. A háromárbcos Lan Exeter-i Vertigóra. Az orrától a tatjáig százhusz lábnyi hosszú redaniai Albatroszra. És még egypárra. Köztük a fekete vitorlájú Acherontia fregattra.

A szél már nem süvöltött. Üvöltött. Geralt látta, hogy Palmyra házai közül égbe röppen és a levegőben széthull az első nádtető. Nem kellett a másodikra sokáig várni. Majd a harmadikra. És a negyedikre. A szél ereje pedig egyre csak fokozódott. A zászlócskák csattogása folyamatos kopogássá változott, dörögtek az ablaktáblák, csak úgy záporoztak a tetőcserepek és az ereszcatornák, omlottak a kémények, zúzódtak a járdán a virágcserepek. A kampanilében szaggatott, rémisztő, baljós hangon szólalt meg a széltől meglendült harang.

A szél pedig csak fújt, egyre erősebben fújt. És egyre nagyobb hullámokat hajtott a

part felé. Erősödött és egyre hangosabb lett a tenger zúgása. Hamarosan már nem is zúgás volt ez. Egyszólamú tompa dörgés volt, mintha valami ördögi gépezet morajlott volna. A hullámok magasodtak, a fehér tajtékkal koronázott hullámhegyek a partra csaptak ki. Megremegett a lábuk alatt a föld. A szél üvöltött.

Az Echónak és a Pandora Parvinak nem sikerült elmenekülnie. Visszatértek a rakparthoz, kivetették a horgonyt.

A teraszokon összegyűlt emberek megdöbbsent és rémült kiáltozása egyre hangosabb lett. A kinyújtott kezek a tengerre mutattak.

A tengeren hatalmas hullám közeledett. Egy óriási vízfal. A gallionok árbócainak magasságába látszott emelkedni.

Korall vállon ragadta a vajákat. Mondott valamit, illetve igyekezett valamit mondani, a szélvihar tökéletesen belefojtotta a szót.

– ...külni! Geralt! Menekülni kell!

A hullám rázúdult a kikötőre. Az emberek kiabáltak. A víztömeg nyomására a móló ízzé-porrá zúzódott, gerendák és deszkák röpültek széjjel. Összeomlott a dokk, széthasadtak és lezuhantak a daruk és a tartóoszlopok. A part mentén álló csónakok és bárkák gyerekjátékok módjára röpdöstek a levegőben, mintha olyan kis kéreghajók lennének, amilyeneket az utcagyerekek bocsátanak vízre a csatornában. A parthoz közeli viskók és pajták eltűntek, nyomuk sem maradt. A hullám benyomult a folyó torkolatába, egy pillanat leforgása alatt pokoli szökőárrá változott. Az előntött Palmyrából tömegesen menekültek az emberek, többségük a Felsőváros, az őrtorony felé igyekezett. Ők megmenekültek. Mások a folyópartot választották menekülési útvonalnak. Geralt látta, hogyan önti el őket a víz.

– Még egy hullám! – kiáltotta Kököröcsin. – Még egy hullám!

Tényleg jött még egy. Aztán a harmadik. A negyedik. Az ötödik. És a hatodik. A vízfalak elborították a rakpartot és a kikötőt.

A hullámok hatalmas erővel csaptak le a lehorgonyzott, láncaikon vadul hánykódó hajókra. Geralt látta, hogyan hullanak le a fedélzetekekről az emberek.

Az orrukkal szélnek fordított hajók hősiezen küzdöttek. Egy ideig. Árbócaikat elveszítették, egyiket a másik után. Aztán a hullámok sorban elborították őket. Eltűntek a tajtéokban és felbukkantak, eltűntek és felbukkantak.

Elsőként az Echo postaklipper volt az, amelyik nem bukkant fel többé. Egyszerűen eltűnt. Egy pillanat múlva ugyanerre a sorsra jutott a Fuchsia, a gálya mindközönségesen darabokra hullott. A megfeszülő horgonylánc kettészakította az Alke törzsét, a kogge egy szempillantás alatt eltűnt a mélységben. Az Albatrosz orra és kormányháza letört a nyomás alatt, a meghasadt hajó kódarabként süllyedt a víz fenekére. A Vertigo horgonya leszakadt, a gallion táncba kezdett a hullám hátán,

megfordult, és a hullámtörőn szétzúzódott.

Az Acherontia, a Cintra Büszkesége, a Pandora Parvi és két másik, Geraltnak ismeretlen gallion ledobta a horgonyt, a hullámok a part felé sodorták őket. A művelet csak látszatra tűnt kétségbeesett öngyilkos lépésnek. A kapitányok választhattak a horgonyzóterületen bekövetkező biztos pusztulás vagy a folyótorkolatba hajózás kockázatos manővere között.

Az ismeretlen gallionoknak esélyük sem volt. Még a helyes irányba sem tudtak beállni. Mind a kettő a kikötőgáton tört össze.

A Cintra Büszkesége és az Acherontia sem maradt kormányozható. Összeütköztek, egymásnak szorultak, a hullámok a partra taszították és foszlányokra szaggatták őket. Maradványaikat elvitte a víz.

A Pandora Parvi úgy táncolt és ugrált a hullámokon, akár egy delfin. De tartotta az irányt, nyílegyenesen az Adalatte üstként forrongó torkolata felé. Geralt hallotta a kapitányt buzdító emberek kiáltásait.

Korall felkiáltott, és kinyújtotta a kezét.

Jött a hetedik hullám.

Az előzőeket, amelyek a hajók árbócaival voltak egy méretűek, Geralt öt-hat ölnyire, harminc-negyven lábnyira becsülte. Az, ami most jött a tengerről, az eget is eltakarta, kétszer akkora volt.

A Palmyrából kimenekülő, az őrtoronynál összetömörülő emberek kiáltozni kezdtek. A szélvihar ledöntötte, a földhöz nyomta, a kerítéshez szorította őket.

A hullám Palmyrára zúdult. És egyszerűen elmosta, letörölte a föld színéről. A víz egy szempillantás alatt elérte a palánkot, elborította az oda szorult embereket. A hullám által görgetett fahalom rázuhant a kerítésre, kiszakította a deszkákat. Leomlott és elúszott az őrtorony.

A fékezhetetlen víztömeg faltörő kosként csapott le a sziklafalra. A domb beleremegett, úgyhogy Kökörcsin és Mozaik elesett, Geralt is csak a legnagyobb nehézségek árán őrizte meg az egyensúlyát.

– Menekülnünk kell! – kiáltotta Korall, a korlátot szorongatva. – Geralt! Meneküljünk innen! Jönnék a következő hullámok!

A hullám rájuk rontott, elborította őket. A teraszon lévők közül most tűntek el azok, akik mostanáig nem. Kiáltozva menekültek, magasabbra, csak egyre magasabbra, a dombra, a királyi palota irányába. Kevesen maradtak. Geralt Ravengát és Antea Derrist ismerte fel közülük.

Az emberek kiáltoztak, mutogattak. A hullámok alámosták a tőlük jobbra levő, a villanegyed alatti sziklát. Az első villa kártyavárként omlott össze, és egyenesen a forrongó víz kellős közepébe csúszott le a lejtőn. Az első követte a második, a

harmadik és a negyedik.

– A város szétesik! – üvöltötte Kökörcsin. – Széthullik!

Lytta Neyd felemelte a kezét. Varázsigt skandált. És eltűnt.

Mozaik belekapaszkodott Geralt karjába. Kökörcsin ordított.

A víz már alattuk, a terasz alatt volt. És a vízben emberek voltak. Fentről rudakat, csákllyákat nyújtogattak feléjük, köteleket dobáltak be, úgy húzták ki őket. Nem messze tőlük egy jól megtermett férfi ugrott be a forrongó vízbe, úszva sietett egy fuldokló nő segítségére.

Mozaik felkiáltott.

A vaják meglátott egy hullámokon táncoló kunyhótetődarabot. És kapaszkodó gyerekeket a tetőn. Három gyereket. Letette a hátáról a kardot.

– Fogd, Kökörcsin!

Ledobta a zubbonyát. És a vízbe ugrott.

Nem volt ez közönséges úzás, a közönséges úszótudás itt nem ért semmit. A hullámok hol a magasba, hol lefelé meg oldalra dobálták, beleütközött a vízben örvénylő gerendákba, deszkákba és bútorokba, az összetorlódó fatömeg azzal fenyegette, hogy péppé zúzza. Amikor végre odaért, és megragadta a tetőt, már alaposan össze volt verve. A tető pörgettyű módjára ugrált és keringett a hullámokon. A gyerekek különböző hangokon sikoltoztak.

Három, gondolta. Semmiképpen nem tudom kivinni mind a hármat.

Egy kar érintését érezte a vállán.

– Kettőt! – Antea Derris vizet köpött, megragadta az egyik gyereket. – Kettőt vigyél!

Nem volt ez olyan egyszerű. Lerántotta és a hóna alá szorította a kisfiút. A pánikba esett kislány olyan erősen kapaszkodott a szarufába, hogy sokáig nem tudta a szorítását kibontani. Egy hullám segítette ki, elöntötte és elborította őket. A fuldokló kislány eleresztette a szarufát. Geralt a másik hóna alá szorította. Aztán mindhárman süllyedni kezdtek. A gyerekek prüszkölni és kapálózni kezdtek. Geralt küzdött.

Nem tudta, mi módon, de felmerült. A hullám a terasz falához nyomta, elállt a lélegzete. Nem eresztette el a gyerekeket. Fent kiabáltak az emberek, segíteni igyekeztek, mindenfélét odanyújtottak, amivel ki tudták volna húzni. Nem boldogultak. Az örvény elragadta és elhurcolta őket. Beleütközött valakibe, Antea Derris volt az, egy kislánnyal a karjaiban. Ő is küzdött, de a vaják látta, hogy neki is fogytán az ereje. Csak nagy nehezen tudta a víz fölött tartani a gyerek és a saját fejét.

Mellette csobbanás, zihálás. Mozaik. Kiszedte a kezéből az egyik gyereket, elúszott vele. A vaják látta, hogy nekiütődik a hullám által odasodort deszka. A lány

felkiáltott, de nem engedte el a gyereket.

A hullám újból a terasz falához sodorta őket. A fentiek ezúttal felkészültek, még létrát is hoztak, kinyújtott kézzel lógtak rajta. Átvették tőlük a gyerekeket. Láta, amint Kökör csin megragadja és a teraszra húzza Mozaïkot.

Antea Derris Geraltra nézett. Szép szeme volt. Mosolygott.

A hullám egy csomó fát csapott nekik. A kerítésből kiszakadt nagy gerendákat.

Az egyik gerenda nekivágódott Antea Derrisnek, és odaszorította a teraszhoz. Antea vért köpött. Sok vért. Aztán a feje a mellére bukott, eltűnt a vízben.

Geraltnak két gerenda ütődött, az egyik a mellkasán, a másik a csípőjén érte. Az ütések megbénították, egy pillanat alatt teljesen mozdulatlaná dermedt. Vízet nyelt, és süllyedni kezdett.

Valaki megragadta, fájdalmas vasszorítással, a világosodó felszínre vonszolta. A vaják hatalmas, sziklakemény bicepszet tapintott ki. A vasgyúró a lábával dolgozott, úgy szelte a vizet, mint egy triton, szabad kezével félretaszította a körülötte úszkáló fadarabokat és az örvényben forgoló fuldoklókat. Közvetlenül a terasznál bukkantak fel. Fentről kiáltások, éljenzések fogadták őket. És kinyújtott kezek.

Kisvártatva víztócsában feküdt, köhécselt, köpködött és odahányt a terasz kőlapjaira. Mellette Kökör csin térdelt, halálsápadt volt. A másik oldalán Mozaïk. Róla is letűnt a pír. Viszont a keze reszketett. Geralt nagy nehezen felült.

– Antea?

Kökör csin megrázta a fejét, elfordult. Mozaïk a térdére hajtotta a fejét. A vaják látta, hogy rázza a zokogás.

Mellette ült a megmentője. A vasgyúró. Pontosabban a vasgyúrónő. Simára nyírt fején rendetlen sörte. Hasa mint egy kötözött sonka. Válla mint egy birkózóé. Lábszára mint egy diszkoszvetőé.

– Neked köszönhetem az életem.

– Ugyan már... – Az őrség parancsnoknője hanyagul legyintett. – Szót sem érdemel. Amúgy általában seggfej vagy, be is rágtunk rád a lányokkal a múltkori hirig miatt. Úgyhogy jobb, ha nem kerülsz a szemünk elé, mert elintézzük. Világos?

– Világos.

– De el kell ismerni – a parancsnoknő hatalmasat köpött, kirázta a füléből a vizet –, bátor egy seggfej vagy. Bátor egy seggfej vagy, Ríviai Geralt.

– Hát te? Hogy hívnak?

– Violetta – mondta a parancsnoknő, és hirtelen elkomorodott. – És ő? Az a...

– Antea Derris.

– Antea Derris – ismételte fintort vágva. – Kár érte.

– Kár.

A teraszon többen összegyűltek, tömeg lett. Már elmúlt a veszély, kivilágosodott, elállt a szélvihar, a zászlócskák elpetyhüdtek. A hullámok megszelídültek, a víz visszahúzódott. Csataeret és romokat hagyott maga után. És hullákat, amelyek körül már nyüzsögtek a tengeri rákok.

Geralt nagy erőfeszítéssel felállt. Minden mozdulattól és minden mélyebb lélegzetvételtől tompa fájdalommal szúrta az oldala. Veszettül fájt a térde. Mindkét ingujja leszakadt, nem emlékezett rá, pontosan mikor történt ez. Bal könyökén, jobb vállán és talán a lapockáján ledörzsölődött a bőre, kilátszott a húsa. Több enyhébb sebből vérzett. Végül is semmi komoly, semmi, amivel törődni kellene.

A nap keresztültört a felhőkön, fénye megcsillant az elnyugvó tengeren. Megvillant a földnyelv végén álló világítótorony teteje; a fehér-piros téglából készült torony a tündekorszak relikviája volt. Ez a relikvia már jó néhány ilyen vihart élt túl. És úgy látszott, még jó párat fog túlélni.

Leküzdve a már nyugodt, de úszó szeméttel jócskán telezsúfolt folyótorkolat vizét, a Pandora Parvi szkúner teljes vitorlázattal behajózott az előkikötőbe, akár egy díszszemlén. A tömeg éljenzett.

Geralt segített Mozaïknak felállni. A lányon sem maradt sok ruha. Kökörcsin odaadta a köpenyét, hogy azzal takarja be magát. És jelentőségteljesen megköszöri a torkát.

Lytta Neyd állt előttük. A vállán orvosi táskával.

– Visszajöttem – mondta, és a vajákra nézett.

– Nem – ingatta a fejét Geralt. – Elmentél.

Korall fagyos, idegen tekintettel nézte. Majd rögtön utána valami nagyon távoli, a vaják jobb válla fölött nagyon messze lévő dologra koncentrált.

– Tehát így akarod ezt lejátítani – állapította meg hűvösen. – Ilyen emléket akarsz hagyni. Hát, ahogy kedved tartja, a tiéd a választás. Bár egy kissé kevésbé patetikus stílust is választhattál volna. Akkor isten veled. Megyek, segítek a sebesülteknek és a rászorulóknak. Neked nyilvánvalóan nincs szükséged a segítségemre. És rám sem. Mozaïk!

Mozaïk megrázta a fejét. Belekarolt Geraltba. Korall felkacagott.

– Hát így? Ezt akarod? Így? Hát, ahogy kedved tartja. A tiéd a választás. Búcsúzom. Megfordult, és elment.

•

A teraszon összegyülekező tömegben Febus Ravenga bukkant fel. Nyilván a

mentőakcióban vett részt, mert rongyokban csüngött róla a vizes ruha. Egy szolgálatkész szolga hozzálépett, és odanyújtotta a kalapját. Vagy inkább azt, ami megmaradt belőle.

– Most mi lesz? – kérdezte valaki a tömegből. – Most mi lesz, tanácsos úr?

– Most mi lesz? Mit csináljunk?

Ravenga rájuk nézett. Sokáig nézett. Aztán kihúzta magát, kisimította a kalapját, és felrakta a fejére.

– Temessük el a halottakat – mondta. – Gondoskodjunk az élőkről. És fogjunk hozzá az újjáépítéshez.

•

Megszólalt a kampanile harangja. Mintha jelezni akarná, hogy túlélte. Hogy noha sok minden megváltozott, bizonyos dolgok változatlanok.

– Menjünk innen. – Geralt kiszedegette a gallérja mögül a vizes moszatot. – Kökörcsin? Hol a kardom?

Kökörcsin csuklott, a fal melletti üres helyre mutatott.

– Az előbb... Az előbb itt volt! A kardod és a zubbonyod! Ellopták! A kurva anyjukat! Ellopták! Hé, emberek! Itt volt a kard! Adjátok vissza! Emberek! Ó, a kurafiak! Hogy fordulnátok fel!

A vaják hirtelen rosszul lett. Mozaik megtámogatta. Rémes állapotban vagyok, gondolta. Rémes állapotban vagyok, ha lányoknak kell támogatniuk.

– Elegendem van ebből a városból – mondta. – Elegendem van mindenből, ami ebben a városban van. És amit képvisel. Menjünk innen. Minél gyorsabban. És minél messzebbre.

Közzjáték

Tizenkét nappal később

A szökőkút halkán csobogott, kávéjának vizes kőillata volt. Illatoztak a virágok, illatozott az udvar falán végigkúszó borostyán. Illatoztak az asztal márványlapján lévő tálon az almák. Két serlegben hűtött bor gyöngyözött.

Két nő ült az asztalnál. Két varázslónő. Ha történetesen olyasvalaki lett volna a közelben, aki érzékeny a művészetre, festői képzelőerővel van megáldva, és tehetsége van a lírai allegóriához, ennek a valakinek nem esne nehezére, hogy leírja őket. A cinóbervörös-zöld ruhás lángvörös Lytta Neyd olyan volt, mint a szeptemberi lenyugvó nap. A feketéből és fehérből összekomponált öltözetű fekete hajú Vengerbergi Yennefer a decemberi hajnalt idézte fel.

– A szomszédos villák többsége – törte meg a hallgatást Yennefer – romokban hever a szikla tövében. A tiéd meg érintetlen. Még egy cserép sem hullott le róla. Mázlis vagy, Korall. Azt tanácsolom, gondold meg, ne lottózz-e.

– A papok – mosolyodott el Lytta Neyd – ezt nem hívnák szerencsének. Azt mondanák, hogy az istenségek és az égi hatalmak védelme. Az istenségek védelemmel övezik az igazakat, és óvják az erényeseket. Megjutalmazzák a becsületességet és az igazságosságot.

– Világos. Megjutalmazzák. Ha kedvük tartja, és épp a közelben vannak. Egészségedre, barátnőm.

– A te egészségedre, barátnőm. Mozaik! Tölts Yennefer asszonynak. Üres a serlege.

– Ami pedig a villát illeti – Lytta a tekintetével kísérte Mozaikot –, megvásárolható. Eladom, mert... Mert el kell költöznöm. A keracki aura nem szolgál többé.

Yennefer felvonta a szemöldökét. Lytta nem váratta sokáig.

– Viraxas király – mondta alig kivehető gúnnyal – valódi királyi rendeletekkel fogott neki az uralkodásnak. *Primo*, megkoronázásának napja Kerack királyságában állami ünneppé és munkaszüneti nappá nyilvánítatik. *Secundo*, amnesztiát hirdetnek... a köztörvényeseknek; a politikaiak tovább ülhetnek, még hozzá látogatási és levelezési jog nélkül. *Tertio*, száz százalékkal megemelik a kikötői vámokat és illetékeket. *Quarto*, két hét leforgásán belül el kell hagynia Kerackot minden másfajúnak és keveréknek, akik kárt okoznak az államnak a gazdaságban, és elveszik a munkát a tiszta vérű emberek elől. *Quinto*, Kerackban megtiltatik mindenféle mágia művelése a király beleegyezése nélkül, és nem engedtetik meg a mágusoknak, hogy földet vagy ingatlant birtokoljanak. A Kerackban lakó varázslóknak meg kell válniuk ingatlanjuktól, és licencet kell megszerezniük. Vagy el kell hagyniuk a királyságot.

– Nagyszerű bizonyítéka ez a hálának – kacagott Yennefer. – Azt híresztelik pedig, hogy a varázslók emelték trónra Viraxast. Hogy ők szervezték és pénzelték a visszatérését. És segítségére voltak a hatalomátvételben.

– Jól híresztelik. Viraxas bőkezűen fizet ezért a Káptalannak, épp ezért emeli fel a vámokat, és számol a másfajúak vagyonának elkobzásával. A rendelet személyesen rám vonatkozik, Kerackban egyetlen más varázslónak sincs háza. Ez Ildikó Breckl

bosszúja. No meg revans a helybeli fehérnépnek nyújtott orvosi segítségért, amit Viraxas tanácsadói erkölcstelennek nyilvánítottak. A Káptalan gyakorolhatna nyomást az ügyemben, de nem teszi. A Káptalannak kevés a Viraxastól kapott kereskedelmi privilégium, a hajógyárban és a tengerhajózási társaságokban megszerzett részesedés. Továbbiakról alkudozik, és eszében sincs meggyengíteni a pozícióját. Így hát mivel *persona non gratának* lettem nyilvánítva, nincs más hátra, mint hogy emigráljak, és új vadászmezőket keressek.

– Amit, gondolom, különösebb szívfájdalom nélkül teszel meg. Keracknak a mostani kormányzatával, úgy vélem, nincs túl nagy esélye a világ legszimpatikusabb helyéért folyó versenyben. Eladod ezt a villát, veszel egy másikat. Akár Lyriában, a hegyekben. Divatosak most a lyriai hegyek. Jó pár varázsló költözött oda, mert a vidék szép, és az adók is tűrhetőek.

– Nem szeretem a hegyeket. Inkább a tengert. Nem kell aggódni, az én szakképesítésemmel különösebb nehézség nélkül találok majd állandó helyet. Nők mindenütt vannak, és mindnek szüksége van rám. Igyál, Yennefer. Egészségedre.

– Ivásra buzdítasz, te meg alig kortyolsz bele. Beteg vagy talán? Nem a legjobban nézel ki.

Lytta színpadiasan sóhajtott.

– Az utóbbi napok kemények voltak. Palotaforradalom, az a borzalmas vihar, á... Ráadásul ezek a hajnali hányingerek... Tudom, elmúlik az első trimeszter után. De az még jó két hónap...

A beállott csendben csak az alma fölött keringő darázs dongása hallatszott.

– Ha, ha – törte meg a csendet Korall. – Vicceltem. Sajnálhatod, hogy nem látod, milyen képet vágysz. Hagytad magad átverni! Ha, ha.

Yennefer felnézett, a borostyánnal borított fal tetejére. És sokáig vizsgálta.

– Hagytad magad átverni – folytatta Lytta. – És fogadok, hogy rögtön elkezdett dolgozni a képzeleted. Ismerd el, rögtön kapcsolatba hoztad áldott állapotomat a... Ne vágj ilyen képet, ne vágj ilyen képet. El kellett hozzád jutniuk a híreknek, hisz a pletyka úgy terjedt, mint a víz fodrai, ha követ dobnak bele. De légy nyugodt, a szóbeszédben egy csöppnyi igazság sincs. Hogy teherbe essem, arra nincs nagyobb esélyem, mint neked, ebből a szempontból nem változott semmi. A vajákoddal kizárólag üzleti kapcsolatod volt. Szakmai ügyek. Semmi több.

– Ah.

– A csöcselék az csak csöcselék, imádja a pletykákat. Meglátanak egy nőt egy férfi társaságában, azon nyomban szerelmi botrányt tákolnak ebből össze. Elismerem, a vaják igen gyakran időzött nálam. És persze láttak bennünket a városban is együtt. De ismétlem, csak üzletről volt szó.

Yennefer lerakta a serleget, könyökével az asztalra támaszkodott, ujjait háztető alakban fonta össze. És a vörös hajú varázslónő szemébe nézett.

– *Primo* – Lytta egyet köhintett, de nem sütötte le a szemét –, soha nem tennék ilyet egy barátnőmmel. *Secundo*, a vajázkod egyáltalán nem mutatott irántam érdeklődést.

– Nem mutatott? – Yennefer felvonta a szemöldökét. – Valóban? Mi ennek a magyarázata?

– Esetleg – Korall félig elmosolyodott – már nem érdeklik a hajlott korú nők? Mindenkori külsejüktől függetlenül? Esetleg az igazi fiatalokat kedveli? Mozaik! Fáradj ide. Nézd csak meg, Yennefer. A virágzó ifjúság. És a közelmúltig maga az ártatlanság.

– Vele? – háborodott fel Yennefer. – Ő ezzel? A tanítványoddal?

– Na, Mozaik. Kérlek. Meséld el a szerelmi kalandodat. Kíváncsian hallgatunk. Imádjuk a szerelmes történeteket. A boldogtalan szerelmesekről szóló történeteket. Minél boldogtalanabbak, annál jobb.

– Lytta asszony... – A leány helyett, hogy elpirult volna, halásápadt lett. – Kérem... Hisz már egyszer megbüntettél érte... Hányszor lehet büntetni ugyanazt a vétséget? Ne parancsold, hogy...

– Beszélj!

– Hagyd békén, Korall – legyintett Yennefer. – Ne gyötörd. Azonkívül egyáltalán nem vagyok rá kíváncsi.

– Ezt aztán nem hiszem el. – Lytta Neyd rosszindulatúan elmosolyodott. – Na jó, nyugton hagyom a lányt, már tényleg kiróttam rá a büntetést, a bűnét megbocsátottam, és megengedtem, hogy folytassa tanulmányait. És már nem szórakoztatnak az elmotyogott beismerései. Összefoglalva: belezúgott a vajákba, és megszökött vele. Az meg, miután ráunt, egyszerűen dobta. A lány egy reggel egyedül ébredt fel. Szeretője után kihűlt az ágynemű, nyoma veszett. Elment, mert el kellett mennie. Füstté vált. Elfújta a szél.

Mozaik, noha lehetetlennek látszott, még jobban elsápadt. Reszketett a keze.

– Virágot hagyott maga után – mondta Yennefer halkán. – Egy csokrocskát. Igaz? Mozaik felemelte a fejét. De nem válaszolt.

– Virágot és levelet – ismételte Yennefer.

Mozaik hallgatott. De arcára lassacskán visszatért a pír.

– Levelet – mondta Lytta Neyd, és vizsga tekintettel nézett a lányra. – Levélről nem beszéltél. Nem említetted.

Mozaik összeszorította az ajkát.

– Akkor hát ezért – fejezte be Lytta látszólag nyugodtan. – Akkor ezért jöttél vissza,

bár szigorú büntetésre számíthattál, sokkal szigorúbbra, mint amit végül kaptál. Akkor ő mondta, hogy gyere vissza. Egyébként nem jöttél volna vissza.

Mozaik nem válaszolt. Yennefer is hallgatott, fekete fürtjeit csavargatta az ujjával. Egyszer csak felemelte a fejét, a leány szemébe nézett. És elmosolyodott.

– Azt mondta, gyere hozzám vissza – mondta Lytta Neyd. – Azt mondta, gyere vissza, noha el tudta képzelni, mire számíthatsz tőlem. Beismerem, erre az ő részéről nem számítottam.

A szökőkút csobogott, vizes kő illatát árasztotta. Illatoztak a virágok, illatozott a borostyán.

– Ezzel meglepett – ismételte meg Lytta. – Nem számítottam erre az ő részéről.

– Mert nem ismerted, Korall – felelt rá Yennefer nyugodtan. – Egyáltalán nem ismerted.

*What you are I cannot say;
Only this I know full well –
When I touched your face to-day
Drifts of blossom flushed and fell.*

Siegfried Sassoon

Huszadik fejezet

Az istállófiú már este megkapta a fél koronáját, a lovak felnyergelve vártak. Kökörcsin ásított, és megvakarta a tarkóját.

– Az istenekre, Geralt... Igazán muszáj ilyen korán? Hisz még sötét van...

– Nincs sötét. Pont most jó. Legkésőbb egy óra múlva felkel a nap.

– Csak egy óra múlva. – Kökörcsin felkapaszkodott a herélt nyergébe. – Ezt az egy órát inkább átaludnám...

Geralt felugrott a lóra, némi gondolkodás után még egy félkoronást nyújtott oda a lovásznak.

– Augusztus van – mondta. – Napkeltétől napnyugtáig nagyjából tizennégy óra. Ez alatt az idő alatt a lehető legmesszebbre szeretnék eljutni.

Kökörcsin ásított. És mintha csak most vette volna észre a válaszfalon túli állásban felnyergeletlenül várakozó almásderes kancát. A kanca bólogatott, mintha fel akarná hívni magára a figyelmet.

– Várjunk csak – reagált erre a költő. – És ő? Mozaik?

– Nem jön velünk tovább. Szétválunk.

– Hogyan? Nem értem... Lennél szíves ezt megmagyarázni...

– Nem lennék. Most nem. Indulás, Kökörcsin.

– Biztosan tudod, mit csinálsz? Teljesen tudatában vagy vele?

– Nem. Teljesen nem. De egy szót se többet, most nem akarok erről beszélni. Induljunk.

Kökörcsin felsóhajtott. Megnógatta a heréltet. Körülnézett. És még egyszer felsóhajtott. Költő volt, joga volt tehát sóhajtozni, ahányszor csak akart.

A Titok és Suttogás fogadó igen mutatósan bontakozott ki a pirkadatban, a ködös hajnali fényben. Azt hihetnénk, egy tündér mályvába merülő, szulákkal és borostyánnal körülölelt udvarháza, a titokzatos szerelem erdei szentélye. A költő eltöprengett.

Sóhajtott, ásított, krárogott, kiköpött, köpenyébe burkolózott, megnógatta a lovát.

E pár pillanatnyi töprengéstől lemaradt. Geralt már alig látszott a ködben.
A vaják gyorsan haladt előre. És nem nézett vissza.

●

– Tessék, a bor. – A fogadás egy fajanszkorsót tett az asztalra. – Ríviai almabor, ahogy kívánták. A feleségem viszont megkért, kérdezzem meg, milyenek találják az urak a sertéshusikát.

– A kása közt találjuk – felelte Kökörcsin. – Időnként. Nem olyan gyakran, mint ahogy szeretnénk.

Az a vendégfogadó, ahová napnyugtakor jutottak el, amint a színes cégér hirdette, a Vadkan és Szarvas nevet viselte. De ebben a hajlékban mindössze ennyi volt a vadhúsajánlat, az étlapon nem volt feltüntetve. A ház ajánlata kása volt zsíros disznóhúsdarabokkal és sűrű hagymamártással. Kökörcsin talán elvből fintorgott egy kicsit a szerinte túl plebejus ennivaló láttán. Geralt nem panaszkodott. A sertéshúst nemigen lehetett kifogásolni, a mártás elviselhető volt, a kása jól megfőtt – különösen az utóbbi volt az, amivel messze nem minden út menti kocsmában boldogultak a szakácsnők. Rosszabbat is kaphattak volna, kivált azért, mert a választék szegényes volt. Geralt ragaszkodott hozzá, hogy napközben a lehető legnagyobb távolságot tegyék meg, és nem akart megállni az út közben talált fogadóknak.

Mint kiderült, a Vadkan és Szarvas kocsmá nem csak nekik lett a napi vándorút utolsó szakaszának végpontja. A fal mellett az egyik padot átutazó kereskedők foglalták el. Modern kereskedők, akik a hagyományosaktól eltérően nem visolyogtak a szolgáltaiktól, és nem tekintették megalázonak, hogy velük együtt üljenek le enni. Az persze világos, hogy a modernségnek és a toleranciának is megvannak a maga határai – a kereskedők az asztal egyik végén foglaltak helyet, a szolgálta a másikon, könnyen megfigyelhető volt a demarkációs vonal. A fogásokra is ez vonatkozott. A segédek a helyi konyha specialitását, sertéshúst ettek kásával, és híg sörrel öblítették le. A kereskedő urak fejenként egy csirkét és néhány kancsó bort kaptak.

A szemközti asztalnál egy kitömött vadkanfej alatt egy pár vacsorázott: szőke lány és idős férfi. A lány drága, nagyon visszafogott, egyáltalán nem kislányos ruhát viselt. A férfi nem túl magas rangú hivatalnoknak tűnt. Vacsora közben meglehetősen élénk beszélgetést folytattak, bár ismeretségük régi nem volt, inkább esetleges, ezt épp a hivatalnok viselkedéséből lehetett kikövetkeztetni, ugyanis elszántan hízelgett

a lánynak, szemmel láthatóan valami többet remélt, amit a lány illendő, de egyértelműen ironikus tartózkodással fogadott.

A rövidebb padok egyikét négy papnő foglalta el. Szürke köpenyükről és a hajukat eltakaró szűk csuklyájukról könnyen felismerhető vándorgyógyítók. Az általuk elköltött étel, amint Geralt megfigyelte, igencsak szerény volt, valami sovány árpakásaszerűség. A papnők soha nem kértek fizetséget a gyógyításért, mindenkit ingyen láttak el, a szokás azt követelte, hogy ha kérték, cserébe vendégül lássák és elszállásolják őket. A Vadkan és Szarvas fogadósa ismerte a szokást, de szemmel láthatóan a lehető legolcsóbban szándékozott eleget tenni neki.

A szomszédos padon egy szarvasagancs alatt három helybeli terpeszkedett el, egy palack rozspálinka kötötte le őket, nyilván nem az első. Ugyanis miután úgy-ahogy kielégítették szokásos esti szükségletüket, multság után néztek. Magától értetődően találtak is hamarjában. A papnőknek pechük volt. Habár biztosan megszokták már az ilyesmit.

A terem sarkában álló asztalnál csak egy vendég foglalt helyet. Az asztalhoz hasonlóképpen árnyékba burkolózott. Ez a vendég, amint Geralt megfigyelte, nem evett, és nem is ivott. Mozdulatlanul ült, nekitámaszkodott a falnak.

A három helybeli nem tágított, a papnőknek címzett kötekedések és viccelődések egyre vulgárisabbak és obszcénabbak lettek. A papnők megőrizték sztoikus nyugalmukat, egyáltalán nem fordítottak rájuk figyelmet. Ez a helybelieket szemmel láthatóan dühíteni kezdte, a palackban lévő rozspálinka fogyasztásával arányosan. Geralt gyorsabban kezdte a kanalát forgatni. Úgy döntött, szétveri a pálinkát nyakalók pofáját, és nem akarta, hogy emiatt kihűljön a kásája.

– Ríviai Geralt vaják.

A sarokban, az árnyékban hirtelen tűz lobbant fel.

Az asztalnál ülő magányos férfi felemelte a kezét. Ujjáiból hullámszó lángnyelvek lövelltek. A férfi az asztalon álló gyertyatartóhoz közelítette a kezét, egymás után meggyújtotta mind a három gyertyát. Engedte, hogy az arca jól meg legyen világítva.

Hamuszürke haját oldalt hófehér csíkok szabdalták. Arca holtsápadt volt. Orra horgas. Szeme világossárga, pupillái függőlegesek.

Nyakában az inge alól ezüst medalion villant meg a gyertyák fényében.

Vicsorító macskafej.

– Ríviai Geralt vaják – ismételte meg a férfi a teremben beállott csöndben. – Útban Vizimába, nemde? A Folttest király által megígért jutalomért? A kétezer orinért? Kitaláltam?

Geralt nem felelt. Meg sem rezzent.

– Nem kérdem, tudod-e, ki vagyok. Mert bizonyára tudod.

– Nem sokan maradtatok – válaszolta Geralt nyugodtan. – Így hát kiszámolni is könnyebb. Brehen vagy. Akit az Iellói Macskának is hívnak.

– Tessék, tessék – nevette el magát a macskamedalionos férfi. – A híres Fehér Farkas ismerni kegyeskedik a nevedet. Igazán megtisztelő. Azt, hogy el akarod lopni tőlem a jutalmat, bizonyára azt is megtiszteltetésnek vegyem? Át kellene neked engednem az elsőbbséget, le kellene borulnom, és bocsánatot kellene kérnem? Mint egy farkasfalkában, ott kellene hagynom a zsákmányt, és várnom kellene a farkamat behúzva, míg a falka vezére jól nem lakik? És kegyesen hajlandó otthagyni a maradékot?

Geralt hallgatott.

– Nem engedem át neked az elsőbbséget – folytatta Brehen, akit Iellói Macskának is hívtak. – És nem osztozom. Nem mész Vizimába, Fehér Farkas. Nem lopod el tőlem a jutalmat. Úgy hírlík, Vesemir kimondta rám az ítéletet. Itt az alkalom, hogy végrehajtsd. Gyere ki a kocsmá elé. Az udvarra.

– Nem fogok veled küzdeni.

A macskamedalionos férfi olyan gyors mozdulattal ugrott fel az asztaltól, hogy mozgása szinte elmosódott. Megvillant az asztalról felkapott kard. A férfi megragadta az egyik papnő csuklyáját, felrántotta a padról, térdre kényszerítette, és a nyakához szorította a pengét.

– Küzdeni fogsz velem – mondta fagyosan, és Geraltra nézett. – Kijössz az udvarra, mire háromig számolok. Ellenkező esetben a papnő vére fröcsköli tele a falakat, a mennyezetet és a bútorokat. Utána meg a többit is kinyírom. Szép sorjában. Senki se mozduljon! Még csak meg se rezdüljön senki!

Csönd lett a kocsmában, süket, teljes csönd. Mindenki megdermedt. És tátott szájjal bámultak.

– Nem fogok veled küzdeni – ismételte Geralt nyugodtan. – De ha bántod azt a nőt, meghalsz.

– Egyikünk meghal, az biztos. Kint, az udvaron. De az aligha én leszek. Úgy hírlík, ellopták a híres kardjaidat. És amint látom, nem igyekeztél újakat beszerezni. Tényleg, nagyon önhittnek kell lenni ahhoz, hogy elindulj ellopni valakitől a jutalmat úgy, hogy előtte nem fegyverzed fel magadat. Vagy talán a híres Fehér Farkas annyira jó, hogy vasra nincs is szüksége?

Megcsikordult egy hátrátolt szék. A szőke lány felállt. Kiemelt az asztal alól egy hosszúkás csomagot. Lerakta Geralt elé, és visszahátrált a helyére, visszaült a hivatalnok mellé.

A vaják tudta, mi az. Még mielőtt kibogozta volna a szíjat, és kiteregette volna a nemezt.

Szideritacélból készült kard, teljes hossza negyven és fél hüvelyk, a penge hossza huszonhét és egynegyed. Súlya harminchét uncia. Markolata és keresztvasa egyszerű, de elegáns.

A másik kard ezüstből volt, hossza és súlya hasonló. A tiszta ezüst persze túlságosan puha ahhoz, hogy rendesen ki lehessen élesíteni. A keresztvason mágikus jelek, a pengére teljes hosszában rúnajeleket véstek.

Pyral Pratt szakértői nem tudták ezeket elolvasni, és ezzel pocskék bizonyítványt állítottak ki hozzáértésükről. Az ősrégi rúnákból felirat állt össze. *Dubhenn haern am glândeal, morc'h am fhean aiesin.* Fényem áthatol a sötétségen, világosságom széteszlatja a homályt.

Geralt felállt. Kihúzta hüvelyéből az acélkardot. Lassú és egyenletes mozdulattal. Nem nézett Brehenre. A pengét nézte.

– Engedd el a nőt – mondta nyugodtan. – Azonnal. Ellenkező esetben meghalsz.

Brehen keze megremegett, a papnő nyakán vérpatakocska csordult végig. A papnő fel sem jajdult.

– Bajban vagyok – sziszegte az Iellói Macska. – Az a jutalom nekem jár!

– Azt mondtam, engedd el a nőt. Ellenkező esetben megöllek. Nem az udvaron, hanem itt, helyben.

Brehen meggörnyedt. Nehezen lélegzett. A szeme baljósan villogott, gonosz fintort vágott. A markolatot szorongató ujjpercei elfehéredtek. Hirtelen eleresztette és ellökte magától a papnőt. A kocsmában lévők összerezzentek, mintha rémálomból riadtak volna fel. Egymás után sóhajtottak, és mélyen fellélegeztek.

– Jön a tél – nyögte ki nagy nehezen Brehen. – És nekem, egyesekkel ellentétben, nincs hol telelnem. A kényelmes és meleg Kaer Morhen nem jár nekem!

– Nem – felelte Geralt. – Nem jár neked. És jól tudod, mi ennek az oka.

– Kaer Morhen csak nektek jár, a jóknak, igazaknak és becsületeseknek, így van? Szaros hipokriták. Ugyanolyan gyilkosok vagytok, mint mi, semmiben sem különböztök tőlünk!

– Menj innen – mondta Geralt. – Hagyd el ezt a helyet, és menj utadra.

Brehen eltette a kardját. Kiegyenesedett. Miközben áthaladt a termen, a szeme elváltozott. Pupillái kitöltötték az egész szivárványhártyát.

– Hazugság – mondta Geralt, amikor Brehen elment mellette –, hogy Vesemir ítéletet hozott rólad. A vajákok nem harcolnak vajákokkal, nem mérik össze kardjukat egymással. De ha bármikor megismétlődik, ami Iellóban történt, ha hírt kapok valami hasonlóról... Akkor kivételt teszek. Megkereslek, és megöllek. Komolyan vedd a figyelmeztetést.

A kocsmában még jó néhány percig azután is süket csönd uralkodott, hogy az ajtó

bezárult Brehen mögött. Kökörcsin megkönnyebbült sóhajtása a csöndben egészen hangosnak tűnt. Kisvártatva sürgés-forgás támadt. A helybeli pálinkanyakalók lopva meglógtak, még a maradék pálinkájukat sem itták ki. A kereskedők kitartottak, bár sápadtan hallgattak, ám azért elküldték szolgálikat az asztaltól, nyilván azzal a feladattal, hogy éberen őrizzék a szekereket és a lovakat, amelyek veszélyben vannak, ha ilyen kétes társaság van a közelben. A papnők ellátták társnőjük sérült nyakát, néma meghajlással fejezték ki köszönetüket Geraltnak, és elmentek, hogy lepihenjenek, valószínűleg az istállóba, valószínűtlen volt, hogy a kocsmáros a hálóteremben adjon nekik ágyat.

Geralt meghajolt, és egy kézmozdulattal odahívta az asztalához a szőke lányt, akinek köszönhetően visszaszerezte a kardjait. A lány szemmel láthatóan szívesen tett eleget a meghívásnak, minden sajnálkozás nélkül hagyta ott addigi asztaltársát, a sértett képet vágó hivatalnokot.

– Tiziana Frevi vagyok – mutatkozott be, kezét nyújtott Geraltnak, és férfiasan meg is szorította. – Örülök, hogy megismerhetlek.

– Részemről az öröm.

– Izgalmas volt egy kicsit, nem? Az út menti fogadóknak unalmasak szoktak lenni az esték, ma érdekesebb volt. Volt egy pillanat, amikor egy kicsit félni kezdtem. De úgy tűnik, ez csak afféle férfivetélkedés volt. Tesztoszteron-párbaj. Vagy összehasonlítás, kié hosszabb? Nem volt igazi veszély?

– Nem volt – hazudta a vaják. – Főleg azoknak a kardoknak köszönhetően, amelyeket a te közvetítéssel kaptam vissza. Köszönöm. De azon töröm a fejem, miképpen kerültek a birtokodba.

– Ennek titokban kellett volna maradnia – magyarázott a lány fesztelenül. – Azt az utasítást kaptam, hogy suttyomban, lopva juttassam el hozzád a kardokat, utána tűnjek el. De a körülmények váratlanul megváltoztak. A helyzet úgy hozta, hogy nyíltan kellett odaadnom őket, hogy úgy mondjam, nyitott sisakrostéllyal. Most már illetlenség lenne megtagadnom a magyarázatot. Ezért nem is tagadom meg a magyarázatot, felelősséget vállalok a titok felfedéséért. A kardokat Vengerbergi Yennefertől kaptam. Novigradban történt, két hete. Dvimveandra vagyok. Véletlenül találkoztam Yenneferrel a mesterasszonynál, ahol épp akkor fejeztem be a gyakornoki időmet. Amikor megtudta, hogy dél felé tartok, és a mesterasszonyom kezekedett értem, Yennefer asszony megbízott ezzel a küldetéssel. És ajánlólevelet adott egy maribori ismerős mágusnőhöz, akinél most szándékszem gyakornokoskodni.

– Hogy... – Geralt nagyot nyelt. – Hogy van? Yennefer? Minden rendben van vele?

– A lehető legjobban, úgy vélem. – Tiziana Frevi rápislantott pillái alól. – Pompásan érzi magát, irigylésre méltóan néz ki. Irigylem is, ha őszinte akarok lenni.

Geralt felállt. Odalépett a kocsmároshoz, aki csaknem elalélt félelmében.

– De nem kellett volna... – mondta szerényen Tiziana, amikor a kocsmáros kisvártatva eléjük rakott egy korsó Est Estet, a legdrágább toussaint-i fehér bort. És még egypár régi palackok nyakába tűzött gyertyát.

– Eltúlzod a fáradozást, igazán – tette hozzá, amikor egy pillanat múlva tányérok jelentek meg az asztalon, az egyiken szárított nyers sonkaszeletek, a másikon füstölt pisztráng, a harmadikon különféle sajtok. – Fölösleges költségbe vered magad, vaják.

– Rendkívüli az alkalom. És nagyszerű a társaság.

A lány egy fejbólintással mondott köszönetet. És egy mosollyal. Bájos mosollyal.

A mágusiskola minden végzős varázslónője választás előtt állt. Bent maradhatott mint a mesterasszonyok tanársegédje. Megkérhette valamelyik független mesterasszonyt, hogy fogadja be állandó gyakornokként. Vagy választhatta a dvimveandraságot.

A rendszert a céhektől kölcsönözték. Sok céhben a segéddé felszabadult tanonc köteles volt vándorútra kelni, melynek során alkalmi munkákból tartotta el magát különféle műhelyekben, különféle mestereknél, egyszer itt, másszor ott, majd néhány év múlva visszatért, hogy letegye a vizsgát, és mesterré avassák. Ám voltak különbségek. A vándorlásra kényszerített, de munkát nem találó segéd fölöttébb gyakran volt kiteve éhezésnek, a vándorútból pedig gyakran bujdosás lett. Dvimveandrává viszont saját akaratukból és kedvükből lettek a lányok, és a varázslók Káptalanja speciális ösztöndíjalapot létesített a vándorló mágusnőknek, Geralt úgy hallotta, ez nem kis összeget tett ki.

– Ez az ijesztő illető – kapcsolódott be a költő a társalgásba – a tiédhez hasonló medalliont viselt. A Macskák egyike volt, igaz?

– Igaz. Nem akarok erről beszélni, Kökörcsin.

– A hírhedt Macskák. – A költő a varázslólány felé fordult. – Vajákok, de félresikerültek. Félresikerült mutánsok. Örültek, pszichopáták és szadisták. Ők maguk nevezték el magukat macskáknak, mert tényleg olyanok, mint a macskák, agresszívok, kegyetlenek, szeszélyesek és kiszámíthatatlanok. Geralt meg szokása szerint elbagatellizálja a dolgot, hogy megnyugtasson minket. Mert veszély volt, méghozzá jó nagy. Csoda, hogy megúsztuk mézszárlás, vér és hullák nélkül. Vérontás lett volna, mint négy éve Iellóban. Bármely pillanatban számítottam rá...

– Geralt arra kért, hogy ne beszéljünk erről – szólt közbe Tiziana Frevi udvariasan, de határozottan. – Tartsuk ezt tiszteletben.

A vaják rokonszenve nézett rá. Kedvesnek tűnt. És csinosnak. Sőt, nagyon

csinosnak.

Úgy tudta, a varázslónők báját feljavították, a szakma presztízse megkövetelte, hogy egy mágusnő csodálatot keltsen. De a csinosítás soha nem volt tökéletes, valami mindig úgy maradt. Tiziana Frevi sem volt kivétel. Homlokán, közvetlenül a hajánál néhány alig kivehető himlőhely volt, bizonyára gyerekkori betegség nyoma, amikor még nem volt immunis. Bájos szájának metszését picit elrontotta a felső ajka fölötti hullám alakú apró sebhely. Geralt, ki tudja, hányadszor, bosszús lett, bosszantotta a látása, a szeme, amely ilyen jelentéktelen részletet, apróságot is észrevetetett vele, ami pedig semmit sem jelentett ahhoz a tényhez képest, hogy Tiziana az ő asztalánál ült, Est Estet ivott, füstölt pizstrángot evett, és mosolygott rá. A vaják igazán nem sok olyan nőt látott és ismert, akiknek bájait hibátlannak lehetett tartani, annak esélyét pedig, hogy valamelyikük rámosolyogjon, indokoltan kalkulálhatta a nullával egyenlőnek.

– Valami jutalomról beszélt... – Kökörcsint, ha egyszer egy témába belemélyedt, nehéz volt tőle eltántorítani. – Tudja valamelyiktek, miről volt szó? Geralt?

– Fogalmam sincs.

– De én tudom – dicsekedett Tiziana Frevi. – És csodálkozom rajta, hogy nem hallottatok róla, nagy visszhangot keltett az ügy. Temeria királya, Foltest jutalmat tűzött ki. Annak, aki leveszi a rontást az elvarázstolt lányáról. Megszúrta egy orsó, és örök álomba merült szegényke, koporsóban fekszik a pletyka szerint egy galagonyabokrokkal borított kastélyban. Egy másik pletyka szerint a koporsó üvegből van, és egy üveghegy csúcsán helyezték el. Egy másik szerint a királylányt hattyúvá változtatták. Megint másik szerint borzalmas szörnyeteggé, strigává. Egy átok nyomán, mert a királylány vérfertőző kapcsolat gyümölcse. Ezeket a pletykákat állítólag a redaniai király, Vizimir találja ki és terjeszti, területi vitája van Foltesttel, kemény viszály van közöttük, és majd kibújik a bőréből, hogy bosszanthassa.

– Ez tényleg kitalációnak tűnik – vélekedett Geralt. – Mese vagy legenda az alapja. Elátkozott és átváltoztatott királylány, vérfertőzést büntető átok, jutalom a visszavarázslásért. Klasszikus banalitás. Aki ezt kiötlötte, nem erőltette meg magát túlságosan.

– Az ügynek – tette hozzá a dvmveandra – nyilvánvalóan politikai háttere van, ezért tiltotta meg a Káptalan a varázslóknak, hogy beavatkozzanak.

– Mese vagy sem, de ez a Macska hitt benne – mondta Kökörcsin. – Nyilván épp Vizimába igyekezett ahhoz az elvarázstolt királylányhoz, hogy levegye róla a rontást, és felmarkolja a Foltest király által megígért jutalmat. Arra kezdett gyanakodni, hogy Geralt is oda tart, és meg akarja őt előzni.

– Tévedésben volt – mondta Geralt szárazon. – Nem tartok Vizimába. Nem

szándékszem belepiskálni ebbe a politikai katyvaszba. Ez pont olyanoknak való munka, mint Brehen, aki, ahogy ő maga mondta, bajban van. Én nem vagyok bajban. A kardjaimat visszakaptam, újakra nem kell költségbe vernem magam. Van miből megélnem. A rissbergi varázslóknak köszönhetően...

– Ríviai Geralt vaják?

– Persze. – Geralt végigmérte a mellette álló, mogorva arcot vágó hivatalnokot. – Ki kérdi?

– Nem lényeges. – A hivatalnok felszegte a fejét, és felfújta az arcát, igyekezett fontosnak látszani. – A bírósági idézés a lényeges. Amelyet ezúttal átnyújtok magának. Tanúk előtt. A törvény értelmében.

A hivatalnok egy papírtekercset nyújtott át a vajáknak. Majd kiment, de nem mulasztotta el, hogy egy megvető pillantást ne vessen Tiziana Frevire.

Geralt feltörte a pecsétet, széthajtotta a tekercset.

– *Datum ex Castello Rissberg, die 20 mens. Jul. anno 1245 post Resurrectionem* – olvasta. – A Gors Velen-i Városi Bíróságra. Felperes: a Rissbergi Komplexum polgári jogi társaság. Alperes: Ríviai Geralt, vaják. A per tárgya: ezer azaz ezer novigradi korona összeg visszatérítése. Indítvány, *primo*: Ríviai Geralt alperes felszólítása ezer novigradi korona visszatérítésére az esedékes kamatokkal együtt. *Secundo*: a perköltség megítélése az alperes részéről a felperes javára az előírt szabályok szerint. *Tertio*: az ítélet azonnali végrehajthatósággal való megszigorítása. Indokolás: az alperes ezer novigradi korona összeget csalt ki a Rissbergi Komplexum polgári jogi társaságtól. Bizonyíték: a banki átutalások másolatai. Az összeg olyan szolgáltatásért való előlegfizetés tárgya volt, amelyet az alperes soha nem teljesített, és rosszhiszeműségében nem is szándékozott teljesíteni. Tanúk: Biruta Anna Marquette Icarti, Axel Miguel Esparza, Igo Tarvix Sandoval... A kurafiak.

– Visszaadtam a kardjaidat – sütötte le a szemét Tiziana. – És egyúttal bajt hoztam rád. Ez a kézbesítő átejtett engem. Ma reggel kihallgatta, amint rólad kérdezősködöm a kompikötőben. És rögtön utána rám ragadt, mint tüske a kutya farkára. Most már tudom, miért. Ez az idézés az én hibám.

– Ügyvédre lesz szükséged – állapította meg Kököröcsin komoran. – De a keracki doktorhölgyet nem ajánlom. Ő inkább a tárgyalótermen kívül válik be.

– Az ügyvédet megspórolhatom. Figyelted az idézés keltét? Fogadok, hogy már megvolt a tárgyalás és a távollétemben hozott ítélet. És hogy már meg is terhelték a számlámat.

– Kérlek, bocsáss meg – mondta Tiziana. – Az én hibám. Nézd el nekem.

– Nincs mit megbocsátanom, egyáltalán nem vagy hibás. Ők meg fulladjanak meg, Rissberg is, meg a bíróság is. Gazduram! Egy kancsó Est Estet, ha kérhetném!

•

Hamarosan ők maradtak a teremben az egyedüli vendégek, a kocsmáros hamarosan tüntető ásítozással jelezte, hogy ideje befejezni. Elsőnek Tiziana ment a szobájába, kisvártatva követte Kökörcsin.

Geralt nem a költővel közös kamrácskába távozott. Ehelyett szép csendesen megkopogtatta Tiziana Frevi ajtaját. A lány azonnal kinyitotta.

– Vártalak – mormogta, és behúzta a vajákat a szobába. – Tudtam, hogy bejössz. És ha nem jöttél volna, magam kerestelek volna meg.

•

Nyilván mágikusan altatta el a lány, másképp biztosan felébredt volna, amikor elment. És nyilván pirkadat előtt ment el, még sötétben. Csak az illata maradt utána. Finom írisz- és bergamottnarancs-illat. És még valami. Rózsa?

A kisasztalon a kardjain virág hevert. Rózsa. A kocsmá előtti virágtartóba ültetett fehér rózsabokorból.

•

Senki sem emlékezett rá, mi volt ez a hely, ki építette, ki és mire használta. A kocsmá mögötti völgyben ősrégi építmény, egykor hatalmas és bizonyára gazdag házcsoport romjai terültek el. Az épületekből gyakorlatilag semmi sem maradt, csak az alapok maradványai, bozóttal benőtt árkok, itt-ott egy kőtömb. A többit lebontották és kirabolták. Az építőanyag értékes volt, semmit sem volt szabad elpazarolni.

Összetöredezett, valaha imponáló ívű, ma akasztófára hasonlító kapuzatmaradvány alatt léptek be; a hatást csak fokozta a levágott kötélként csüngő borostyán. A fák szegélyezte allén haladtak tovább. A kiszáradt, csonka, otromba fák mintha a hely fölött súlyosodó átok terhe alatt hajoltak volna meg. A fasor a kertbe vezetett. Vagyis inkább oda, ami egykor a kert volt. A régen bizonyára díszesre metszett borbolya-, rekettye- és futórózsaágyságok most elvadult és összevissza burjánzó bozót, tüskés kúszónövények és száraz ágak egyvelegét képezték. A bozótból többnyire

egészalakosnak látszó szobor- és faragványmaradványok bukkantak elő. Olyan kopottak voltak, hogy még közelről sem lehetett eldönteni, kit vagy mit ábrázolnak ezek a szobrok. Egyébként ez nem volt túlságosan fontos. A szobrok a múltat jelentették. Nem maradtak fenn, tehát már nem számítottak. Csak romok maradtak, és úgy látszott, sokáig meg is maradnak, a romok örök életűek.

Romok. Egy összetört világ emlékei.

– Kökörcsin.

– Igen?

– Mostanában minden, ami rosszul végződhetett, az rosszul is végződött. És úgy látom, hogy mindent én szúrtam el. Amibe az utóbbi időben belefogtam, azt elrontottam.

– Így látod?

– Így látom.

– Na, akkor biztosan úgy is van. Kommentárra ne is várj. Eluntam a kommentálást. Most pedig csöndben sajnáld magad, ha megkérhetlek rá. Épp alkotok, a siránkozásod dekoncentrál.

Kökörcsin felült egy összedőlt oszlopra, hátracsapta a kalapkáját, keresztbe tette a lábát, belecsapott a lant húrjaiba.

*Pislog a gyertya, kialudt a láng
Hűvös szellő lebbent, érezhetőn...*

Valóban szél lebbent, váratlan hevességgel. És Kökörcsin abbahagyta a játékot. És hangosan felsóhajtott.

A vaják megfordult.

A faszor bejáratánál állt, egy felismerhetetlen szobor repedezett talapzata és egy burjánzó kiszáradt sombokor között. Magas volt, ruhája szűk. Fején szürkés volt a szőrzet, inkább pusztai rókához, mintsem ezüstrókához volt hasonló. Fülei hegyesek, pofája hosszúkás.

Geralt nem mozdult.

– Megígértem, hogy eljövök. – A rókanő szájából kivillant a fogsora. – Egy napon. Ma van az a nap.

Geralt nem mozdult. A hátán érezte két kardja ismerős súlyát, az a súly hiányzott neki egy hónapja már. Ami rendszerint nyugalmat és magabiztosságot adott. Most, ebben a pillanatban a súly csak súly volt.

– Eljöttem... – Az aguara a fogait villogtatta. – Magam sem tudom, miért jöttem

ide. Talán azért, hogy elbúcsúzzam. Talán azért, hogy ő elbúcsúzhasson tőled.

A rókanő mögül szűk ruhát viselő, vézna kislány bukkant elő. Sápadt és természetellenesen merev arca még félig emberi volt. De már alighanem inkább rókaszzerű. A változások gyorsan mentek végbe.

A vaják megrázta a fejét.

– Meggyógyítottad... Felélesztetted? Nem, az lehetetlen. Tehát akkor, a hajón még élt. Élt. Halottnak tettette magát.

Az aguara hangosan felvakkantott. Beletelt egy kis idő, mire a vaják rájött, hogy ez nevetés volt. Hogy a rókanő nevet.

– Valaha nagyon sok mindenre voltunk képesek. Mágikus szigetek illúziója, égen táncoló sárkányok, a városfalhoz közeledő hatalmas hadsereg látványa... Valaha, régen. Mostanra a világ megváltozott, képességeink csökkentek... és mi elkorcsosodtunk. Több bennünk a rókanő, mint az aguara. De még a legkisebb, még a legfiatalabb rókanő is képes rá, hogy illúzióval szedje rá primitív emberi érzékszerveiteket.

– Életemben először – mondta a vaják egy pillanat múlva – örülök, hogy rászedtek.

– Nem igaz, hogy mindent rosszul csináltál. És jutalmul megérintheted az arcomat.

A vaják megköszöri a torkát, miközben az éles fogazatot nézte.

– Hmm...

– Az az illúzió, amit gondolsz. Amitől tartasz. És amire vágyakozol.

– Tessék?

A rókanő halkán vakkantott. És átváltozott.

Ibolyaszín sötét szemek lángolnak az ovális sápadt arcban. Hollófekete, viharosan hullámzó fürtök zuhatagja omlik a vállra, csillogóan tükrözi vissza a fényt, mint a pávatoll, minden mozdulatnál új hullámok kavarnak. Csodásan keskeny és a rúzs alatt sápadt ajkak. A nyakon fekete bársonyszalag, a szalagon sok ezer szikrát szertehintő obszidián csillag...

Yennifer elmosolyodott. A vaják pedig megérintette az arcát.

És ekkor a száraz sombokor kivirágzott.

Aztán szél lebbent, megreszkettette a bokrot. A világ fehér szirmocskák örvénylő függönye mögé rejtőzött.

– Illúzió – hallatszott az aguara hangja. – Minden illúzió.

•

Kökörcsin befejezte az éneklést. De nem tette le a lantot. Az összedőlt

oszloptöredéken ült. Felnézett az égre.

Geralt ott ült mellette. Mindenfélén gondolkozott. Különféle dolgokat rendezett el magában. Vagy inkább próbált elrendezni. Terveket szövögetett. Többnyire teljesen irreálisak voltak. Különféle dolgokat ígért meg magának. Erősen kétkedett benne, hogy képes lenne megtartani akármelyik ígérését.

– Na tudod – szólalt meg Kökörcsin váratlanul –, soha nem gratulálsz a balladáimhoz. Pedig annyit csináltam és daloltam el a társaságodban. Te meg soha nem mondtad azt: „Ez szép volt. Szeretném, ha még egyszer eljátszanád.” Soha nem mondtál ilyet.

– Így van. Nem mondtam, hogy szeretném. Akarod tudni, miért nem?

– Miért nem?

– Mert nem akartam.

– Ez akkora áldozat? – A bárd nem tágitott. – Akkora nehézség? Azt mondani: „Játszd el még egyszer, Kökörcsin. Játszd el a *Hogy múlik az időt.*”

– Játszd el még egyszer, Kökörcsin. Játszd el a *Hogy múlik az időt.*

– Ezt minden meggyőződés nélkül mondtad.

– És akkor mi van? Hiszen úgymint eljátszod.

– Csak hogy tudd.

Pislog a gyertya, kialudt a láng

Hűvös szellő lebbent érezhetőn

Így múlnak a napok

Így telik az idő

Csendben és ki sem vehetőn

Még velem vagy és még egy lánc

Összeköt, bár megrepeszthetőn

Így múlnak a napok

Így telik az idő

Csendben és ki sem vehetőn

A megtett utak emléke ránk

Marad, de nem feledhetőn

Így múlnak a napok

Így telik az idő

Csendben és ki sem vehetőn

Ezért, kedvesem, újra hát

Daloljuk el örvendezően

Így múlnak a napok

*Így telik az idő
Csendben és ki sem vehetőn*

Geralt felállt.

- Ideje indulni, Kökörcsin.
- Igen? És hová?
- Hát nem mindegy?
- Tulajdonképpen az. Menjünk.

Epilógus

A dombtetőn egy épület maradványai fehérlettek, oly régen volt már romokban, hogy teljesen benőtték a növények. Borostyán takarta a falakat, fiatal fák törték át a repedezett padozatot. Valaha – Nimue ezt nem tudhatta – szentély volt ez, valami elfeledett istenség papjainak székhelye. Nimue szemében csak rom. Kőhalom. És útjelző. Azt jelezte, hogy jó úton jár.

Az országút ugyanis rögtön a dombtető és a romok után elágazott. Az egyik út nyugatnak vezetett egy füves réten át. A másik észak felé vitt, sűrű, sötét erdőbe veszett el. Fekete bozótba merült, komor homályba süllyedt, elmosódott.

És ez volt az ő útja. Az északi. A nevezetes Szajkóerdőn keresztül vezető.

Nimue nemigen törődött azokkal a történetekkel, amelyekkel Ivalóban próbálták elrémíteni, vándorútja során sokszor volt dolga hasonlókkal, minden vidéknek megvolt a maga borzalomfolklórja, helyi szörnyűsége és horrorja, hogy azokkal kergessék rémületbe az átutazókat. Ijesztgették már Nimuét tavi sellőkkel, folyócskák szirénjeivel, útmenti szipirtyókkal, temetőbeli kísértetekkel. Minden második hidacska trollok búvóhelye volt, minden második göcsörtös fűzfacsoport strigák leshelye. Nimue végül megszokta ezt, a hétköznapivá vált rémségek már nem is voltak olyan szörnyűek. De nem tudott úrrá lenni különös nyugtalanságán, amely olyankor fogta el, amikor sötét erdőbe, kurgánok között ködbe vesző keskeny útra vagy párálló mocsárba jutott.

Most, az erdő sötét fala előtt is ezt a nyugtalanságot érezte, bizseregni kezdett tőle a tarkója, kiszáradt a szája.

Kitaposott az út, ismételte gondolatban, tele van szekerektől származó kerékvágással, lovak és ökrök patanyomaival. Mit számít, hogy ez az erdő ijesztőnek látszik, nem valami isten háta mögötti hely ez, ez a forgalmas doriani út, az őserdőnek azon az utolsó darabkáján vezet keresztül, amelyet még nem érintett szekerce vagy fűrész. Sokan hajtanak errefelé, sokan gyalognak errefelé. Én is átmegyek rajta. Nem félek.

Nimue verch Wledyr ap Gwyn vagyok.

Wyrwa, Guado, Sibell, Brugge, Casterfurt, Mortara, Ivalo, Dorian, Anchor, Gors Velen.

Körülnézett, nem jön-e épp erre valaki. Vidámabb lenne, gondolta, csapatban. De az út, mintha őt akarná bosszantani, épp ma, épp most nem akart forgalmasnak mutatkozni. Egyenesen kihalt volt.

Nem volt mit tenni. Nimue köhintett, megigazította a hátán a batyuját, erősebben markolta meg a botját. És belépett az erdőbe.

Az erdő többségében tölgyekből, szilfákból, valamint vénséges, összenőtt gyertyánokból állt, de voltak benne jegenyék és vörösfenyők is. A fák aljában sűrű bozótos nőtt, egymásba kapaszkodó galagonya, mogyoró, zelnice és lonc. Az efféle aljnövényzetben rendszerint nyüzsögnek az erdei madarak, de ebben az erdőben baljós csönd uralkodott. Nimue tekintetét a földre szegezve lépkedett. Megkönnyebbülve lélegzett fel, amikor egyszer csak az erdő mélyén harkály kezdett kopogni. Valami mégiscsak megél itt, gondolta, nem vagyok teljesen egyedül.

Megállt, és hirtelen hátrafordult. Nem látott senkit és semmit, pedig egy pillanatra biztos volt benne, hogy valaki követi. Úgy érezte, figyelik. Titokban nyomon követik. Félelmében összeszorult a torka, hideg futott végig a hátán.

Megszaporázta a lépteit. Úgy látta, ritkulni kezd az erdő, világosabb és zöldebb lett, mert itt már a nyírfák kerültek többségbe. Még egy kanyar, még kettő, gondolta lázasan, még egy kis idő, és vége az erdőnek. Magam mögött hagyom ezt az erdőt, azzal együtt, ami a nyomomban oson. És továbbmegyek.

Wyrwa, Guado, Sibell, Brugge...

Meg sem hallotta a zajt, a mozgást is csak a szeme sarkából vette észre. A páfrányok sűrűjéből szürke, lapos, soklábú és hallatlanul gyors alak robbant ki. Nimue felordított, amikor meglátta a kasza nagyságú csattogó fogókat. A tüskével és sörtével borított mancsokat. A fejet koronázó rengeteg szemet.

Erős rántást érzett, valami felragadta, és hevesen fellökte. Háttal zuhant egy mogyoróbokor rugalmas ágai közé, megkapaszkodott, arra készült, hogy felugrik, és elmenekül. Dermedten nézte az úton zajló vad ugrándoást.

A soklábú lény ugrált és forgolódott, hihetetlenül gyorsan forgolódott, közben mancsával hadonászott, és iszonyú állkapcsával kaffogott. Körülötte pedig, még nála is gyorsabban, olyan gyorsan, hogy szinte elmosódott, egy ember táncolt. Két karddal.

A félelmében kővé vált Nimue szeme láttára röppent a levegőbe előbb az egyik, aztán a másik, majd a harmadik levágott mancs. A kard behatolt a sima testbe, amelyből zöld latyak fröccsent szerteszét. A szörnyeteg hadonászott és kapálózott, végül egy vad ugrással bevetette magát az erdőbe, és menekülőre fogta. Nem jutott messzire. A kardos ember utolérte, rátaposott, és mind a két kardpenge egyetlen lendítésével, egyszerre szögezte a földhöz. A lény darab ideig kaparászott a lábával, végül mozdulatlaná dermedt.

Nimue a melléhez szorította a kezét, hogy megpróbálja heves szívdobogását lecsillapítani. Látta, amint megmentője a megölt szörny fölé hajol, amint a késével kipiszkál valamit a páncélja alól. Amint megtörli és a hátán lógó hüvelybe rakja a kardokat.

– Rendben vagy?

Eltartott egy ideig, mire Nimue felfogta, hogy neki szól a kérdés. De amúgy sem tudott egy hangot sem kinyögni, ki sem tudott a mogyoróbokorból kászálódni. Megmentője nem igyekezett kihúzni őt a bokorból, végül egyedül kellett kimásznia. A lába annyira reszketett, hogy csak nagy nehezen tudott felállni. A szája kiszáradt, a világért sem akart enyhülni.

– Pocsék ötlet magányosan kászálni az erdőben – mondta a megmentője, és közelebb lépett.

Levette a csuklyáját, hófehér haja szinte világított az erdő félhomályában. Nimue kis híján felkiáltott, egy önkéntelen mozdulattal eltakarta a száját. Ez lehetetlen, gondolta, ez abszolút lehetetlen. Biztos álmodom.

– De mostantól – folytatta a fehér hajú, miközben a kezében tartott megfeketedett kopott fémlapocskát nézegette. – Mostantól biztonságosan lehet erre menni. Mert mire találtunk? IDR UL Ex IX 0008 BETA. Á! Hiányoztál a számadásból, nyolcaska. De most kiegyenlítődtél a számadás. Hogy érzed magad, kislány? Ó, bocsáss meg. Sivatag lett a szádban, mi? Fadarab a nyelved? Ismerem ezt, ismerem. Kortyolj bele.

Remegő ujjaival elvette a feléje nyújtott kulacsot.

– Hová lesz a séta?

– Do... Do...

– Do?

– Do... Dorianba. Mi volt? Az... ott?

– Egy remekmű. A nyolcas számú mestermunka. Egyébként nem fontos, mi volt. Az a fontos, hogy már megszűnt létezni. És te ki vagy? Hová tartasz?

Nimue bólintott, nagyot nyelt. És felbátorodott. Maga is meglepődött a merszén.

– Én... Nimue verch Wledyr ap Gwyn vagyok. Dorianból Anchorba megyek, onnan Gors Velenbe. Arethusába, a varázslóiskolába Thanedd szigetére.

– Ohó. És honnan jössz?

– Wyrwa faluból. Guadón, Sibellen, Bruggén, Casterfurton keresztül...

– Ismerem azt az utat – szakította félbe. – Szinte a fél világot bejártad, Wledyr leánya, Nimue. Arethusában ezért pontokat kell beszámítaniuk a felvételi vizsgádon. De aligha fognak beszámítani. Nagyra törő célt tűztél ki magad elé, wyrwai leány. Nagyon nagyra törőt. Gyere velem.

– Jó... – Nimue még mindig nem tudta megmozdítani a lábát. – Jó uram...

– Igen?

– Köszönöm, hogy megmentettél.

– Téged illet a köszönet. Jó pár napja kutatok olyasvalaki után, amilyen te vagy.

Akárki jött erre, az mind népes csapatban volt, nagy zajt csapva, fegyveresen, ilyeneket a mi nyolcas számú műremekünk nem mert megtámadni, ki sem dugta az orrát a rejtekhelyéről. Te csalogattad elő. Még nagy távolságról is fel tudta ismerni a könnyű zsákmányt. Aki magában vándorol. És kicsi. Már meg ne sértődj.

Mint kiderült, már közel volt az erdő széle. Nem messze, egy magányos facsoport mellett várta a fehér hajút a lova. Egy pej kanca.

– Dorian – mondta a fehér hajú – innen úgy negyven mérföldnyire van. Neked az három napi út. Három és fél, a mai nap maradékával együtt. Számoltál ezzel?

Nimue hirtelen eufóriás hangulatba került, ettől megszűnt a kábultsága és a rémület többi következménye. Ez álom, gondolta. Biztosan álmodom. Mert ébren ez nem lehetséges.

– Mi van veled? Jól érzed magad?

Nimue összeszedte a bátorságát.

– Ennek a kancának... – Izgalomban alig tudott beszélni. – Ennek a kancának Keszeg a neve. Mert mindegyik lovadat így hívják. Mert te Ríviai Geralt vagy. Ríviai Geralt vaják.

Hosszan nézett rá. Hallgatott. Nimue is hallgatott, földre szegezte a tekintetét.

– Milyen évet írunk?

– Ezerháromszáz... – A leány elképedve nézett fel. – Újjászületés után ezerháromszázhetvenhárom.

– Ha így van – a fehér hajú kesztyűs kezébe törölte az arcát –, akkor Ríviai Geralt rég nem él. Százöt éve halt meg. De úgy hiszem, örülne, hogy... Örülne, hogy százöt év múlva még emlékeznek rá az emberek. Hogy emlékeznek rá, ki volt ő. Sőt, még a lova nevére is emlékeznek. Igen, azt hiszem, örülne... Ha tudhatná ezt. Gyere. Elkísérlek.

Sokáig csendben haladtak. Nimue az ajkába harapott. Szégyellte magát, elhatározta, hogy meg sem szólal többé.

– Itt van – törte meg a fehér hajú a feszült csendet – az elágazás meg az út. A doriani út. Biztonságban odaérhetsz...

– Geralt vaják nem halt meg! – robbant ki Nimuéból. – Csak elment, elment az Almafák Országába. De visszatér... Visszatér, mert így szól a legenda.

– Legendák. Regék. Mesék. Szóbeszéd és halandzsa. Gondolhattam volna, wyrwai Nimue, aki a Thanedd szigeti varázslóiskolába tartasz. Nem merészeltél volna ilyen örült utazásba fogni, ha nem léteznének azok a legendák és mesék, amiken felnőttél. De ezek csak mesék, Nimue. Csak mesék. Túl messzire jöttél el hazulról, hogy ezt ne fogd fel.

– A vaják visszatér a túlvilágról! – A leány nem tágított. – Visszatér, hogy

védelmébe az embereket, ha ismét felerősödik a Gonosz. Amíg létezni fog sötétség, addig szükség lesz vajákokra. És a sötétség még létezik!

Sokáig hallgatott, félrenézett. Végül odafordult a leányhoz. És elmosolyodott.

– A sötétség még létezik – erősítette meg. – Noha a folyamatos haladás azt hiteti el velünk, hogy eloszlatja a homályt, megszünteti a veszélyt, és elűzi a rettegést. Ebben a tekintetben a haladás mindezidáig nem aratott jelentősebb sikereket. A haladás mindezidáig csak arról gyözköd bennünket, hogy a sötétség kizárólag a fényt elhomályosító babona, hogy nincs mitől félni. De ez nem igaz. Van mitől félni. Mert mindig, mindig létezni fog sötétség. És a sötétségben mindig ott fog terpeszkedni a Gonosz, a sötétségben mindig lesznek fogak és karmok, gyilkolás és vér. És mindig szükség lesz vajákokra. És bárcsak mindenütt ott jelennének meg, ahol épp szükség van rájuk. Ott, ahonnan a segítségkérés érkezik. Ott, ahol hívják őket. Bárcsak karddal kezükben jelennének meg a hívásra. Olyan karddal, melynek fénye keresztültör a sötétségen, melynek világossága eloszlatja a homályt. Szép mese, igaz? És jól is végződik, ahogy minden mesének végződnie kell.

– De... – hebegte a leány. – De hisz száz év... Miként lehetséges, hogy... Miként lehetséges?

– Ilyen kérdéseket – vágott közbe, még mindig mosolyogva – nem szabad feltenni egy leendő arethusai növendéknek. Mert abban az iskolában azt tanítják, hogy nincsenek lehetetlen dolgok. Mert ami ma lehetetlen, az holnap lehetségessé válik. Ilyen jelmondatnak kellene virítania a bejárat fölött abban az iskolában, amely rövidesen a te iskolád lesz. Szerencsés utat, Nimue. Isten veled. Itt elválunk egymástól.

– De... – Nimue váratlanul megkönnyebbült, a szavak csak úgy ömlöttek az ajkáról. – De én tudni szeretném... Többet szeretnék tudni. Yenneferről. Ciriről. Arról, hogy miként végződött valójában az a történet. Olvastam... Ismerem a legendát. Tudok mindent. A vajákokról. Kaer Morhenről. Még az összes Vajákjel nevét is tudom! Kérlek, meséld el...

– Itt elválunk egymástól – szakította félbe szelíden. – Rád a végzeted útja vár. Rám egészen más út. A mese még tart, a történetnek soha nincs vége. Ami pedig a Jeletket illeti... Van egy, amelyet nem ismersz. Somne a neve. Nézd a kezem.

Odanézett.

– Illúzió – hallotta valahonnan, nagyon messziről. – Minden illúzió.

– Hahó, kislány! Ne aludj, mert kifosztanak!

Felkapta a fejét. Megtörölte a szemét. És felugrott.

– Elaludtam? Aludtam?

– De még hogy! – nevette el magát a bakon a szekeret hajtó vaskos nőszemély. –

Mint a bunda! Mint akit agyonverték! Kétszer kiáltottam rád, de semmi. Már le akartam mászni a szekérről... Egyedül vagy? Mit nézegetsz? Keresel valakit?

– Egy... fehér hajú embert... Itt volt... Vagy talán... Már magam sem tudom...

– Nem láttam itt senkit – válaszolt az asszony. Mögötte a ponyva alól két gyerekfejecske kandikált ki.

– Úgy vélem, utazol. – Az asszony Nimue batyujára és botjára intett a szemével. – Én Dorian felé tartok. Ha akarod, elviszlek. Ha te is arra tartasz.

– Köszönöm. – Nimue felkapaszkodott a bakra. – Ezer köszönet.

– Na! – Az asszony pattintott az ostorral. – Akkor indulás! Kényelmesebb kocsin, mint gyalogszerrel kutyaolni, nemde? Ó, alaposan ki kellett hogy fáradjál, hogy úgy elnyomott a buzgóság, hogy az út mentén feküdtél. Aludtál, én mondom...

– Mint a bunda – sóhajtotta Nimue. – Tudom. Elfáradtam, és elaludtam. Ezenkívül volt egy...

– No? Mi volt?

Körülnézett. Mögötte ott feketéllett az erdő. Előtte fűzfák sora között az út. A végzete útja.

A mese még tart, gondolta. A történetnek soha nincs vége.

– Igen különös álmom volt.